

Giới thiệu Nằm Vùng Quân Hôn

Truyện Nằm Vùng Quân Hôn của tác giả Giang Hồ Lang Trung kể về một mối tình trong quân hôn xoay quanh nhân vật nam chính xuất thân là một tay siêu bắn tỉa trong bộ đội. Có thể nói anh là huyền thoại bắn tỉa vì bất địch không bao giờ anh bắn lần thứ hai.

Trong công việc là như vậy rồi anh cũng áp dụng mục tiêu cô là "Kẻ gây tai họa" trong mắt người khác, chỉ riêng anh hiểu rõ, cô, mới đúng là mục tiêu để kết hôn.

Đúng là tình yêu trong quân hôn có sự nghiêm túc nhất định khiến cô có cảm giác lo sợ! Và cô muốn trốn tránh nó nhưng không thể thoát khỏi tầm nhắm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lần đầu gặp gỡ

Mở đầu

Khi màn đêm buông xuống, Lâm Hải phồn hoa không còn tiếng người ồn ào nữa, xe cộ đông đúc, chỉ còn ánh đèn neon chiếu sáng thành phố, cuối cùng tất cả tiếng động lớn ồn ào và âm ỉ đều dừng lại.

Màn đêm như tấm lụa đen bao trùm cả chân trời, trong tòa nhà bỏ hoang ở ngoại ô thành phố T, một tay súng bắn tỉa hơi khom lưng, yên lặng không tiếng động lên vào bên trong tòa nhà, anh ghim súng, ánh mắt cảnh giác những biến hóa xung quanh hành lang, cao năm tầng, đến mỗi tầng anh sẽ lũng tìm chỗ ẩn nấp, sau đó ẩn nấp, tiến lên, ẩn nấp, tiến lên... Đến khi lên trên mái nhà.

Anh nằm sấp cả người xuống đất, lặn lộn đến khi dựa sát bên ban công, tìm chỗ ẩn nấp tốt bụng súng nằm sấp, im lặng chờ mệnh lệnh. Bên tai chỉ quanh quẩn tiếng gió, xung quanh tĩnh mịch, thời gian từng phút từng giây trôi qua, anh không biết đã ẩn nấp bao lâu, cơ thể vẫn không nhúc nhích.

"FR33, mục tiêu sẽ xuất hiện sau năm phút, con mời ngồi ở ghế sau xe hơi, hết."

Cuối cùng mệnh lệnh được truyền đạt xuyên qua tai nghe vô tuyến, Nghiêm Thiếu Thần thu lại vẻ mặt, chờ đợi mục tiêu xuất hiện. Chùm đèn xe màu da cam phá vỡ hoàn cảnh tối tăm, sau đó chiếc xe màu đen chạy vào tầm mắt của Nghiêm Thiếu Thần, nhìn ra vận tốc trên dưới 80 km/giờ. Anh hít thở, tìm kiếm thời cơ tốt nhất để nổ súng.

Nhưng vào lúc này, cửa sổ bên phải chỗ ngồi phía sau xe ẩn hiện tia lửa nhỏ, Nghiêm Thiếu Thần biết thời cơ đã đến, thoáng chốc cửa sổ xe bay ra tia lửa nhỏ, anh nhắm ngay mục tiêu nhanh chóng bóp cò, trong nháy mắt đạn bay khỏi họng súng, xuyên qua khe hở hẹp của cửa sổ xe, đến huyết thái dương, một phát súng lấy mạng.

"Bốp" đầu lọc xì gà lăn xuống bên đường, tàn thuốc còn bốc làn khói xanh, chiếc xe màu đen từ từ dừng ven đường, tắt đèn xe, xung quanh rơi vào tĩnh mịch lần nữa.

Nghiêm Thiếu Thần nhanh chóng móc ra dây thả xuống trong túi, một tay xách súng, một tay nắm chắc dây thừng, ánh mắt nhìn chăm chăm chiếc xe màu đen kia, anh dựa vào vách tường tòa nhà nhanh chóng thả dây xuống mặt đất, tìm chỗ ẩn nấp tốt tiếp tục ẩn nấp.

Cuối cùng cửa xe chỗ ghế lái mở ra, Nghiêm Thiếu Thần nhìn xuyên qua kính ban đêm cũng không thấy bóng dáng của tài xế, thời gian vẫn trôi qua, mà giờ phút này hoàn cảnh càng lộ vẻ xơ xác tiêu điều.

Anh đang đợi, chờ tính tình tên tài xế kia không chịu được bại lộ mục tiêu đầu tiên, cũng đang đợi đồng đội của anh đến. Lúc này chỉ có gió vọng lại. Trong hoàn cảnh im lặng đột nhiên truyền ra tiếng côn trùng kêu vang, nghe vào biểu hiện khác thường rõ ràng, Nghiêm Thiếu Thần biết đồng đội đã chạy đến.

Bỗng nhiên anh cảm giác thoáng qua trước tầm mắt, anh đột nhiên cúi đầu, tiếp theo viên đạn bay qua đỉnh đầu của anh, con người của Nghiêm Thiếu Thần sáng lên, tài xế là tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp.

Tài xế bắn súng đầu tiên không thể bắn trúng anh, ngược lại vì vậy bại lộ phương hướng. Nghiêm Thiếu Thần hít con người, bụng súng lên bóp cò phía đạn bay tới, chỉ nghe tiếng kêu đau đớn, anh không biết đã bắn vị trí nào của đối phương.

Giờ phút này đối diện lại truyền tới tiếng rên rỉ, mà trong tai nghe vô tuyến của anh cũng truyền ra giọng đồng đội, "Bị thương ở vai, tôi lại đánh lên hân, tạm thời ngắt xui."

Anh nấp máy môi, trầm giọng nói: "Thu đội."

Vì người tài xế không nằm trong phạm vi nhiệm vụ lần này, Nghiêm Thiếu Thần không hạ lệnh đồng đội bắn thêm phát súng lần nữa. Nhưng anh không biết hành động hôm nay khiến tương lai của anh là quần bách thế nào.

Anh bùng súng giữ vững canh gác, ý bảo đồng đội đổi điện đi theo anh, hai người lẫn lộn đến rừng rậm ven đường, động tác của bọn họ nhanh chóng, biến mất trong rừng sâu giống như bóng hình, chạy đến trước địa điểm tập hợp, ở đó bọn họ đậu chiếc máy bay trực thăng.

Nghiêm Thiếu Thần nhanh chóng đi lên máy bay trực thăng, ngồi trở lại vị trí phía sau nhắm mắt không nói gì hết.

Người trong Cabin ngoài phi công ra, ba người còn lại đều là người thi hành nhiệm vụ trọng tải lần này, chỉ huy phụ trách nhiệm vụ lần này là Trung đội trưởng Trần Đình ngồi bên cạnh anh, nhìn anh. Trên mặt Nghiêm Thiếu Thần không nhìn ra vẻ mặt nào, giống như thi hành ám sát Nhị đương gia tập đoàn buôn lậu thuốc phiện số một trong nước không phải là anh. Nghiêm Thiếu Thần không giống những đồng đội khác thích sau khi chấp hành nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao sẽ thảo luận quá trình trong đó với đồng đội khác, về mặt anh chung quy vẫn nhàn nhạt, tỉnh táo hoàn thành nhiệm vụ phía trên giao cho anh, lúc xong cũng không phát biểu nửa phần cảm xúc.

Lúc Lâm Tu Dương gọi điện thoại đến, Nghiêm Thiếu Thần còn thảo luận kế hoạch huấn luyện đầu năm với Tham mưu trưởng Tô Húc. Nghiêm Thiếu Thần đã quen hình thức huấn luyện của bộ đội đặc chủng, trên sân huấn luyện vĩnh viễn không nặng kiểu hình thức, bài trí chiến trường vĩnh viễn không cố định, cả lúc huấn luyện phân chia đạn súng máy cũng dùng đạn thật.

"Chuyện thay đổi huấn luyện tạm thời không vội, hạt giống đều tốt, chỉ xem Bá Nhạc huấn luyện ra sao." Tô Húc thấy điện thoại di động của Nghiêm Thiếu Thần reo không ngừng, thuận tiện chuyển đề tài, gác chuyện huấn luyện ra sau.

Nghiêm Thiếu Thần trầm mặc nhìn mặt đất với dạng vè phục tùng, gặt đầu, đến khi Tô Húc rời khỏi mới nhận.

"Anh Ba, cuối cùng anh đã chịu nghe điện thoại!"

Nghiêm Thiếu Thần không lên tiếng, nghe Lâm Tu Dương kêu la trong điện thoại, anh ngại giọng nói lớn của Lâm Tu Dương, để điện thoại ra xa, "Tìm anh có việc?"

"Không phải anh mới trở về sao, tối nay mấy anh đón gió tây tràn cho anh!"

Mặt Nghiêm Thiếu Thần không thay đổi nói: "Anh trở về mấy ngày trước rồi."

"Hắc hắc, mấy ngày trước đúng lúc an hem tốt vội vàng đưa công ty ra thị trường, hai ngày nay mới rảnh rỗi, mong anh Ba thông cảm." Từ nhỏ Lâm Tu Dương là người tinh ranh, Nghiêm Thiếu Thần chỉ nói nửa câu mà anh dễ dàng nghe ra ngụ ý.

"Tối nay trở về đại viện, ngày khác đi." Vừa trở về mấy ngày anh bận rộn chuyện trong đoàn, toàn ăn ở trong bộ đội, nếu sáng nay lão thái thái không tam lệnh ngũ thân, chỉ sợ anh thật sự kéo mấy ngày.

"Ngạch," Lâm Tu Dương hơi buồn bực, phạm là chuyện Nghiêm Thiếu Thần quyết định rồi sẽ không chừa đường sống, hướng chỉ là trở về đại viện quân đội, "Vây cũng tốt, nhưng mà anh Ba, chiều mai anh có rảnh không?"

"Tiểu tử cậu muốn làm gì?"

"Anh Ba cũng biết rồi!" Lâm Tu Dương sợ mình nói lý do anh Ba sẽ không tự nhiên mà không muốn đi, cậu cười, cười ha hả tiếp tục nói: "Em đã lâu không gặp, vậy trưa mai em lái xe đến bộ đội đón anh?"

Anh nhú mày hơi trầm mặc, "Ừ."

Trưa hôm sau Lâm Tu Dương định lái Bentley Âu lục GTC phong cách của cậu ta, nhưng ngay khi cậu tính toán đi ô-tô, một câu khiếm tốn của Nghiêm Thiếu Thần hoàn toàn tiêu diệt ý nghĩ của cậu. Cậu lấy Audi màu đen đã để lâu trong gara, đạp cần ga chạy thẳng đến quân khu B.

Nghiêm Thiếu Thần thẳng tắp đứng ở cửa bộ đội, anh từ sân huấn luyện đi ra ngoài, trên người còn mặc quần áo huấn luyện dính bụi đất, cách ăn mặc không nằm trong phạm vi suy xét của anh, nhưng khi Lâm Tu Dương mặc tây trang mang giày da xuất hiện trước mặt anh, anh mới cảm giác phong cách dường như không giống nhau.

"Anh Ba, anh mặc trang phục này là định làm bảo vệ cho em?" Lâm Tu Dương nhìn quần áo huấn luyện đầy "Gió Sương" của anh từ trên xuống dưới.

Nghiêm Thiếu Thần lạnh lùng nhìn cậu, nếu Lâm Tu Dương tiếp tục nói nhảm, anh sẽ trở về sân huấn luyện.

"Ngạch, anh Ba lên xe, chúng ta sẽ trò chuyện trên xe." Lâm Tu Dương mở cửa xe ghế trước, chân chó cười với anh. Nghiêm Thiếu Thần không thấy nụ cười của cậu, đặt ngồi vào trong xe.

"Ồi, lên chức nữa!" Chờ đèn tín hiệu, Lâm Tu Dương chú ý quân hàm trên vai anh, hai gạch ba sao, Thượng tá.

Nghiêm Thiếu Thần cười nhạt, mặc kệ lời cậu nói.

"Buổi trưa ăn tạm ở quán cơm Gia Tư trên đường Giang Nam, buổi tối chúng ta mới tụ họp đông đủ." Lâm Tu Dương khởi động lái xe, lên cầu vượt.

"Buổi chiều?" Nghiêm Thiếu Thần nhắm mắt thuận miệng hỏi.

"Buổi chiều bọn em có buổi phỏng vấn, xin anh Ba tha thứ?" Lâm Tu Dương nhắm mắt tránh nặng tìm nhẹ khái quát chuyện buổi chiều.

"Nói trọng điểm." Anh nhú mồm, nhưng giọng nói xem như bình thản.

"Ngạch, lúc phỏng vấn hi vọng anh có thể ở đó, đương nhiên là ngồi ghế người phỏng vấn."

"Không thích hợp."

"Sao có thể, anh dùng bản lĩnh ngắm bắn bia thường ngày là được, toàn nói tay súng bắn tia nhìn người, vừa nhìn là chắc chắn!" Lâm Tu Dương e sợ Nghiêm Thiếu Thần không đồng ý, giành nói trước: "Anh Ba lúc này tuyển là thư ký tổng giám đốc, liên quan đến công việc bên cạnh em trai của em trong tương lai, không thể qua loa sơ suất!"

※※※

Trình Nặc mặc quần áo đứng trước kính, vén tóc dài bù xù ra sau ót búi lên, áo sơ mi trắng kết hợp với âu phục màu lam nhạt, đi đôi giày cao gót họa tiết da báo, trong gương bản thân cô có sự thành thực và tự tin mà người phụ nữ 27 tuổi nên có, cô vẫn có gương mặt cân xứng xinh đẹp, thậm chí ánh mắt có sự yêu mị, nhưng cô lại có loại mệt mỏi không nói ra được.

Sơ yếu lý lịch của Trình Nặc đã gửi đến bộ phận nhân sự của tập đoàn "JT" vào hai ngày trước, nội dung bảng sơ yếu lý lịch viết rất hoàn mỹ, Trình Nặc có tự tin sơ yếu lý lịch sẽ giúp cô nhận được cơ hội phỏng vấn, cô làm về mặt đi dóm không hợp với số tuổi của mình trước gương, xách túi ra cửa gọi xe đến dưới tòa nhà của tập đoàn "JT".

Hành lang yên tĩnh, cô té đi giày cao gót trên sàn đá cẩm thạch, tiếng vang hơi nặng nề, một nhân viên mặc đồ công sở dẫn cô đến phòng chờ. Trình Nặc đi vào trong sau đó quét mắt, tình thế bên trong khiến cô hơi run sợ, nhiều người ngồi đen kịt, lương cao là điều thúc đẩy những người này nhận lời mời ứng tuyển.

"Người kế tiếp, Trình Nặc."

Đến lượt cô, Trình Nặc đứng lên đi vào phòng họp dưới sự hướng dẫn của nhân viên làm việc, cô ngược mắt lướt qua chỗ người phỏng vấn, tổng cộng có hai người, mặc dù đều là tây trang giấy da, nhưng người ngồi tư thế lười biếng, không giống tư thế ngồi thẳng tắp của đàn ông có anh khí.

"Cô tên là Trình Nặc?" Người ngồi tư thế lười biếng mở miệng trước.

"Đúng." Vì câu hỏi của anh, Trình Nặc mới chuyển ánh mắt qua trên mặt của anh. Anh có gương mặt đẹp, nhưng khiến Trình Nặc chú ý không phải là vẻ ngoài của anh, dường như cô đã gặp anh ở đâu, nhưng mà lúc này là phỏng vấn, cô không thể nào phân tâm chuyện khác.

"Tốt nghiệp đại học A, nghiên cứu sinh thạc sĩ ngành tài chính?" Lâm Tu Dương tùy ý lật đi lật lại sơ yếu lý lịch của cô, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn cô.

"Đúng, sau khi tốt nghiệp tôi ở Mỹ hai năm." Trình Nặc nhếch môi cười yếu ớt, tất cả trên tài liệu đều là Tiểu Kha tự xử lý, mà sự thật của những thứ này thì người đối diện tất nhiên sẽ không biết.

"Trình Nặc," Lâm Tu Dương làm bầm lâu bầu đọc tên của cô, anh đẩy sơ yếu lý lịch qua bên, ánh mắt chuyển qua cô lần nữa, nhú mồm nói: "Vì vậy ở Mỹ quốc bất ngờ gặp gỡ ông chủ trước của cô, thành công làm tình nhân của ông ta?" Giọng điệu của Lâm Tu Dương mập mờ, mọi người có thể nghe ra lời nói của anh có hàm nghĩa khác.

Sau khi Trình Nặc nghe xong, thầm nghĩ xem ra đã gặp người quen cũ, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, cô ung dung cười, nói: "Lúc ấy 'Hoa Dung' có mở chi nhánh công ty ở California, mà ta được ông chủ Lý khen ngợi vì lúc đó có vụ buôn bán, đối phương đưa ra giá cả cao, đợi chúng tôi ký xong hợp đồng và chuẩn bị đủ hàng hóa, đối phương trả tiền bồi thường thật cao để hủy hợp đồng, nhưng đối với 'Hoa Dung' lúc đó, bọn họ thật sự coi trọng là bán cho đối phương sau đó là hiệu ứng truyền thông tuyên truyền lớn mạnh, sau này chuyện này là do tôi ra mặt xử lý, đáng mừng là tôi đã thành công."

Trình Nặc tóm tắt khái quát tình huống lúc đó thật đơn giản rõ ràng, vừa dứt lời trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười lúc trước, trong lòng đã hiểu rõ cô đã gặp mặt người đàn ông này ở đâu.

"A, đây là cô đang giải thích?" Lâm Tu Dương cười lạnh.

"Tôi chỉ là kể sự thật, tôi muốn ông chủ Lâm không để ý những chuyện hoàn toàn bịa đặt." Cô cố ý nói họ của Lâm Tu Dương, muốn cho anh ta biết, cô đã nhớ anh ta. Tiệc mời đầu năm lần đó, lúc ấy 'Hoa Dung' mời không ít trùm thương giới, trong đó cũng bao gồm tổng giám đốc của tập đoàn "JT", ngày đó ông chủ Lý còn tiến cử cô cho người đàn ông này, chỉ là không nói ra công ty của anh ta, thì ra là anh ta là Lâm Tu Dương.

"Nói rõ đi, mặc kệ cô có kể sự thật hay không, tôi cũng sẽ không tuyển cô, mời về." Lâm Tu Dương gõ bàn, khoe môi giơ lên, mà ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Trình Nặc cười nhạt: "Tiêu chuẩn dùng người của anh là dựa theo yêu thích của bản thân sao? Với tôi mà nói, lãnh đạo giống như vậy khiến tôi không có

cảm giác an toàn."

"Tốt lắm, đã như vậy," Trình Nặc cười nhạt, đi lên trước bắt tay tạm biệt Lâm Tu Dương và người đàn ông bên cạnh anh. Khi Trình Nặc đưa tay để bắt tay với người đàn ông ngồi tư thế thẳng tắp, đầu tiên người đàn ông thoáng chần chờ rồi mới đưa tay nắm, vết chai trên bàn tay người đàn ông làm Trình Nặc chú ý, cô ngước mắt nhìn chăm chú vào anh.

"Xin hỏi anh đảm nhiệm chức vụ gì ở quý công ty?" Trình Nặc biết cô hỏi câu này rất đường đột, nhưng cô đã bị Lâm Tu Dương xử "Tử hình", lúc này câu hỏi tự nhiên không nhiều đắn đo.

Câu hỏi bất ngờ ngoài dự liệu của Nghiêm Thiếu Thần, lúc anh chần chờ không biết trả lời thế nào, Lâm Tu Dương bên cạnh giành nói: "Luật sư cố vấn của tôi."

Trình Nặc nhúm mày, cười như có như không với cả hai, xoay người ra khỏi phòng họp, không để ý lời anh ta nói.

"Ông chủ của 'Hoa Dung' bị bắt bỏ tù vì là kẻ khả nghi đã thu gom tư sản của người dân phi pháp, cô ta lại bình yên chuẩn bị đến công ty khác phỏng vấn." Lâm Tu Dương nhìn cô ra khỏi phòng họp, lúc này mới nghiêng đầu nói với Nghiêm Thiếu Thần.

Nghiêm Thiếu Thần không nói tiếp, anh vẫn đang nghĩ chuyện vừa rồi.

"Nhiều hồng nhan họa thủy, đúng là không ai bao mới ra ngoài tiếp tục tìm việc." Lâm Tu Dương cầm bút máy chỉ vào sơ yếu lý lịch của Trình Nặc, ánh mắt vẫn nhìn Nghiêm Thiếu Thần, hi vọng anh có thể phản ứng.

Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần nhúm mày, bình bình nói: "Không hẳn."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xem mắt

Ra khỏi tòa nhà của tập đoàn "JT", Trình Nặc đứng ven đường, ánh mắt lướt nhanh, chiếc xe hơi màu đỏ đang lái đến chỗ cô, cô hơi nheo mắt, giờ tay lên ngăn lại.

Ngồi lên xe Trình Nặc âm thầm cắn môi, trên mặt hiện vẻ không vui. Những bình tĩnh lúc trước chỉ là ngoài mặt, mà nội tâm hơn phân nửa là lo lắng, cô đã làm công việc nằm vùng nhiều năm, dễ dàng tham gia bất kỳ công ty tài chính, chỉ có tập đoàn "JT", làm cô ra quân không thuận lợi.

"Sao vậy?" "Tài xế" ngồi ghế lái phía trước mở miệng hỏi.

Trình Nặc nhắm hờ mắt, nhàn nhạt trả lời: "Xảy ra vấn đề," cô khẽ thở ra, nói tiếp: "Nhưng mà vấn đề không lớn." Nhưng là phỏng vấn lần đầu, không tính là khó khăn với cô, ở thành phố B, những xí nghiệp khiến cô khó can thiệp vào có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Ừ, hôm nay sếp Tiểu và tôi đã phân tích, Lâm Tu Dương này nhìn bề ngoài tùy tiện dừng dừng, trên thực tế rất khó đối phó. Bốn năm gần gũi, một xí nghiệp mới thành lập đã lên thị trường, đủ để thấy được suy nghĩ của anh ta rất kín đáo, không nói thận trọng, cũng tuyệt không sẽ đi bước liều lĩnh." Lái xe Mục Nhất Minh là cảnh sát phụ trách truyền tin tức và hỗ trợ bảo vệ cho Trình Nặc trong hành động lần này, trong tổ chuyên án nhỏ ngoài bọn họ ra người lãnh đạo trực tiếp là Tiểu Kha, chỉ cô và Mục Nhất Minh tham gia hành động lần này, trên thực tế đây là lần hợp tác thứ ba của cô và Mục Nhất Minh.

"A..." Trình Nặc cười khẽ, sớm như vậy, vì sao những tài liệu này không đề cập trước cho biết?

"Đây là ý của sếp Tiểu, trời sanh Lâm Tu Dương có tính nhạy bén khôn khéo, nếu cô là biết tính tình của anh ta sớm, khó tránh bị anh ta nhận ra là 'Cố ý', nên lần này vấp phải trắc trở là trong dự liệu." Mục Nhất Minh lẳng lẳng lái xe, nhìn cô qua kính chiếu hậu, vẻ mặt Trình Nặc biến hóa nhờ bị anh phát hiện.

"Cho nên, cô hoàn thành nhiệm vụ lần này." Mục Nhất Minh từ từ dừng xe lại, xoay người im lặng nhìn cô.

"Mục Nhất Minh, nghe nói trước khi anh chuyển ngành là điều tra viên bộ đội đã chiến?" Trình Nặc hơi ngồi dậy, tay tựa lên ghế tài xế.

Mục Nhất Minh xoay về, đợi chuyển đèn tín hiệu, khởi động xe lần nữa, "Vị hành khách này, mời ngồi ổn." Vẫn yên lặng nhìn cô qua kính chiếu hậu, vẻ mặt bình tĩnh, không hề gợn sóng.

Trình Nặc tức giận trợn mắt nhìn anh, ngồi trở về rồi quét mắt Mục Nhất Minh, vẻ mặt yên lặng vừa rồi của anh làm cô giật mình nhớ ra gì đó, cô hít một nhàn nhạt hỏi câu: "Anh nói, vị trí lòng bàn tay của luật sư có thể nổi vết chai sao?"

Mục Nhất Minh hiển nhiên bị đề tài của cô hấp dẫn, trong con ngươi của anh chợt lóe sáng, "Tay súng bắn tia?"

Trình Nặc khẽ lắc đầu, trong đầu hiện lên dang vẽ của người kia, có thể do phơi nắng lâu dài, làn da có màu lúa mạch vẽ mặt bình thân của anh, ánh mắt trong trẻo cho người ta loại hơi thở lạnh lùng.

Trình Nặc say mê suy nghĩ rất lâu, đến khi cô chạm phải ánh mắt của Mục Nhất Minh, cô nhếch môi cười yếu ớt, "Tôi không chắc chắn, có lẽ do tôi quá nhạy cảm."

Mục Nhất Minh nhàn nhạt nhìn cô, "Giờ dừng ở đâu?"

"Đến đường Lăng Nam Trung đi, tôi hẹn bạn." Trình Nặc ngồi xuống, trên mặt hiện vẻ uể oải, chớp mắt ngủ.

Trình Nặc hẹn là bạn bè thân thiết nhiều năm của cô, Dương Tiểu, bằng tuổi với cô, nhưng hai người đi trên đường lớn, Dương Tiểu có vẻ nhỏ hơn cô. Dừng lời của Trình Nặc nói, Dương Tiểu có gương mặt con nít dù đến 40 tuổi, cũng giống nhau sẽ lừa gạt nhiều quần chúng không biết chân tướng.

"Nặc Nặc, hôm nay tôi có hai chuyện muốn cho cậu biết." Dương Tiểu kéo cô đến phòng ngủ mình, thân mật dắt cô ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào.

"Dừng nha, cậu cho tôi biết thật sự không có chuyện tốt, hôm nay tâm tình của tôi không tốt, không nghe." Trình Nặc vội vàng khoát tay, vẻ mặt Dương Tiểu càng khôn khéo, chuyện mà cô phải nghe sẽ càng kinh hoàng.

"Nặc Nặc, vậy cậu nghe trước, nghe ít thôi cũng được?" Dương Tiểu thân mật kéo cánh tay của cô mà lay động, đến khi Trình Nặc không chịu nổi, cô buông tiếng thở dài: "Được, cậu nói đi."

Bản lãnh làm nũng của Dương Tiểu là bẩm sinh, trừ phi bạn là bé hồ lô kim cương chuyển thế, nếu không dù là ai cũng đỡ không nổi. Trình Nặc thâm nghĩ lúc này tám phần phải đồng ý.

Dương Tiểu cong mắt cười nhạt, "Tôi nay tôi có quyết định vô cùng quan trọng, nên cậu làm bạn thân nhiều năm, có quyền, hơn nữa có nghĩa vụ giúp tôi thực hiện."

Trình Nặc nghe xong, nhất thời cảm thấy đỉnh đầu đội mũ to, "Chuyện gì?"

"Ngày mai tôi muốn thổ lộ với người tôi thầm mến nhiều năm, nên cậu nhất định phải ủng hộ tôi!" Dương Tiểu vẫn kéo tay của cô, trong ánh mắt tràn đầy kiên nghị và khát vọng.

Ánh mắt của Dương Tiểu khiến Trình Nặc nhất thời kinh ngạc, vì vậy cô không nghĩ nhiều, nói: "Có thể, tôi dĩ nhiên sẽ ủng hộ cậu."

"Bingo!" Dương Tiểu nhảy lên vui vẻ giống như trúng giải thưởng lớn, cô ấy chưa nói xong mà Trình Nặc đã thâm than không ỏn.

"Bạn học Trình Tiểu Nặc, vì sự hiển danh tự nguyện của cậu cho Đảng và nhân dân nhiều năm qua, trải qua tìm hiểu tổ chức quyết định, tôi mai đặc phái cậu đi tham gia buổi xem mắt, đối phương là sĩ quan Thượng tá trong Quân khu, tiền đồ rực rỡ, mong bạn học Trình Tiểu Nặc cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, tìm được nửa đời sau thuộc về mình."

Trình Nặc nghe xong, trước mắt cảm thấy tối sầm, xong rồi lại rơi hốt.

Thời gian hẹn là sáu giờ rưỡi chiều, người xem mắt do cha mẹ Dương Tiểu thu xếp, phẩm hạnh đoan chánh, lại là sĩ quan, tương lai tiền đồ vô lượng. Vốn muốn làm mai mối cho con gái mình, nếu có thể thành, tất nhiên là chuyện tốt, bất đắc dĩ trong lòng Dương Tiểu có mục tiêu từ lâu, vì vậy không hề quan tâm vị sĩ quan này, nếu không phải mẫu thân đại nhân của mình buộc cô gặp mặt, chỉ sợ cô đã bóp chết duyên phận ở nơi trong từ lâu.

Tuy nói Dương Tiểu không hề quan tâm người này, nhưng cô vẫn ba hoa chích chòe khen ngợi người này giống như trên trời rớt xuống, nhưng Trình Nặc không có hứng thú, nhưng cô mặc cho Dương Tiểu can quấy thôi, thay cô ấy tham gia buổi xem mắt.

Trình Nặc chỉ đeo đồ trang sức trang nhã, cô bới tóc dài cao thành đuôi ngựa, T-shirt trắng và quần jean bó sát, dáng người của Trình Nặc cao gầy, trước khi ra cửa cô mặc vào áo khoác ngoài màu nâu nhạt mới mua trên mạng, cả người lộ ra chí khí của tuổi trẻ. Trình Nặc nhìn đồng hồ, sắp đến giờ nên phải ra cửa.

Phần lớn người đi xem mắt đều giống nhau, trước đó định thời gian, địa điểm, chỉ đợi hai bên gặp mặt. Chỗ hẹn lại cách nhà trọ của Trình Nặc không xa, cách ba con đường mà thôi, nhưng Trình Nặc nghĩ đến đây, thì âm thầm mắng Dương Tiểu, bảo đảm nha đầu này đã có suy nghĩ để cô làm thế thân từ lâu.

Trước khi gặp mặt người trung gian đã nhắc nhở, đối phương mặc quân phục, nên Trình Nặc muốn tìm được một sĩ quan trong nhà hàng tây nhất định không khó khăn, nhưng khi cô đến nơi, đã xảy ra chuyện bất ngờ.

Cô quét mắt cả phòng ăn, màu xanh ô-liu ngồi yên lặng cạnh cửa sổ, khóa chặt mục tiêu, Trình Nặc đi từng bước đến anh, nhưng càng đến gần cô càng cảm giác không đúng, nhưng lúc này Trình Nặc không suy tư nhiều, cô đến gần cũng đưa đến tầm mắt chú ý của màu xanh ô-liu, bọn họ bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng Trình Nặc biết vấn đề ở đâu rồi.

Anh chính là luật sư cố vấn của Lâm Tu Dương, nhưng quân phục trên người của anh rõ ràng chỉ có quân nhân mới có thể có. Trình Nặc qua loa phân tích tình huống, nhếch môi cười yếu ớt, "Chào anh, luật sư đại nhân." Lời nói của cô tăng thêm phần nhạo báng, để xoa dịu không khí vừa rồi.

"Chào cô, Trình Nặc." Nghiêm Thiếu Thần đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng.

"Anh còn nhớ rõ tên tôi." Trình Nặc hơi nhú chân mày, cảm giác hơi bất ngờ, theo lý thuyết bọn họ chỉ là gặp mặt một lần, lần này cô dùng trên "Dương Tiểu", không nói chuyện đã bị bại lộ trước.

"Cô ấy không đến?" Nghiêm Thiếu Thần hơi híp mắt, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì.

"Ặc, Dương Tiểu cô ấy... Không thoải mái." Trình Nặc hơi nhúc nhủ với câu hỏi xuất hiện thành linh của anh, mà trả lời của cô chắc chắn cũng cực kỳ hông bết, Trình Nặc nghĩ, nếu đây là buổi phỏng vấn, nếu như anh là người huấn luyện, cô phải chết không thể nghỉ ngơi.

"Tôi tên Nghiêm Thiếu Thần, không biết bọn họ có nói không." Dường như không thêm để ý, tiếp tục nội dung kế tiếp.

"Chào anh, Nghiêm tiên sinh." Trình Nặc cong mắt cười nhạt, bình tĩnh chuyển đề tài, nhưng trong lòng cô đang oán thăm, Dương Tiểu lại không nói cho cô biết tên, vì cuộc xem mặt này lúc đầu không có người lưu tâm.

"Không cần khách sáo, gọi món ăn trước đi." Trên mặt Nghiêm Thiếu Thần bình thản, không nghiêm khắc giống như bình thường.

"Ặc, xin chờ chút." Trình Nặc ngắt lời của anh, "Đến nước này, tôi nghĩ buổi xem mặt không còn nghĩa nào."

"Sao nói thế?" Nghiêm Thiếu Thần hơi híp mắt, vẻ mặt bình thản như cũ.

"Chúng ta đã gặp mặt trước, nên..." Trình Nặc cắn môi, đột nhiên cô cảm thấy áp bách, là người đàn ông trước mặt này tạo cho cô, loại cảm nhận chưa bao giờ có.

"A," môi Nghiêm Thiếu Thần hiện lên đường cung, "Cô nói lần phỏng vấn?"

"Đúng." Cô nhẹ thở ra, thầm nghĩ anh hiểu biết chuyện của cô rồi?

"Ngày đó không phải tôi cố ý lừa gạt, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, hơn nữa ý kiến của tôi chỉ để tham khảo." Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần, giống như anh chỉ là trần thuật lại chuyện, mà không phải là giải thích gì với cô.

Trình Nặc nhú mày, "Ý tôi là..." Muốn nói lại thôi, bọn họ không nói cùng một chuyện!

"Cô nói là sự kiện kia?" Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mày, đã nhận ra vẻ mặt của Trình Nặc, anh đã hiểu rõ.

"Đúng." Trình Nặc cười cười, cuối cùng anh cũng hiểu rõ, hôm đó Lâm Tu Dương không nể mặt chất vấn cô, nghi ngờ tính tình của cô.

"Cô sẽ không," Nghiêm Thiếu Thần cười nhạt, chậm rãi nói: "Tôi từng là tay súng bắn tỉa, có thói quen nhìn thấu ánh mắt người, ánh mắt sẽ không nói dối, cho nên tin tưởng phán đoán của tôi."

Trình Nặc nhẹ nhàng cười, "Tôi nên cảm ơn anh 'Đặc tả' tôi hay không?"

"Xin tiếp tục hoàn thành cuộc gặp mặt tối nay." Nghiêm Thiếu Thần cười nhẹ, ánh mắt nhìn thẳng cô.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lễ tình nhân

Trình Nặc hơi ngạc nhiên với lời nói của anh, cô trầm mặc vài giây, nhếch môi cười, "Anh rất khác."

Đây là đánh giá duy nhất của cô với Nghiêm Thiếu Thần bây giờ, mà trên thực tế, đáy lòng của cô đã thấy hiếu kỳ không bình thường với Nghiêm Thiếu Thần, hơn nữa cô tin tưởng nếu có thể, loại cảm giác này sẽ tiếp tục lan ra.

Nghiêm Thiếu Thần ngược mắt nhìn cô, ánh mắt nhìn sang nhân viên phục vụ bên cạnh, đợi nhân viên phục vụ đến trước mặt anh, anh nhẹ giọng nói: "Chọn món ăn đi."

Trình Nặc nhận lấy menu nhân viên phục vụ đưa cho cô, lật mấy tờ, cô nhướn mày, nhất thời có loại cảm giác hoa cả mắt. Mấy ngày qua Trình Nặc phải chuẩn bị để đánh vào nội bộ tập đoàn "JT", chuyện ăn cơm đúng giờ như vậy giống như là chuyện mấy thế kỷ trước kia, cô nhìn ảnh minh họa trong menu, đột nhiên cảm thấy ăn mà phiền toái mà còn căng thẳng.

"Không thật sự muốn ăn?" Nghiêm Thiếu Thần nhấp nhẹ chanh nước, nhàn nhạt hỏi.

"Anh đã nhìn ra?" Cô ngược mắt đúng lúc chạm phải tầm mắt của anh, quá thần đi, trong lòng cô nghĩ thế nào, anh biết tất cả.

"Suy đoán."

"Anh suy đoán rất chính xác nha, trên thực tế, nhà hàng tây này tôi thường xuyên đến trước kia." Trình Nặc không ngại năng lực nhìn thấy rõ mọi thứ của anh, ngược lại nghĩ chung sống với người như vậy Nghiêm Thiếu Thần sẽ rất dễ dàng, vì anh không quanh co lòng vòng, luẩn quẩn giải thích ý nghĩ của mình.

"Xin lỗi, chúng ta không gọi món." Nghiêm Thiếu Thần hơi liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh anh. Anh không đợi nhân viên phục vụ trả lời đã quay mặt nhìn Trình Nặc, nói: "Đi thôi, đổi quán khác."

"Ặc, cũng được." Trình Nặc thăm than Thượng tá Nghiêm quá mạnh mẽ vang dội, trong giọng nói không hề có ý thương lượng.

Cô ra vẻ thần nhiên liếc nhìn nhân viên phục vụ. Rất vinh hạnh, cô nhìn thấy trên mặt anh trai nhỏ hơi lộ vẻ cứng ngắc, nhưng đây chỉ là thoáng qua, dưới vẻ mặt lạnh lùng của Nghiêm Thiếu Thần, anh trai nhỏ xui xẻo nhanh chóng lui khỏi tầm mắt của Trình Nặc.

"Tôi lại biết quán Tương Thái có mùi vị không tệ lắm, anh có thể ăn cay sao?" Trình Nặc nhìn người đối diện, hơi thò người ra, đè thấp giọng nói.

"Có thể ăn ít, cửa tiệm kia ở chỗ nào?" Đối phương Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy thú vị với cử động của Trình Nặc, nhưng mà vẻ mặt vẫn thần nhiên, không nhìn ra biểu cảm nào.

"Hơi xa, anh đề ý sao?" Trình Nặc đột nhiên hồi hận khi nhắc đến quán Tương Thái kia, bận rộn công việc làm cô quên dừng bước lại hưởng thụ thật tốt, nên không đề cập tới thì thôi, nhắc tới đã muốn đi, nhưng cô lo lắng vị sĩ quan Thượng tá đối diện không vui.

"Đi thôi."

Trình Nặc chỉ ngây người vài giây, Nghiêm Thiếu Thần đã biến mất trong phạm vi tầm mắt của cô. Cô tăng nhanh bước chân đuổi theo anh, đến tầng hầm bãi đậu xe, cô chú ý một chiếc Liệp Báo mang bảng số quân đội.

"Anh xem xe cơ quan làm sử dụng cá nhân?" Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn bảng số quân đội trên xe của anh.

Nghiêm Thiếu Thần quét mắt biển số xe của mình, lạnh nhạt nói: "Trước ra khỏi quân đội có chuyện, rồi trực tiếp lái tới."

Trình Nặc nhún nhún không cười ra tiếng, "Anh không cần nghiêm túc câu hỏi của tôi."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, không nói gì nữa, khởi động xe hơi sau đó thẳng đến mục đích.

※※※

Cô chọn món ăn mình yêu thích thường ngày, mặc dù Nghiêm Thiếu Thần tỏ ý không có dị nghị với món cay, nhưng cô vẫn ưu tiên chọn món thanh đạm khác nhau dựa theo tư tưởng lộn xộn của sĩ quan. Trong tiềm thức cô nghĩ Nghiêm Thiếu Thần sẽ không vì cái gọi là mặt mũi mà ra vẻ kiên trì. Trình Nặc chọn món, rồi đưa menu cho Nghiêm Thiếu Thần, không lường được câu nói của Nghiêm Thiếu Thần hoàn toàn khiến cô hết chỗ nói.

"Tôi sẽ không gọi món ăn."

"A? Anh không đặc biệt thích hay là kiêng ăn?" Cô ngạc nhiên, cho nhân viên phục vụ đi liền hỏi.

"Không có." Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, trước khi nhập ngũ Nghiêm Thiếu Thần thật là có kiêng ăn mấy món, nhưng bộ đội đặc chủng, liên tục dã ngoại mười mấy ngày huấn luyện thực tế khiến anh dần dần thay đổi quan niệm về thức ăn, trong mắt người thám gia quân ngũ như họ, thức ăn chỉ là bổ sung năng lượng cần thiết cho cơ thể con người, từ đó anh không còn kén chọn nữa.

Trình Nặc mím môi cười, vừa định nói chuyện khác, thấy điện thoại di động của cô reo chuông, cô cảnh giác nhú chân mày, cười nhạt với Nghiêm Thiếu Thần, "Rất xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại."

Điện thoại là người lãnh đạo trực tiếp của cô Tiểu Kha gọi đến, để tiện liên lạc giữa bọn họ, toàn bộ thiết trí điện thoại dùng tiếng chuông riêng, phàm là nghe tiếng chuông riêng, sẽ biết là người nào.

Nghiêm Thiếu Thần không đề ý, gạt đầu ra hiệu cho cô.

Trình Nặc cầm điện thoại di động đến gần chỗ phòng rửa tay nghe điện thoại.

"Không khiến anh ta nghi ngờ đi?"

Tiểu Kha ở đầu điện thoại bên kia thật đi thẳng vào vấn đề, Trình Nặc cười khẽ, "Tin tức của anh thật nhanh."

"Đừng oán giận cảnh quan Mục, cô và cậu ta đều là phệ tá đặc lực của tôi, lần hành động này tôi chỉ an bài hai người các cô, nên khó tránh khỏi lưu ý nhiều hơn." Tiểu Kha ha ha cười, nghe ra cảm xúc bất mãn của Trình Nặc, anh không phủ nhận.

"Sếp Tiểu, trước mắt là thời gian cá nhân của tôi, xin hỏi anh có chỉ thị gì?" Trình Nặc không biết cuối cùng xuất hiện vấn đề ở đâu, nhưng cô có thể khẳng định, vô luận tương lai cô có thể phát triển với Nghiêm Thiếu Thần hay không, cô không muốn trộn lẫn những chuyện lộn xộn này.

"Hắc, không có chuyện khác, chỉ muốn chăm sóc thăm hỏi cấp dưới của mình thôi."

"Vậy anh chăm sóc xong rồi, có thể cúp điện thoại hay không?" Trình Nặc lấy "Lẽ" đối đãi người, trên thực tế cô biết Tiểu Kha sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho cô, dứt khoát ngay trang đến cùng, đập chết cũng không nói rõ.

"Cảnh quan Trình, tư tưởng giác ngộ của cô không tốt, còn cần tích cực học tập." Tiểu Kha cố làm ra vẻ tư thế của lãnh đạo, anh dừng lại mấy giây, nghiêm mặt nói: "Cô gặp mặt ai, theo lý tôi không thể xen vào, nhưng cô phải dẫn đi tốt chuyện đúng mực trong đó."

Trình Nặc thu hồi thái độ thờ ơ, nghiêm nghị nói: "Điều này tất nhiên, anh biết rõ tính tình của tôi."

"Được rồi, tôi biết rõ những nhắc nhở này có lẽ là điều thừa với cô, nhưng mà trình tự phải làm tôi cũng không bị trách móc?" Đi lướt qua sân, Tiểu Kha lại nói: "Nghiêm Thiếu Thần, 33 tuổi, vừa được điều về quân khu B, tuổi còn trẻ nhưng tương lai khả quan, Trình Nặc, nắm thật chặt."

"Sếp, đi theo anh quả nhiên có phúc lợi, tài liệu trên tay anh rất đầy đủ, tin cậy hơn người trung gian kia nhiều." Lời của Tiểu Kha có hai nghĩa, thứ nhất nói tin tức căn bản của Nghiêm Thiếu Thần cho cô, thứ hai ám chỉ anh sẽ không can thiệp chuyện của cô và Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc khẽ mỉm cười, cười nói.

"Ha ha, anh ít trêu ghẹo tôi, nhưng mà Trình Nặc tôi muốn nói thêm câu." Tiểu Kha cười to, tiếp tục nói: "Nghiêm Thiếu Thần và Lâm Tu Dương là anh em từ nhỏ coi trọng lớn lên."

"A, thời gian cá nhân không nói công việc." Trình Nặc nhũn mày, cúp điện thoại, ánh mắt theo bản năng nhìn chỗ Nghiêm Thiếu Thần, thấy anh vẫn bình tĩnh ngồi đó, trên mặt không hề lộ vẻ không kiên nhẫn.

Cô bước nhanh trở lại trước bàn ăn, lộ vẻ xin lỗi nói: "Đợi lâu."

"Ăn đi, món ăn mới lên tới." Nghiêm Thiếu Thần ra hiệu cô động đũa.

Trình Nặc không khách sáo nữa, khẽ mỉm cười, cầm đũa đưa lên. Ăn không nói ngủ không nói, đối thoại trong lúc ăn cơm của bọn họ hơi ít ỏi, Trình Nặc chỉ khen món ăn bằng hiệu của quán của mấy câu, đồng thời chỉ hai món ăn thanh đạm dành riêng cho anh.

Lúc Ăn xong bữa tối đang muốn rời khỏi quán, lại xảy ra khúc nhạc đệm nhỏ, chuyện tuy nhỏ, nhưng mỗi lần Trình Nặc nhớ lại đoạn nhạc đệm này, khóe môi không tự chủ nhếch lên.

"Anh trai, lễ tình nhân, mua hoa đi."

Bên cạnh họ đột nhiên truyền đến giọng nữ non nớt hơi nhát gan, hai người dừng bước, rồi rít nhìn nơi phát ra giọng nói. Chỉ thấy cô bé mặc áo khoác mỏng đang cầm ổ hoa hồng đứng bên cạnh bọn họ.

Ánh mắt của cô bé chan chứa ngó xung quanh, dường như hi vọng người khách trước mắt cô có thể mua một hoa, vì vậy cô bé e sợ mắt lòng khách, vội vàng nói: "Anh trai, mua đóa hoa cho chị gái đi, hoa hồng đỏ rất tươi, rất xứng đôi với chị gái."

"A, cái đó..."

"Anh mua một đóa." Nghiêm Thiếu Thần liếc nhìn hoa hồng trong tay cô bé, nhàn nhạt nói.

Trình Nặc ngồi lên xe, trong tay cầm hoa hồng đỏ kiều diễm, nhưng trên mặt hơi phỉm hồng, vừa rồi cô muốn giải thích nói bọn họ không phải là tình nhân, không ngờ Nghiêm Thiếu Thần đoạt lời của cô.

"Anh làm vậy, không thích hợp, huống chi chúng ta không phải là..." Trình Nặc muốn nói lại thôi, trên mặt rung động nóng bỏng khác thường.

"Giải thích của cô chỉ làm cô bé kia lúng túng." Nghiêm Thiếu Thần khởi động xe, bình thản ung dung trở về.

"Vậy được rồi." Trình Nặc nhún nhún vai, cười nhạt nhìn anh.

Khi xe nhanh chóng lái đến tiểu khu chỗ ở của Trình Nặc, Trình Nặc đã đề nghị dừng xe ven đường để xuống tản bộ, trước đó cô nhịn không được tham ăn, bây giờ thì tốt rồi, căng cứng cả bụng.

Nghiêm Thiếu Thần không nói gì, ngừng xe đi với cô trên đường phố thừa thớt người. Lúc này sắc trời đã mờ tối, chỉ còn lại ánh đèn neon xung quanh chứng minh đây là đô thị phồn vinh, người xung quanh cũng không nhiều, tốp năm tốp ba sánh đôi cùng nhau, mà bọn họ chính là một đôi trong đó.

"Hoa này rất đẹp, nếu là lễ tình nhân, đường cái sẽ đầy cô gái nhỏ bán hoa." Trình Nặc lại nhìn hoa trong tay, cười nhạt nói.

"Hôm nay không phải ngày 14 tháng 2." Nghiêm Thiếu Thần hơi nhướn mi, nghi ngờ hỏi.

"Ngày 14 tháng 3, nghe nói là lễ tình nhân trắng." Trình Nặc mỉm cười, sự thật chứng minh Thượng tá Nghiêm nhìn như trầm lặng mặc dù không thích lễ nước ngoài, nhưng người sáng mắt không thể không biết những thứ này.

"A, tôi không có để ý, phương diện này tôi thật không biết." Qua rất lâu Nghiêm Thiếu Thần mới từ tốn nói.

"Đây thật là khó có thể tin." Trình Nặc hơi giật mình, cô dừng bước lại nhìn chăm chăm Nghiêm Thiếu Thần, anh quả nhiên làm cô tò mò, lời của anh rõ ràng, nhưng cô lại cảm thấy bất khả tư nghị, người đàn ông ưu tú như vậy tới bây giờ chưa nói lời yêu một lần.

"Nhưng mà, tôi giống như anh, cũng không có để ý, hơn nữa hôm nay là lần đầu tiên nhận được quà tặng như vậy." Trình Nặc cong khóe môi, hai bên má lõm vào đồng tiền nhợt nhạt, dưới ánh trắng làm nổi bật vẻ ôn nhu của cô.

"Thích là tốt rồi." Nghiêm Thiếu Thần lặng lẽ nhìn cô, không có nhiều lời nữa, đi với Trình Nặc một đoạn, đến khi họ dừng ở cửa lớn tiểu khu.

"Tôi về đến nhà." Trình Nặc xoay người, hơi mỉm cười, lời của cô không kiên cố.

"Trình Nặc," Đây là lần thứ hai Nghiêm Thiếu Thần gọi đầy đủ tên của cô hôm nay, cũng khiến cô hơi kinh ngạc.

Về mặt Nghiêm Thiếu Thần nghiêm túc, nhưng giọng nói rất ôn hòa: "Trình Nặc, tôi đề nghị thử phát triển mối quan hệ."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xác lập quan hệ

Sau khi Dương Tiểu giải quyết xong đại sự đời mình thì "Gọi điện" cho Trình Nặc, hỏi tình huống đêm đó. Lúc đầu Trình Nặc nói sơ lược, đến khi Dương Tiểu ngửi ra khác thường, cô ép hỏi ấn tượng của Trình Nặc với Nghiêm Thiếu Thần thế nào.

Điện thoại này khiến mặt Trình Nặc tự nhiên hơi mặt đỏ, cô nấp mấy môi, lóng ngóng nói: "Rất tốt."

"À, có biến!" Dương Tiểu vừa nghe lời này lập tức lên tinh thần, biết Trình Nặc nhiều năm như vậy, có thể để cô nói người đàn ông tốt vô cùng tuyệt đối đến không hết năm đầu ngón tay.

Cô đột nhiên nâng cao giọng điệu làm Trình Nặc hơi khó chịu, lấy điện thoại ra xa lỗ tai, nâng trán cảm khái: "Cậu, kích động cái gì?"

"Bạn học Trình Tiểu Nặc, cậu còn tính toán lừa tổ chức bao lâu? Nhanh khai ra sự thật!" Giờ phút này Dương Tiểu hận không được chạy như bay đến nhà của Trình Nặc, để hỏi cho hiểu rõ.

"Thì ngày đó gặp mặt mới biết chúng tôi đã gặp mặt một lần, nhưng mà tôi qua gặp mặt khi ở chung sống ngược lại rất hòa hợp..." Trình Nặc nói đại khái chuyện trước sau cho Dương Tiểu, gồm đoạn nhạc đệm nhỏ lúc cô đi phỏng vấn ở "JT". Dĩ nhiên, đến bây giờ Dương Tiểu không rõ lắm thân phận thật sự của Trình Nặc là cảnh sát.

"Vì vậy, trả lời của cậu...?" Dương Tiểu cảm điện thoại nghe rất có tinh thần, "Tôi đột nhiên cảm thấy hứng thú với vị sĩ quan chưa từng gặp mặt này, lần đầu tiên chính thức gặp mặt đã đề cập Tuyên bố chính thức", cực kỳ mạnh mẽ vang dội nha!"

Trình Nặc rõ ràng hơi ngỡ ngàng với chất vấn của Dương Tiểu, cô kiên trì mập mờ nói: "Ừ, thử xem."

"Đột nhiên tôi cảm thấy bản thân mình tỏa ra ánh sáng vô cùng chói lọi!" Dương Tiểu hơi hí hửng làm vẻ mặt say mê, chờ cô hoàn hồn lại nói: "Nhưng mà, Trình Tiểu Nặc cậu phải thấy rõ tình hình. Xen vào chuyện này, tổ chức nghiên cứu quyết định tiết lộ tin tức nhà trai cho cậu."

Trần Trình Nặc hiện nhiều vạch đen, không hề tiếp nhận điều tra của cô.

"Năm nay Nghiêm Thiếu Thần 33 tuổi, đảm nhiệm đoàn trưởng ở tập đoàn quân Đệ Cửu trong quân khu B, cha anh ta là Nghiêm Chính, hắc hắc, Trình Nặc, lúc này trong lòng cậu nên cân nhắc đi."

Đến khi Trình Nặc cúp điện thoại, miệng vẫn là chữ "O". Nghiêm Chính, Tư lệnh quân khu B hiện nay, lẽ ra những đứa bé trưởng thành trong gia đình này sẽ cho người khác loại cảm giác tài trí hơn người, nhưng Trình Nặc nhớ lại buổi gặp mặt đêm đó, Nghiêm Thiếu Thần bình chân như vại ôn hòa và im lặng đúng mực nên rất khó để liên tưởng anh với gia đình như vậy, bao gồm chuyện anh nói qua lại với mình.

Trong gió Nghiêm Thiếu Thần hơi có vẻ tiêu điều, đèn đường chiếu xuống con người trong sáng của anh, lúc đang đợi đáp án chắc chắn anh cũng không vì cô chần chờ mà lo lắng, ngược lại vẻ mặt của anh vẫn bình thản, giống như anh đã nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Lúc ấy Trình Nặc thật sự rất dấn tranh, cô không ngờ Nghiêm Thiếu Thần sẽ nhắc sớm như vậy, khi đó chuyện duy nhất cô xác định là Nghiêm Thiếu Thần không ghét mình, chuyện khác cô không dám nghĩ qua. Sau khi anh nói xác định quan hệ Trình Nặc nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt,

mặc dù cô có ấn tượng tốt với Nghiêm Thiếu Thần, nhưng căn cứ vào hành vi nghề nghiệp, cô có thân phận cảnh sát nằm vùng trước mắt không thể công khai, mà nàng muốn điều tra Lâm Tu Dương lại là anh em tốt của Nghiêm Thiếu Thần. Trình Nặc nghĩ đến đây mà không dám nghĩ tiếp nữa, vì cô rất khó đoán trước tương lai khi chân tướng rõ ràng, Nghiêm Thiếu Thần sẽ đối xử với cô thế nào.

"Cô làm sao vậy?" Nghiêm Thiếu Thần thấy cô chậm chạp không trả lời, liền hỏi.

"Có phải quá nhanh điểm hay không?" Trình Nặc muốn cô còn cần thời gian để suy nghĩ.

"Ừ?" Nghiêm Thiếu Thần hơi nhún mày.

"Chúng ta mới tiếp xúc không tới ba tiếng."

"Thời gian sau này còn dài, có thể từ từ tiếp xúc." Nghiêm Thiếu Thần nhếch môi, mắt nhìn thẳng cô.

Trình Nặc né tránh ánh mắt sắc sảo của anh, đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông này vô hình trung sẽ tạo áp bức cho cô, nhưng loại áp bức cũng không phát sinh lo lắng của cô, ngược lại cô rất muốn thử xem.

Trình Nặc ngược mắt chống lại con ngươi trong trẻo, cô hơi chần chừ, nhẹ giọng nói: "Kìa, không bằng thử xem?"

Đến bây giờ, Trình Nặc nhớ lại ánh mắt của Nghiêm Thiếu Thần đêm đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ, lộ nét ôn hòa thanh đạm, anh dường như dự liệu từ lâu, chắc chắn cô sẽ đồng ý.

Bên này Trình Nặc vừa buông điện thoại, người lãnh đạo trực tiếp Tiểu Kha điện thoại liền gọi đến, Trình Nặc vừa nhìn là anh ta, hơi nhếch môi, giống như không bắt ngờ.

"Sếp Tiểu, buổi chiều tốt."

"Nghe nói cô xác định đối tượng Nghiêm Thiếu Thần rồi hả?"

"Đây là một trong phạm vi nội dung điều tra của nhiệm vụ lần này?" Trình Nặc nhún mày, cô cảm giác mình giống như con chuột bạch dưới con mắt mọi người, bất kỳ hành động nào cũng bị giám thị.

"Tự cô nắm chắc, mặt khác trên công việc cô sắp xếp thế nào?" Dường như Tiểu Kha đã quen cấp dưới bất mãn với loại "Giám thị" này, tuy nói anh tự mình phê bình kín đáo với hành vi như vậy, ai bảo đây là thực tế.

"Dù sao Nghiêm Thiếu Thần cũng là anh em của Lâm Tu Dương, nên chúng ta không thể nóng lòng nhất thời." Trình Nặc sớm biết mục đích Tiểu Kha gọi điện thoại đến, tiến thêm một bước hành động đến việc điều tra lần này, mấy ngày nay cô vẫn muốn tìm phương pháp điều hòa.

"Ý của cô là?"

"Cho tôi thời gian mấy tháng, đến lúc đó tôi bảo đảm sẽ xuất hiện làm việc trong coo ốc văn phòng ở tập đoàn 'JT'."

Chung sống với Nghiêm Thiếu Thần giống như bé trai có suy nghĩ đơn thuần, thích hoặc không thích, đúng hoặc không đúng, nếu bạn và Nghiêm Thiếu Thần quanh co, kết quả là cuốn bản thân vào, vì anh không thích quanh co. Đây là lần thứ ba cô hẹn hò với Nghiêm Thiếu Thần, đến khi kết thúc phim Trình Nặc vẫn cảm giác mơ hồ, có ngày đang gọi điện thoại với Nghiêm Thiếu Thần cô chỉ thuận miệng nói muốn xem gần đây diễn viên Tom Cruise đóng phim, không ngờ chiều hôm đó nhận được điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần, nói buổi tối đi xem chiếu phim.

Trình Nặc ngồi trên xe của anh, cô quay đầu nhìn Nghiêm Thiếu Thần an tĩnh lái xe, đến hầm giữ xe của rạp chiếu phim, Nghiêm Thiếu Thần ngừng xe, mới quay đầu nhìn nhặt hỏi cô: "Làm sao vậy?"

"Nghiêm Thiếu Thần, anh và em chung sống, sẽ không vì để em làm bia đỡ đạn đi?" Trình Nặc nhớ buổi tối cùng ăn cơm, Nghiêm Thiếu Thần nhận bốn cuộc điện thoại, nội dung duy nhất là giới thiệu đối tượng cho anh. Nghiêm Thiếu Thần cự tuyệt là bình thường, nhưng mỗi khi anh cự tuyệt người khác đều nhắc tới cô, để Trình Nặc nghe hơi không được tự nhiên.

Trình Nặc thấy anh không nói nhìn mình, sắc mặt cũng không tốt, cô liền nói tiếp: "Em nói, lý do anh từ chối luôn là 'Không cần, bây giờ tôi có đối tượng cô ấy tên Trình Nặc.'" Trình Nặc cắn môi bổ sung, "Luôn là loại khuôn mẫu này, không đổi khác."

Nghiêm Thiếu Thần nhìn thẳng cô mấy giây, lạnh lùng nói: "Vậy anh nên đổi gì?"

"..." Trình Nặc chu miệng, xong rồi, chọc người ta mất hứng rồi.

Nếu Thượng tá Nghiêm không vui, vậy người gây họa tự nhiên phải phụ trách kéo cảm xúc người ta trở lại, Trình Nặc suy nghĩ vẫn nên bắt tay vào bộ phim tối nay. Tom Cruise hành động tỉ mỉ và dừng cảm thử động tác nguy hiểm cao khiến tình tiết tự nhiên thu hút đa số con mắt của người mê phim, Trình Nặc là người trong số đó.

Cô nhìn Nghiêm Thiếu Thần chuyên tâm lái xe, chân mày nhún lại, nói: "Kỹ xảo điện ảnh của bộ phim này thật giỏi, để hình tượng Tom Cruise chói lọi tỏa xung quanh." Trình Nặc đánh giá kỹ xảo điện ảnh bên trong, nhưng vẻ mặt của Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh cô lại nhàn nhạt, giống như không cảm thấy hứng thú với kỹ xảo điện ảnh như vậy.

"Bình thường các anh huấn luyện cũng có những thứ này?" Trình Nặc nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi.

Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mồm, "Đã từng, nhưng mà không có khoa trương như trong phim vậy."

"A, vậy sao anh có thể kiên trì xem hết?" Trình Nặc không nhịn được cười, cô rất khó tưởng tượng người không hề cảm thấy hứng thú với phim, lại dày vò Nghiêm Thiếu Thần gần hai tiếng.

"Tạm được, sau khi trở về có thể điều chỉnh kế hoạch huấn luyện." Nghiêm Thiếu Thần suy nghĩ trong đầu, dường như rất khả thi, lặng lẽ gật đầu.

Trình Nặc liền tưởng tượng môn anh sẽ huấn luyện đám lính ở sân huấn luyện, không khỏi thở dài, "Xong rồi, những người lính của anh sau này phải cam đoan không được hận Tom Cruise."

"Ừ?" Nghiêm Thiếu Thần nhú mồm, nghe không hiểu.

"Kỹ xảo điện ảnh phim của Tom Cruise là nguồn gốc anh thay đổi môn huấn luyện sao."

Nghiêm Thiếu Thần cong khóe môi, không có nói gì nữa. Đêm đó Nghiêm Thiếu Thần đưa cô đến dưới nhà, Trình Nặc muốn nói tạm biệt anh, đổi phương đã gọi cô lại.

"Trình Nặc."

Cô quay đầu, nghi ngờ nhìn anh.

"Gần đây em có rảnh rồi đi?"

"Ừ, có, làm sao vậy?" Trình Nặc nhú mồm, thầm nghĩ Nghiêm Thiếu Thần không thể biết thân phận nằm vùng của cô, trong mắt của anh mình là người chờ việc, mà người chờ việc không thiếu nhất là thời gian.

Nghiêm Thiếu Thần âm giọng nói: "Ừ, vậy em về trước đi, đến lúc đó anh báo tin cho em."

Đi trong hẻm lang Trình Nặc cảm thấy Nghiêm Thiếu Thần là người không bày tỏ cảm xúc trên mặt dù xảy ra tình huống gì, người như vậy hơn phân nửa sẽ không tiết lộ nửa câu cho người khác trước khi làm việc. Chuyện buổi tối, khi cô so sánh mình như bia đỡ đạn, Nghiêm Thiếu Thần rất mất hứng, nhưng anh không nói một lời. Vừa rồi trước khi chia tay lại thỉnh thoảng hỏi cô sắp xếp làm việc và nghỉ ngơi, rồi lại không nói cho cô biết tình huống cụ thể thế nào.

Trình Nặc suy tư mở cửa phòng ra, thuận tay bật đèn, cô đổi đôi dép, đi đến trước cửa sổ rồi kéo màn cửa sổ ra nhìn xuống dưới lầu như thói quen, bóng lưng gầy mới bước đi. Trình Nặc biết anh chờ mình lên lầu mới yên tâm rời khỏi, nghĩ vậy, khóe môi của cô nở nụ cười nhạt, trong lòng càng âm ảm hơn.

Mặc dù Trình Nặc không nghĩ nhiều về tương lai của bọn họ, nhưng bây giờ, Nghiêm Thiếu Thần là chọn lựa tốt nhất của cô. Bên cạnh Trình Nặc không thiếu thanh niên ưu chất xuất hiện, Mục Nhất Minh xem như một người trong đó, nhưng bọn họ làm cộng sự đã ba năm, Trình Nặc chưa từng sinh ra chân tình nào vượt qua tình bạn, cho dù là Tiểu Kha cấp trên của cô đã không chỉ ra ám hiệu cho cô một lần, để ý người bên cạnh.

Nghiêm Thiếu Thần không giống vậy, mặc dù cô không nói được đến cuối cùng là bị chỗ nào của anh hấp dẫn, nhưng dường như từ khi tiếp xúc với Nghiêm Thiếu Thần, trong đầu của cô đã có ý nghĩ lâu dài. Ngay lúc Trình Nặc suy nghĩ lung tung, điện thoại di động của cô vang lên lần nữa, cô cúi đầu nhìn, chắc là Nghiêm Thiếu Thần.

Trình Nặc hơi buồn bực, lúc này mới tách ra không bao lâu đã điện thoại đến? Bình thường bọn họ khoảng năm ba ngày cũng không gọi điện thoại. "Anh về đến nhà?" Trình Nặc nghe điện thoại sau đó thuận miệng hỏi.

"Vừa về, tối mai anh đón em đến đại viện, gặp cha mẹ của anh." Nghiêm Thiếu Thần nói trắng ra, nhưng nghe cuộc điện thoại này Trình Nặc rất không thoải mái. Không nói thời gian bọn họ tiếp xúc chưa đến ba ngày, nhưng đột nhiên muốn gặp cha mẹ đối phương nên Trình Nặc cảm thấy sợ.

"A, sớm như vậy?" Đột nhiên gặp trực tiếp cha mẹ của đối phương, Trình Nặc nghĩ đến đây đã nhức đầu.

"Không còn sớm, chúng ta ở chung đã một thời gian, nên chính thức ngồi xuống gặp mặt, giống như tình huống hôm nay anh không muốn tiếp tục giải thích nữa." Nghiêm Thiếu Thần cầm điện thoại, trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gặp cha mẹ

Gần trưa cuối cùng Nghiêm Thiếu Thần đã gọi điện thoại, chuẩn bị đón cô đến đại viện quân đội. Trình Nặc để điện thoại xuống cầm sản phẩm dinh dưỡng đã mua xong từ sáng sớm, tiết trời dần dần ấm lại, lúc cô ra cửa chỉ mặc cái áo lông màu vàng nhạt, vừa xuống lầu đã nhìn thấy chiếc Liệp Báo dừng ven đường.

Cô đi lên trước thì Nghiêm Thiếu Thần đã xuống xe, anh nhìn hộp quà tặng Trình Nặc xách trên tay, hơi nhú mồm nói: "Mua cái này để làm gì?"

Nghiêm Thiếu Thần không đề cập tới thi tốt, nhắc tới cô lại không nhận được muốn câu kinh, "Anh không biết xấu hổ còn nói, từ tối qua gọi điện thoại đến bây giờ, em không có chuẩn bị được gì!"

Nghiêm Thiếu Thần nghe oán giận của cô, nhẹ nháp môi nói: "Em cần chuẩn bị gì? Bọn họ muốn gặp em, không cần thiết tặng những thứ này."

Trình Nặc rầu rĩ khi nghe anh nói xong thì buông tiếng thở dài ngồi trên ghế cạnh tài xế, chờ anh cất xong hộp quà rồi lái xe đi. Trải qua tiếp xúc nhiều ngày như vậy, Trình Nặc coi như hiểu rõ vị sĩ quan này. Nghiêm Thiếu Thần là người quân nhân chân chính, năng lực của anh có thể thoải mái phát huy trên chiến trường, nhưng trong cuộc sống bình thường, nếu bạn và anh nói chung sống, anh nhất định chỉ biết trực lai trực vãng, phạm là chỗ cần biểu đạt uyển chuyển, tốt nhất đừng yêu cầu xa vời là anh sẽ làm được. Trình Nặc tổng kết anh vì không hiểu mùi vị nhân tình, có khi ngấm lại so với người miệng đầy lời ngon tiếng ngọt mà không làm ra hành động, Nghiêm Thiếu Thần thật đúng là người đàn ông rất tốt, ít nhất anh rất chân thành.

"Từ khi hẹn hò với em, anh đã kể với bọn họ về em." Nghiêm Thiếu Thần ngồi trở lại ghế lái, khởi động xe, đi đến đại viện quân đội.

Trình Nặc quay đầu nhìn anh, thuận miệng hỏi: "Anh nói về em thế nào?"

"Em rất tốt, xử sự trầm tĩnh, là người khiêm tốn, đêm đó đã nói với bọn họ biết chuyện chúng ta chung đụng."

"Sao nói sớm như vậy, làm gì trước hết cũng phải từ từ." Trình Nặc nhú mồm, thầm nghĩ người bình thường sẽ chọn tiếp xúc trước một thời gian rồi nói chuyện gặp cha mẹ.

Nói đến đây thì anh liếc nhìn Trình Nặc, "Bọn họ đã nói muốn gặp em từ lâu, nhưng bên anh không rảnh rồi, mới kéo đến hôm nay."

Trình Nặc nghe anh nói đến chung sống mặt liền đỏ, trầm mặc mấy giây, cô mới nói: "Anh có thể sắp xếp, nhưng tối thiểu cũng nên nói trước với em một tiếng, bất ngờ đưa ra quyết định cho em, đến lúc đó trở tay không kịp."

Nghiêm Thiếu Thần quay đầu nhìn anh, trong lòng hiểu Trình Nặc rất xem trọng việc lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ, nên không khỏi oán trách anh quyết định nhanh chóng, khoe môi của anh hơi cong lên hình cung, "Có anh ở đây, không cần khăn trương."

Trình Nặc hơi giật mình, lời của anh làm xúc động một sợi dây trong đáy lòng cô, nhiều năm trước đã từng có người nói với cô những lời như vậy, khi đó cô không biết trân quý trong đó, chờ cô hiểu biết được, người kia đã khỏi bên cạnh cô từ lâu.

"Huống chi bọn họ rất dễ sống chung." Nghiêm Thiếu Thần thấy cô chậm chạp không đáp lời nên nghĩ là vẫn hờn dỗi liền bỏ sung.

Trình Nặc hít mũi, thu hồi cảm xúc, khẽ mỉm cười, nói: "Tốt, em không khăn trương."

※※※

Vào đại viện quân đội, xe từ từ chạy đến cuối con đường, giữa mùa xuân, hai bên đường lá cây xanh um dưới ánh mặt trời ánh ra những vệt sáng, Trình Nặc nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong đầu chợt vụt qua suy nghĩ, cô đang đi gặp trường bối!

Nghĩ vậy Trình Nặc không nhận được quay nhìn Nghiêm Thiếu Thần đang lái xe, trong lòng suy nghĩ hôm nay người muốn gặp không phải là trường bối của gia đình bình thường, cô mím môi, "Em vẫn cảm thấy chưa chuẩn bị xong..."

"Cũng sắp đến." Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mồm, về mặt lại hoà nhã không ít.

"Nếu là náo loạn gây ra trò cười thì quay về anh đừng cười nhạo em!" Khi Trình Nặc phát hiện lòng bàn tay mình đều là mồ hôi, cô không khỏi giật mình, so với những lần cô tùy ý thi hành nhiệm vụ trước kia, trường hợp như vậy không tính là gì, nhưng cô lại khăn trương. Về sau Trình Nặc nhớ lại khi đó, cô quy kết vì xem trọng, cô xem trọng Nghiêm Thiếu Thần, và người bên cạnh anh.

Trình Nặc hoàn hồn khi xe đã dừng lại, cô chưa kịp xuống xe, cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế đã được mở ra, cô quay đầu nhìn lại, một sĩ quan mặc quân trang, khuôn mặt của sĩ quan trẻ tuổi đầy ý cười mở cửa cho cô, người nọ nhìn qua còn rất trẻ tuổi, cô nhìn anh cười lại, rồi xuống xe.

Nghiêm Thiếu Thần khóa xe, hộp quà trong tay được cánh vệ viên Liên Vĩ nhận lấy, anh mím môi, nhẹ giọng hỏi: "Ồ nhà hết?"

Trình Nặc lặng lẽ đi bên cạnh Nghiêm Thiếu Thần, cô ngửa đầu nhìn khoảng sân trước mắt, ngoài cửa trồng không ít cây cối um tùm, nhà lầu bên trong sân có hoa cỏ bao quanh, toát vẻ yên tĩnh tao nhã.

Liên Vĩ cười nói: "Có thể không sao, phu nhân đã kêu Má Vương chuẩn bị cơm từ sớm, đợi hai người đây!"

Trình Nặc nghe xong lời này rất tự nhiên mà quay nhìn Liên Vĩ, lúc bốn mắt nhìn nhau, cô không nói gì, Liên Vĩ đã lớn tiếng kêu "Chị dâu!"

Trình Nặc cảm giác da đầu tê dại, cảm khái xưng hô này gọi có quá sớm đi, cô đỏ mặt nhìn anh ta, người thì đến gần Nghiêm Thiếu Thần.

"Không phải kêu cậu huấn luyện binh lính, rống lớn tiếng như vậy làm gì!" Nghiêm Thiếu Thần nhận ra Trình Nặc thay đổi sắc mặt, nghiêm mặt gõ vào đầu của Liên Vĩ.

Trình Nặc đi bên cạnh lại cảm khái cô còn chưa biểu hiện gì, Nghiêm Thiếu Thần đã giúp cô "Gây thù hằn" trước rồi.

Liên Vĩ bị ấn gõ nhưng cơ thể vẫn thẳng tắp như cũ, tiếng hô: "Bảo cáo đoàn trưởng!" Rồi sau đó mới chê cười nói: "Đây là thói quen rồi."

Khi mấy người đang nói chuyện đã đi vào, khi đến gần cửa lớn, cửa được mở ra từ bên trong, đối mặt chính là Má Vương bảo mẫu, "Mau vào, mau vào, đang chờ các con đây!"

Má Vương nhiệt tình chào hỏi bọn họ, mà Trình Nặc trong lúc hoảng hốt đã bước vào căn nhà, tình hình không còn kịp nữa cô tỉ mỉ quan sát căn nhà hiện đại này, tầm mắt cũng khóa ở hai người vừa đứng lên từ ghế sa lon trong phòng khách.

"Ba, mẹ, đây là Trình Nặc." Nghiêm Thiếu Thần nhìn thẳng hai người trước mặt, giới thiệu ngắn gọn.

Nghiêm Chính bị Diệp Lan kéo cổ tay đứng lên, ông gật đầu với Nghiêm Thiếu Thần, rồi nhàn nhạt liếc nhìn Trình Nặc, vẻ mặt hòa nhã nói: "Con là Trình Nặc?"

"Chào Bác, Bác Nghiêm." Trình Nặc cong mi cười yếu ớt, bình thường tiếp xúc với Nghiêm Thiếu Thần nên đã hiểu biết về Bác Nghiêm, mặc dù Nghiêm Thiếu Thần bày tỏ ông là người hòa ái, có thể thấy ông mặc quân trang và hai ngôi sao sang chói trên đầu vai, thật sự khiến Trình Nặc cảm thấy da đầu căng lên, âm thầm cảm khái ông không cần nói cũng rất uy nghiêm.

"Đây là mẹ của Tiểu Thần, Diệp Lan."

Trình Nặc giương mắt nhìn, Diệp Lan trẻ tuổi hơn trong tưởng tượng của cô, người phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi mà dung mạo vẫn như cũ, thướt tha thùy mị, "Chào Cô Nghiêm." Nhưng cô chưa kịp cảm khái Diệp Lan bảo dưỡng tốt, Diệp Lan đã cắt lời cô.

Diệp Lan nhìn hộp quà trong tay Liên Vĩ, bà kéo tay của Trình Nặc, giống như oán giận nói: "Thần Thần, con để Tiểu Nặc mua? Tiểu Nặc, lần sau đừng mua sản phẩm bảo vệ sức khỏe gì nữa, bày vẽ khách sáo."

Trình Nặc khẽ vuốt cằm, cười nhạt lắc đầu, "Là con cố ý mua, Thiếu Thần mới đầu không biết, nhưng mà, lần sau sẽ không."

Diệp Lan thích Trình Nặc khéo léo, bà thu xếp ăn cơm trưa trước.

Trình Nặc đợi Nghiêm Chính và Diệp Lan ngồi xuống, lúc này cô mới ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Thiếu Thần.

"Trước khi con đến cô có hỏi Thần Thần, bình thường con thích ăn gì, không ngờ điều này có thể làm khó khăn nó, cô thấy nó khó xử, nên tự mình làm chủ kêu Má Vương nấu đơn giản."

Trình Nặc nhìn món ăn phong phú trên bàn ăn, cô lắc đầu, cong môi cười yếu ớt: "Đã rất phong phú, bình thường con không có kiêng ăn, nên anh ấy không biết cũng không kỳ quái."

Dùng xong bữa trưa Trình Nặc muốn giúp Má Vương dọn dẹp bàn ăn, người bị kéo ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách.

"Tiểu Nặc, bây giờ cha mẹ con cũng ở thành phố B?" Diệp Lan bắt tay vào gọt quả táo, cười nhạt hỏi cô.

Trình Nặc gạt mình, cô trầm mặc mấy giây, nhẹ giọng nói: "Không, ba con đang ở quê của chúng con huyện L, mẹ con, qua đời nhiều năm." Lúc cô nhắc đến mẹ đã chết sớm, trong mắt Trình Nặc thoáng qua nhàn nhạt đau thương, khi Trình Nặc phục hồi tinh thần, xung quanh đã lâm vào yên lặng. Trình Nặc không khỏi cười nhạt, nên đến, cũng sẽ đến.

Trên đường về nhà Trình Nặc suy nghĩ lại, nếu không có vấn đề cuối cùng, có lẽ hai cụ rất hài lòng với cô, nhưng dù sao cũng là sự thật, cô không muốn giấu giếm điều gì.

Nghiêm Thiếu Thần dừng xe dưới tiểu khu nhà cô, anh không nói một lời, cũng không có ý thúc giục Trình Nặc xuống xe. Nghiêm Thiếu Thần lẳng lặng ngồi bên trong buồng xe đốt điếu thuốc, anh mới hút mấy hơi đã dập tàn thuốc.

"Đừng suy nghĩ nhiều, bọn họ rất hài lòng với em." Nghiêm Thiếu Thần nắm cổ tay của cô, nắm chặt sau không có ý tứ buông ra nữa.

Trình Nặc ngăn ra với hành vi đột ngột của anh, cô phản xạ có điều kiện từ chối mấy cái rồi bỏ qua, cô cười nhạt, "Biết rồi, em hơi mệt, anh về trước đi."

Tiền Nghiêm Thiếu Thần về, trên cổ tay Trình Nặc vẫn có hơi ấm khi Nghiêm Thiếu Thần nắm chặt cô, động tác khác thường của Nghiêm Thiếu Thần vừa rồi bị cô hiểu là an ủi mình. Xoay người lên lầu, đột nhiên cô dừng bước, lạnh lùng nói: "Đừng trốn tránh, đi ra đi, Mục Nhất Minh."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thấp thỏm

Trong hành lang tối đen quả nhiên có bóng đen vượt xuống, chờ Trình Nặc neho mắt nhìn kỹ, cô tự tiều phi tiều ngoéo khóe môi, cô không nói một lời chỉ lạnh nhạt nhìn người đứng sâu trong bóng tối.

"Thật xin lỗi." Mục Nhất Minh đi ra khỏi bóng tối, anh cúi mắt nói nhỏ.

"Đã trễ thế này, anh đến đây làm gì?" Trình Nặc lạnh lùng nhìn anh.

"Hôm nay cô đi gặp cha mẹ anh ta?" Mục Nhất Minh nhẹ giọng hỏi.

"A," Trình Nặc giấu cợt cười khê, cô cảm thấy không giải thích được, hôm nay ở nhà họ Nghiêm cô đã rất lúng túng, không lường trước về đến nhà, lại đột nhiên xuất hiện chuyện như vậy.

Trình Nặc nhú chân mày, lạnh lùng nói: "Chuyện này có quan hệ gì đến anh?"

Trên mặt Mục Nhất Minh cứng đờ, bờ môi của anh hơi mấp máy, nhưng cuối cùng không nói gì.

Trình Nặc đè ép lửa, móc chìa khóa trong túi xách ra mở cửa, chờ người phía sau đi vào trong phòng, cô mới dùng sức đóng cửa lại, căm tức nhìn anh.

"Cô đừng quên chức trách của cô." Mục Nhất Minh khê mím môi.

"Phốc, cảnh quan Mục thật đúng là làm hết phận sự, tôi thấy vụ án này có tôi hay không cũng như nhau! Sếp Tiểu thật may mắn có trợ lý như anh vậy, tôi và Nghiêm Thiếu Thần chung sống, anh ta còn không nói gì, cảnh quan Mục anh lại không ngại cực khổ buổi tối chạy đến chỗ của tôi nói chức trách với tôi?" Trình Nặc không nhịn được cười nhạt, cô lạnh lùng nhìn Mục Nhất Minh, khóe môi câu lên nụ cười.

"Mục Nhất Minh, anh trông nom thật là rộng rãi."

Mục Nhất Minh bị Trình Nặc kẹp súng đeo pháo giấu cợt, trên mặt tự nhiên cũng dễ nhìn, anh mím môi rất lâu mà không nói một câu.

Lúc này Trình Nặc biết lời nói vừa rồi hơi quá đáng, cô nhàn nhạt liếc nhìn Mục Nhất Minh, đi đến bình nước trên bàn trà bên cạnh rót ly nước, nhẹ giọng nói: "Ngồi xuống nói đi."

Mục Nhất Minh buông tiếng thở dài, đi vài bước ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh cô.

"Bây giờ, thân phận của cô và tôi rất đặc thù, không phải không thể nói về vấn đề tình cảm, chỉ là người lần này chúng ta muốn điều tra là Lâm Tu Dương, hẳn có quan hệ với Nghiêm Thiếu Thần, tôi nghĩ cô rõ ràng hơn tôi." Anh mấp máy môi, giọng nói bình thản.

Trình Nặc quay đầu nhìn anh bình tĩnh nói, "Tôi chẳng những rõ ràng hơn anh về quan hệ của Lâm Tu Dương với Nghiêm Thiếu Thần, hơn nữa tôi còn nghĩ vấn đề này nhiều hơn anh."

Mục Nhất Minh không liệu được cô sẽ nói như vậy, trên mặt anh cứng đờ, nói tiếp: "Trình Nặc, cô và anh ta sẽ rất khổ cực." Nói đến đây, Mục Nhất Minh hơi dừng lại, trong lòng giống như đang suy nghĩ gì, rồi sau đó mới chậm rãi nói: "Cô và anh ta không thích hợp."

Cô hết sức khống chế cảm xúc của mình, lạnh lùng nói: "Tôi và Nghiêm Thiếu Thần không thích hợp?" Trình Nặc cười khê, thuận miệng nói giỡn: "Vậy tôi thích hợp với ai, với anh?"

Mục Nhất Minh nghe xong trên mặt lại trở nên cứng còng, anh mím chặt môi, cánh môi hơi trắng bệch, rất lâu không nói chuyện.

"Mục Nhất Minh, anh làm sao vậy?" Cô nhìn Mục Nhất Minh, hơi cảm thấy kinh ngạc, cô chỉ nói đùa giỡn, .

Mục Nhất Minh hơi neho con ngươi, nhìn thẳng Trình Nặc, ánh mắt lạnh lùng.

Trình Nặc bị anh nhìn thấy hơi mất tự nhiên, nhưng ngay khi cô suy nghĩ nói thế nào, Mục Nhất Minh không lên tiếng mở cửa đi, trong phòng chỉ còn lại Trình Nặc đang cảm thấy kinh ngạc.

Ban đêm, Trình Nặc kéo rèm cửa sổ bật kín ra, mặc cho ánh trăng nghiêng chiếu vào trong phòng, cô lẳng lẳng nằm trên giường, ánh mắt cố định ánh trăng ánh trên mặt đất, ánh sáng trắng bạc ngội lạnh chiếu trên mặt đất, chiếu xung quanh sáng ngời.

Mười năm trước, có người mỉm cười nói với cô, Nặc Nặc đừng sợ, có anh đây.

Mười năm sau, người nọ đã rời khỏi từ lâu, lời nói giống vậy chưa ai nói qua, mà cô nghĩ sẽ không ai có thể cho cô cảm giác an toàn như vậy, hôm nay không ngờ một câu nói của Nghiêm Thiếu Thần khiến cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

"Có anh ở đây, đừng căng thẳng."

Lời của Nghiêm Thiếu Thần còn lảng vảng bên tai mình, trong lòng Trình Nặc rõ ràng, cô rất an bình, mà an bình lòng kia là Nghiêm Thiếu Thần cho cô. Nhưng nếu lần này thật bỏ qua Nghiêm Thiếu Thần, cô không biết người có thể cho mình an bình còn xuất hiện hay không, không biết phải đợi bao nhiêu cái mười năm.

Trình Nặc nghĩ như vậy, tay không tự chủ được dùng lực nắm góc chần, đến khi khớp xương hiện rõ đầu ngón tay trắng bệch. Từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát, cô được chọn lựa đi học bổ túc, sau đó cô vẫn đi theo Tiểu Kha, làm trợ thủ dưới tay anh. Chức nghiệp nằm vùng giống như người vĩnh viễn đi lại trong đêm tối không thể gặp ánh sáng, cô dùng mặt ngoài giả dối che giấu thân phận chân thật của mình, thậm chí là phong cách làm việc một trời một vực với cô. Trình Nặc có thể làm chỉ có che giấu, che giấu thân phận và tính tình của cô, ngay cả ánh trăng đêm khuya cô cũng chỉ có thể đứng một bên rất xa.

Hôm nay Mục Nhất Minh hỏi cô có thật suy nghĩ kỹ càng hay không, khi đó cô mạnh mẽ cố chấp đựng độ đến chết với anh, trên thực tế có liên quan đến vụ án và điều hòa cô cuộc sống thực tế của cô, cô lựa chọn cũng là né tránh, nhất là đối mặt với Nghiêm Thiếu Thần hôm nay.

Mặc dù cô hiểu Nghiêm Thiếu Thần cũng không nhiều, nhưng điều này không ảnh hưởng phán đoán của cô với người này, Nghiêm Thiếu Thần sẽ không dễ dàng dẫn người về nhà, đi gặp cha mẹ của anh, mặc dù anh rất ít biểu lộ gì, nhưng trong mắt của anh, phải là coi trọng mình, điều này Trình Nặc thấy rõ.

Giả như tương lai thật có ngày như vậy, Nghiêm Thiếu Thần phát hiện thân phận chân thật của cô, biết cô mục đích thực sự tiếp cận Lâm Tu Dương...

Trình Nặc đột nhiên lắc đầu, cô chợt cảm thấy cô để mình lọt vào vực sâu bé tắc, vốn là chuyện tình trong sáng, bây giờ càng có vẻ mê mang. Ngược lại có cách để sống đơn giản hơn, nhưng Trình Nặc vừa nghĩ đến sẽ rời xa anh, thì tâm không khỏi ần ần cảm giác đau đớn.

Cô buông tiếng thở dài, lấy chần che mặt của mình, cô vứt bỏ những suy nghĩ lung tung. Trong đầu hiện lên ánh mắt bình thản không dao động của Nghiêm Thiếu Thần, vững vàng, khiến cô dần dần gắn liền Nghiêm Thiếu Thần và nó cùng nhau, Trình Nặc nhắm mắt lại, mi tâm dần dần giãn ra, cánh môi mím chặt cũng từ từ bằng phẳng rộng rãi, khóe miệng câu lên nụ cười.

※※※

Sáng hôm sau, Trình Nặc đầu tóc rối bờ mờ cửa, cô ngái ngủ nhìn người ngoài cửa, đột nhiên sững sốt, cơn buồn ngủ lúc này đã biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần cố định ở đôi mắt hơi thâm đen của cô, phản ứng của Trình Nặc làm anh cảm thấy tức cười, khóe môi của anh rộ lên, ánh mắt trở nên hoà nhã.

Trình Nặc nhìn Nghiêm Thiếu Thần quân trang chỉnh tề đứng trước mặt mình, cô khép mi liếc nhìn áo ngủ nhiều nếp nhăn khi mình ngủ cả đêm, cô cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng kéo Nghiêm Thiếu Thần vào phòng khách.

"Anh... Chờ em hai phút!"

Khi Nghiêm Thiếu Thần nghe được âm cuối của Trình Nặc, cô đã chui vào phòng ngủ của mình, anh chợt cảm thấy hơi tức cười Trình Nặc như vậy, anh thuận thế ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Trong phòng thay quần áo Trình Nặc nói âm thầm, hai gò má của cô ửng hồng, chưa từng nghĩ đến mình sẽ lấy bộ mặt ngái ngủ như vậy đối diện với anh.

Chờ Trình Nặc thay quần áo xong mở cửa lần nữa, Nghiêm Thiếu Thần đã hút xong hai điếu thuốc, cô nhìn đôi môi hơi khô của anh, gãi gãi đầu nói: "Trong máy lọc nước có ly, tự anh đi rót nha."

Nghiêm Thiếu Thần ngoéo môi, không nói gì.

Trình Nặc lấy một ly nước trong ngăn tủ của máy lọc nước, rót nước đưa cho anh, rồi nói: "Anh ăn cơm chưa?" Hôm qua ở nhà họ Nghiêm, vì đối mặt với cha mẹ anh, mặc dù đối mặt với thức ăn rất phong phú, nhưng cô không thể nào ăn cơm, vốn muốn buổi tối trở về bổ sung bữa ăn khuya, không ngờ lại đụng phải chuyện của Mục Nhất Minh.

"Ăn rồi, em rửa mặt trước, anh đi mua bữa sáng cho em." Nghiêm Thiếu Thần dập tắt tàn thuốc, đứng lên đi ra ngoài cửa.

Trình Nặc bỗng nhiên không ứng phó được người trước mắt, sao anh nói cái gì là cái đó vậy, trong lúc hoảng sợ, cô kéo ống tay áo của Nghiêm Thiếu Thần, nhưng ngay khi cô muốn nói gì, cô mới nhớ hành động trước mắt của mình có bao nhiêu kỳ quặc.

"Em muốn nói... Anh chờ em, chúng ta cùng nhau đi xuống." Trình Nặc vội vàng buông cánh tay của Nghiêm Thiếu Thần, tay cô khẽ động cọ xát mu bàn tay của anh, da thịt hơi lạnh tiếp xúc nhau, suy nghĩ của Trình Nặc trở nên loạn hơn.

Khóe môi của Nghiêm Thiếu Thần hiện lên hình cung, nhẹ giọng nói: "Được."

Trình Nặc thay quần áo thoải mái đi cạnh Nghiêm Thiếu Thần xuống lầu, bọn họ rất ít gặp mặt ban ngày, bình thường bọn họ chỉ liên lạc điện thoại, hơn nữa phần lớn là Nghiêm Thiếu Thần gọi cho cô, không phải Trình Nặc không muốn chủ động gọi điện thoại đến, chỉ là bình thường Nghiêm Thiếu Thần dường như rất bận rộn công việc, bận rộn không rảnh nghe điện thoại của cô.

Trên đường phố Nghiêm Thiếu Thần mặc quân trang mới tinh trắng tấp, còn quần áo của cô hơi có vẻ thoải mái song song đi về phía trước, thoáng qua mùi vị gia đình. Trình Nặc chỉ tiệm ăn sáng Yên Tâm ở ven đường, nói: "Ăn ở đây đi."

Cháo gạo và bánh bao, bữa ăn sáng rất bình thường nhưng hôm nay lại ngồi đối diện Nghiêm Thiếu Thần, nên không giống nhau, khóe môi của cô nở nụ cười, nhẹ nhàng thổi thìa cháo, lúc tầm mắt hai người chạm nhau, Trình Nặc nhấp miệng cháo, nghe giọng hỏi: "Anh thật sự không ăn?"

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, "Đã qua mười giờ, bình thường hơn bảy giờ anh đã ăn xong."

Trình Nặc chép miệng, không nói lời nào. Cô ngáp, lưỡi biếng khuấy chén cháo nhỏ.

"Tôi qua em ngủ không ngon?" Nghiêm Thiếu Thần lại hỏi.

"À," Trình Nặc gạt mình, cô nhìn Nghiêm Thiếu Thần, rồi gạt đầu, lại im lặng không lên tiếng.

Anh nhú chân mày, "Vì chuyện của ba mẹ anh hôm qua sao?"

Trình Nặc lắc đầu, cô không biết nên bắt đầu nói sao, có liên quan đến mẹ của cô, có liên quan chuyện của anh, dường như muốn nói có rất nhiều, trong nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng, lời nói nghẹn ở cổ họng, khóe môi khẽ mở, cuối cùng vẫn không nói.

"Trình Nặc, bọn họ đánh giá em rất tốt, cũng rất thích em," Nghiêm Thiếu Thần cau mày, anh nhìn Trình Nặc, ánh mắt chắc chắn, "Bọn họ không phải người như vậy."

"Được, có liên quan đến chuyện của mẹ em, bây giờ em không muốn nói gì, được không?" Trình Nặc khẽ mỉm cười, không khí nhạy cảm vừa rồi đã tiêu tán.

Nghiêm Thiếu Thần gạt đầu, ánh mắt nhìn thẳng nàng. Trình Nặc giương mắt, tầm mắt đứng lúc chạm nhau với Nghiêm Thiếu Thần, lúc này mặc dù anh không nói, cô biết, Nghiêm Thiếu Thần khẳng định với cô, đồng thời giống như đang an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nổi giận

Nghiêm phu nhân ngã bệnh, đã nằm ở bệnh viện ba bốn ngày, nhưng cô là người biết cuối cùng nhất trong mọi người, Trình Nặc thật sự tức giận không phải vì vấn đề thời gian cô biết được chuyện sớm muộn, mà vì cô không biết chuyện này từ miệng của Nghiêm Thiếu Thần.

Buổi chiều vốn hẹn gặp mặt Mục Nhất Minh rồi, Trình Nặc đang định ra cửa thì đột nhiên nhận được điện thoại của bạn thân Dương Tiểu, vì sắp đến giờ hẹn, ban đầu cô không muốn nghe, đến khi tiếng chuông điện thoại di động của cô cố chấp vang lên hai ba lần.

"Cậu gọi làm gì thế?" Trình Nặc ngồi lên xe taxi, nói địa chỉ, mới bấm nghe điện thoại.

"Cậu đang đến bệnh viện?" Dương Tiểu nghe trong giọng nói của cô không kiên nhẫn, nghĩ là đang vội vàng đến bệnh viện thăm Nghiêm phu nhân.

"Tôi không có bệnh không có tai nạn đến bệnh viện làm gì?" Trình Nặc nhìn đồng hồ, còn có 10 phút, nói gấp gấp.

"A? Trình Nặc, cậu không biết tình hình đi!" Dương Tiểu thất kinh, cô nuốt cổ họng, "Nghiêm phu nhân ngã bệnh, bà nằm bệnh viện chừng mấy ngày, tôi nghĩ cậu sắp là con dâu nên đã chạy đến chăm sóc từ lâu!"

Trình Nặc ngẩn ra, "Phu nhân bị bệnh gì?" Trình Nặc nói chậm lại, trong lòng nói không ra tư vị gì.

"Nghe nói mấy ngày trước bà cảm giác ngực khó chịu, nói lên giường nằm nghỉ ngơi, không ngờ sau đó bà cảm giác không thở được, tim nhói đau, vội vàng đưa đến bệnh viện, kiểm tra xong thì biết là bệnh tim mạch vành, chiều hôm đó đã làm phẫu thuật luôn, bây giờ bà đang dưỡng bệnh cho tốt."

Trình Nặc cắn môi, đột nhiên cô không biết nên nói gì, im lặng, hỏi rõ ràng bệnh viện và số phòng bệnh thì cúp điện thoại.

Cô nhìn đường càng ngày càng xa, nói với tài xế taxi: "Bác tài, đến bệnh viện quân khu đi, nhanh lên."

Xe quay ngược lại, mà đầu óc Trình Nặc từ từ buông lỏng, khi cô nhận được tin tức như vậy thì cảm thấy tức cười, những ngày qua Nghiêm Thiếu Thần luôn nói bận rộn, cô nghĩ là bận rộn chuyện quân đội. Trình Nặc ít khi hỏi đến chuyện liên quan đến công việc của anh, dù sao chuyện liên quan đến công việc không phải là cô muốn biết thì Nghiêm Thiếu Thần có thể nói cho cô biết.

Trình Nặc âm thầm siết quả đấm, trong lòng Nghiêm Thiếu Thần nghĩ sao cô không rõ, giống như bình thường anh làm chuyện gì cũng không hỏi thăm ý kiến của cô, cô luôn là nhân vật bị động đáp trả lại. Giống như hôm nay chuyện mẹ anh ngã bệnh Nghiêm Thiếu Thần cũng giấu giếm, cô thật sự bối rối.

từ khi gặp gỡ Nghiêm Thiếu Thần, đến bây giờ Trình Nặc không có cảm giác thực tế, bọn họ phát triển quá nhanh, từ hẹn hò đến xác lập quan hệ rồi đến gặp cha mẹ anh, trong lúc chỉ ngắn ngủn nửa tháng. Điều này khiến Trình Nặc có tình cảm chậm chạp ứng phó không nổi, càng khiến cô không còn kịp suy nghĩ, khi cô bị cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên làm choáng váng đầu óc, hành động của Nghiêm Thiếu Thần khiến cô rơi vào trầm tư lẫn lộn, nếu anh xem mình là người cùng đi đoạn đường dài trong tương lai, vì sao chuyện mẹ mình ngã bệnh như vậy lại không muốn nói cho cô biết?

Lúc Trình Nặc vừa thông suốt suy nghĩ lung tung thì điện thoại di động vang lên lần nữa cắt đứt suy nghĩ của cô, cô cúi đầu nhìn, trên mặt lập tức trở nên áy náy.

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi không thể đến, lần khác đi."

Mục Nhất Minh giật mình, anh chân chờ rồi nói: "Chuyện gì xảy ra?"

"Mẹ của Nghiêm Thiếu Thần ngã bị bệnh, hôm nay tôi nhận được tin tức, phải đi thăm." Trình Nặc mạnh mẽ trả lời.

"À?" Giọng của Mục Nhất Minh hơi châm chọc, "Sao tôi nghe nói mẹ anh ta bị bệnh mấy ngày trước."

Mặt Trình Nặc cứng đờ, "Tin tức thật là nhanh nhẹn, nếu không sao cảnh quan Mục có thể trở thành trợ thủ đắc lực của sếp Tiêu." Cô biết dụng ý của Mục Nhất Minh, dồn ép lửa giận trong giọng nói nhưng vẫn là có mấy phần giấu cợt.

"Thật xin lỗi..." Mục Nhất Minh đột nhiên không lên tiếng.

Vốn trong lòng của Trình Nặc còn tức giận, nhưng Mục Nhất Minh bất ngờ xin lỗi ngược lại khiến cô không có lý do phát giận nữa, "Hôm nay giọng điệu của tôi không tốt lắm, chuyện chúng ta gặp mặt không bằng hẹn lần khác đi."

"Được rồi." Mục Nhất Minh ngập ngừng, "Trình Nặc?" Anh đột nhiên mở miệng muốn nói gì.

"Làm sao?" Trình Nặc nghi ngờ hỏi.

"Không có gì, đi xem Bà Nghiêm đi, mấy ngày nay cô bận rộn chuyện này trước đi." Mục Nhất Minh cúp điện thoại, anh tự giấu cười cợt, có mấy lời đã sớm quá hạn, hiện tại anh đi nói, thì chẳng khác nào với ăn thực phẩm hư hỏng, sớm thay đổi mùi vị.

※※※

Trình Nặc chạy đến bệnh viện trước rồi gọi điện thoại cho Nghiêm Thiếu Thần, "Em đã đến cửa bệnh viện, anh ở đâu, dẫn em vào cùng nhau." Giọng nói của cô không thiện cảm, chỉ có thể đè nén lửa cố gắng không tức giận với anh.

"Ừ?" Nghiêm Thiếu Thần nhú chân mày, "Em biết?"

"Anh cảm thấy bất ngờ? Điều gì mới được xem là bình thường, có phải chờ Di Nghiêm hết bệnh, em nghe chính miệng anh nói mấy ngày nay bà dưỡng bệnh ở bệnh viện thì mới là bình thường hay không?" Trình Nặc đang nổi nóng, lúc nói chuyện không thể không xúc động, giọng cô cũng nâng cao, nếu coi thái độ lúc này của Trình Nặc là khách khí, thì lúc này mới coi là tức giận.

"Anh xuống đón em." Nghiêm Thiếu Thần biết Trình Nặc tức giận mình, nhưng trong điện thoại vài câu không thể giải thích rõ, dứt khoát để điện thoại xuống chạy thẳng đến cửa lớn của bệnh viện chờ cô.

Trình Nặc nhìn người đứng ở cửa bệnh viện quân y, đến lúc cô thấy mặt Nghiêm Thiếu Thần không giấu được vẻ mặt mệt mỏi thì nhất thời không còn nóng nảy, cô nén cảm xúc, nói: "Bệnh của Di Nghiêm thế nào?"

Nhắc đến mẹ anh, mặt Nghiêm Thiếu Thần không thể không sầu lo, anh nhú mày, khẽ nói: "Còn trong thời gian quan sát, mới làm phẫu thuật xong nên tuần đầu tiên là quan trọng nhất."

Trình Nặc vừa nghe anh nhắc đến phẫu thuật trong lòng nổi cáu, nhưng trước mắt không phải lúc cô tức giận, đành phải buồn bực nén giận: "Sẽ không có chuyện gì, em có thể đi lên gặp di sao?"

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, "Đi lối này." Anh chỉ hành lang dài bên phải, dẫn Trình Nặc đi theo mình đến phòng bệnh.

Trình Nặc đi sát sau lưng Nghiêm Thiếu Thần, cô hơi nhú chân mày, lúc đầu trên khuôn mặt còn hơi tức giận, nhưng từ khi đi vào khu phòng bệnh, sắc mặt giận dữ trên mặt cô cũng dần dần tiêu tán, ngược lại thoáng hiện lên vẻ lo lắng.

Trình Nặc xuất hiện tự nhiên khiến Nghiêm phu nhân bất ngờ, bà cười với Trình Nặc, ánh mắt ý bảo cô ngồi xuống. Bà nhìn Trình Nặc rồi chuyển tầm mắt sang Nghiêm Thiếu Thần, trong ánh mắt mang theo oán giận.

Trình Nặc nhú chân mày, thoáng chân chờ mới hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, cô nhét góc chân cho Nghiêm phu nhân, nhẹ giọng nói: "Di, người không thể kêu anh ấy gạt con."

Diệp Lan hơi kinh hãi, bà không ngờ Trình Nặc nhìn ra dụng ý của bà, "Con đứa nhỏ này, thật là quý linh tinh." Bà cũng chịu nhìn Trình Nặc cười cợt, nói: "Một bà già năm mươi tuổi như di, chỉ là ngã bệnh thôi, chẳng lẽ muốn thông cáo thiên hạ huy động mọi người mới được?"

"Không cần phải thông cáo thiên hạ, nhưng ngay cả con cũng..." Trình Nặc đột nhiên im miệng, cô ý thức được mình bị rơi vào bẫy.

Diệp Lan nhìn nhin không cười ra tiếng, ánh mắt chuyển sang Nghiêm Thiếu Thần, cười nói: "Thiếu Thần, con nghe ra ý của Trình nha đầu sao? Chuyện này là bà già này làm sai, Tiểu Nặc không phải người ngoài, không thể gạt con bé." Diệp Lan ngụ ý sâu xa cười cười, nhìn Trình Nặc, nha đầu kia đã sớm đỏ mặt im lặng không lên tiếng.

Nghiêm Thiếu Thần cong đuôi mắt, không tiếp lời, chỉ là lẳng lẳng nhìn Trình Nặc.

"Dì, người muốn cười nhạo con?" Trình Nặc đỏ mặt, lăm bằm nói.

"Không phải dì đang cười nhạo con, rõ ràng là lời trong lòng nha đầu con." Diệp Lan không mua nể mặt, cười nói toe toét.

Trình Nặc đột nhiên cảm giác gương mặt rất nóng, "Con ra ngoài trước." Lời còn chưa dứt cô đã cúi đầu chạy ra khỏi phòng bệnh, đứng cuối hành lang, gió mát ngoài cửa sổ thổi vào gương mặt không còn nóng nữa.

Trình Nặc nghe tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần, cô không quay đầu lại, biết Nghiêm Thiếu Thần đứng sau lưng mình, nhưng cô không có dũng khí nhìn anh. Lúc đầu tự mình thông suốt những suy nghĩ lung tung, nỗi căm căn quấy với anh, đến phòng bệnh mới hiểu rõ thì ra Nghiêm phu nhân có ý gạt không để cô lo lắng, câu nói của mình rước lấy trò cười, bây giờ đâu còn dũng khí quay đầu lại.

"Sao đột nhiên ra ngoài hả?" Nghiêm Thiếu Thần khoanh tay đứng sau lưng cô, nhíu mày nói.

Trình Nặc biu môi xoay người liếc anh, "Còn chê em không đủ mặt mặt đứng không!"

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, hòa nhã nói: "Anh không cảm thấy vừa rồi em bị mất mặt." Anh rất hài lòng với phản ứng của Trình Nặc, anh tin tưởng mình không nhìn lầm người.

"Nghiêm Thiếu Thần, chuyện này đến đây chấm dứt, đừng nhắc lại nữa!" Trình Nặc nghiêng đầu, nhìn qua rất không phân rõ phải trái. Mà bình thường Trình Nặc rất ít khi không nói đạo lý, có điều nhiều rận thì không sợ cấn, nhiều nờ thì không sợ nọ thêm, cô dứt khoát một lần cuối cùng.

"Được, nghe lời em" Nghiêm Thiếu Thần cong đầu lông mày, nói: "Cảm ơn em."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chuyện cũ lúc trẻ

"Bác sĩ Lâm, xin chào."

Trình Nặc đi vào phòng làm việc khoa tim mạch, tìm được bác sĩ mà hôm qua Nghiêm Thiếu Thần đặc biệt dẫn cô đi gặp, Lâm An. Lần này Nghiêm phu nhân làm phẫu thuật bắc cầu tim là do anh toàn quyền phụ trách.

Lâm An đang viết báo cáo bệnh án, nghe có người gọi tên của anh thì ngẩng đầu lên, vừa thấy là bạn gái của cậu ba Nghiêm, anh nhìn Trình Nặc cười dịu dàng, đứng lên giờ tay ý bảo cô ngồi xuống ghế đối diện.

"Trình... Nặc?" Lâm An chỉ nhận ra gương mặt của người trước mắt, thật sự không nhớ rõ tên.

"Đúng." Trình Nặc ngồi xuống, cười nhạt với anh.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Lâm An gác báo cáo bệnh án sang một bên, đứng dậy rót ly nước ấm cho cô.

"Cảm ơn," Trình Nặc nói tiếng cảm ơn, "Mấy ngày nay anh ấy phải ra ngoài huấn luyện, nên bác sĩ Lâm có thể trực tiếp nói cho tôi biết tình hình sức khỏe của di Nghiêm." Hôm qua Nghiêm Thiếu Thần dẫn cô đến gặp bác sĩ Lâm cũng không nói cho hẳn biết những điều này trước mặt anh ta, mà nay Trình Nặc lại nói, hơi có vẻ lúng túng.

Lâm An hơi ngẩn ra, khi anh nghĩ đến tình hình hôm qua, mới hiểu ý, "Cậu ba này," Lâm An vừa nói vừa bắt đầu đi lắc đầu.

"Trong đại viện, Cậu ba Nghiêm nổi tiếng khó hiểu, trong lòng anh ta có ý nghĩ gì đều không muốn đề nén trong cổ họng, cô chung sống với anh ta lâu, sẽ thấu hiểu."

Trình Nặc không nhịn được bật cười, "Lời này tôi tin." Cô cúi đầu vén sợi tóc buông xuống bên tai, thầm nghĩ thì ra người đồng tình với cô thật không ít đây.

Đang nói chuyện với Lâm An, Trình Nặc biết thêm tình hình thân thể của Nghiêm phu nhân, đương nhiên có nói nhiều hơn về chuyện liên quan đến

Nghiêm Thiếu Thần. Lâm An nói, sau khi Nghiêm Thiếu Thần tốt nghiệp trường quân đội thì nán lại đại đội chưa đến hai năm, có lần cấp trên tuyển chọn người, anh ta buồn bực im lặng ghi danh, không ngờ thật sự được tuyển chọn, sau khi anh ta được chọn vẫn im lặng như cũ không nói chuyện này với Tham mưu trưởng Nghiêm, cứ như vậy đến Nghiêm Thiếu Thần đến căn cứ, Tham mưu trưởng Nghiêm mới biết Nghiêm Thiếu Thần làm ra chuyện như vậy.

Hai người đang trò chuyện thì thấy một nữ bác sĩ mặc áo blue trắng hai tay nhét vào túi bước vào, Trình Nặc thấy Lâm An trước mặt nhướng chân mày trên mặt nở nụ cười vui vẻ, cô biết vị bác sĩ nữ này là ai.

"Chào chị dâu." Trình Nặc đứng lên gần nữ bác sĩ lên tiếng chào hỏi, tối qua lúc Nghiêm Thiếu Thần giới thiệu Lâm An cũng nhắc mấy câu về vợ của Lâm An, chỉ biết cũng làm việc ở bệnh viện quân khu của thành phố B, nhưng hỏi Nghiêm Thiếu Thần cụ thể là khoa nào, thì lại làm khó anh, vì từ trước đến nay anh không có hứng thú tìm hiểu những chuyện như vậy.

"À, chào em," Tổng Mạt Mạt thấy cô gái trước mặt này không nhỏ tuổi hơn mình bao nhiêu, đột nhiên nghe người ta gọi chị dâu, thật sự làm cô đỏ mặt. Cô uyển chuyển đi đến chỗ Lâm An, ôn nhu cười hỏi: "Lâm Lâm, cô gái này là?"

"Bạn gái của Cậu ba Nghiêm." Lâm An kéo cánh tay Tổng Mạt Mạt, để cô đến gần anh hơn.

"Nha? Cậu ba có bạn gái?" Trên mặt Tổng Mạt Mạt cả kinh, vẻ mặt giật mình.

"Mới qua lại, nghe nói đã gặp cha mẹ." Lâm An không lạnh không nóng nói, ánh mắt chưa từng dời khỏi gương mặt của Tổng Mạt Mạt.

Tổng Mạt Mạt thấy thế, làm bộ làm tịch giả vờ tức giận, cô khoanh tay, chu miệng nhỏ nhắn nói: "Anh xem Cậu ba chân thành biết bao, không giống như anh, im hơi lặng tiếng đến khi em mang thai Khuân Khuân ba bốn tháng rồi mới nói cho họ biết!"

"Em thật không biết kiêng dè." Lâm An nhẹ nhàng cười, kéo tay Tổng Mạt Mạt để cô dựa vào gần mình.

Trình Nặc hơi ngần ra, Trình Nặc nghe ra mấy từ mấy mẩu chót khiến cô giật mình không dứt trong cuộc trò chuyện ngắn gọn của họ, cô không nhận được lại liếc nhìn Lâm An ở đối diện.

Lâm An lớn hơn Nghiêm Thiếu Thần bốn tuổi, nhưng người đàn ông có bề ngoài nho nhã làm sao có thể liên tưởng đến chuyện "Có con mới cưới" được, càng không thể nhắc tới chuyện cưới chui lưu hành một thời.

Trình Nặc thấy Lâm An nhìn cô, trên mặt vẫn bình thản, ho nhẹ nói: "Hai người thật khiến người ta hâm mộ," cô dịu dàng cười, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, tiếp tục nói: "Tôi đoán Di Nghiêm đã tỉnh dậy, phải đi xem."

Tổng Mạt Mạt thấy Trình Nặc muốn đi, mới biết vừa rồi quá sến với Lâm An, mặt nàng hơi có lỗi, lè lưỡi nói: "Để em chê cười," cô ấy đứng lên đến gần Trình Nặc, kéo tay Trình Nặc, âm giọng nói: "Thật ra lúc này chị không hoàn toàn đùa giỡn với Lâm Lâm, mà thật sự hâm mộ em và Nghiêm Thiếu Thần."

Trình Nặc sững sốt, "Ừ?"

Tổng Mạt Mạt cười, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Gác chuyện anh ta chưa từng quen bạn gái sang bên, thấy anh ta có thể dẫn em về nhà gặp bác trai và bác gái Nghiêm, thì không khó nhận ra anh ta thật lòng với em."

Trình Nặc mím môi nhưng vẫn không che giấu được nụ cười của cô, khoe miệng thấp thoáng hai lúm đôn tiền.

※※※

Sau khi tạm biệt vợ chồng Lâm An cô vội vàng trở lại phòng bệnh của Diệp Lan, lúc đẩy cửa thấy bà vẫn chưa thức dậy, cô rón rén đến bên cửa sổ, mở hé cửa sổ ra. Gió mát thổi vào mặt, thổi bay mái tóc của cô. Trình Nặc lấy điện thoại di động ra, cúi đầu nhìn màn ảnh điện thoại di động, biết rõ Nghiêm Thiếu Thần sắp tham gia huấn luyện sĩ quan nên không thể gọi cho cô thường xuyên, nhưng hành động của cô vẫn tập mãi thành quen, thậm chí trong đầu của cô thoáng qua suy nghĩ rất bất thường.

Nếu người bị điều tra là anh thì thật tốt, như vậy cô có thể quang minh chính đại hiểu rõ tình hình của anh.

Trình Nặc giật vì suy nghĩ nảy ra trong đầu mình, trong mắt cũng xẹt qua sự lo lắng, nếu Nghiêm Thiếu Thần thật sự là người bị điều tra, ngày nào đó cô phải đối mặt chân tướng rõ ràng, từ khi cô bắt đầu với Nghiêm Thiếu Thần đã xen lẫn mục đích không đơn thuần, đến lúc đó...

Trình Nặc kinh sợ lắc đầu, cô dựa tường cố gắng để mình bình tĩnh.

"Tiểu Nặc?"

Trình Nặc nâng chân mày, thì ra Diệp Lan đã thức, cô cười dịu dàng, đến gần giường bệnh ngồi xuống ghé, cô chỉ vào ly nước ấm trên ngăn tủ, "Di, người đã thức, muốn uống nước sao?"

Diệp Lan gật đầu, cười nói: "Đừng nói, mới dậy nên hơi khát nước."

Trình Nặc đưa ly nước cho Diệp Lan, thuận thế để bà ngồi dựa vào đầu giường, mặt cô nở nụ cười nói: "Con mới hỏi bác sĩ Lâm, anh ta nói đi khôi phục

rất tốt sau phẫu thuật, không lâu nữa đi có thể xuất viện."

"Hi, nếu thật sự như lời tiểu tử Lâm An nói thì rất tốt." Diệp Lan đặt ly nước cầm trong tay sang bên, kéo tay Trình Nặc, lắc đầu, nói: "Thân thể của di thi đi rõ ràng nhất, lúc trẻ không quý trọng cơ thể để lại bệnh, bây giờ già rồi, thì phải đau ốm để trả nợ cho cơ thể."

Trình Nặc hí hửng, cô không hiểu rõ lời của Diệp lan, chỉ là hàng năm cô làm nằm vùng, chú ý thấy vừa rồi mặt Diệp Lan thoáng qua nụ cười khổ, Trình Nặc nghĩ những lời này thay vì nói là nói cho cô nghe, không bằng nói là Diệp Lan làm bầm lâu bầu.

"Di, cơ thể của người khỏe mạnh, lần này chỉ là ngoài ý muốn." Trình Nặc cảm ngược lại tay của Diệp lan, trong lòng cô âm thầm suy đoán, cuối cùng Diệp lan đã xảy ra chuyện gì khi còn trẻ.

Diệp Lan cười nhạt, ánh mắt nhìn sang cô, nhìn xong trong lòng lại trào dâng xúc động, bà mấp máy môi, "Tiểu Nặc, con có muốn biết chuyện lúc nhỏ của Thần Thần giờ hay không?"

Đáy lòng của Trình Nặc nhảy lên rung động, cô dĩ nhiên muốn biết, ngẫm nghĩ muốn cô trao đổi với Nghiêm Thiếu Thần thật sự rất khó, Nghiêm Thiếu Thần giống như mê hoặc, có những hành động thường xuyên làm cô không kịp chuẩn bị, nhưng sau này khi cô hỏi lại, Nghiêm Thiếu Thần toàn bày ra đáng vẻ nên như vậy, đáng vẻ thuận lý thành chương.

Ánh mắt cô nhìn thẳng Diệp Lan, tất nhiên nói: "Mong muốn."

※※※

Diệp Lan cười nhạt, bà không vội nói lập tức, ánh mắt nhìn sang rèm cửa sổ bị gió thổi lên, giống như đang suy tư, rất lâu bà giẫm chân mày lấy lại tinh thần, Diệp Kan nhìn nhạt nói: "Di không phải là mẹ ruột của Nghiêm Thiếu Thần."

Trình Nặc đột nhiên cả kinh, nếu cô không ngồi trên ghế, lúc này sợ rằng sẽ đứng không vững, cô nhú mày lắc đầu tự nói: "Làm sao?"

Diệp Lan đoán được phản ứng của cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Trình Nặc, tiếp tục nói: "Năm ấy Thần Thần năm tuổi, mẹ đẻ của nó đã qua đời, mắc chứng bệnh trầm cảm, điều trị hơn nửa năm, vẫn không có kết quả."

Trình Nặc không tiếp lời, chỉ là điều chỉnh tư thế ngồi, tiếp tục lắng nghe chuyện xưa khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

"Mẹ ruột của nó là Mạc Tiên Lâm vốn là bạn thân với di, năm đó nghe nói bà ấy kết hôn với Nghiêm Chính, di còn vì bà ấy kích động cả đêm không ngủ." Diệp Lan nhìn xuống, bà nói rất chậm, giống như đang nhớ lại một thời rất xa, dường như đã có mấy đời.

"Mạc Tiên Lâm và Nghiêm Chính làm vợ chồng mười năm, đến năm thứ tư mới có Thần Thần, bọn họ là tự do yêu, tình cảm dĩ nhiên rất tốt, chỉ là khi Nghiêm Chính bận về quân vụ nên rất ít cơ hội về nhà, mà từ nhỏ Mạc Tiên Lâm được ba mẹ của bà ấy nuông chiều, vốn năng lực sinh tồn gần như là không, nên cuộc sống sau khi cưới không như ý. Bà luôn lo được lo mất, mấy năm đầu bị áp lực vì không có con. Nhưng mà cũng may Nghiêm Chính không quan tâm, có cơ hội về nhà sẽ an ủi bà ấy."

Diệp Lan dừng lại, rồi nói: "Cuối cùng đến năm thứ tư, mang thai Thần Thần, lúc ấy bà ấy rất cao hứng, còn lôi kéo di nói rất nhiều, hưng phấn không thể dừng được." Bà nhớ lại chuyện này, xem như ngọt ngào, trên mặt cười vui vẻ, "Nhưng mà tính tình lo được lo mất của bà ấy lại không thể sửa đổi, nên khi mang thai thường suy nghĩ lung tung, vì thế Nghiêm Chính thường ở ngoài nên cố ý để di chăm sóc bà ấy. Lúc di rảnh sẽ đi thăm bà ấy, cảm xúc của bà sẽ tốt hơn, người gầy gò hơn ngày trước. Cứ sống như thế ngày qua ngày, bà ấy sanh ra Thần Thần, vì trầm cảm trước khi sinh quá nặng, sau khi Thần Thần chào đời thì trầm lắng hơn bạn cùng lứa tuổi.

Mạc Tiên Lâm thấy con của mình không hoạt bát bằng con nhà khác, liền ôm Thần Thần đi bệnh viện, kiểm tra lần tất cả danh mục, giấy xét nghiệm đưa ra kết quả là thân thể mọi mặt đều bình thường. Lúc ấy bệnh viện không thông dụng trị liệu tâm lý, chỉ là mời bác sĩ phụ sản nổi tiếng khám bệnh, bác sĩ kia nghe bà ấy khải quát thì nói một câu, tính tình của Thần Thần như vậy hơn phân nửa là liên quan đến chuyện Mạc Tiên Lâm suy nghĩ lung tung lúc mang thai, lúc ấy bệnh của bà ấy bây giờ chúng ta gọi là 'Chứng trầm cảm trước khi sinh'. Vì sự kiện này mà Mạc Tiên Lâm vẫn rất tự trách, bà ấy cảm thấy mình đã ảnh hưởng tâm lý phát triển của Thần Thần, nhưng vì Thần Thần trầm tính hơn đứa trẻ khác, dễ nuôi hơn, Mạc Tiên Lâm nhìn Thần Thần ngoan ngoãn hiểu chuyện, trong lòng tự trách cũng dần dần biến mất, đến khi Thần Thần bốn tuổi bà lại mang thai em bé lần nữa."

Diệp Lan bắt đầu lắc đầu, nói quá nhiều, miệng hơi khát khô, Trình Nặc bên cạnh bà tự nhiên hiểu ý, liền bưng ly nước đưa cho bà. Diệp Lan nhận ly nước nhấp vài hớp, rồi ôm cái ly tiếp tục nói: "Vì lúc trước xảy ra chuyện Thần Thần, lần này Mạc Tiên Lâm vô cùng cẩn thận, bà ấy cố gắng khắc chế những suy nghĩ lung tung, mỗi ngày đều cố gắng giữ cảm xúc thoải mái, trong thời gian này Nghiêm Chính rảnh rỗi sẽ trở về nhà chăm sóc bà ấy. Chỉ là làm như thế đã cố hết sức, bà ấy mang thai tháng thứ ba thì Nghiêm Chính nhận được mệnh lệnh của cấp trên, phải đến Tây Tạng làm nhiệm vụ bảo vệ hòa bình, như thế hai người họ đã cách xa vạn dặm, Mạc Tiên Lâm không tự chủ được suy nghĩ lung tung."

Diệp Lan nhú mày, bà nhìn Trình Nặc hỏi: "Con nói, nếu như trong tiềm thức một người luôn rầu rĩ suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, mà ý thức chủ quan lại nhắc nhở mình không thể, suy nghĩ mâu thuẫn như vậy rất đáng sợ với một phụ nữ có thai?"

Trình Nặc gật đầu bày tỏ có thể tương tượng, cô không tiếp lời của bà, chờ đợi nội dung Diệp Lan nói tiếp.

"Lúc Mạc Tiên Lâm mang thai bị áp lực trong lòng quá lớn, lại không thể dùng thuốc điều trị bình thường, chỉ có thể nhìn cảm xúc của bà ấy tâm tình càng ngày càng xuống thấp, kết quả đứa bé trong bụng bà ấy chỉ giữ được hơn bốn tháng." Lúc Diệp Lan nói chuyện trong mắt lộ vẻ ưu thương mà Trình Nặc chưa từng thấy, Trình Nặc không biết nói gì để an ủi, cô chỉ có thể lắng nghe.

"Lúc bà ấy biết không giữ được đứa bé thì gào khóc, khóc suốt một ngày, chúng tôi khuyên bà ấy bao nhiêu cũng không được, có lúc còn khóc đến hôn mê bất tỉnh mấy lần. Mà khi Nghiêm Chính bận rộn quân vụ ở Tây Tạng căn bản không thể rút ra thời gian rảnh để trở về thăm, Mạc Tiên Lâm ngông cuồng tự nhận là Nghiêm Chính giận bà ấy, không muốn gặp bà ấy."

"Lúc ấy dì Mạc cứ nghĩ không thoáng như vậy, dì chui vào ngõ cụt." Trình Nặc nhủ mày, cô bị cuốn hút nên về mặt cũng ưu sầu.

Diệp Lan than thở, lại nói: "Người khác động vật ở chỗ người có ý thức tư duy, nhưng biết suy nghĩ giống như điểu yếu mà không ai tránh khỏi, một khi rơi vào bức tường suy tư, sẽ rất khó tự kiềm chế, năm đó người dì Mạc con chính là như thế. Tâm lý cảm giác tội lỗi quá nhiều khiến bà ấy không thể thờ nổi, càng về sau bất kỳ chuyện gì xảy ra, bà ấy cũng có thể liên tưởng đến mình, không ngừng tự trách."

Trình Nặc nghe xong không nhịn được nói: "Dì Mạc có biểu hiện của chứng trầm cảm"

Diệp Lan bắt đầu cười khổ, "Năm đó bác sĩ cũng phải khoan tay hết cách với bệnh như vậy, ngoài thuốc trị liệu bình thường, liên quan đến tâm lý thì thuốc trị liệu đều không tác dụng, hướng chỉ thuốc khống chế chỉ là uống rượu độc giải khát, càng khiến tình huống của bà ấy lúc tốt lúc xấu, như thế, tình huống của bà ấy càng nguy hiểm hơn, nhưng lúc chúng ta nghĩ bệnh tình của bà ấy có dấu hiệu chuyển tốt."

Mặt Diệp Lan ưu sầu, bà ngưng nói, tay gặt gao nắm khăn trải giường, dường như đang tự trách vì năm đó ngu dốt. Bà cắn chặt cánh môi, rất lâu không nói lời nào.

"Dì?" Trình Nặc hỏi hận mình tò mò, cô khiến Diệp Lan còn đang bệnh phải tự trách sâu sắc. Cô nắm tay Diệp Lan, cố gắng cảm xúc của bà bình thản.

Diệp Lan lắc đầu, hiểu ý của Trình Nặc, bà xoa dịu cảm xúc, mới nói: "Mùa hè năm ấy, Mạc Tiên Lâm được thuốc khống chế đột nhiên tình hình rất tốt, trong mắt chúng ta rất tốt, bà ấy không hề khóc nháo nữa, an tĩnh hơn ngày thường rất nhiều, nên lượng thuốc của bà ấy được giảm bớt, không ai ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy?"

Diệp Lan nhủ mày, dường hồ không muốn nhớ lại chuyện cũ, "Ngày đó, bà ấy dẫn Nghiêm Thiếu Thần ra ngoài tản bộ như bình thường, bình thường đi rảnh rồi cũng sẽ đi cùng bọn họ, ngày đó đúng lúc đi có việc không đi được, vừa nghĩ thời gian đó cảm xúc của bà ấy luôn ổn định, nên không ngăn trở, nhưng ai ngờ bà ấy sẽ xảy ra tai nạn xe cộ?" trong mắt Diệp Lan chứa nước mắt, mím chặt môi, cánh môi trắng bệch không có máu.

"Mạc Tiên Lâm chết khiến Nghiêm Thiếu Thần vốn ít nói càng trở nên trầm mặc, sau đó đi hỏi cảnh sát xử lý sự cố, khi đó là Mạc Tiên Lâm tự sát, Thiếu Thần đứng bên cạnh, ngày đó trên quần áo màu trắng của nó dính đầy vết máu đỏ, đứa bé nhỏ như vậy đã tro mắt nhìn mẹ mình..." Diệp Lan khóc không thành tiếng, bà không muốn nhớ lại hồi ức như vậy, chỉ là một người khi đã trải qua nguy hiểm tính mạng, đã từng đè nén trí nhớ trong lòng, sẽ phát tác một lần.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cái gọi là tình yêu

Trình Nặc hoàn toàn rơi vào yên lặng, cô ngây ngô nhìn Diệp Lan đã khóc rất nhiều trước mặt, trong đầu đúng lúc thoáng qua tình cảnh thảm thiết trước kia, tuổi còn nhỏ nên hoàn toàn không biết làm sao, chỉ có thể đứng thẳng bên cạnh, tro mắt nhìn mẹ ruột mình chết đi.

Trình Nặc cắn môi, khóe môi chợt cảm thấy vị mặn mát lạnh, cô không biết mình đã khóc lúc nào, cô máy móc lau nước mắt trên mặt, hít mũi nói: "Dì, người có thể nói cho ta biết những thứ này, con rất cảm kích."

Diệp Lan lắc đầu, ngần ngại không biết nên nói gì.

"Dì nghỉ ngơi nữa đi, bình nước biển sẽ nhanh chóng hết, con đi gọi y tá." Trình Nặc mím môi cố gắng cười vui vẻ ra mặt mình, cô không muốn Diệp Lan nghĩ gì nhiều, cô đỡ Diệp Lan từ từ nằm xuống, dịch góc chăn tốt, nhẹ giọng nói: "Người chết là như vậy, thoáng qua như mây khói, chúng ta bị thương nhiều hơn nữa cũng chỉ là uống công, năm đó Thiếu Thần có thể chịu được, hôm nay anh ấy sẽ tốt hơn."

"Tiểu Nặc," Diệp Lan thấy cô muốn đi ra ngoài liền gọi tên của cô, "Thiếu Thần sẽ không dễ dàng quyết định một chuyện, từ khi nó dẫn con về để gặp mặt chúng ta, chúng ta đã nhìn ra. Con chọn Thiếu Thần, nó sẽ không làm con thất vọng. Dĩ nhiên, dì cũng tin tưởng, nó sẽ không nhìn lầm người."

"Đừng nói đi bao che cho con, Thiếu Thần là đứa bé ngoan, dì tin tưởng trải qua cảnh ngộ như vậy nó sẽ càng coi trọng người bên cạnh hơn, con hiểu ý dì sao?"

Trình Nặc gật đầu, mím môi cười yếu ớt: "Con hiểu ý của dì."

※※※

Trình Nặc nhìn y tá đổi bình nước biển xong, hết lòng chăm sóc Diệp Lan ngủ, lúc này một mình ra cửa đi đến cuối hành lang dài của bệnh viện, cô ngửa đầu nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, xanh thắm không mây, tinh khiết đến trong trẻo.

Cô móc điện thoại di động đặt trong túi áo ra, mở mục soạn tin nhắn, ngón tay của cô sôi nổi trên bàn phím, đến khi gửi tin nhắn đi. Đến khi tiếng chuông vang nhắc nhở tin nhắn gửi thành công, lúc này Trình Nặc mới chợt ý thức được cô vốn không nhớ nổi nội dung vừa gửi đi.

Cô lấy điện thoại di động ra vừa nhìn tin nhắn vừa ròi, bất giác đỏ mặt, "Nghiêm Thiếu Thần, em cảm thấy một tháng rất dài."

Tối qua Nghiêm Thiếu Thần nói cho cô biết, hằng năm huấn luyện sĩ quan đều như vậy, cô vô ý thức hỏi: "Kéo dài bao lâu?"

Nghiêm Thiếu Thần sùng sốt, "Chỉ một tháng."

"A." Cô gật đầu, ánh mắt không nhìn anh.

Nghiêm Thiếu Thần hơi nghi ngờ, "Sao thế?"

"Không sao, đi sớm về sớm." Cô mỉm môi cười yếu ớt, tạm biệt anh, nhưng hôm nay, Trình Nặc không khỏi thổn thức, sao tối qua không có khái niệm gì với một tháng, hôm nay đột nhiên cảm thấy rất dài.

Trước Diệp Lan có lẽ nói chuyện với Trình Nặc quá nhiều, thức dậy lần nữa thì trời đã gần tối, bà mở mắt thấy người nằm sấp ngủ bên cạnh mình, khỏe miệng không khỏi vui vẻ.

Giấc ngủ của Trình Nặc rất ngắn, khi Diệp Lan thức dậy gây tiếng động đã làm cô thanh tỉnh, "Dì, buổi sáng con về nấu cháo gà cầm đến, dì muốn uống hay không?"

Nghe Nghiêm Thiếu Thần nói, lúc ở nhà Diệp Lan thích nấu canh bồ dương, cháo gà là sở trường nhất của cô, cũng là cô thích nhất.

"Con không nói thì thôi, vừa nói đi đã thèm ăn rồi." Diệp Lan nhìn ánh mắt Trình Nặc, thấy hộp giữ ấm đang đặt trên bàn, nhưng nhất thời không muốn lấy ra.

Trình Nặc cười dịu dàng với bà, đứng dậy rót một chén cháo gà cho bà, "Tài nấu nướng của con không được tốt, dì hãy xem là bồ dương thân thể, đừng chê cười."

Diệp Lan không cho là đúng, lắc đầu nhận lấy chén kiều trong tay cô, mùi thơm nhẹ xông vào mũi, chân mày của bà cũng giãn ra.

Chờ Trình Nặc trở về nhà đã chín giờ tối, hai ngày nay khẩu vị của cô không tốt, từ bệnh viện ra ngoài thì chạy thẳng về nhà. Trình Nặc nằm trên giường chán đến chết, lật điện thoại di động qua lại chơi đùa, ánh mắt thỉnh thoảng chú ý màn ảnh.diendanlequydon.com

Nghiêm Thiếu Thần tham gia huấn luyện, buổi chiều gửi tin nhắn đi khiến Trình Nặc xem như đá chìm xuống biển, cảm thấy nhàm chán nhớ lại thời gian nói chuyện phiếm với Dương Tiểu lúc trước.

Trình Nặc chưa từng yêu, cô từng hỏi Dương Tiểu, hỏi cô ấy cái gì là tình yêu. Lúc ấy Dương Tiểu cười, nghiêng đầu nói: "Bây giờ cậu trải qua chính là tình yêu."

Trình Nặc không hiểu, tiếp tục hỏi, Dương Tiểu từ chối giải nút thắt, chỉ nói câu: "Mất hồn mất vía ưu tư chồng chất."

Trình Nặc nghĩ đến đây, không khỏi cười ra tiếng, bây giờ tình huống của cô thật sự đúng như Dương Tiểu nói lúc ấy. Nghiêm Thiếu Thần chỉ rời đi một ngày, cô cảm giác dường như thiếu đi gì đó. Cô thỉnh thoảng bấm xem tin nhắn, sẽ chia sẻ cảm xúc với bạn tốt của mình, lúc nói chuyện phiếm sẽ không tự chủ được nói đến Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc nghĩ, tình yêu là cảm giác như thế?

Vấn đề của cô tự nhiên không người nào trả lời, sáng hôm sau cô tỉnh lại mà vẫn siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, cô lại ngủ thiếp đi như vậy, ngay cả quần áo cũng không có thay, tùy tiện ngủ một đêm, lúc đứng lên quần áo trên người cũng có nhiều nếp nhăn. Trình Nặc đột nhiên cảm thấy cánh tay tê dại, cố hết sức đuổi người, điện thoại di động bắt ngờ vang lên.

Cô nhìn tên hiện trên màn hình điện thoại di động, vừa bóp cánh tay vừa bấm nút trả lời, cánh tay ngày càng tê tê, miệng phát ra tiếng rên nhỏ.

Điện thoại bên kia sau khi Nghiêm Thiếu Thần nghe hơi ngắn ra, nhàn nhạt hỏi: "Sao vậy?"

"Tối qua ngủ mà vẫn cảm điện thoại di động trong lòng bàn tay, sáng sớm cảm giác cánh tay tê dại." Trình Nặc bĩu môi, cô nhỏ giọng nói anh gọi đến không đúng lúc.

"Cầm trong tay làm gì?" Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt hỏi.

"Khụ khụ, chờ điện thoại..."

"Hôm qua em đợi anh trả lời điện thoại?" Nghiêm Thiếu Thần nhú mày trong lòng hơi áy náy,

"Trình Nặc?" Nghiêm Thiếu Thần thấy cô không trả lời, lại hỏi.

Giọng nói trầm ấm của Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc nghe xong nhất thời sững sờ, "A," Trình Nặc hoàn hồn đột nhiên ý thức được vừa rồi cô trả lời

thổ lộ tâm tư, cô cảm giác gương mặt nóng lên, lại giọng mềm dẻo nói: "Em... Ừ, chờ điện thoại của Dương Tiểu đây!"

Khóe miệng Nghiêm Thiếu Thần giương nhẹ không lật tẩy cô, "Anh thấy tin nhắn của em."

Trình Nặc vừa nghe xong liền thấy "Oanh", mặt nóng không thôi.

"Hôm qua quên sạc điện, sáng nay mở điện thoại di động mới nhìn thấy." Lời của Nghiêm Thiếu Thần vừa nói càng chứng minh tối qua người mà cô chờ điện thoại chính là anh.

Trình Nặc lật người, nhỏ giọng thì thầm: "Anh biết còn làm giả bộ không nói thẳng ra?"

Anh nhủ mày, không trực tiếp trả lời cô, "Mẹ anh nói em nấu cháo gà rất ngon."

"Ừm, việc ấy, ném cả con gà vào trong nồi là được."

"Chờ anh trở lại, em nấu một lần nữa."

"Thượng tá Nghiêm, anh thật sự không kiên trì." Trình Nặc nhủ mày, từ chối cho ý kiến.

Có lẽ là vì nhắc đến Diệp Lan, Trình Nặc giật mình nghĩ tới buổi chiều cô nói chuyện với Diệp Lan, trong lúc nhất thời cảm xúc bị đè nén buổi chiều kéo về lần nữa, cô mím môi đột nhiên không nói nên lời.

"Trình Nặc?" Nghiêm Thiếu Thần dờ khóc dờ cười, hôm nay cô nàng Trình đến tốt cùng là làm sao, gọi điện thoại cũng có thể thất thần hai lần.

"Nghiêm Thiếu Thần, em... có nghe nói ít chuyện." Trình Nặc nhủ mày, cảm xúc trở nên phức tạp, cô không muốn xáo trộn chủ đề thoải mái trước mắt.

"Ừ?" Giọng của Nghiêm Thiếu Thần trong veo, nhàn nhạt nói.

"Thật xin lỗi... Em không nhận được lòng hiếu kỳ, Di đã nói ít chuyện khi còn bé của anh." Trình Nặc nghe giọng nói từ tốn của anh, bắt đầu âm thầm hối hận không nên khơi gợi chuyện này, cô cắn môi, tâm tình xuống thấp.

"Không có gì, nếu mẹ anh không nói cho em chuyện này, anh cũng sẽ tìm thời gian chính miệng nói cho em biết." Giọng nói Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt, ngược lại bình hòa hơn lúc này rất nhiều.

Trình Nặc mím chặt môi, cô chợt nhớ lần đầu tiên Nghiêm Thiếu Thần đưa cô đến nhà họ Nghiêm, "Thì ra, lần đó lúc bọn họ hỏi ba mẹ em là em suy nghĩ nhiều, bọn họ chỉ nghĩ đến anh." Lần đó, khi Trình Nặc trả lời mẹ mình qua đời từ lâu, ông bà nhà họ Nghiêm cũng trầm mặc, cô còn nghĩ là ông bà nhà họ Nghiêm không hài lòng với xuất thân của cô.

"Em có suy nghĩ như vậy cũng là bình thường, nhưng anh rất may mắn em không vì vậy mà có ý kiến với ba mẹ anh." Nghiêm Thiếu Thần nhớ lần đó đưa Trình Nặc trở về về mặt cô không mặn không nhạt, trong lòng rõ ràng tức giận mà còn giả vờ mạnh mẽ không chịu nói ra, anh cong khóe môi, vì vậy không khí trở nên hòa dịu.

"Nói làm sao cũng giống như là em hẹp hòi," Trình Nặc nhỏ giọng thì thầm, "Nghiêm Thiếu Thần, anh quay lại sớm."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quyết tâm

Trình Nặc hết lòng chăm sóc Diệp Lan mấy ngày nay nên được người xung quanh khen, ngoài một người trong những người này, đó chính là Lâm Tu Dương.

Hôm đó, Trình Nặc muốn rời khỏi bệnh viện, thấy Diệp Lan ngồi ở trên giường bệnh nghe cuộc điện thoại vừa gọi vào, lúc ấy Trình Nặc muốn chờ bà nghe điện thoại xong rồi sẽ nói tạm biệt, vì vậy cô ngồi trên ghế chăm sóc lần nữa, không ngờ cuộc điện thoại đã thay đổi dự định của cô.

Diệp Lan nghe điện thoại xong, bà quay đầu thấy Trình Nặc vẫn ngồi bên cạnh mình, bà nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, nói: "Tiểu Nặc, đã tám giờ, con còn không trở về?"

Trình Nặc giật mình, nếu bình thường cô đã rời khỏi bệnh viện lúc này, "Di, người quên y tá Trương nói tối nay sẽ đo nhịp tim cho di."

Diệp Lan giật mình, bà lại quên mất chuyện này, "Xem trí nhớ của di, mấy giờ y tá Trương đến đo?"

"Chín giờ rồi," Trình Nặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hôm nay hoàn hảo có một lý do để ứng phó.

"Trễ như thế?" Diệp Lan nhíu mày, khi ánh mắt của bà nhìn điện thoại trên tay của mình, mặt nở nụ cười, sang sảng nói: "Đi vừa nghe thằng bé nhà họ Lâm muốn đến thăm đi, vừa đúng, lúc đó đi kêu nó chở con về!"

Trình Nặc sững sốt, vậy cũng như chó ngáp phải ruồi? Cô cong môi cười, "Đến lúc đó rồi tính, nếu không muốn, con muốn đi về một mình."

Diệp Lan muốn phản bác cô, cửa phòng bệnh bị gõ, Trình Nặc và Diệp Lan nhìn nhau mấy giây, cô hắng giọng, nói: "Con đi mở cửa."

Trình Nặc xoay người đi đến cửa phòng bệnh đã đoán được Lâm Tu Dương sẽ phản ứng ra sao. Trình Nặc mở cửa phòng ra mắt lạnh nhạt nhìn thẳng người ngoài cửa, cô thu hết vào đáy mắt vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Tu Dương.

"Xin chào, Lâm tiên sinh." Trình Nặc cười dịu dàng, vươn tay muốn bắt tay với Lâm Tu Dương.

Lâm Tu Dương híp mắt, anh không thể tin được màn trước mắt là sự thật, nhưng tiếng phụ nữ bên tai, anh mới không thể không tiếp thu chuyện thực buồn cười gần như thái quá này.

Sau lưng là bà Nghiêm, Lâm Tu Dương tự nhiên sẽ không tức giận ở đây, anh cũng giương môi cười, bắt tay lại.

"Hai người các con biết nhau từ trước?" Diệp Lan sau lưng nghi ngờ hỏi, nhíu mày tinh tế quan sát hành động của họ.

Câu hỏi của Diệp Lan khiến cả hai nhìn nhau, trầm mặc mấy giây, đồng thanh nói:

"Đúng."

"Không đúng."

Lâm Tu Dương hung ác trợn mắt nhìn Trình Nặc, thầm nghĩ cô đang đùa giỡn kiểu gì.

Nhưng Trình Nặc không e dè ánh mắt của anh, đón tầm mắt của anh, nhìn thẳng Lâm Tu Dương.

"Các con rốt cuộc có biết nhau không?" Diệp Lan bị họ làm cho hồ đồ, thấy được tình hình như vậy không nhịn được bật cười, "Tiểu Nặc, nhanh cho Tu Dương vào phòng."

Trình Nặc ngoéo môi, bước sang bên mấy bước, để Lâm Tu Dương vào trước, cô nhìn bóng lưng của Lâm Tu Dương, cũng đến gần giường bệnh. Trình Nặc cười nhạt, nói: "Dì, bình thường Lâm tiên sinh công vụ quần người, nên sẽ không nhớ con."

Trình Nặc vừa dứt lời, chỉ thấy thân thể người đàn ông đứng trước mình hơi chấn động, cô đột nhiên muốn biết về mặt của Lâm Tu Dương, nhưng bọn họ là một trước một sau.

Diệp Lan nhíu mắt, bà càng ngày càng không hiểu tình huống, "Rốt cuộc tình huống thế nào?"

"Không tính là quen thuộc, lúc trước con từng đến công ty của anh ấy." Trình Nặc lắc đầu, cong môi cười. Khóe mắt cô dư quang chú ý về mặt Lâm Tu Dương thoáng qua vẻ giận dữ, Trình Nặc thấy thế không nhịn được muốn cười.

"A, phải không?" Lâm Tu Dương lạnh lùng nhìn cô, "Nhưng mà bây giờ, tôi xem như chính thức biết cô."

Trình Nặc cong khóe môi, cô cũng không kiêng dè sự tức giận trong mắt Lâm Tu Dương, lúc này cô nghĩ nếu ánh mắt có thể giết người, cô có thể đã đầu thai mấy lần.

"Nghe cách các con nói chuyện đi đoán đại khái là do không hiểu rõ đối phương, không ngại để bà già này giới thiệu cho các con biết nhau." Diệp Lan khoát tay, vừa rồi luôn phỏng đoán quan hệ của họ, cho bà không lưu ý về mặt của Lâm Tu Dương vừa thay đổi. Diệp Lan đa nể q u u ydo n

"Tiểu Nặc, người này là anh em tốt của Thiếu Thần, Lâm Tu Dương, từ nhỏ cùng nhau lớn lên." Diệp Lan giới thiệu Lâm Tu Dương xong, ánh mắt cũng nhìn sang Trình Nặc, "Tu Dương, đây là bạn gái kết giao của anh ba con, Trình Nặc."

Lâm Tu Dương mấp máy đôi mắt, cố gắng để mình tĩnh táo, trên thực tế tối nay khi anh tự đẩy cửa phòng ra nhìn thấy cô, Lâm Tu Dương đã đoán được kết quả này.

Diệp Lan kêu Lâm Tu Dương ngồi xuống, lại nói: "Mấy ngày nay đi bị bệnh, là Trình nha đầu chăm sóc đi, vừa rồi nếu không phải đi cần đo nhịp tim, Trình Nặc đã về từ lâu."

"Không ngờ cô còn có những ưu điểm này." Lâm Tu Dương xoay người nhàn nhạt nhìn Trình Nặc.

Trình Nặc cười nhạt, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tu Dương, nói: "Chuyện Lâm tiên sinh không ngờ còn rất nhiều, có lúc mắt thấy không phải là thật, huống chi là có người tự mình đoán bừa?"

"Có phải tự mình đoán bừa hay không cũng không phải chuyện tôi và cô có thể nói được, nhưng mà 'Đường xa biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người', tôi tin tưởng dù có người che giấu khá hơn nữa, đến lúc thời gian vừa qua, chỉ là phí công như trước." Lâm Tu Dương nhíu chân mày, đáng vẻ chờ xem

kịch vui.

"Ừ, không tệ," Diệp Lan bung ly nước ấm trong tay, trầm nghĩ càng nghe càng hồ đồ, định cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ. "Nếu Tu Dương nhìn thấu đáo như vậy, không bằng làm sao cho bà già này hoàn thành nhiệm vụ?"

"Nhiệm vụ gì?"

"Làm sao đưa Tiểu Nặc về nhà."

Lâm Tu Dương dừng xe ven đường, nhưng không có ý để Trình Nặc xuống xe liền, anh móc điều thuốc ra khỏi bao thuốc lá, muốn bật lửa, cuối mắt chú ý Trình Nặc còn ngồi trong xe, lúc anh tiến thối lưỡng nan.

Trình Nặc nhìn anh, "Tôi không ngại, anh hút đi."

Lâm Tu Dương cười châm chọc, "Vậy cũng đúng, từ trước đến nay Trình tiểu thư rất thành thạo với xã giao như vậy, vừa rồi tôi thật là lo xa."

"Anh nói xong chưa? Bây giờ đã trễ thế này, tôi nghĩ Lâm tiên sinh cũng không muốn nán lại với tôi quá lâu?" Trình Nặc cong khóe môi, không nhìn ra cảm xúc gì ngoài mặt.

"Cô đã nhắc nhở tôi, tôi dĩ nhiên sẽ không nán lại với cô quá lâu, chỉ là tôi cảnh cáo cô, đừng trêu chọc anh ba của tôi, cô tốt nhất cách anh ấy thật xa!" Lâm Tu Dương híp mắt, trong ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo.

"Làm sao anh khẳng định là tôi trêu chọc anh ba của anh?" Trình Nặc nhàn nhạt nhìn anh, "Ngoài ra, chuyện khác đều đã thương lượng tốt, duy chỉ có chuyện này, không có thương lượng."

Ánh mắt Trình Nặc trở nên chắc chắn, cô nghĩ, cư xử với Lâm Tu Dương cố tình gây sự như vậy, có lúc cần ít thủ đoạn cứng rắn.

"Tại sao?" Lâm Tu Dương giận dữ căm tức nhìn cô.

"Lâm tiên sinh, hôm nay anh hỏi câu này không ít."

"Trình Nặc, nếu tôi không đoán sai bây giờ cô không có công việc? Vậy cô đến gần anh ba của tôi, đến tốt cùng chất chứa tâm tư gì!" diendanlyquydon.com

"Lâm Tu Dương, tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, tôi hy vọng thứ mà anh ba của anh bây giờ có thể cho tôi. Ấn tượng của tôi trong lòng anh rất xấu, nhưng vì sao anh không suy nghĩ, đến bây giờ cũng chỉ có anh không chịu nổi tôi như vậy. Nói cách khác, mặc dù anh không tin tính tình của tôi, nhưng sao anh không chịu tin tưởng ánh mắt của anh ba anh? Nếu tôi thật sự là người như vậy, anh cảm thấy anh ấy có thể tha thứ cho tôi?"

"Trình Nặc, bất luận trong lòng cô muốn cuối cùng là gì, chỉ một điều, nếu có ngày cô khiến anh ba của tôi thất vọng, tôi sẽ là người đầu tiên không tha thứ cho cô!"

※※※

Thời gian một tháng huấn luyện sĩ quan rốt cục gần kết thúc, Nghiêm Thiếu Thần vừa xuống máy bay liền lái xe chạy thẳng đến bệnh viện quân khu của thành phố B, trong lúc đó anh có gọi hai cuộc điện thoại cho Trình Nặc, nhưng đối phương không nghe.

Nghiêm Thiếu Thần hơi sùng sò, không biết cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghiêm Thiếu Thần nghĩ đến đây thì tăng tốc độ xe, thời gian chỉ chớp mắt, người đã đến bệnh viện. Nghiêm Thiếu Thần quen đường cũ đi vào khu nội trú, mà phòng bệnh của mẹ ở gần cuối hành lang dài, Nghiêm Thiếu Thần đi đến hành lang dài, bước chân càng ngày càng chậm, đến khi anh đứng ngoài cửa phòng bệnh. Qua khe hở, nhìn bóng dáng đang bận rộn lau chùi trong phòng bệnh, khóe miệng Nghiêm Thiếu Thần bất giác giờ lên, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa.

Trình Nặc lấy nhiệt kế vừa đo ra, lúc cô đi bộ vẫn nhúu chân mày, không nhìn kỹ mặt đường phía trước. "Bốp" Trình Nặc che đầu nhất thời đau mà không nói ra được.

"Em sao thế?" Nghiêm Thiếu Thần nhúu chân mày, anh bắt quả không có nhắc nhở Trình Nặc kêu cô nhìn đường, sao đã trực tiếp đụng vào trong ngực anh.

Tuy nói trước mắt trắng xóa, nhưng Trình Nặc rất quen thuộc với giọng nói này, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó nhất thời giãn ra nụ cười, cô từ từ mở hai mắt ra, tầm mắt mờ hồ dần dần rõ ràng, người trước mắt lại càng nhìn càng rõ ràng.

Nghiêm Thiếu Thần cong mắt, lấy tay phát nhẹ sợi tóc rơi trên trán cô, "Còn đau không?"

"Không đau." Trình Nặc lắc đầu, mới vừa rồi còn đau, bây giờ cô đã không cảm thấy đau đớn nữa.

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn thẳng trán nhỏ hồng của cô, "Lần sau cẩn thận tí," Nghiêm Thiếu Thần cười nhạt, anh chỉ vào nhiệt kế nắm trong tay Trình Nặc, dịu dàng hỏi, "Em muốn đưa cái gì, anh đi với em."

"Ai nha, sao em lại hồ đồ quên chuyện này như vậy, anh đừng đi theo em, đi xem đi đi, một tháng không thấy, bà vô cùng nhớ anh." Trình Nặc vỗ trán, đột nhiên nhớ đến nhiệt kế mình còn nắm trong tay.

Trình Nặc đi nhanh đến chỗ y tá đứng, mà Nghiêm Thiểu Thần lẳng lặng nhìn bóng dáng của cô hóa thành một điểm trong hành lang. Bọn họ quen biết nhau hơi lạ lùng, nhưng quen nhau không tầm thường cũng có lúc như bình thường, đến lúc đó sẽ phải tính toán tỉ mỉ củi gạo dầu muối. Từng có người nói muốn cầu xin một tình yêu oanh oanh liệt liệt cũng không khó, khó khăn là khi tình cảm đã hết mà hai người vẫn có thể duy trì tình cảm thật bình thản.

Khi Trình Nặc ra khỏi chỗ y tá, Nghiêm Thiểu Thần vẫn lẳng lặng đứng ở hành lang dài của bệnh viện, nhìn bóng dáng đi đến chỗ mình, Nghiêm Thiểu Thần tin tưởng mình không có chọn sai, như lần đầu tiên nhìn thấy Trình Nặc, anh đã kết luận Trình Nặc tuyệt không xấu xa như trong lời đồn đãi như vậy, ngược lại cô là người cuồng nhiệt, mà sau khi quen thân sẽ phát hiện sự đơn giản của cô. Nghiêm Thiểu Thần nhìn nụ cười trên mặt của Trình Nặc, trong lòng của anh không ngăn được dòng suy nghĩ, nếu nói tính toán tỉ mỉ củi gạo dầu muối cho cuộc sống, anh nguyện thử một lần với người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cầu hôn

Trình Nặc lấy gà tre đã làm sạch sẽ từ trong túi mua hàng ra, đang cầm nó rửa sạch trong nước, chuông cửa phòng khách vang lên. Cô bừa bãi đặt gà tre xuống, rửa sạch tay trong nước sau đó vội vàng đi mở cửa, dù tiếng chuông cửa chỉ vang lên một lần.

Mở cửa phòng ra, cô nhìn thấy người trong dự đoán, Trình Nặc cười với anh, nhường chỗ để Nghiêm Thiểu Thần vào phòng. Trình Nặc đóng cửa lại thì nhìn thấy anh xách túi trái cây trong tay.

Cô không khỏi chặc chặc lưỡi, "Không ngờ Thượng tá Nghiêm cũng có hiểu được đến nhà không quên quà." Trong mắt cô thì Nghiêm Thiểu Thần sẽ không để ý chuyện như vậy, nếu không khi lần đầu gặp ông bà Nghiêm, anh đã gợi ý cho Trình Nặc biết sở thích của họ.

Nghiêm Thiểu Thần liếc nhìn túi trái cây mình xách trong tay, nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Cầm đi." Trong ấn tượng anh nhớ dường như Trình Nặc có nói thích ăn cây vải, đúng lúc trước cửa tiểu khu của nhà cô có bán trái này, nên mua ít.

Trình Nặc dương nhẹ khóe môi, cô từng nói với Nghiêm Thiểu Thần, tháng bảy là mùa vải, thỉnh thoảng cô đi ngang qua gian hàng như vậy cũng sẽ mua ít, nhưng mà mấy ngày gần đây cô bị nóng nên không có đi mua.

Trình Nặc nhận lấy túi trong tay anh, vào phòng bếp để trái cây ra đĩa, "Anh thật biết lựa trái vải sao," Trình Nặc bung đĩa đựng trái cây mắt nhìn trái vải tròn đỏ mọng nước rồi nói.

"Là người bán lựa." Nghiêm Thiểu Thần ngồi trên ghế sa lon nhẹ giọng nói.

Trình Nặc ngồi bên cạnh anh, nghe lời này cũng không nhịn được cười ra tiếng, "A, vậy cũng đúng, ngay cả bác bán trái cây cũng biết lựa gặt nhân dân giải phóng quân là không đúng." diendanlequydon.com

Mặt Nghiêm Thiểu Thần hơi cứng đờ, nhìn cô đang bóc vải, ánh mắt thoáng nhu hòa, "Mua vải cho em ăn sao còn không chặn được miệng của em?"

Trình Nặc giả vờ không nghe thấy, nhét vải vào miệng, trong miệng nhanh chóng thấm đầy nước ngon ngọt, thời tiết càng ngày càng nóng, cô đột nhiên muốn ăn vải ướp lạnh, đứng dậy muốn bung đĩa đựng trái vải để vào tủ lạnh, cánh tay bị kéo lại, cô quay đầu lại nghi ngờ nhìn anh.

Nghiêm Thiểu Thần không trả lời cô, chỉ là giữ cánh tay nhẹ nhàng lau thịt quả dính vào khóe miệng cô.

Trình Nặc cười nhạt, "Buổi trưa anh muốn ăn gì, em đi nấu cơm cho anh."

"tùy tiện ăn một chút trong căn tin của quân đội, em không phải nói muốn nấu cháo gà sao?" Nghiêm Thiểu Thần buông cánh tay của cô ra, tay chỉ vào phòng bếp.

"Thì ra anh mua trái vải là muốn đổi chén cháo gà." Trình Nặc đứng lên nhìn anh, khóe miệng hơi cong.

"Còn có thể như vậy sao? Lúc ấy anh thật không nghĩ đến chuyện này."

Trình Nặc đi vào phòng bếp lần nữa, rửa sạch gà tre dưới vòi nước, khóe miệng vẫn cười vui vẻ. Mấy ngày trước Nghiêm Thiểu Thần vừa trở về đã nói muốn thưởng thức nếm thử cháo gà do cô nấu, lúc ấy Trình Nặc không để ý, chỉ nghĩ anh đang an ủi tay nghề của cô, không ngờ hai ngày này anh lại nhắc lần nữa, lúc này Trình Nặc mới chợt hiểu, thì ra Nghiêm Thiểu Thần là người không làm việc vô nghĩa. Đồng thời cũng khiến Trình Nặc nghi ngờ vị giác của bà Nghiêm có vấn đề hay không, mặc dù tay nghề của cô không thể nói kém, nhưng tuyệt không phải đẳng cấp, nếu như cô nấu bàn món ăn gia đình, cô xem như ứng phó được, nhưng nếu tinh tế hơn, cô thật lòng không làm nổi.

"Cần anh giúp em sao?" Lúc Trình Nặc vừa thông suốt suy nghĩ lung tung, giọng nói từ tính của Nghiêm Thiếu Thần truyền đến sau lưng, Trình Nặc xoay người muốn nói với anh, quần hàm trên quần trang phẳng phiu rộng rãi của Nghiêm Thiếu Thần chói lọi dưới ánh mặt trời, nhất thời lóa mắt của Trình Nặc.

Trình Nặc nhú mày, lắc đầu cười nói: "Không cần, suốt ngày anh chỉ huấn luyện dã ngoại, sao hiểu chuyện trong phòng bếp."

Mặt Nghiêm Thiếu Thần hơi ngưng đọng, anh nhớ lại dường như chưa làm những thứ này, anh thần nhiên nói: "Anh có thể học từ em."

"Phốc," Trình Nặc không nhịn được cười ra tiếng, "Anh học nấu cơm từ em?"

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, trầm nghĩ nha đầu này không tin anh? "Đúng." Anh gật đầu, bày tỏ mình rất nghiêm túc.

"A, đừng vội tìm thầy dạy cho mình, nắm thử tay nghề của em trước, nói không chừng ngày mai anh sẽ hối hận đã chọn thầy dạy cực kỳ dở tệ là em." Trình Nặc nghiêng đầu, mắt nhìn anh, nhìn anh đang suy nghĩ điều gì, liền nói: "Anh đi ra ngoài xem ti vi trước đi, mình em đã cố gắng chen lén trong phòng bếp nhỏ."

Trình Nặc ngụ ý là ở đây có cô đã đủ loạn, anh đứng ở chỗ này, ở đây càng lộn xộn. Nghiêm Thiếu Thần hiểu ý của cô, tự nhiên gật đầu không nói gì.

Nghiêm Thiếu Thần một mình yên lặng ra khỏi phòng bếp, anh mở ti vi theo thói quen chuyển kênh số bảy cctv để xem tin tức quân sự, chỉ là anh thỉnh thoảng liếc mắt sang phòng bếp nhỏ, nhìn cô bận rộn trước bận rộn sau trong phòng. Nghiêm Thiếu Thần bắt tri bắt giác không dời mắt, ánh chiều tà rơi xuống vóc người mềm mại của Trình Nặc chiếu ra cái bóng thật dài, máy hút khói trong phòng bếp không ngừng phát ra tiếng ong ong, nhìn cô qua lại không ngớt trong không gian nhỏ hẹp, khoe miệng Nghiêm Thiếu Thần không khỏi nâng lên hình cung, anh nghĩ đến trong căn cứ đặc chủng, Trung đội trưởng của anh, Trần Đình.

Năm ngoái Trần Đình kết hôn, sau khi kết thúc thời gian nghỉ kết hôn trở về căn cứ, thì thỉnh thoảng nói chuyện về vợ của anh ta với các đồng đội, lúc ấy rất nhiều đội hữu thật hâm mộ Trần Đình, vì vợ anh hiền huệ lại xinh đẹp, đây là ước mơ tha thiết của đồng đảo quân nhân, nhưng duy chỉ có Nghiêm Thiếu Thần không có cảm giác gì khi nghe những thứ này.

"Vợ con là lò sưởi đầu giường, kế hoạch của cả đời người không phải điều này sao." Đây là trước khi Nghiêm Thiếu Thần trở về thành phố B Trần Đình đã nói cho anh nghe, lúc ấy anh chỉ là yên lặng gật đầu.

Trần Đình dường như dự đoán được phản ứng của Nghiêm Thiếu Thần, vở vai anh nói: "Cậu cũng giống với tôi lúc đầu, lúc trước đội trưởng Thường đã nói với tôi lời này, tôi cũng không để ý, làm lính nên đấu tranh anh dũng, cái gì vợ con, loại người như tôi có mặt trời hôm nay còn không biết ngày mai ra sao, những chuyện này cách chúng ta quá xa vời, nhưng từ khi có chị dâu cậu, lúc tôi thi hành nhiệm vụ sẽ suy tính nhiều hơn, tôi không thể để cô ấy ở nhà một mình lo lắng hải hùng vì tôi, tôi phải chịu trách nhiệm với cô ấy. Tánh mạng của tôi không còn là chuyện của riêng tôi nữa, có cô ấy, cái mạng này cũng nặng nề hơn, tôi phải cố gắng giám sát lo lắng của cô ấy."

Trở lại quân khu B đến nay lần đầu tiên anh cảm thấy trở lại là đúng, cũng hơi ngộ ra được lời của Trần Đình lúc đầu. Dĩ nhiên Nghiêm Thiếu Thần không phải rất sợ chết, chỉ là trong ý thức tiềm ẩn xen lẫn nhân tố Trình Nặc, anh nhớ lại cảnh lần đầu tiên gặp Trình Nặc phòng họp của Lâm Tu Dương, vẻ mặt của cô bình thản không kinh hãi ngược lại đã tạo sự chú ý của anh, dù lời của Lâm Tu Dương nói không thân thiện.

Trong phòng bếp bay ra mùi thơm làm Nghiêm Thiếu Thần lấy lại tinh thần, anh nhìn Trình Nặc bày bàn thức ăn liền đi vào chung tau giúp đỡ. Trình Nặc đưa đĩa cho anh, nói còn có hai món ăn, để cho anh chờ.die ndan lqd. com

Nghiêm Thiếu Thần nhận lấy đĩa, "Không gấp gáp, em từ từ làm."

"Chủ yếu là cháo gà, tốn thời gian." Trình Nặc bĩu môi, ngụ ý là ai bảo Thượng tá Nghiêm tham ăn như vậy.

Nghiêm Thiếu Thần giả bộ không nghe thấy, xoay người ra khỏi phòng bếp. Anh ngồi trở lại ghế sa lon phòng khách lần nữa, bên tai vang lên tiếng xào thức ăn lần nữa trong phòng bếp.

Tay nghề của Trình Nặc không phải như lời cô nói dở như vậy, trên bàn chỉ là món rau xào bình thường, nhưng Nghiêm Thiếu Thần lại ăn rất hợp khẩu vị, đòi ăn thêm chén cơm.

"Ồi chào, anh cẩn thận buổi tối tôi không thoải mái, ngược lại đừng oán giận em." Trình Nặc thấy anh gấp nhiều thức ăn liền vội vàng ngừng, cô thật sự sợ buổi tối Nghiêm Thiếu Thần bị đau dạ dày. Trong bộ đội Nghiêm Thiếu Thần thường ăn cơm không đúng giờ, nên bị bệnh bao tử, vì thế bà Nghiêm rất lo lắng.

"Sẽ không." Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt trả lời, một tay bưng chén, một tay lại cầm chiếc thìa gấp thức ăn để trong chén của mình.

"Anh chứa toàn bộ những thứ này tro dạ dày, làm sao còn húp cháo gà."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, yên lặng nói: "Anh vẫn giữ bụng."

"Phốc," Trình Nặc nằm sấp trên bàn không nhịn được cười, "Ai quan tâm anh thì cứ đến quân, dù sao cuộc sống sau này đừng giao cho em."

Lời vừa nói khiến không khí đang vui vẻ trở nên căng thẳng, Nghiêm Thiếu Thần im lặng không lên tiếng chỉ bới cơm trong chén, mà nụ cười của Trình Nặc cũng dần ngưng trệ, cô mím môi nhìn anh, trong lòng nhất thời không rõ lắm.

Cô và Nghiêm Thiếu Thần chung sống thường rất nhạt nhẽo, thậm chí nếu đổi lại là người khác có lẽ sẽ ngủ mê một khi hẹn hò, nhưng Trình Nặc rất hưởng thụ trạng thái hiện nay. Từ trước đến nay cô không thích cực đoan, cái gọi là tình yêu cuồng loạn, cũng có nửa phần là do hóc môn trong cơ thể con người khuấy phá, nó khiến nam nữ miễn nhau sẽ coi thường khuyết điểm trên người nhau, dù khuyết điểm đó họ khó có thể nhìn được. Khi tình cảm mãnh liệt lui bước, đối mặt cuộc sống nhạt nhẽo, người như vậy đa phần sẽ không chịu được loại nhạt nhẽo này, vì bọn họ có thói quen tình cảm mãnh liệt như lửa. Mặc dù Nước yên ả và đậm đặc, nhưng nước chảy nhỏ giọt có thể đọng lại thành hồ. Trình Nặc chính là người như vậy, đi hết quãng đời còn lại với cô, về già thì làm bạn đũa đào nhau, cùng nhớ lại năm tháng xưa. Cô không yêu cầu xa vời là có được tình cảm khắc cốt ghi tâm, nhưng cô muốn là tương lai, chứ không phải quá khứ.

"Nghiêm Thiếu Thần?" Trình Nặc thấy anh rất lâu không có phản ứng nên thanh giọng gọi.

Giọng nói của Trình Nặc yếu ớt làm Nghiêm Thiếu Thần chú ý, ánh mắt của anh nhìn thẳng cô, rất lâu cũng không nói một lời.

Trình Nặc nghi ngờ nhũn mày, muốn nữa gọi anh, cuối cùng Nghiêm Thiếu Thần cũng mở miệng.

"Trình Nặc," anh nhìn cô chăm chú, thu lại vẻ mặt, "Chúng ta kết hôn đi."

Con người trong sáng của anh không hề có tạp chất, giọng nói ôn hoà hiền hậu truyền vào lỗ tai cô khi đó Trình Nặc đột nhiên nhìn ngẩn ngơ. Trong đầu cô vừa nghĩ đến lý luận tình yêu lúc này thì có đáp án, người trước mắt này đột nhiên nói muốn kết hôn với cô, cô lại có cảm giác không chân thật.

Trình Nặc thậm chí không tin vào lỗ tai của mình, anh cầu hôn với cô!

"Trình Nặc?" Nghiêm Thiếu Thần thấy cô gãi trước mắt không hề có phản ứng, nhìn giống như là suy nghĩ thất thần.

"A?"

Quả nhiên, Nghiêm Thiếu Thần an tâm buông tiếng thở dài, lại nói: "Suy nghĩ của em là gì, anh muốn biết."

Nghiêm Thiếu Thần thích đánh trực diện, cái gọi là khéo léo quanh co anh không dùng đến, giống như kiếp sống bán tia nhiều năm của anh, mục tiêu dù rất, chỉ cần anh tình tâm nhắm ngay là được.

"Thời gian của chúng ta có hơi ngắn hay không?" Trình Nặc vẫn nhớ bọn họ mới quen nhau bốn tháng. ddlqdon.com

"Thời gian sau này không phải là rất dài sao?" Nghiêm Thiếu Thần nhũn mày, nghĩ thầm nha đầu này hỏi chuyện gì.

"Em nói chúng ta mới biết bốn tháng đã nói muốn kết hôn có phải hơi nhanh hay không?" Trong lòng Trình Nặc khác hẳn, cô và Nghiêm Thiếu Thần không suy nghĩ giống nhau, cô nhẹ giọng nói lại một lần.

"Quá nhanh?" Nghiêm Thiếu Thần mỉm cười, "Em không muốn sao?"

"Không phải," Trình Nặc vội vàng trả lời, nhưng lại cảm thấy không đúng, lại nói: "Cũng không phải, em nói không phải là không..." Cô đã sớm nói năng lộn xộn, sau đó đành từ bỏ giải thích, cô để cảm xúc của mình thoáng bình thản, đón ánh nhìn của Nghiêm Thiếu Thần, nhẹ giọng nói: "Em nguyện ý, chỉ là anh nói quá đột ngột, em không tiếp thu kịp."

Nghiêm Thiếu Thần cười nhạt, "Anh nghĩ nếu đã có suy nghĩ này từ lâu, vì sao chúng ta không nói sớm?" Mặc dù tương lai có thời gian rất dài, nhưng Nghiêm Thiếu Thần không thích đối mặt với mục tiêu mà không đánh trực tiếp.

Trình Nặc nghe xong không khỏi thở dài, suy nghĩ của Thượng tá Nghiêm ngược lại thích đánh trực tiếp, tốt xấu gì cũng phải cho cô ám hiệu, năng lực chịu đựng của trái tim quả nhiên còn cần tăng cường!

"Trình Nặc, nếu như đã quyết định, anh muốn mấy ngày nay chính thức đi huyện L thăm hỏi cha của em."

Trình Nặc khẽ run lên, cô chưa bình tĩnh xong vị thần này lại ném cho cô một quả pháo đạn nữa.

"Anh..." Trình Nặc bất đắc dĩ, "Để cho em sắp xếp, chỉ là ba mẹ anh bên kia..."

"Bọn họ rất hài lòng với em, mấy ngày trước mẹ anh đề cập với anh chuyện này." Nghiêm Thiếu Thần nhếch môi, ánh mắt của anh nhu hòa hơn.

"A..." Cô cảm thấy gương mặt hơi nóng lên, cảm môi không dám giương mắt nhìn người đối diện, đầu óc của cô vẫn không tính là sáng suốt, lý trí dường như đã bị Nghiêm Thiếu Thần câu hôn mà vút qua một bên, bây giờ những thứ còn lại chỉ đủ cô để kèm chế cảm xúc, ngoài mặt nhìn có vẻ ung dung bình thản thôi.

"Làm sao vậy?" Nghiêm Thiếu Thần nhũn mày, hôm nay Trình cô nương giống như không ở tình thần

"Nghiêm Thiếu Thần, em cảm giác hơi... Phiêu."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp ba Trình

Sau khi Nghiêm Thiểu Thần nói muốn kết hôn thì ngày thứ ba sẽ cùng Trình Nặc lái xe đến huyện L chính thức thăm hỏi ba Trình, Trình Mẫn Chi. Dọc theo đường đi Nghiêm Thiểu Thần không nói chuyện, chỉ chuyên tâm lái xe, ngược lại Trình Nặc nhớ một câu thì dặn dò một câu, sau khi Nghiêm Thiểu Thần nghe xong thì rất lâu mới ừ một tiếng. Trình Nặc thấy thái độ của anh lạnh nhạt cũng dứt khoát yên tĩnh chợp mắt.

Tháng bảy vừa qua, thời tiết bên ngoài trở nên oi bức khó chịu, cộng thêm trận mưa lúc sáng sớm khiến không khí mờ mịt hơi nước, người sẽ cảm giác cơ thể dính nháp. Bên trong xe mở máy điều hòa, chân mày hẹp dài của Trình Nặc thỉnh thoảng nhũn lại, cô khoác tay lên cửa sổ xe, chống đầu ánh mắt không mục tiêu nhìn ngoài cửa sổ.

Nghiêm Thiểu Thần quay đầu nhìn Trình Nặc, tầm mắt của cô di chuyển theo cảnh ngoài xe, suy nghĩ của cô không biết đã chạy đến đâu.

Trình Nặc hoàn hồn, cười nhạt, hỏi "Anh nhìn em làm gì?"

"Đột nhiên trong xe quá an tĩnh." Nghiêm Thiểu Thần nhủ mày, nói.

Cô nhìn cảnh ngoài xe, con người hơi âm u, lạnh nhạt nói: "Rất nhanh sẽ đến huyện L." Rất nhanh cô sẽ phải gặp mặt cha của mình, lần trước gặp mặt Trình Mẫn Chi là tết năm trước, lúc ấy cô mới nhận một vụ án, qua một tháng hoàn toàn không có đầu mối gì, Tiểu Kha thấy thế liền cho cô nghỉ phép, đúng lúc kịp lễ mừng năm mới.

Tối hôm qua cô gọi điện thoại về nhà, lúc ấn số Trình Nặc mới cảm thấy dãy số rất xa lạ, dĩ nhiên không chỉ mình cô thấy xa lạ, ngay cả Trình Mẫn Chi cũng giống vậy, nghe giọng nói của cô trong điện thoại, Trình Mẫn Chi nhất thời không nhớ nổi là ai.

Trình Nặc không để ý những điều này, "Ngày mai con về nhà một chuyến."

Trình Mẫn Chi rất lâu không trả lời, người bên đầu điện thoại này lại không lặp lại lời của mình, chỉ là yên lặng chờ, chờ ông trả lời mình. die nda nlequ ydon.com

Trình Mẫn Chi trầm mặc rất lâu mới thân nhiên nói: "Được, con muốn ăn gì?"

"Món ăn gia đình là tốt rồi, trưa mai con đến." Mặc dù Trình Nặc không kén ăn, nhưng vẫn thích ăn mấy món rau xào, chỉ là cô rất ít có ý nhắc đến trước mặt Trình Mẫn Chi.

"Món ăn gia đình," Trình Mẫn Chi thoáng chần chờ, nói: "Cha nhớ con thích ăn gà xào cay."

Trình Nặc cúp điện thoại, khóe môi không khỏi nở nụ cười, chỉ là cười hơi chua xót. Món ăn này bình thường Trình Nặc thích ăn, ông vẫn nhớ, nhưng chỉ nhớ có vậy. Kể từ khi mẹ cô qua đời thì quan hệ với Trình Mẫn Chi dần dần lạnh nhạt, sau khi mẹ đi Trình Nặc kiên trì sống trong ký túc xá của trường học, cô rất ít về nhà, dĩ nhiên Trình Mẫn Chi không muốn yêu cầu. Cô rất ít trao đổi với Trình Mẫn Chi, dần dần Trình Nặc trở nên độc lập lại ít nói. Mà Trình Mẫn Chi gần như không chủ động câu thông với Trình Nặc, lúc thi đại học ông chỉ là dặn dò Trình Nặc phải ăn cơm, cô muốn thi trường học gì, học chuyên ngành gì, Trình Mẫn Chi cũng không hỏi đến, đến bây giờ ông cũng không rõ lúc ấy Trình Nặc thi đậu trường đại học nào, ông chỉ biết duy nhất là trường đó trong thành phố, vì như thế, đến nay Trình Mẫn Chi không biết thân phận thật sự của Trình Nặc là hình cảnh năm vùng, ông vẫn nghĩ Trình Nặc làm ở phòng hành chính trong công ty.

"Đã thật lâu em không trở về." Trình Nặc nhủ mày, hoàn hồn sau đó nhìn Nghiêm Thiểu Thần.

"Không có thời gian?" Nghiêm Thiểu Thần từ từ dừng xe hẳn, quay đầu nói thân nhiên.

"Đúng, hai năm qua công việc bận rộn, nên không trở về."

Hai năm qua cô luôn luôn bận ba với mấy vụ án tài chính, lúc cô đi học cũng không gần gũi với Trình Mẫn Chi, hôm nay quan hệ của cô và Trình Mẫn Chi rất nhạt nhẽo, càng ít trở về huyện L hơn, mặc dù cô trở lại, phân nửa là phải đi một chỗ khác, đi thăm người mà cô tưởng niệm.

Trình Nặc nhìn Nghiêm Thiểu Thần chuyên tâm chú ý xe, trong lòng không khỏi nghĩ khi ở thành phố B, Nghiêm Thiểu Thần tìm hiểu cô, cũng chỉ thông qua mình cô, mà ở huyện L lại khác nhau rất lớn, trong huyện thành lại đông đúc láng giềng quen biết lẫn nhau, Trình Nặc tin tưởng Nghiêm Thiểu Thần nhất định xem qua sơ yếu lý lịch của cô gửi cho tập đoàn "ST" để tìm việc, phần sơ yếu lý lịch gần như hoàn mỹ, hấp dẫn mắt người, đồng thời cũng dễ khiến người nọ nhớ lâu.

"Nghiêm Thiểu Thần..." Trình Nặc nhìn đám người và một hai khuôn mặt quen thuộc đi lại trên đường phố, nhiều người thì miệng lưỡi linh tinh, Trình Nặc cắn môi dưới, về mặt căng thẳng lên.

"Làm sao?" Nghiêm Thiểu Thần thấy mặt cô căng thẳng, hơn nữa trước đó cô thỉnh thoảng dặn dò anh chuyện trong nhà, Nghiêm Thiểu Thần nghĩ cô đang khẩn trương, giống như cô đi với anh gặp ba mẹ lần đầu tiên, về mặt khẩn trương không thể che giấu được trên mặt.

"A, hơi khản trương thôi, thường ngày về nhà chỉ có mình em, lúc này có thêm anh, dĩ nhiên lo lắng hơn." Tầm mắt của cô vẫn dừng trên mặt Nghiêm Thiếu Thần, cô thấy rõ phản ứng của người đàn ông này, cô không thể để anh hoài nghi vì động tác rất nhỏ này.

"Anh nghĩ cha em chưa chắc không đoán được." Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nói.

"Sao nói thế?" Trình Nặc nhíu mày, không hiểu nhìn anh.

"Lâu như vậy em không trở về một chuyến, đột nhiên trở về nhất định có nguyên nhân gì." Nghiêm Thiếu Thần đánh tay lái, "Tháng bảy cũng không có ngày lễ gì, nếu nghỉ ngơi, ông có thể đoán được."

Trình Nặc bất đắc dĩ cười ra tiếng, cô cong khoe môi, ánh mắt nhìn về trước trầm mặc rất lâu lại nói: "Từ nhỏ quan hệ của em và ba em không quá tốt, từ khi mẹ em qua đời sau này, quan hệ càng phai nhạt."

Nghe xong Nghiêm Thiếu Thần thu hồi vẻ mặt, mím chặt môi, tầm mắt của Nghiêm Thiếu Thần vẫn nhìn thẳng, mà người bên cạnh anh lại không thấy ánh mắt của anh đang tối dần.diendanlequydon.com

Lúc này trong lòng Trình Nặc vẫn còn lo nghĩ chuyện phải ứng phó kế tiếp, cô lại không phát hiện Nghiêm Thiếu Thần khác thường, lúc cô chợt nghĩ đến điều gì, quay đầu, nói: "Mong anh đừng nhắc đến mẹ trước mặt ba em."

Vừa nói xong khoe miệng Nghiêm Thiếu Thần hơi chuyển động, anh dừng xe ở ven đường, hít thở lại, quay sang nhìn cô, anh nghi ngờ nhìn Trình Nặc, thật lâu không có di chuyển.

Trình Nặc bị anh nhìn càng không nắm chắc, trong lòng cô âm thầm lo lắng, lời nói như vậy vốn là có vẻ thần bí, nhưng hôm nay Trình Nặc không muốn giải thích ý nghĩa của nó.

"Thiếu Thần..."

Lần đầu tiên Trình Nặc gọi anh thân mật như vậy, nhưng bây giờ tình huống hoàn toàn không hợp, cử chỉ của cô làm Nghiêm Thiếu Thần nghi ngờ.

"Em đang khản trương?" Nghiêm Thiếu Thần nheo mắt, nhàn nhạt hỏi.

"Em chỉ là..."

Không đợi cô nói xong, Nghiêm Thiếu Thần khoát tay, nhẹ giọng nói: "Thôi, anh không muốn biết, liên quan đến mẹ em, anh sẽ không hỏi."

Anh bỏ đi nghi ngờ xuất phát từ cái gì Trình Nặc hiểu rất rõ ràng, tín nhiệm, Nghiêm Thiếu Thần tín nhiệm cô, Trình Nặc nên cảm thấy vinh hạnh với tín nhiệm như vậy, nhưng bây giờ Trình Nặc cảm thấy xấu hổ, cô thà Nghiêm Thiếu Thần không tín nhiệm mình như vậy.

Về chuyện của cô và Nghiêm Thiếu Thần, nếu không phải Tiểu Kha thấy lần điều tra này không quan hệ lớn đến Nghiêm Thiếu Thần, thì sẽ không ngầm cho phép bọn họ quen nhau. Chỉ là Tiểu Kha ngầm cho phép cũng không có nghĩa là tương lai cô có thể cởi mở về chuyện này, gần đây Trình Nặc phạm là nghĩ đến người điều tra là Lâm Tu Dương, nếu có ngày anh phát hiện hàng đêm người phụ nữ nằm bên cạnh mình lại điều tra an hem mà mình quen biết từ nhỏ, hơn nữa trước khi bọn họ kết giao thì có kế hoạch như vậy, đến lúc đó Nghiêm Thiếu Thần sẽ phản ứng làm sao...

Cô đột nhiên cảm thấy lạnh run sống lưng, giống như có người không ngừng thổi gió lạnh sau lưng cô. Trình Nặc rung mình, phỏng đoán tình hình hôm nay, đây chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn, anh sớm muộn sẽ biết.

"Đừng suy nghĩ, không phải sẽ nhanh đến nhà em sao?" Nghiêm Thiếu Thần tưởng cô đang suy nghĩ mẹ của mình, ánh mắt cũng thay đổi nhu hòa hơn. Tay của anh rất tự nhiên khoác lên vai Trình Nặc, vỗ nhẹ cô, để cô dần dần bình tĩnh lại.

Trình Nặc từ từ ngẩng đầu lên, đúng lúc đón nhận ánh mắt nhu hòa của Nghiêm Thiếu Thần, ánh mắt như thế khiến cô mê hoặc, giống như cái chén, chỉ biết càng lún càng sâu, cô chỉ có thể chôn giấu bí mật dưới đáy lòng, cô muốn sống cùng với người trước mắt, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Nghiêm Thiếu Thần vào ngày chân tướng rõ ràng. Tính tình Nghiêm Thiếu Thần quyết đoán anh sẽ không dễ dàng tin tưởng một người, bây giờ anh lại tín nhiệm mình như thế, Trình Nặc càng sợ có ngày Nghiêm Thiếu Thần sẽ thất vọng. Giống như tín nhiệm bạn đến có thể tháo xuống tất cả bộ giáp trên người, mà bạn bắn phát súng vào ngực anh.

"Nghiêm Thiếu Thần, xin anh tin tưởng em"

Trước mắt cô dần dần mờ hồ, chất lỏng nóng bỏng chảy qua gương mặt, Trình Nặc cảm thấy mình được người ôm vào trong ngực, trên người người nọ tỏa ra hơi thở cô quen thuộc, người mùi đó, cô có thể dần dần bình tĩnh. Trên thực tế cô còn câu không có nói ra, dù tương lai anh thấy được cái gọi là chân tướng, nhưng xin anh tin tưởng em.

※※※

Nhà mà Trình Mẫn Chi đang ở là chuyển sau khi mẹ qua đời, Trình Nặc không có nỗi nhớ sâu nặng với nhà này, hành lang chật hẹp, Nghiêm Thiếu Thần sau lưng cô, trong hành lang chỉ quanh quẩn tiếng bước chân của hai người. Trình Nặc gõ cửa phòng, chỉ chốc lát sau cửa đã mở ra. Nhìn thấy Trình Mẫn Chi, dưới ánh mặt trời, loáng thoáng có thể thấy được nếp nhăn ở khóe mắt của Trình Mẫn Chi. Trình Nặc cúi đầu nhìn tóc bạc trắng ở thái dương của ông, cô chớp mấy môi, nặn ra nụ cười, "Ba, đây là bạn trai con, Nghiêm Thiếu Thần."

Không cần cô giới thiệu Trình Mẫn Chi đã sớm đoán được người đàn ông đứng sau lưng cô là người nào, chỉ là khi ông chú ý quần trang trên người Nghiêm Thiếu Thần, sắc mặt tối sầm lại, trầm mặt chỉ khẽ ừ.

Nghiêm Thiếu Thần dĩ nhiên có thể nhận ra thái độ của ông, anh cười nhạt gọi ông bác trai.

Trình Mẫn Chi nhường đường để bọn họ đi vào, ông tiện tay đóng cửa lại, nhìn Trình Nặc đang đứng nói: "Hai con ngồi đi, ta đi nấu cơm." Giọng nói của ông lạnh lùng, không nghe ra độ ấm.

Trình Nặc đưa mắt nhìn Nghiêm Thiếu Thần, ý bảo anh ngồi xuống trước, cô tìm bình giữ nhiệt đặt trên bàn, rót ly nước ấm cho anh, cười nói: "Anh uống nước trước rồi xem tivi, em đi giúp ba."

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, hiển nhiên biết Trình Nặc muốn làm gì, nên không nói muốn đi phòng bếp hỗ trợ, anh nhìn bóng lưng Trình Nặc, ánh mắt dần dần âm đạm, trên mặt hiện lên sự lo lắng như có như không.

Trình Nặc đi vào phòng bếp, cô tiện tay đóng cửa lại, mấp máy môi liếc mắt nhìn ba của mình, hai năm không gặp, sợ mối quan hệ của bọn họ càng lạnh nhạt hơn, gặp mặt vẫn thấy xúc động.

Trình Mẫn Chi đã nhận ra người đứng phía sau, ông im lặng không lên tiếng vẫn đứng trước bếp cắt ớt xanh.[diend anle quydon. com](#)

"Ba," Trình Nặc cố gắng nở nụ cười trên mặt mà không biết giọng của mình vừa rồi rất cứng rắn.

"Trở về sao không ra phòng khách ngồi." Trình Mẫn Chi cúi đầu cắt xong ớt xanh trên thớt.

"Anh ấy đang xem kênh quân sự, con cứ vào đây." Trình Nặc cười nhợt nhạt, không khí dịu hơn lúc nãy không ít.

Sắc mặt Trình Mẫn Chi rõ ràng cứng đờ, động tác trên tay ông cũng dừng lại, trầm mặc rất lâu mới nói: "Hôm nay con dẫn cậu ta về đây, trong lòng ba hiểu ý của con, chỉ là nếu như con muốn trung cầu ý kiến của ba, ba chỉ có một ý kiến —— không đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thuyết phục

Trình Nặc hít một hơi thật sâu, mặt cô bình tĩnh không nhìn ra nội tâm tức giận, từ nhỏ Trình Nặc biết cha không thích người làm lính, cô nhớ lúc mình học tiểu học, có lần có người mặc quân trang đi ngang qua cửa nhà bọn họ, Trình Nặc hưng phấn chỉ vào người họ, trong miệng nói cảm thấy anh lính rất oai hùng.

Nhưng lời của cô còn chưa nói, sau lưng đã nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, không cần suy nghĩ cũng biết là ba của mình. Lúc ấy Trình Nặc còn nhỏ, chợt nghe tiếng rống giận dĩ nhiên bị hù dọa, đêm đó bị con sốt cao, cô hôn mê nằm trên giường, nhưng bên tai cũng không thanh tịnh, chung quanh có tiếng tranh cãi liên tục.

"Ba, người muốn kết hôn là con, người quyết định kết hôn với anh cũng là con, liên quan đến ý kiến của người, con đã đoán được trước." Trình Nặc khẽ cười, chung quanh rất an tĩnh, bên tai chỉ nghe âm thanh tin tức quân sự trong phòng khách, Trình Nặc lại cảm thấy an tâm, đó là kênh Nghiêm Thiếu Thần chọn, anh ở phòng khách, đây cũng là lý do Trình Nặc có thể an tâm.

"Con đang nói chuyện với người lớn sao?" Trình Mẫn Chi bị cô chọc tức nên giận dữ mắng, "Trình Nặc, quân nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều con không phải không hiểu, sống với cậu ta, con có thể chịu được gian khổ?" Trình Mẫn Chi nhìn chăm chú vào con gái của mình, ông không ngờ con gái luôn luôn ngoan ngoãn, xử sự trầm tĩnh hôm nay sẽ phản ngược lợi hại như vậy, trong ấn tượng của ông Trình Nặc luôn có vẻ mặt nhút nhát, dù là lạnh lùng của ông.

"Gian khổ? Vậy phải xem ba nhìn nhận từ này ở góc độ nào, nếu chỉ có một người chịu gánh nặng, tất nhiên cảm thấy nặng nề và vất vả, vì sinh hoạt không có lạc thú, càng không có trong mộng vào tương lai. Nếu là hai người, con nghĩ kết cục hoàn toàn ngược lại, dù gian khổ, trong lòng con cũng sẽ mạnh mẽ, vì đây chỉ là tạm thời, vì con trong mộng người kia, con tin tưởng tương lai của chúng con sẽ hạnh phúc." Mắt Trình Nặc nhìn ông, nói tiếp:

"Con cảm thấy vui vẻ khi chung sống với anh, con đã hai mươi bảy tuổi, con có thể phân rõ cái gì là vui vẻ, huống chi con đã suy nghĩ vấn đề này lúc trước, nếu bây giờ con nói những lời thề son sắt cho ba nghe chỉ sợ ba cũng cảm thấy nhạt nhẽo, nhưng ba, hôn nhân là chuyện của cả đời con, ba biết con không phải là người quyết định lung tung, con nguyện ý gả cho Nghiêm Thiếu Thần không liên quan thân phận của anh, mà là vì con người anh, con tin nhiệm anh, con nguyện giao quãng đời còn lại cho anh, cùng anh gánh vác hôn nhân của chúng con."

Trình Nặc nói chuyện khiến Trình Mẫn Chi trầm mặc không nói, cô biết Trình Mẫn Chi có thành kiến với quân nhân, dù cô không rõ nguyên do trong đó. Lúc trước cô từng nghĩ nếu ba không đồng ý thì phải làm gì bây giờ, có lẽ lúc ấy đầu óc quá loạn, lời thuyết phục ba có lẽ được trọn vẹn, ngay cả chính cô cũng không ngờ hôm nay có quyền nói chuyện của cô và Nghiêm Thiếu Thần. Tuy nói cô vốn không cần nhắc đến ý kiến của Trình Mẫn Chi, nhưng dù sao ông cũng là cha ruột của mình, đời này là người thân có máu mủ với cô, cô không hy vọng hôn nhân của mình không được chúc phúc.

"Con đi ra ngoài trước đi, ba muốn nấu cơm." Trình Mẫn Chi cúi đầu, ánh mắt vẫn nhìn tấm thớt, nhàn nhạt nói.

Khi Trình Nặc ra ngoài, mắt của Nghiêm Thiếu Thần và cô tự nhiên giao nhau, anh lẳng lặng nhìn mình, ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng chói, chiếu vào cả trong phòng, mà Nghiêm Thiếu Thần đứng chỗ ánh mặt trời chiếu vào. Đường nét được phản chiếu rõ ràng, dưới ánh mặt trời có thể thấy lông tơ rất nhỏ trên mặt anh.

Trình Nặc đi đến trước mặt anh, hỏi, "Anh đã nghe chúng em nói chuyện?"

"Ừ, dường như hai người có tranh chấp." Trong phòng bếp nhỏ tranh chấp Nghiêm Thiếu Thần ngồi ở phòng khách, nghe không rõ ràng, nhưng anh phỏng đoán có lẽ ông Trình không thích mình.

"Bây giờ đã không còn."

Nghiêm Thiếu Thần đưa ly nước mát đến trước mặt cô, nhìn cô, "Nguyên nhân của chuyện này là anh, để anh giải quyết."

Nghiêm Thiếu Thần không dùng giọng điệu thương lượng để nói chuyện với Trình Nặc, anh xem nó hành trách nhiệm, nhất định tự mình anh giải quyết, anh không thể để Trình Nặc ôm hết chuyện này.

Trình Nặc cười âm áp, nghiêng đầu, cô quơ quơ ly không trong tay, "Vậy chuyện này em có thể làm đi?"

Tay nghề của Trình Mẫn Chi ra tốt, Trình Nặc liên tục gấp món gà xào cay, ông ngồi đối diện Trình Nặc, không gấp con gái nhiều ngày, con bé càng lộ vẻ thành thực, trầm ổn hơn lúc chào tạm biệt hai năm trước.

"Lần sau về, ba xào đậu cô-ve nhiều hơn nữa." Trình Mẫn Chi ý thấy trong bữa cơm gia đình ngoài món gà xào cay thì cô gấp đậu cô-ve nhiều nhất.

"Được, lần sau có thể thưởng thức tài nấu nướng của con." Trình Nặc đặt đĩa xuống, cô nhận ra hôm nay Trình Mẫn Chi để ý chuyện của cô hơn ngày thường, không biết có phải vì hôn sự của cô và Nghiêm Thiếu Thần hay không.

Trình Mẫn Chi gạt đầu, chuyển mắt sang Nghiêm Thiếu Thần, hỏi: "Bình thường có xuống nhà bếp sao?"

Nghiêm Thiếu Thần buông đĩa xuống, lắc đầu thành khẩn nói: "Không thể nào vào."

"Cậu có phải nghĩ rằng đàn ông không cần vào nhà bếp hay không? Nếu tương lai Trình Nặc gả cho cậu, những thứ này là chuyện con bé phải làm." Trình Mẫn Chi nhíu mày, hỏi tiếp.

"Không, con không nghĩ như vậy," Nghiêm Thiếu Thần thu hồi về mặt, lại nói: "Lúc đầu con nhập ngũ, rất ít dính vào những sinh hoạt này, nhưng nếu hôn nhân trong tương lai, những thứ này tự nhiên không phải là chuyện cá nhân, kết hôn là của hai người, con sẽ cùng gánh vác với cô ấy."

Ánh mắt của anh nhìn thẳng Trình Mẫn Chi, anh hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Bác trai dường như có thành kiến với con, cảm thấy con không thích hợp với Tiểu Nặc. Lúc đầu con và Tiểu Nặc lấy kết hôn mà qua lại, mấy tháng qua, đã để con nhận định bạn đời tương lai cưới là cô ấy. Trước kia con và Tiểu Nặc không có làm bạn bè, nhưng điều này không ảnh hưởng đến nhận thức lẫn nhau của chúng con."

Anh hơi dừng lại, ánh mắt nhìn Trình Nặc, nói: "Giấy có thích hợp hay không, chỉ có chân rõ ràng nhất, mà hôn nhân không phải là chọn lựa giấy, không cần đòi mấy người sau đó quyết định người nào thích hợp nhất."

Trình Nặc nghe xong không khỏi sợ run, chỉ sợ đây là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy mấy tháng qua, bình thường anh tỏ vẻ mặt lạnh, giống như chuyện xung quanh không liên quan gì với anh. Nhưng hôm nay, Nghiêm Thiếu Thần nói chuyện khiến Trình Mẫn Chi rơi vào trầm tư, ngay cả Trình Nặc cũng giống như thế, người đàn ông trước mặt cô quá nhiên là nhìn trúng cô, nếu không lấy tính tình trước kia của anh, chỉ sợ sẽ bỏ mặc.

"Thiếu Thần, quan hệ của em và ba em không tốt." Trình Nặc ngồi trong xe nhìn người đang muốn khởi động xe hơi rồi nói.

"Anh biết." Nghiêm Thiếu Thần nhìn tay lái, thản nhiên nói.

"Em nghĩ ông sẽ không đồng ý." Trình Nặc mấp máy cánh môi hơi khô, cô nhìn về mặt lạnh nhạt của Nghiêm Thiếu Thần, nhưng hơi chột dạ, Trình Nặc cân nhắc suy nghĩ của anh lúc này, không nắm chắc anh có thành kiến với cô vì chuyện này hay không, liên quan đến chuyện của cô và ba cô, cô vẫn dần xuống đáy lòng không dám thẳng thắn với Nghiêm Thiếu Thần.

Xe chạy vững vàng trên đường cao tốc, trong xe rất an tĩnh, ngoài mấy câu ngắn gọn bọn họ nói trước khi đi, bọn họ không nói gì nữa, dọc đường đi Trình Nặc nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cảnh vật ngày hè ở nông thôn không tẻ, rừng cây xanh um tươi tốt lướt qua trước mắt, Trình Nặc không có hứng thú thưởng thức, trong đầu cô rối loạn, nhất là Nghiêm Thiếu Thần không nói gì về chuyện này.

Trình Nặc suy nghĩ lung tung một lúc hạ mí mắt bắt đầu không nghe sai bảo muốn khép lại, bóng cây xanh biếc chung quanh càng mơ hồ trong dư quang cầu cô, đến khi xung quanh trở nên mờ tối.

Trình Nặc cảm giác trên người có thêm cái gì, cô nhíu mày, mở đôi mắt lim dim buồn ngủ ra, không ngờ đúng lúc đối diện với ánh mắt của Nghiêm Thiếu Thần. Nghiêm Thiếu Thần hơi híp mắt, vẻ mặt thản nhiên.

Xe ngừng, Trình Nặc nhìn xung quanh, thì ra đã ra ngoại thành, cô lúng túng mấp máy môi, "Ban này rất mệt nhọc."

Tài xế cảm thấy chạy trên đường cao tốc là chuyện buồn tẻ nhất, hoàn cảnh xung quanh gần như giống nhau, chiếc xe chạy nhanh thoảng qua cảnh vật bên ngoài. Người ngồi ở vị trí kế bên tài xế cũng sẽ tùy ý trò chuyện với người lái, dĩ nhiên mục đích chính là khiến bọn họ lên tinh thần, không buồn ngủ. Một chiếc xe đang phóng với tốc độ trên 100km/h, người lái xe thoảng hoảng thần thì sẽ gây thành tai nạn lớn.

"Đừng ngại, đã thành thói quen." Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, lúc đầu ở trong bộ đội đặc chủng, làm tay súng bắn tỉa anh thường xuyên phải mai phục một chỗ hơn mười mấy giờ, ngoài yêu cầu bọn họ không được nhúc nhích thì càng yêu cầu bọn họ tập trung tinh thần. Có lần căn cứ làm đặc huấn kháng lạnh, một đội người đánh đến núi Đại Hưng An ở Đông Bắc, mà anh phải mai phục trên hàn triệt trên đất tuyết lạnh trong suốt suốt hơn bốn mươi giờ.

Nghiêm Thiếu Thần nhìn quân phục khoác lên người cô, Tây phục màu ô-liu khoác lên thân thể nhỏ xinh của cô khiến cô nổi bật càng xinh đẹp hơn. Anh nhếch môi, nói: "Anh không trách ý nghĩ của em"

"Ngạc?" Trình Nặc giật mình, vừa mới tỉnh ngủ cô không theo kịp suy nghĩ của Nghiêm Thiếu Thần.

"Nếu em nói trước cho anh biết những điều này, có lẽ vấn đề sẽ giải quyết tốt hơn." Trong lòng Nghiêm Thiếu Thần hơi bất đắc dĩ, sao hôm nay cô Trình không theo kịp suy nghĩ của anh.

Trong lòng Trình Nặc đã hiểu rõ, trên mặt lộ vẻ áy náy, thoảng chỉnh lý lại suy nghĩ, Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh cô lại nổ máy xe lần nữa vững vàng chạy lên trước, mà cuối cùng Trình Nặc đã giãy giụa từ trong trí nhớ ra ngoài, cô nhẹ nhàng thở ra, rồi nói: "Từ khi em bắt đầu có ý thức đã không thân thiết với ba em, trong ấn tượng cảm thấy ông là người không nói cười tùy tiện, bất cứ lúc nào, ông cũng nghiêm mặt, giống như em làm chuyện gì khiến ông mất hứng. Đứa bé nhỏ được người nào thân thiết với bé, bé sẽ quay qua thân thiết với người kia, nên từ nhỏ em chỉ tốt với mẹ em, bắt kể chuyện gì, em cũng sẽ nói cho bà biết."

Khi Trình Nặc nói đến mẹ mình, ánh mắt cô nhú chặt, ngực cũng cảm giác buồn bã, "Đến khi bà qua đời, quan hệ của em với ông cũng không có cải thiện gì, ngược lại còn lạnh nhạt hơn thường ngày."

Trình Nặc nói hơi hột mấy câu đã khiến Nghiêm Thiếu Thần nhìn thấu nội tâm của cô giãy giụa, anh biết nói thêm gì nữa, Trình Nặc nhất định không chịu nổi.

"Đừng suy nghĩ, chuyện đã qua." Nghiêm Thiếu Thần dừng xe ven đường, tay rất tự nhiên đặt trên vai của cô, vỗ nhẹ nhẹ chụp bả vai của cô, hôm nay thăm hỏi Trình Mẫn Chi để xin phép hôn sự của bọn họ đã xong, mặc dù ngoài dự liệu của anh, nhưng cuối cùng đã giải quyết rồi.

"Thật ra em nghĩ, cho dù ông lạnh nhạt với em hơn nữa, nhưng trong lòng vẫn hi vọng em có thể hạnh phúc." Trình Nặc dựa đầu lên cánh tay của anh, hồi tưởng lại lúc ăn cơm trưa Trình Mẫn Chi hỏi Nghiêm Thiếu Thần mấy câu hỏi, nhìn như tầm thường nhưng là những câu có liên quan đến cuộc sống của bọn họ sau khi cưới. Mặc dù bây giờ không quan tâm môn đăng hộ đối, nhưng với nhà họ Nghiêm, vẫn chênh lệch gia cảnh rất xa, Trình Nặc nghĩ, có lẽ Trình Mẫn Chi lo lắng cô sau khi cưới sẽ bị bắt nạt.

"Trình Nặc, ông là cha em, trên đời không cha mẹ nào không hy vọng con gái mình hạnh phúc." Nghiêm Thiếu Thần thấy cô ngồi ngay ngắn, mới khởi động xe lần nữa.

Thăm hỏi Trình Mẫn Chi xong rồi, sau đó vấn đề còn lại là hôn lễ của bọn họ. Khi Trình Nặc hỏi muốn tổ chức thế nào, Nghiêm Thiếu Thần híp mắt, trong đầu suy nghĩ rất lâu cũng không có hình thành được ý tưởng.

"Có liên quan đến hôn lễ, em có ý kiến gì?" Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt hỏi.

"Ừ?" Nghe xong Trình Nặc sững sốt, cô nghi ngờ nhú chân mày, sao anh lại hỏi ngược lại. "Thật ra cũng không có gì, chỉ là hầu hết họ hàng của nhà em đều ở huyện L, nếu vì đám cưới của em mà chạy xa đến tận thành phố B, thì quá..."

"Vậy thì làm hai lần, một lần ở thành phố B, một lần ở huyện L." Trình Nặc chưa nói xong, Nghiêm Thiếu Thần đã hạ kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hôn lễ

Trình Nặc từng nghĩ hôn nhân chỉ là hai chuyện của hai người, lúc chuẩn bị hôn lễ, cũng từ từ cảm khái, tuy hôn nhân chỉ có hai nhân vật chính, nhưng lại ràng buộc hai gia đình, thậm chí nhiều hơn. Mặc dù không phải người tình tế cũng sẽ không làm qua loa chuyện hôn nhân, chỉ sợ đã chọn sai người, góp vào hạnh phúc cả đời.

Trình Nặc viết thiệp mời đến tay ê ả, cô nhìn nhóm danh sách trên giấy viết bản thảo, nhất thời cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh cô vỗ bả vai của cô, "Đi nghỉ trước đi, còn lại giao cho anh."

Trình Nặc kinh ngạc, "Anh được không, sáng mai không phải trở về trung đoàn sao?"

Anh chỉ mẫu thiệp mời trong tay, "Có cái này, anh có thể ứng phó được."

Trình Nặc nhìn ba nhóm danh sách dài, dương khoe môi, "Em thấy vẫn là hai chúng ta tiếp tục phân công hoàn thành đi, ban ngày em không có việc gì có thể ngủ bù."

Chuyện viết thiệp mời như vậy luôn luôn khô khan, đụng phải mặt của đồng bọn rất nghiêm túc, Trình Nặc nghĩ nếu đổi người khác, có lẽ đã chuồn đi ngủ từ lâu, nhưng Trình Nặc vừa nghĩ đến trong phòng khách lớn như thế mà chỉ còn lại hũ nút này thì cảm thấy không đành lòng.

Trình Nặc lấy trái cây, ngồi trở lại bên cạnh anh lần nữa, tay của cô vùi cánh tay của anh, đầu tựa vào vai anh, không biết nghĩ đến điều gì, bản thân không nhìn được bật cười.

"Sao vậy?" Nghiêm Thiếu Thần nhũ mày, nhẹ giọng hỏi.

"Em đã nói với anh, hôm nay hai ta đi lấy giấy chứng nhận, để xét duyệt cho chúng ta thì bác gái vẫn nhìn anh." Trình Nặc thuận tay cầm quả táo nhét trong miệng, lúc gặm quả táo thì miệng hơi nhúc nhích.

Nghiêm Thiếu Thần thấy cô tựa trên vai mình không thành thật, không thể làm gì khác hơn là giữ vững tay phải để tiếp tục viết thiệp mời, "Là sao? Anh không thấy."

Trình Nặc khinh thường liếc anh, nghĩ thầm anh là một hũ nút sao để ý những chuyện này, Trình Nặc cố bịu môi, nói: "Ta thấy người ta đảm bảo là thương hại em, đụng phải đương sự lạnh lùng như vậy."

Nghiêm Thiếu Thần nhũ mày, nghĩ thầm không thể nào.

Cô thấy Nghiêm Thiếu Thần viết hư một thiệp mời, trên mặt hơi áy náy nói: "Có phải em gây trở ngại cho anh hay không?"

Nghiêm Thiếu Thần nhũ mày, gật đầu, nói: "Em ăn gì thì ngồi thẳng người."

"Đừng mà Thượng tá Nghiêm, em không phải là lính của anh, sao huấn luyện em tư thế ngồi." Trình Nặc bịu môi oán giận, nhưng vẫn rất nghe lời ngồi ngay ngắn người lại, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, tiếp tục chiến đấu hăng hái với quả táo trong tay.

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu bất đắc dĩ, không hề nói tiếp nữa, anh bỏ tám thiệp mời viết hư qua một bên, lấy tám khác lần nữa.

Vì nhận giấy chứng nhận, buổi tối Trình Nặc làm một bàn thức ăn, khi hai người ăn mừng, nghĩ Nghiêm Thiếu Thần không ăn đủ, ngược lại là Trình Nặc, tham ăn không ít, kết quả cô ăn xong hơn phân nửa quả táo thì có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nghiêm Thiếu Thần chú ý đến động tác của cô, cũng để bút xuống, xoay người nói, cong mắt nói: "Không ăn nổi?"

"Chuyện này hết mức rõ ràng," Trình Nặc nhớ tới nay chiếc đĩa của Nghiêm Thiếu Thần không hề nâng lên liền tức giận, cô liếc mắt, nói: "Sao anh không chịu cố động?"

Nghiêm Thiếu Thần vừa thấy thì ra có người mất hứng, liền lấy nửa quả táo còn lại trong tay cô, nói: "Bây giờ anh cố động."

Trình Nặc mím môi cười yếu ớt, "Coi như anh thức thối, bốn tiêu thư sẽ giúp viết thiệp mời tiếp." ddlqd.com

Gởi xong thiệp mời rồi đến cử hành hôn lễ, phía trước phía sau giày vò cả một tháng, ngoài người trong cuộc bận rộn thờ không hơi, bà Nghiêm - Diệp Lan cũng bận rộn trước bận rộn sau giống như vậy, mặc dù bà bận rộn kinh khủng, nhưng thấy con trai của mình cuối cùng đã cưới vợ, trong lòng bà kích động.

Phòng cưới của Nghiêm Thiếu Thần và Trình Nặc không ở trong đại viện quân khu, bọn họ chọn khu nhà nhỏ gần trung tâm thành phố, Trình Nặc không bài xích chuyện sống cùng vợ chồng ông Nghiêm, chỉ là trước mặt thân phận của cô còn là người nằm vùng, cô phải có trách nhiệm với chức nghiệp. Khiến cô ngoài ý muốn là, khu nhà này cách công ty của Lâm Tu Dương không xa. Vì hành động lần này đặc biệt hơn bình thường, thời gian gần đây Tiểu Kha cấp trên của Trình Nặc chuyển hướng điều tra trọng điểm từ Lâm Tu Dương sang vụ án tài chính quan trọng khác, thỏa mãn duy nhất là không nhắm vào Lâm Tu Dương nên Mục Nhất Minh tự nhiên cũng bị điều đi, mà nhiệm vụ của Trình Nặc còn lại là yên lặng quan sát động tĩnh của Lâm Tu Dương, để báo cáo cho Tiểu Kha trước tiên.

Trong thời gian này Trình Nặc gặp mặt Lâm Tu Dương hai lần, trong đó một lần là ở trước hôn lễ một ngày, Lâm Tu Dương bị Nghiêm Thiếu Thần chọn làm rể phụ. Trình Nặc nhớ mang máng khi Lâm Tu Dương biết được tin tức này thì lộ vẻ mặt kinh sợ, cô biết Lâm Tu Dương không vui, nhưng cô cũng biết đây là quyết định của Nghiêm Thiếu Thần, mặc dù trong lòng Lâm Tu Dương không vui, cũng tuyệt đối sẽ không nói không.

※※※

Ngày Này Trình Nặc mặc áo cưới màu trắng, tay đang cầm bó hoa hồng đỏ tươi, cuối cùng đi vào lễ đường kết hôn, có không ít người tham gia hôn lễ, huống hồ đây không phải là một hôn lễ bình thường, cho nên ở hiện trường hôn lễ Trình Nặc dễ dàng thấy những người mặc quân trang xanh biếc.

Tay của cô khoác lên cánh tay của bạn thân Dương Tiểu, bé trai và bé gái không tới năm tuổi bên cạnh giúp cô dắt làn váy, công thêm tấu nhạc khúc

quân hành trong hôn lễ, cô từng bước đi đến lễ đài, cô đi vững vàng từng bước trên thảm đỏ, tựa như hôn nhân trong tương lai, cô muốn trải qua an ổn, thư thái. Trình Nặc nhìn bóng dáng màu ô-liu ngày càng phóng đại trong tầm mắt, đến khi cô nhìn thấy dây đeo tinh tế trên lễ phục trắng tấp cẩu Nghiêm Thiếu Thần. Trình Nặc nâng chân mày, đón nhận ánh mắt nhu hòa của anh, lúc đó, chung quanh lại không có người bên cạnh, trong mắt của cô chỉ có có.

Vì chủ trì hôn lễ của bọn họ là người cán sự đoàn văn công trong quân đội, cũng là lễ phục sĩ quan màu xanh biếc mới tinh, Trình Nặc không chú ý nghe người chủ trì nói cái gì, cũng không ngoài là chúc trăm năm hảo hợp, chúc mừng răng long đầu bạc. Dưới đài hơn trăm người đang nhìn bọn họ, nhưng Trình Nặc không hề sợ hãi, chỉ cần có anh bên cạnh, Trình Nặc sẽ không lo lắng.

"Xin hỏi chú rể nguyện ý cùng vị tiểu thư trước mắt này kết làm vợ chồng, bất luận xinh đẹp hay già yếu, bất luận khỏe mạnh hay tật bệnh, cũng có thể nắm tay nhau cả đời, răng long đầu bạc sao?"

Nghiêm Thiếu Thần nhìn Trình Nặc trước mặt, áo cưới thuần trắng làm ánh mắt của cô xinh đẹp mềm mại đáng yêu, bó hoa hồng trong tay càng xinh tươi hơn, anh nhớ đến lần xem mắt đó, rõ ràng là người trong cuộc lâm trận bỏ chạy, đưa cô vào cho đủ số, nhưng cô kiên trì kiêu ngạo không chịu thừa nhận.

"Tôi nguyện ý." Nghiêm Thiếu Thần không biết con đường sau này dài bao nhiêu, nhưng anh đã chọn người bồi cùng đi với anh hết con đường này.

Người chủ trì mỉm cười đưa chuyển mắt qua Trình Nặc, cười hỏi: "Xin hỏi cô dâu nguyện ý kết làm vợ chồng với vị tiên sinh trước mắt này, bất luận giàu có hay nghèo khó, bất luận khỏe mạnh hay tật bệnh, cũng có thể nắm tay nhau cả đời, bách niên giai lão sao?"

Trình Nặc nghe lời của người chủ trì thì nâng tròng mắt, cô nhìn hình dáng rõ ràng của Nghiêm Thiếu Thần, khuôn mặt dương cương anh tuấn, vẫn đề như vậy ngay từ lúc bọn họ quyết định ở chung một chỗ, Trình Nặc từng nghĩ qua vô số lần, người cô muốn tìm đang ở trước mắt, cô nguyện nắm tay anh đến già. Trình Nặc nhấc tay Nghiêm Thiếu Thần, bốn mắt nhìn nhau, cô cười nhạt, nói: "Tôi nguyện ý."

Vì Trình Nặc và Nghiêm Thiếu Thần không phải là tín đồ của chúa, vì vậy trước khi cử hành hôn lễ đã yêu cầu người chủ trì đừng làm âm ỉ, cử hành càng đơn giản càng tốt, hai người cùng nhau đổ đầy sâm banh lên tháp rượu rồi uống rượu giao bôi, hôn lễ cử hành hơn phân nửa, chỉ còn hai người lượn quanh bàn mời rượu, nghênh đón tân khách.

Nghiêm Thiếu Thần dẫn Trình Nặc đến phòng khách sạn thay trang phục, lúc Nghiêm Thiếu Thần muốn cởi lễ phục, Trình Nặc nói anh dừng lại. Lễ phục lục quân khiến Nghiêm Thiếu Thần uy nghiêm trang trọng, Trình Nặc nhướng mắt nhìn dài lựa chói mắt trước quân trang của anh, cô không tự kìm chế được đặc sắc mà vuốt vuốt, nhìn Nghiêm Thiếu Thần, nhẹ giọng nói: "Thật là đẹp trai."

Nghiêm Thiếu Thần cong mi, cũng không nói nhiều. die.ndan.lequ.ydon.com

Hôn lễ kết thúc không có nghĩa là buổi hôn lễ vì vậy sẽ ngưng lại, trong bữa tiệc mừng đám cưới cô dâu chú rể thay nhau mời rượu là tuyệt không thể bỏ được, mặc dù thân là người trong cuộc nhưng hai người cũng không vui vẻ khi làm chuyện như vậy.

Lần này cử hành hôn lễ ở thành phố B, hơn phân nửa là bạn bè của Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc đi theo Nghiêm Thiếu Thần chuyển qua từng bàn, khi cô nhìn thấy mỗi kiểu quân hàm sao vàng khác nhau trên cầu vai quân nhân trên bàn rượu, cô rất chóng mặt nhức đầu, vì hơn phân nửa là chú bác của Nghiêm Thiếu Thần, gặp mặt chẳng những không thể một ly rượu kính toàn bộ bàn, còn phải kính lần lượt, nếu gặp lại kính ba ly coi là thành ý, bọn họ chỉ có thể nhắm mắt uống hết.

Một người là phó chính ủy quân khu Nghiêm Thiếu Thần gọi là chú Hạ, Trình Nặc thấy ánh mắt của ông nhìn Lâm Tu Dương, Lâm Tu Dương đầu tiên là đuôi lông mày căng thẳng, rồi sau đó để Nghiêm Thiếu Thần uống ba ly Mao Đài. Trình Nặc tròn tròn con ngươi, Mao Đài không cần tiền sao? Lấy rót mạnh mẽ vậy.

"Hôm nay là đám cưới của tiểu tử Nghiêm, trong lòng chú Hạ vui mừng cho con," Hạ Quang Vinh chỉ vào ba ly Bạch Cừu, nói: "Tối, chú cạn hai ly."

Ở quân khu N phó chính ủy Hạ Quang Vinh và nhà họ Nghiêm có giao hảo nhiều thế hệ, Nghiêm Thiếu Thần làm tay súng bắn tỉa ở căn cứ đặc chủng, ông muốn giữ lại, mặc dù một lòng muốn giữ cậu ở quân khu N, nhưng bắt buộc đi Nghiêm Chính ó năng lực sống to, triệu hồi Nghiêm Thiếu Thần về quân khu B. Hạ Quang Vinh yêu tài nên sốt ruột, trơ mắt nhìn lương thiện có tài bay khỏi tầm mắt của mình, trong lòng kêu la bức tức.

Trình Nặc đứng bên cạnh siết chặt lòng bàn tay, trước kia cô đã biết tử lực của Nghiêm Thiếu Thần không cao, nay thấy trước mặt anh cạn ba ly Bạch Cừu, trong lòng làm sao không vội, cô nhủ mày, tay không kìm chế được nắm cánh tay của anh.

Nghiêm Thiếu Thần nhíu chân mày, quay đầu thấy mặt cô lo lắng, nghiêng đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: "Anh không sao, yên tâm."

Nghiêm Thiếu Thần an ủi Trình Nặc xong quay đầu lại, chỉ thấy các trưởng bối trước mặt đều nhìn bọn họ, trong lòng anh hiểu rõ, động tác nhỏ vừa rồi với Trình Nặc chỉ sợ đã bị bọn họ thu hết vào đáy mắt.

Nghiêm Thiếu Thần thái nhiên nhìn bọn họ, nói: "Con từng nói với cô ấy, bản thân sẽ không uống rượu."

"A? Kia Trình nha đầu muốn uống thay?" Hạ Quang Vinh nhíu chân mày, ôn hòa cười nói.

Nghiêm Thiếu Thần thuận theo lẳng lặng nhìn Bạch Cừu trước mắt, anh thu liễm vẻ mặt, tỏ ý với Hạ Quang Vinh, "Chú Hạ, mời." Trong khoảnh khắc ba ly Bạch Cừu đã thấy đầy.

"Tốt!" Hạ Quang Vinh vỗ tay tán thưởng, ông hài lòng cười, "Thân là quân nhân, nên sáng khoái lưu loát như vậy, Nghiêm tiểu tử, chú Hạ quả nhiên

không nhìn lầm con!" Vừa nói, chỉ thấy Hạ Quang Vinh không dừng lại kêu Lâm Tu Dương, mình cầm ly thủy tinh trong tay lên, uống ba ly Bạch Cừ giống như vậy, báo cho biết Nghiêm Thiểu Thần sau đó uống một hơi cạn sạch.

Nghiêm Thiểu Thần khẽ vuốt cằm, dẫn Trình Nặc đến gian phòng khác. Mới ra cửa Trình Nặc liền kéo cánh tay của anh, nhú mồm lo lắng nói: "Anh có thể chịu đựng được sao?" Quay đầu lại nói với Dương Tiểu sau lưng: "Giúp mình tìm một ly trà đậm, bây giờ uống có lẽ sẽ khá hơn."

"Không có gì đáng ngại," Nghiêm Thiểu Thần đưa tay ngăn cản Dương Tiểu, lại nói: "Còn lại đều ngang hàng với chúng ta." Nghiêm Thiểu Thần lắc đầu, kéo tay Trình Nặc mới phát hiện thì ra trong lòng bàn tay của cô đều là mồ hôi.

Nghiêm Thiểu Thần muốn nói vào gian phòng tiếp theo, Lâm Tu Dương sau lưng chợt khinh thường hừ lạnh, nói: "Hắc, cô quá xem thường anh Ba của tôi, rượu này anh Ba của tôi có thể ứng phó."

"A? Là tôi quá lo lắng," Trình Nặc nhú chân mồm, không muốn nói nhiều với Lâm Tu Dương, nhưng trong lòng khó tránh khỏi oán giận Nghiêm Thiểu Thần lúc đầu sao để cho anh ta làm phũ phỡ, biết rõ bọn họ vừa thấy mặt sẽ nổi nóng.

"Dương Tử, chị dâu của cậu và anh quen không bao lâu, không rõ ràng mức độ từ lượng của anh." Nghiêm Thiểu Thần nghiêng đầu trầm giọng nói.

Lâm Tu Dương muốn phản bác, diendanlequydon.com cửa gian phòng bên cạnh lại mở ra, mấy người vừa thấy thì ra là Tiền Xuyên Xuyên.

"Ai u, mấy người các cậu đứng ngoài cửa nóng như lửa vậy tán gẫu cái gì đây, nhanh lên, chúng ta vẫn chờ các cậu đây!" Tiền Xuyên Xuyên giả vờ không có nghe thấy mấy tiếng tranh chấp, tiến lên đẩy Trình Nặc vào, mấy người lục tục vào gian phòng, trong phòng vốn là tiếng cười vui ồn ào cũng dần dần dừng lại.

Các anh em chơi với Nghiêm Thiểu Thần từ nhỏ đến lớn, đến nay Trình Nặc chỉ gặp Lâm Tu Dương, còn mấy người khác đều chưa gặp mặt, cô nhìn khuôn mặt xa lạ trong phòng, nhất thời cảm thấy hơi lúng túng.

"Đây là lão Đại Chương Nguyệt, người bên cạnh là vợ của anh, An Giai; người này là lão Tứ Giang Bình, đây là vợ anh Tiền Xuyên Xuyên, em mới vừa gặp," Nghiêm Thiểu Thần đã nhận ra mặt Trình Nặc khác thường, lần lượt giới thiệu cho cô, đang muốn đi xuống giới thiệu, nhìn người ngồi đối diện, "Người này là..."

"Anh Thiểu Thần, em đã trở về nước." Lâm Tiêu đứng lên, cong mi, mặt nở nụ cười.

Anh nhú mồm, sừng sốt, mới nói: "Đây là em gái Dương Tử, Lâm Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đối địch mũi nhọn

"Đây là lão Đại Chương Nguyệt, người bên cạnh là vợ của anh, An Giai; người này là lão Tứ Giang Bình, đây là vợ anh Tiền Xuyên Xuyên, em mới vừa gặp," Nghiêm Thiểu Thần đã nhận ra mặt Trình Nặc khác thường, lần lượt giới thiệu cho cô, đang muốn đi xuống giới thiệu, nhìn người ngồi đối diện, "Người này là..."

"Anh Thiểu Thần, em đã trở về nước." Lâm Tiêu đứng lên, cong mi, mặt nở nụ cười.

Anh nhú mồm, sừng sốt, mới nói: "Đây là em gái Dương Tử, Lâm Tiêu."

Ánh mắt Trình Nặc nhìn lướt qua người Lâm Tiêu, nhưng cười không nói, chỉ đợi Nghiêm Thiểu Thần giới thiệu tiếp.

Vì giọng nói của Nghiêm Thiểu Thần dừng lại, không khí chung quanh cũng hơi có vẻ khẩn trương, Trình Nặc dư quang nhìn thấu cô nàng ngay thẳng nhìn mình chăm chú, ánh mắt can rở, cô nhếch môi, tay vịn trên cánh tay Nghiêm Thiểu Thần, dịu dàng nói: "Thiểu Thần, hai người này chính là Lâm An và Tống Mạt Mạt à."

Nghiêm Thiểu Thần nhìn theo ánh mắt của Trình Nặc cũng che dấu về mặt nói: "Đúng vậy," Nghiêm Thiểu Thần tiến lên bắt tay, nói chuyện ngắn gọn mấy câu về tình trạng của mẹ Diệp Lan gần đây, giáp mặt cảm ơn hôm đó cứu chữa cho Diệp Lan.

"Em nên gặp mặt hai người này, chị Tạ Nam, bên cạnh là người yêu của chị ấy anh Giang Du Lỗi, anh ấy là anh họ của Giang Bình, hiện nay là giáo sư trẻ tuổi của viện y học thành phố B." Ngay sau đó ánh mắt Nghiêm Thiểu Thần chuyển sang hai người ngồi bên cạnh.ddlquydon

Tạ Nam nhếch cười yếu ớt, nhú chân mồm nhìn Trình Nặc, cười nói: "Dáng dấp thật là xinh đẹp, Thiểu Thần, cậu cưới vợ ở đâu."

Mặt Nghiêm Thiểu Thần hơi ngưng trệ, nói: "Lần đầu tiên gặp ở chỗ Dương Tử, đúng lúc cô ấy tham gia tuyển dụng."

"Ai u, đoán chừng, sau đó làm sao, cậu đến chỗ Dương Tử tìm cô nàng này cả ngày, hay là hạ trại nằm vùng ở chỗ của người ta?" Tạ Nam nhủ mảy, cười càng sáng lạn hơn, nhưng khi cô muốn tiếp tục nói chuyện, Giang Du Lỗi bên cạnh ngăn trở cô.

"Nam Nam, làm sao mới nói đã đùa giỡn không biết lớn nhỏ."

Tạ Nam biu môi bắt mẫn nói: "A, giáo sư Giang, người nào nói giỡn còn phân lớn nhỏ!"

Mặt Giang Du Lỗi trầm xuống, không nói gì, Tổng Mạt Mạt bên cạnh Tạ Nam liền vỗ chân cười ra tiếng, còn không ngừng phe phẩy Lâm An chồng mình, "Lâm Lâm nhìn xem, chị Tạ lại bị giáo sư Giang dạy dỗ!"

Về mặt Lâm An phức tạp, anh nâng mày nháy mắt cho Nghiêm Thiệu Thần, Nghiêm Thiệu Thần hiểu ý, thanh giọng, tiếp tục nói: "Không có, lúc xem mắt lại gặp phải cô ấy." Nghiêm Thiệu Thần tránh nặng tìm nhẹ nói lại ngắn gọn, dù sao vốn người nên có mặt là Dương Tiểu chị em tốt của Trình Nặc, nhưng mà Nghiêm Thiệu Thần từng giả thiết, nếu như lúc ấy người đến không phải là Trình Nặc, không nói chừng bây giờ anh còn đang đi xem mắt, hay là hoàn toàn không hề thông qua hình thức xem mắt như thế.

Nghiêm Thiệu Thần đang nói chuyện Dương Tiểu đã cảm thấy gương mặt ửng hồng, vốn tưởng rằng Trình Nặc chỉ là thay mình đi ngang qua sân khấu, người nào ngờ, hôm nay cô dâu đứng trên đài chính là người cô vô ý đẩy lên ban đầu.

"Anh, sao em không gặp mặt Trình Nặc ở công ty của anh?" Nhưng lúc này, Lâm Tiêu ngồi cạnh bọn họ đột nhiên đứng lên, cười rục rờ nhìn bọn họ.

Trình Nặc nhìn tiểu nha đầu đối diện vẫn còn vẻ ngây thơ trên mặt, nhìn qua cũng chỉ hai mươi tuổi đầu, xuất thân gia đình ưu việt khiến trong xương Lâm Tiêu đầy kiêu ngạo, cộng thêm là tiểu nha đầu mới bước vào xã hội, nói chuyện tự nhiên chứa đầy sắc bén.

Nghiêm Thiệu Thần nhủ chặt chân mày, anh không ngờ Lâm Tiêu đột nhiên hỏi chuyện này trước mặt của mọi người, anh nhìn Lâm Tu Dương, ánh mắt sắc bén, giống như thanh kiếm sắc gác trên cổ Lâm Tu Dương.

"Khụ khụ," Lâm Tu Dương bị ánh mắt Nghiêm Thiệu Thần chọc cho cả người không được tự nhiên, "Xú nha đầu, mới về nước sao có nhiều câu hỏi như vậy!" Anh cố làm vẻ mặt không kiên nhẫn, lấy điệu bộ anh trai ra trấn áp cô.

Lâm Tiêu cắn môi, dường như rất không hài lòng với câu trả lời này, cô kéo người bên cạnh mà ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lâm Tu Dương, "Nam Kiều, tôi đã nói mà, anh tôi không đáng tin, tương lai chúng ta phải phối hợp!"

Trước khi đến Nam Kiều đã bị Lâm Tu Dương cảnh cáo không cho phép gây chuyện hôm nay lại bị Lâm Tiêu gây chuyện vạ lây, Nam Kiều nhất thời cảm thấy áp lực khá lớn, diendanlequydon.com cô nhìn mắt người đối diện đang lửa giận ngút trời, vừa nhớ lại gần đây Lâm Tu Dương thường tìm cô điều tra, thân thể không khỏi run lên, cô gạt tay của người đang lới ống tay áo của mình, "Trong nhà này hai ta nhỏ, hôm nay anh Ba kết hôn, chúng ta kính bọn họ một ly rượu trước!"

Nam Kiều dĩ nhiên biết cứng ngắc dời đề tài, nhưng cô không thể để hai người đối diện này trêu chọc chủ bữa tiệc, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng tạm thời có thể quán được Lâm Tiêu gây chuyện, cô đứng lên lướt qua Lâm Tiêu đi đến đối diện, cầm ly ly rượu trên khay của Lâm Tu Dương, cô đưa một ly trong đó cho Nghiêm Thiệu Thần, khẽ cười, nói: "Anh Ba, Chị Ba thật xinh đẹp, chúc các người tân hôn vui vẻ!"

Nghiêm Thiệu Thần cong khóe môi, đang muốn uống hết, thì thấy bàn tay của Lâm Tu Dương bên cạnh bao quát, đoạt ly rượu trong tay Nam Kiều, anh nhủ chặt chân mày, trầm giọng nói: "Dương Tử, cậu đang làm gì thế?"

"Kiêu kiêu là điển hình một ly đã say, em không muốn ra sức không nịnh hót được mà còn phải phí bảy tám sức lực công cô ấy trở về!" Lâm Tu Dương chỉ Nam Kiều nói, nhưng thật ra anh tức giận trò hay của mình không thành.

Nghiêm Thiệu Thần lạnh như băng nhìn anh, buồn bực uống hết ly rượu này,

Nghiêm Thiệu Thần biết Nam Kiều có lòng hòa hoãn không khí, dẫn Trình Nặc đến trước mặt Nam Kiều, ảm giọng nói: "Cô ấy là nha đầu nhỏ tuổi nhất trong đại viện của chúng anh trước đây, thân thiết như tay chân với Lâm Tiêu, bây giờ cũng đi làm ở công ty của Lâm Tu Dương."

"Xin chào, em Kiều." Trình Nặc cong mi cười yếu ớt, bắt tay với Nam Kiều, cô lại nhìn Lâm Tu Dương, ghé vào lỗ tai anh giảm thấp giọng nói: "Lâm tiên sinh, phong cách làm việc của anh và em ấy quả nhiên giống nhau như đúc."

Lâm Tu Dương nhủ mảy, mới đầu anh nghe không hiểu, nhưng khi ánh mắt anh nhìn em gái Lâm Tiêu của mình, giật mình, lúc Lâm Tu Dương buồn bực muốn phân bác, thì Trình Nặc đã xoay người tiếp lời với Tiên Xuyên Xuyên, trong lòng nhất thời bức tức, lớn như vậy vẫn chưa ai có thể ép được anh, hôm nay đột nhiên xuất hiện, thật đúng là khiến anh bức mình.

"Trình Nặc, tôi nhớ cô!" Lâm Tu Dương lạnh lùng tron mắt nhìn Trình Nặc, Trình Nặc giống như hoa hồng có gai, ghim cơ thể người không được tự nhiên rồi lại không tìm được vị trí ghim

※※※

Trên giường cưới 1m8 chỉ dính một nửa dấu vết, Trình Nặc lẳng lặng nằm một bên, tùy ý đáp chặn mông trên người, nếu không phải ban đêm nổi gió, sợ rằng cô sẽ không nhúc nhích. Trình Nặc quán mình trong chăn, mặt nhìn ra bên ngoài, mặc cho bản thân cuộn tròn co rúc thành một cục, bên kia không có một bóng người, bộ đội diện thoại khẩn cấp, Nghiêm Thiệu Thần bị kéo trở về.

Trình Nặc chưa muốn ngủ mà ánh mắt trực tiếp nhìn một bên giường, lúc cô đưa lưng về phía đó vẫn có thể ảo tưởng Nghiêm Thiểu Thần nằm bên cạnh cô, chỉ là lẳng lặng ngủ say mà thôi.....điên.dan.lqdon

Lúc anh đi, Trình Nặc nhìn thấy ánh mắt xin lỗi, nhưng có thể nói rõ cái gì, cô sẽ không oán trách cái gì, dù sao con đường này tự mình cô chọn, đi theo quân nhân vốn là sẽ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đoạn thời gian trước Nghiêm Thiểu Thần vì tài hoa trở về quân khu B, nếu như trước là cả ngày không ở nhà.

Trình Nặc nhớ Lâm Tiêu đã gặp trong tiệc cưới hôm nay, trực giác của pgui nữ nói cho cô biết, chuyện này không đơn giản, nhưng nếu để Lâm Tiêu đơn độc với Nghiêm Thiểu Thần, cô lại bỏ qua ý niệm này, lấy tính tình ngọt ngào Nghiêm Thiểu Thần so với vẻ hoạt bát khoa trương của Lâm Tiêu mà nói, cô rất khó tưởng tượng ra cảnh tượng bọn họ ở chung một chỗ. Nghĩ đến đây, khóe môi Trình Nặc không kìm được hiện lên nụ cười, sợ rằng đến bây giờ Nghiêm Thiểu Thần không biết Lâm Tiêu có ý với anh.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy cả đêm, sáng sớm Trình Nặc mở mắt ra thì cảm thân thể chưa xót khốn đốn, đầu hơi nặng, cô ấn huyết thái dương ngừng nghĩ, có lẽ tối qua ngủ không có đóng cửa sổ, tuy là đầu thu, nhưng trời mưa liên tục mấy ngày đã tưới thành phố B lạnh lẽo.

Trình Nặc kéo thân thể mệt mỏi đi đến phòng vệ sinh, mắt nhấp nhem nhìn người trong gương đúng là khiến cô sợ hết hồn, trời ạ, cô tiểu tụy như vậy sao?

Dưới mái tóc rối bời là đôi mắt thâm màu đen, Trình Nặc không đành lòng nhìn lại, nặng kìm lên bàn chải đánh răng, nhúu mảy bực mình chải răng.

Trình Nặc mới vừa rửa mặt xong đang muốn đến phòng bếp làm bữa sáng, thì nghe tiếng chìa khóa chuyển động trên rãnh cửa phòng khách, cô nhúu mảy đi lên trước, cửa mở ra, lại là Nghiêm Thiểu Thần.

"Oa, tại sao anh trở lại?" Trình Nặc nghi ngờ hỏi, nhưng khi thấy Nghiêm Thiểu Thần xuất hiện trước mặt mình, trong lòng rõ ràng không buồn bực như vừa rồi.

"Thu dọn đồ đạc, đợi lát nữa thì đi."

"Bao lâu?" Trình Nặc vừa nghe anh vẫn còn đề ý thì tức giận, cô nhúu chân mảy, giọng nói cứng rắn.

"Khoảng nửa tháng," Nghiêm Thiểu Thần đứng ở cửa, nhìn người trước mắt, tối qua cô dường như ngủ không ngon, quầng mắt thâm đen, híp mắt, nói: "Tối qua em ngủ không ngon?"

"Ban đêm nổi gió, quên đóng cửa sổ, có thể là... bị đông lạnh thức dậy." Trình Nặc nói mấy câu tránh nặng tìm nhẹ, không muốn để Nghiêm Thiểu Thần biết suy nghĩ thật sự trong lòng cô.

"Hay em dọn đến ở đại viện vài ngày trước, trong nhà có Má Vương, dễ dàng chăm sóc cho em." Trình Nặc để anh nói quanh quẩn vô ích, lúc này Nghiêm Thiểu Thần mới vào phòng khách.

"Thôi, em quen ở một mình, không phải anh muốn thu dọn đồ đạc sao, sao còn đứng ở đó." Trình Nặc lắc đầu, cầm khăn lông trong tay máng lại phòng vệ sinh trở ra thấy anh còn đứng ở phòng khách, nên không khỏi nghi ngờ.

Trong phòng khách vẫn trang trí tân phòng như, nhưng mà tối qua chỉ có mình Trình Nặc vượt qua ở đây, anh kinh ngạc nhìn chữ song hỷ màu đỏ hồng dán trên cửa phòng ngủ của bọn họ, nhất thời cảm thấy áy náy.

"Ừ," Nghiêm Thiểu Thần buồn bực không lên tiếng tiêu sái vào phòng ngủ, thu dọn hành lý đơn giản, lúc trở ra thấy Trình Nặc đang ngồi trên ghế sa lon nhàn nhả xem ti vi, anh nhìn thời gian trên đồng thượng, nhúu mảy nói: "Ăn sáng đi."

"A?" Trình Nặc giật mình, giống như những lời này đột nhiên bay vào trong lỗ tai của mình, cô ngoái đầu nhìn Nghiêm Thiểu Thần, chín giờ rưỡi, ánh mặt trời nghiêng chiếu vào trong phòng, vì hàng năm nhập ngũ bên ngoài, màu da lúa mạch của Nghiêm Thiểu Thần hơi ngăm đen, nhưng Nghiêm Thiểu Thần mặc quân trang mới tinh sáng lấp dưới ánh mặt trời, thì càng giống như một chiến tướng anh dũng cương nghị.

Trình Nặc đi lên trước, gơ tay lên lôi kéo ống tay áo của anh, ánh mắt cô nhìn thẳng anh, nhếch môi, nói: "Được, đại anh hùng của em."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tân hôn

Lần này Nghiêm Thiểu Thần tập trung huấn luyện bí mật diễn ra chừng mười ngày, đến khi kết thúc mặt anh hơi mệt mỏi. Vừa xuống máy bay liền mở điện thoại ra gọi điện cho Trình Nặc.

"Oa, sao anh có thể gọi điện thoại?" Lúc đầu Trình Nặc nhận được điện thoại thì hơi bất ngờ, trước khi đi Nghiêm Thiểu Thần đã thông báo nhiệm vụ lần

này của bọn họ rất đặc thù, trong lúc tập huấn cảm liên lạc với bên ngoài, tất cả trang bị truyền tin của bọn họ đều nộp lên trên.

"Ừ, tập huấn kết thúc, anh đã xuống máy bay." Nghiêm Thiếu Thần thân nhiên trả lời, nhưng trong lòng rất bất đắc dĩ, chẳng lẽ những ngày qua cô rất vui vẻ, không nghe ra ý vui mừng trong miệng của cô.

"Anh... Anh trở về?" Trình Nặc vọt ngồi dậy, cô hoàn toàn không lường trước, nhưng lúc cô vô cùng kinh ngạc lại ý thức được lời nói của cô hơi thiếu sót, người không dễ dàng mới chủ động gọi điện thoại về, nhưng cô không có biểu hiện gì.

Trình Nặc thanh giọng, dịu dàng nói: "Cần em đi đón anh sao?"

"Không cần, Liên Vĩ đã lái xe tới đón." Nghiêm Thiếu Thần trả lời, tay của anh nhấn huyết thái dương, nhắm mắt dưỡng thần, lại nói: "Em ở nhà?"

"A, không có, em ở chỗ của mẹ, anh muốn đến sao?" Hôm nay đúng lúc là Chủ nhật, sáng sớm mẹ Nghiêm là Diệp Lan gọi điện thoại gọi cô đến đại viện. Trên thực tế, ngày đó sau khi Nghiêm Thiếu Thần đi cô đã tự mình đi đến đại viện quân đội, tuy nói cô và ông bà nhà họ Nghiêm không tiếp xúc nhiều, nhưng dù sao cũng là ngày đầu tiên sau tân hôn, mặc dù Nghiêm Thiếu Thần tạm thời không có thời gian bên cạnh cô, trên lễ nghi, cô phải đi một chuyến. Vì đây chính là hôn nhân, từ ngày kết hôn, trên người của bọn họ đã gánh vác hai gia đình.

Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy ngoài ý muốn với câu trả lời của cô, anh nhíu mày, nói: "Được."

Đang lúc Nghiêm Thiếu Thần muốn cúp điện thoại, Trình Nặc vội vàng hỏi: "Anh muốn ăn gì không, em và chị Vương làm cho anh ăn."

"Các người làm tùy ý đi, anh không kén ăn."

Cúp điện thoại Nghiêm Thiếu Thần nhìn cảnh vệ viên Liên Vĩ ở đối diện, anh ngồi ghế sau xe, hai mắt khép hờ, tay nhấn huyết thái dương.

"Thủ trưởng, chị dâu đã ở đại viện, anh xem?" Liên Vĩ khởi động xe, tầm mắt xuyên thấu qua kính chiếu hậu hỏi.

"Ừ, đi thẳng về nhà."

Khi trở về Nghiêm Thiếu Thần thì Trình Nặc đang làm trợ thủ cho chị Vương ở phòng bếp, mấy ngày qua Trình Nặc đi theo chị Vương học không ít tài nấu nướng, chế biến thức ăn cái nào cũng thạo.

Liên Vĩ chỉ phòng bếp cho Nghiêm Thiếu Thần, rồi rón rén đi ra ngoài, Nghiêm Thiếu Thần bước đến gần phòng bếp, anh đi bộ gần như không phát ra âm thanh gì, như thể cũng làm cho người trong phòng bếp không nhận ra được gì.

Trình Nặc nghiêm túc đứng trước tấm thớt cầm dao cắt cục thịt ba chỉ, trước đó chị Vương đã nói thịt ba phải cắt ngược thớ thịt, cô có dáng có vẻ một tay cầm dao, một tay đỡ thịt ba chỉ trên tấm thớt, trong lòng nói thầm phải cắt ngược thớ thịt, lúc cô hạ dao xuống còn nhìn kỹ độ dày miếng thịt.

Cô cắt mấy miếng phải đi gọi chị Vương, "Chị Vương, chị xem em cắt có được hay không?"

Chị Vương buông cần tây trong tay xuống, lúc nghiêng đầu thấy người đang đứng ở cửa, cô cả kinh nhất thời ngay cả nói cũng nói không ra.

Trình Nặc thấy chị ấy không có phản ứng liền quay đầu gọi chị, chỉ là dư quang của cô thoáng nhìn thấy người mặc quân trang đang đứng ở cửa, cô định thần nhìn lại, quả nhiên là anh. Trình Nặc để dụng cụ cắt trong tay xuống, tay không có rửa sạch sẽ đã nghênh đón.

"Anh đã về." Mặt Trình Nặc cười rực rỡ vui vẻ, cô nhìn người đàn ông trước mắt đã hơn mười ngày không thấy, anh dường như bị nắng ăn đen. Hơn mười ngày không thấy mặt, nói không muốn là nói dối, huống chi bọn họ mới vừa kết hôn.

"Ừ, em đang làm gì?" Nghiêm Thiếu Thần nhìn đồng bừa bãi trên tấm thớt, nhíu mày hỏi.

"Học chị Vương làm thịt kho tàu, nghe mẹ nói, khi còn bé anh đặc biệt thích ăn món này." Trước kia, Trình Nặc không ham thích chuyện xuống bếp như vậy, dù sao chỉ có mình cô, phòng bếp chỉ là chỗ cô nấu chín một chén cơm lấp đầy bụng, nhưng từ khi chung sống với Nghiêm Thiếu Thần, cô sẽ thỉnh thoảng nghiên cứu món ăn mới, mặc dù làm không hoàn toàn không hợp ý, nhưng cô lại thích ngồi chung chỗ thường thức thành quả với người mình thích. Mà nay có một người đầu bếp nấu ăn ở đại viện như vậy, cô tự nhiên học tốt hơn.

Nghiêm Thiếu Thần giơ tay lên vuốt tóc dài tán lác của cô, nói: "Tốt, chờ ăn cơm, anh ném thử."

Trình Nặc khẽ mỉm cười, xoay người lại nói: "Hôm nay mẹ ở nhà một mình, hai ngày trước ba phải đi ra ngoài họp."

"Ừ, anh biết." Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, ngày hôm qua anh thấy ông cụ nhà mình ở hiện trường tập huấn, mà nhóm bọn họ lại nói trước khi kết thúc huấn luyện, ngồi máy bay trực thăng trở về.

Buổi tối, Trình Nặc và Nghiêm Thiếu Thần chia ra ngồi bên cạnh Diệp lan, đơn giản bốn món ăn một canh cũng không khiến bàn ăn có vẻ đơn điệu, con trai, con dâu ngồi vây quanh bên cạnh mình, Diệp Lan rất hưởng thụ không khí bây giờ. Bà cười ôn hòa không ngừng gấp thức ăn vào chén của Trình Nặc, đến khi miệng chén của Trình Nặc đã nhon.

"Mẹ, tự con gấp được, không phiền lòng người." Trình Nặc cảm giác tối nay cô sẽ không ngẩng đầu lên, không ngừng bới thức ăn trong chén.

"Ài, mẹ có tật xấu này, lúc đầu bên cạnh chỉ có Thiếu Thần, gặp ngày nào Nghiễm Chính không ở nhà, mẹ sẽ không ngừng gấp thức ăn cho nó, hôm nay có con ở đây, mẹ lại tái phát tật xấu." Diệp Lan cười không khép miệng được, bà nhìn Nghiễm Thiếu Thần ngồi bên cạnh mình, nụ cười ôn hòa lại gấp thịt kho tàu cho anh, "Đứa nhỏ Thiếu Thần này từ nhỏ là cái hũ nút, nói ví dụ mẹ bới com cho nó, rõ ràng ăn không vô lại buồn bực không lên tiếng, không ngờ buổi tối nó đau bụng tiêu chảy."

Trình Nặc cong mi cười yếu ớt, ánh mắt nhu hòa nhìn người đối diện, chỉ thấy trên mặt anh vẫn đáng vẻ im lặng, giống như vừa rồi các cô thảo luận là người khác.

"Nhưng mà con cũng phải ăn nhiều hơn, con gái gầy như vậy không được."

"Ừm, con sợ vóc người biến dạng."

"Sợ cái gì sợ, vóc người không phải là chuyện quan trọng với phụ nữ, hơn nữa, con ăn mập cũng tốt để cho mẹ sớm ôm cháu nội mập." Diệp Lan khoát tay xem thường.

Đột nhiên nhắc tới con, chọc cho gương mặt Trình Nặc nóng lên, ngày đó kết hôn Nghiễm Thiếu Thần bị điện thoại trong đoàn thúc giục trở về, đến bây giờ bọn họ vẫn không ngủ cùng giường.

"Vậy mà xấu hổ, phụ nữ sớm muộn gì cũng phải trải qua một lần như vậy," Diệp Lan bắt đầu đi lắc đầu, mím môi cười yếu ớt, bà nhìn Nghiễm Thiếu Thần rồi nói: "Hôm nay mẹ cũng hạ quân lệnh cho các con, yêu cầu chuyện con cái phải đăng lên nhật báo."

Trình Nặc đỏ mặt nháy mắt với Nghiễm Thiếu Thần, hi vọng anh có thể giúp đỡ kết thúc đề tài này.

Nghiễm Thiếu Thần hơi híp mắt, trầm mặc sau đó nói: "Mẹ, muốn con không phải là hành quân đánh giặc, chuyện như vậy còn phải xem duyên phận, cuối cùng cũng có."

Diệp Lan trả lời gì Trình Nặc không có nghe vào, cô bị ảnh hưởng từ lời ít mà ý nhiều của Nghiễm Thiếu Thần, nhất là câu cuối cùng, cho đến khi bọn họ về đến nhà, bên tai Trình Nặc vẫn nóng như cũ.

Trình Nặc rửa mặt ở phòng vệ sinh, cô dùng nước lạnh như băng vỗ vào gương mặt, hi vọng có thể để mình thanh tĩnh lại, nhưng trong đầu vẫn không kìm chế được suy nghĩ tối nay cô sẽ ngủ cùng giường với Nghiễm Thiếu Thần.

Cô càng nghĩ như vậy, mặt lại càng hồng, bình thường chỉ 10 phút đã rửa mặt xong, hôm nay ở trong phòng vệ sinh 20 phút vẫn kéo dài không chịu ra ngoài.

Khăn lông lau khô giọt nước trên mặt, lúc Trình Nặc nhắm mắt mở cửa muốn đi ra ngoài, lại thấy Nghiễm Thiếu Thần đứng thẳng trước mặt cô, quần trang trên người không biết đã đổi thành áo ngủ bằng bông lúc nào.

"Nha," Trình Nặc sợ hết hồn, lúc này cô cảm giác nhịp tim tăng nhanh, huyết khí đều muốn trào ra trước, "Anh... Sao anh lại ở đây?" Trình Nặc cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của anh, sợ bị anh nhìn ra bản thân đang khần trương.

Nghiễm Thiếu Thần thấy cô vẫn cúi đầu, trong lòng hơi nghi ngờ, anh yên lặng nói: "Anh mới nhận được điện thoại của Giang Bình, bọn họ nói muốn tụ họp ở chỗ chúng ta."

"A, được, các anh định ngày nào đó cụ thể đi." Trình Nặc cầm khăn lông trong tay đi cất, rồi hấp tấp vội vã chui ra ngoài từ bên cạnh anh.

Nghiễm Thiếu Thần buồn bực hành động khác thường của cô tối nay, anh xoay người muốn đi đến phòng ngủ, bên trong Trình Nặc đột nhiên kêu: "Đừng vào!"

"Tại sao?" Nghiễm Thiếu Thần nhíu mày, không hiểu hỏi.

"A, anh chờ chút," Trình Nặc vội vội vàng vàng thay xong áo ngủ, rồi nhanh chóng nằm ngã xuống giường, mới nói: "Anh vào đi."

Anh đẩy cửa vào thấy Trình Nặc đã đắp kín mền nhắm mắt lại, anh hơi nhíu mày, nghĩ thầm cô ngủ thiếp đi nhanh như vậy? Nghiễm Thiếu Thần đi đến bên kia giường, nhắc lên chăn thuận thế nằm vào.

Một thoáng Nghiễm Thiếu Thần nằm vào chăn, cả người Trình Nặc đều căng thẳng, tuy cô và Nghiễm Thiếu Thần đã kết hôn, có thể tưởng tượng hôm nay là lần đầu tiên ngủ cùng nhau, công với nhắc nhở vừa rồi của mẹ Nghiễm ở trong đại viện, lúc này bên tai Trình Nặc có thể nghe được tiếng tim mình đập nhanh chóng.

Nghiễm Thiếu Thần cảm giác người bên cạnh đang run rẩy, trong lòng anh không khỏi căng thẳng, trầm giọng nói: "Em không thoải mái?"

"A?" Đột nhiên bên tai bay tới câu hỏi khiến Trình Nặc sợ hết hồn, cô vuốt ngực, đến khi bản thân thoáng bình tĩnh, "Em không sao, anh ngủ đi."

Thì ra cô khần trương, Nghiễm Thiếu Thần dờ khóc dờ cười buông tiếng thở dài, nhẹ giọng nói: "Ngày mai nếu em không có việc gì, anh sẽ gọi bọn Giang Bình đến. Bọn họ muốn ném thử tài nấu nướng của em."

"A, chuyện này tự nhiên không thành vấn đề, có người nào?"

"Giang Bình, Tiền Xuyên Xuyên, còn có Lâm Tu Dương dẫn theo Nam Kiều đến."

Trình Nặc hé mắt, trong lòng yên lặng nhớ tên Lâm Tu Dương, mấy ngày trước, Trình Nặc nhận được điện thoại của Tiểu Kha, vụ án bên kia của anh cơ bản đã sắp phá, bây giờ có thể ra tay đặc biệt điều tra tập đoàn "JT". Khóe môi Trình Nặc hiện lên ý cười, có lẽ, cơ hội đã cách mình không xa.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tụ họp

Sáng sớm hôm sau, Trình Nặc ra cửa mua bữa sáng lúc rảnh rỗi, Nghiêm Thiếu Thần tạm thời có chuyện về bộ đội trước, nói lại là buổi chiều sẽ về nhà, sau khi Trình Nặc cầm bánh bao và hai ly sữa đậu nành trở về thấy căn nhà trống không thì đứng yên ở cửa thật lâu. Mình cô ngồi ở trên bàn ăn uống ly sữa đậu nành đã nguội, trong đầu hiện lên tình cảnh buổi sáng đầu tiên sau tân hôn, trời vừa sáng Nghiêm Thiếu Thần về nhà thu dọn hành trang chuẩn bị đi tập huấn bí mật. Mười giờ bay, Nghiêm Thiếu Thần vẫn kiên trì ngồi xuống cùng ăn sáng với cô, thật ra thì Trình Nặc biết, anh chắc chắn đã ăn rồi. Hai người ngồi chung một chỗ không nói nhiều, chỉ lặng lẽ giải quyết thức ăn trước mặt mình, nhưng trong lòng lại rất tốt.

Trình Nặc nghĩ, bữa ăn sáng giống nhau, chỉ là thiếu một người, khiến cô bớt đi tâm tình ăn cơm.

Cô thu hồi suy nghĩ lung tung, nhớ tới nay trong nhà có liên hoan, cô nhanh chóng uống xong sữa đậu rồi vội vã chạy vào siêu thị lớn dưới lầu.

Sáng chủ nhật siêu thị không có nhiều người, Trình Nặc đẩy xe mua đồ, bên cạnh là đám người nhón nha nhón nháo, cô đi không mục đích, trong đầu luôn suy nghĩ buổi tối phải làm gì thì tốt. Cô nhìn khu hải sản có không ít người xếp hàng, cô đến gần nhìn thì ra là khuyến mãi mực con, Trình Nặc quét mắt lại cảm thấy tôm càng tươi sống mê người hơn.

"Xin chào, tôi muốn hai ký." Trình Nặc chỉ vào tôm càng sáng bóng trên đá đập vụn, cô nghĩ buổi tối làm tôm xào cay, chắc sẽ được người tang bốc, cô đang suy nghĩ, không ngờ sau lưng có người kêu tên của cô.

"Chị Ba?"

Giọng nữ ngọt ngào truyền vào lỗ tai của cô, giọng nói này cô chưa quen thuộc, Trình Nặc nhíu mi quay đầu, cô nhanh chóng nhíu chặt chân mày, lại là Nam Kiều.

"Nam Kiều, sao cô đến đây?" Trình Nặc cười vui vẻ, trong hôn lễ, cô có ấn tượng rất tốt với Nam Kiều, cô ấy chịu đứng ra giải vây dưới tình huống ngưng ngưng, Trình Nặc hoàn toàn không ngờ tới điều này, dù sao Nam Kiều có quan hệ nhìn qua cực kỳ tế nhị với Lâm Tu Dương.

"Anh Dương Tử nói tối nay đến nhà anh Ba ăn cơm, nếu như có thể gặp chị ở siêu thị, vậy thì có thể chứng minh chị là người cần kiệm lo cho gia đình, nếu không có, vậy chị nhất định là..." Lời của Nam Kiều đột nhiên gián đoạn, mặt cô khác hẳn nhìn Trình Nặc, trên mặt tràn ngập lúng túng.

"Nếu như không thấy chị, vậy chị nhất định là yêu tình gây họa, đây mới là nguyên văn của anh Dương Tử của em." Trình Nặc nhếch môi cười, dường như không ngại Lâm Tu Dương thành kiến với mình.

"Chị Ba, em sai lầm rồi." Nam Kiều đỏ mặt, cúi đầu, gương mặt xin lỗi.

"Đi cùng nhau, nếu anh ta phái em làm đặc công nằm vùng, em hãy che chở chị toàn bộ hành trình đi." Trình Nặc khẽ mỉm cười, không khỏi giơ tay lên vuốt tóc quần mềm mại của cô, Nam Kiều mới vừa tốt nghiệp, trên mặt còn hiện rõ vẻ ngây thơ.

Nam Kiều thấy Trình Nặc không giận mình, trong lòng tự nhiên vui mừng, cô vui vẻ đi sát bên cạnh Trình Nặc, khoa tay múa chân chỉ vào đủ loại thực phẩm xung quanh. Ở trong mắt Trình Nặc, Nam Kiều vẫn còn con nít, đề tài vĩnh viễn không thể rời bỏ đồ ăn vật và thần tượng, đề tài của cô rất hỗn tạp, Trình Nặc bên cạnh của cô hơn phân nửa là làm người lắng nghe, từ truyền bá phim ưa chuộng của Âu Mĩ lập tức có thể chuyển tới mấy nam ca sĩ trong nước, Trình Nặc hoài nghi đây là lối suy nghĩ như thế nào.

Trình Nặc lặng lẽ nghe, đột nhiên cô nàng này không nói gì, cô hơi sừng sờ, nghĩ thầm cô ấy lại nghĩ đến cái gì?

"Em làm sao vậy?" Trình Nặc quay đầu nhìn nhặt hỏi.

"A, em nói quá nhiều." Nam Kiều cảm thấy xin lỗi, híp mắt cười rục rờ vui vẻ.

"Có phải miệng khô hay không? Không bằng chúng ta tính tiền rồi tìm quán cà phê gọi ít đồ uống đi." Trình Nặc không nhịn được cười, cô nàng này vẫn còn không tiện mở miệng.

"A, quán cà phê... Thì miễn đi." Nam Kiều híp mắt như cũ, chỉ là trong mắt lúng túng nhiều hơn.

"Ừ?"

"Em... trước khi ra cửa, quên, cảm..." Cô gần như là nói thẳng ra, tình hình khó có thể nói nên những mi liếc nhìn Trình Nặc, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

"Phốc, em này tiếng chị dâu không phải là nói không, trước mặt chị ở đâu lại để cho em tính tiền, đi thôi, chị mời." Trình Nặc suy nghĩ Nam Kiều quả nhiên là người vui vẻ quá, nếu có thể thỉnh thoảng để cô ấy tiếp xúc với Nghiêm Thiếu Thần, nói không chừng người hủ nút của nhà cô có thể cải thiện thái độ.

"Ừm, quả nhiên chị Ba đáng giá nhất!" Nam Kiều chột che miệng lại, ý thức được mình nói không đúng, cô lại nói: "A, chị Ba, em không phải biểu đạt ý này."

Trên mặt Trình Nặc cứng đờ, "Không có gì, chị hiểu ý của em là được." Cô nhanh chóng bỏ đi suy nghĩ trước, cô nghĩ nếu Nghiêm Thiếu Thần và Nam Kiều tiếp xúc quá nhiều, thì tình thần sẽ hỏng mất.

Trình Nặc xách túi thực phẩm đi cùng Nam Kiều vào quán cà phê gần siêu thị, hơn 10 giờ sáng, trong quán cà phê cũng không có mấy người khách, cô chọn một chỗ kế bên cửa sổ sát đất, phân công Nam Kiều gọi thức uống lúc này mới yên ổn ngồi xuống.

Có thể Nam Kiều thật là khô miệng, khi người phục vụ bụng thức uống lên cho cô, chỉ thấy cô nàng này không ngẩng đầu lên cố gắng đấu tranh với thức uống trước mắt.

Trình Nặc khuấy cà phê trong ly, hơi thở đều là hương cà phê nhàn nhạt, cô nhếch môi cười yếu ớt, nói: "Em làm ở chỗ Lâm Tu Dương, nên có rất nhiều kinh nghiệm đi."

"Ừm, nào có, cả ngày anh ấy nói em làm việc không chắc chắn, không thể thực hiện nhiệm vụ được bố trí." Nam Kiều bủn rủn, nghĩ thầm có thể tìm được người bày tỏ.

"Có thể bình thường anh ta đã quen tự chăm sóc mình." Trình Nặc cười nhạt, cũng không từ mà biệt, trước đây cô biết Nam Kiều làm việc ở công ty của Lâm Tu Dương từ trong miệng Nghiêm Thiếu Thần, cô không rõ chức vụ cụ thể là gì.

"Đâu có, anh ấy vốn có ít nhất 5 thư ký, những người kia dường như chuyên nghiệp hơn em." Nam Kiều chu mỏ, buông tiếng thở dài, lầm bầm nói: "Ai, dù sao Tiêu Tiêu cũng mạnh hơn em, cô ấy làm là Phó trưởng phòng bộ phận tài vụ ở chỗ anh Dương Tử, năng lực lớn hơn em."

Trình Nặc giương chân mày, "Nói như vậy Lâm Tiêu cũng coi như hết sức quan trọng ở đó?"

"Điều này tất nhiên, Lâm Tiêu học chuyên ngành tài chính ở nước ngoài, lấy bằng CPA quốc tế rồi trở về nước, lúc ấy anh Dương Tử mời cô ấy đến công ty, cô ấy hơi không vui đây." Nam Kiều giống như đã lọt vào tình cảnh lúc ấy, hoàn toàn không có ý thức được trên thực tế những lời này đã ở ranh nguy hiểm.

"Em đừng tự coi nhẹ bản thân như vậy, tài vụ như là sống lưng của một công ty, nên nói nó quan trọng là vì những thứ này cùng nhịp thở với tiền mặt của ông chủ, nhưng điều này không thể chứng minh thư ký không đáng giá một đồng, nếu để Lâm Tiêu sắp xếp lịch trình thường ngày cho anh ta, sợ rằng có thể làm hỏng bét, nên các em quan trọng giống nhau, chỉ là chức năng khác nhau thôi."

Trình Nặc biết, có mục đích dẫn Nam Kiều trả lời mình, mặc dù trong lòng cảm thấy làm chuyện như vậy không quang minh, ai có thể khiến cô dính líu chính là chuyện đi này, bình thường nếu muốn hiểu tình huống thế nào, cô chỉ biết quanh quẩn việc này nhiều. Đến nay Trình Nặc không thể xác định Tiêu Kha hoài nghi Lâm Tu Dương có chính xác hay không, nhưng nếu phải cô làm năm vùng, nhiệm vụ của cô là điều tra ra chân tướng, nếu không phải, cô sẽ trả trong sạch cho Lâm Tu Dương.

Trình Nặc tiễn Nam Kiều, xoay người lái xe về nhà, ở trên đường cô gọi điện thoại cho Mục Nhất Minh, nói đơn giản mấy câu nội dung hôm nay, và kế tiếp muốn anh ta điều tra tài liệu.

Nói xong, cô đóng điện thoại lại, ánh mắt chuyển sang ngoài cửa sổ, cô chán đến chết nhìn đường phố, hôm nay cảnh sắc tươi đẹp chiếu cao, nhiệt độ gần bốn mươi độ phôi thẳng trên mặt nhựa đường của lối đi bộ, nhựa đường trên đường cái cũng bị nhiệt độ nướng càng sền sệt, chung quanh tỏa ra mùi khó ngửi. Trên đường phố đám người bị khí trời như vậy phoi đến mặt mũi mướt, hơn phân nửa là miễn cưỡng đi lại bên đường, đến khi tầm mắt của cô chuyển sang người quân nhân mặc thường phục, mặt trời chói chan cũng không làm trùng ý chí của anh, mặt mỉm cười, bước chân mạnh mẽ đi trên đường cái.

Trong đầu Trình Nặc lập tức hiện ra dáng vẻ Nghiêm Thiếu Thần mặc quân trang đi bộ, từng có người nói trên thực tế tất cả mọi người sẽ bước đi nghiêm, chỉ khác nhau với đồng phục của bạn. Quân trang sẽ làm bạn ưỡn thẳng sống lưng đi đường, vì quân trang đại biểu cho hình tượng quân nhân, mỗi mọi người mặc quân trang không cho phép khinh nhờn làm bẩn nó.

Cô hơi híp mắt, cầm điện thoại lên gọi Nghiêm Thiếu Thần, chỉ là chờ đợi trong âm máy bận.

Tôm sông chưa rửa sạch, vì vỏ cứng rắn, rất dễ dàng quẹt tay của mình bị thương, Trình Nặc cẩn thận rửa sạch trong nước, về nhà mà Nghiêm Thiếu Thần còn chưa trở lại, lúc làm việc dường như không có tinh thần, hơn nữa trong đầu toàn ya nghĩ ngổn ngang. Trước mắt, Trình Mẫn Chi chưa hoàn toàn tiếp nhận Nghiêm Thiếu Thần, vẫn về mặt nhàn nhạt với anh. Trình Nặc biết Trình Mẫn Chi không thích quân nhân, hôm nay con gái của ông lại làm trái ý nguyện của anh, việc này sao dễ bỏ qua được. Trình Nặc nghĩ nếu không phải cô độc lập từ nhỏ, chỉ sợ bây giờ cô vẫn còn lo nghĩ Trình Mẫn Chi đồng ý hôn sự.

Cô nhất định sẽ hạnh phúc, cũng nhất định để Trình Mẫn Chi biết, gả cho quân nhân, gả cho Nghiêm Thiếu Thần, cô vĩnh viễn không hối hận.

Không biết có phải vì sau khi cưới thời gian bọn họ chung đụng quá ít hay không, Trình Nặc cảm thấy nhà này phần lớn đều trống không, trong nhà chỉ có mình cô, ban đêm yên tĩnh chỉ có thể nghe tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ. Vừa nghĩ như vậy, tầm mắt của cô đã mơ hồ.

"Nha!" Không cẩn thận, mạnh tay rửa sạch tôm sông, ngón tay bị vỡ ngoài tôm sông cắt đứt, trong nháy mắt máu đỏ tươi nhiễm đỏ nước sạch xung quanh.

"Sao không cẩn thận như vậy." Lúc này sau tai của Trình Nặc truyền đến giọng nam trầm thấp trong trẻo.

Cô chợt quay đầu lại, Nghiêm Thiếu Thần xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô cong mi cười, nước mắt đọng trong hốc mắt dường như không muốn dừng lại trong hốc mắt, bị ép chảy ra ngoài. "Anh trở về lúc nào?"

Nghiêm Thiếu Thần nhú chân mày, anh thấy nước mắt trên gương mặt của Trình Nặc, không biết vì vừa mới bị thương hay vì nguyên nhân gì khác.

"Tại sao khóc?" Anh thuận theo, nắm tay của cô tỉ mỉ nhìn vết thương.

"Không sao, có thể... Nhớ nhà." Trình Nặc lắc đầu, dường như trong lòng cũng không muốn cho anh biết, tùy tiện viện lý do.

Nghiêm Thiếu Thần yên lặng gật đầu, lại nói: "Em nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ rửa sạch tôm sông này."

"Anh?" Trình Nặc nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

"Anh không đến nỗi ngay cả tôm sông cũng không giải quyết được." Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nhìn cô, không đợi Trình Nặc phản ứng, anh đã đứng bên cạnh thao nước rửa sạch tôm sông.

Trình Nặc đứng bên cạnh anh vẫn sợ run, nước mắt trên gương mặt đã sớm khô khốc, cô nhìn Nghiêm Thiếu Thần lẳng lặng đứng bên thao nước rửa sạch tôm sông. Nghiêm Thiếu Thần chỉ mặc áo sơ mi xanh biếc, hơi xắn ống tay áo, ánh chiều tà chiếu lên lưng của anh, Trình Nặc kinh ngạc nhìn thật lâu, một khắc kia cô mới hiểu được vì sao luôn có người nói đàn ông xuống bếp là cực kỳ, quyến rũ của bọn họ không chỗ nấu cơm ngon hay dở, mà ở chỗ có lòng quan tâm bà xã hay không.

"Đến đây xắn ống tay áo của anh lên đi." Nghiêm Thiếu Thần hơi ghé mắt, lạnh lùng nói, chờ hẩn rửa sạch mấy con tôm nhỏ, vẫn không thấy Trình Nặc phản ứng.

"Trình Nặc?" Anh lại gọi một tiếng.

"A?"

"Sao em còn không có xử lý vết thương?" Anh nhíu mi nhìn vết đỏ trên ngón tay của Trình Nặc, trầm giọng nói.

"A, vậy em sẽ đi ngay bây giờ." Trình Nặc gật đầu xoay người rời đi, Nghiêm Thiếu Thần nhìn bóng lưng cô rời đi, không khỏi lắc đầu, anh không biết Trình Nặc đang suy nghĩ gì, thật sự chỉ là nhớ nhà?

Anh không lập tức buột miệng nói ra suy đoán, chỉ là ở cong khóe miệng, bây giờ tới Giang Bình và Tiền Xuyên Xuyên đến báo cáo đầu tiên, Tiền Xuyên Xuyên ôm cậu con trai 1 tuổi, Giang Tiểu Hạo. Ở phòng bếp Trình Nặc còn nguyên liệu muốn làm cho xong, nếu không đã sớm chạy đến đưa bé Bảo Bảo. Nghiêm Thiếu Thần thấy mình cô bận rộn trước bận rộn sau ở phòng bếp, nên đi vào, nhưng anh nhìn hồi lâu cũng không phát hiện có thể giúp được cô cái gì.

"Anh đi ra ngoài trước đi, ở đây có mình em là đủ rồi!" Trình Nặc thấy anh - người đàn ông cao lớn đứng ở đây, không khỏi buồn cười.

"Có gì có thể giao cho anh sao?" Nghiêm Thiếu Thần nhíu mi, nói.

"Tạm thời không có, anh đi kêu bọn họ đi." Trình Nặc khoát tay, mình đã bận rộn không để ý nói chuyện với anh, đang lúc ấy thì, chuông cửa phòng khách lại vang lên lần nữa.

Cô quay đầu, bận rộn nói: "Nhanh đi xem, có phải Lâm Tu Dương và Nam Kiều hay không."

Từ lúc Lâm Tu Dương vào phòng, trong phòng khách đèn-xi-ben đã trực tiếp cao lên, Nam Kiều thấy có thể chơi với cháu trai nhỏ tự nhiên vui vẻ ôm chặt, cô biến đổi đa dạng trước chốc Giang Tiểu Hạo, chốc Giang Tiểu Hạo cười không ngừng, tay nhỏ bé nắm bắt quần áo của Nam Kiều, trong lúc nhất thời trong phòng khách vui vẻ hoà thuận.

Trình Nặc đang dọn dẹp tấm thảm, không ngờ có một người đứng sau lưng, cô quay đầu lại nhìn, thì ra là anh ta.

"Thật bất ngờ?" Lâm Tu Dương một cái tay đặt ở túi quần, người cũng nghiêng ngả đứng ở đó.

"Có chút đi," Trình Nặc nhíu mi, cười nhạt nói: "Anh còn phải đối mặt với tôi nhiều tiếng đấy, bây giờ anh đứng ở đây làm gì, còn sợ không thể thích ứng?"

Lâm Tu Dương câu môi cười, anh ta dường như cực kỳ thoải mái trả lời Trình Nặc, "Không sai, lúc này tôi bắt đầu luyện độ nhẫn nại, xem tôi có thể nhịn cô bao lâu."

Trình Nặc liếc anh ta, nói: "Vậy bây giờ anh có thể đi ra ngoài, đỡ lát nữa lại nhịn không được."

"Trình Nặc, cô đừng nghĩ tôi sẽ trở mặt nhìn anh Ba nhảy vào hồ lửa!" Lâm Tu Dương cá giận, anh ta chưa từng thấy người bất chấp như vậy.

Trình Nặc nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta, "Đây có phải hồ lửa hay không, anh Ba của anh Ba rõ ràng nhất."

Lâm Tu Dương không nói thêm, mà Trình Nặc lại tiếp tục dọn dẹp lò bếp, cô thấy kết thúc xong công việc không sai biệt lắm, lúc này mới lớn tiếng hô ra ngoài phòng bếp: "Thiếu Thần, đến đây bùng ra đi."

"Lát nữa còn có cái gì?"

"Xế chiều hôm nay cô dọn dẹp mấy thứ đơn giản."

Lâm Tu Dương nhú mi, anh đứng một bên lẳng lặng nhìn giữa Trình Nặc và Nghiêm Thiếu Thần không hề nói chuyện, bọn họ dường như biết đối phương muốn gì, đây là lần đầu tiên anh ta nghi ngờ Trình Nặc vì vốn đã có ấn tượng xấu.

Trình Nặc vẫn vì chuyện tối qua mà trong lòng phiền muộn nghi ngờ, nếu như quan hệ với Lâm Tu Dương vẫn bế tắc như vậy, vậy tương lai triển khai điều tra thì khó khăn càng thêm khó khăn, lúc cô buồn lo, điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần lại gọi đến.

"Trình Nặc, lúc trước không phải em muốn đến công ty của Dương Tử làm sao? Vừa rồi cậu ấy điện thoại đến nói, ngày mai em có thể đi trình diện."

Trình Nặc sững sốt, tình huống gì, "Chức vụ gì?"

"Thư ký của Tổng giám đốc."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bái tế

Lâm Tu Dương đột nhiên thay đổi chủ ý điều này khiến Trình Nặc cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng nếu không cần tốn thời gian tiến vào công ty của anh ta, Trình Nặc vui vẻ nguyện ý. Mấy ngày đầu cô vẫn ngồi ở bàn thư ký của phòng làm việc, bất luận Lâm Tu Dương có chuyện gì, cũng không giao cho cô xử lý.

Trình Nặc xem thường, cô biết đến nay Lâm Tu Dương vẫn còn thành kiến với mình, chuyện này nhất thời rất khó giải quyết, nếu như vậy thì cô sẽ thân thiện đối mặt, để Lâm Tu Dương tận lực không nhìn ra.

Lúc Trình Nặc dậy sớm rời giường nhìn lịch ngày treo sau cửa, cô nhìn một ngày trên lịch ngày, tầm mắt rất lâu không rời khỏi. Nghiêm Thiếu Thần đã rửa mặt xong, vừa vào phòng ngủ thay quần áo, thấy đáng vẽ của cô không nhịn được nghi ngờ.

"Trình Nặc, em làm sao vậy?" Anh nhú mi nhàn nhạt hỏi.

"Em muốn trở về Huyện L, anh bằng lòng đi với em sao?" Trình Nặc xoay người, trong đôi mắt vẫn đọng nước mắt, nhưng vẻ mặt của cô kiên quyết, giống như anh có đồng ý hay không, cô cũng phải đi như vậy.

"Có thể nói cho anh biết vì sao?"

"Anh chỉ cần trả lời có thể." Trình Nặc cố chấp lặp lại một lần.

Nghiêm Thiếu Thần đi lên trước, nhẹ nhàng nghịch mái tóc của cô, nhẹ giọng nói: "Được, thời gian lên đường?"

Ánh mắt Trình Nặc sáng quắc, "Hôm nay, có thể không?"

Đây là lần đầu tiên bọn họ trở về Huyện L sau khi cưới, trong lễ nghi dường như đã muộn, nhưng khi Trình Nặc gọi điện thoại nói cho Trình Mẫn, Trình Mẫn Chi phản ứng rất lạnh nhạt, dường như có trở về hay không cũng không sao cả.

Trình Nặc đã quen Trình Mẫn Chi xử sự thờ ơ, cô ngoéo miệng, nói: "Chúng ta y trở về thôi, trên đường bị chặn, đến sớm là tốt."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, nói: "Lẽ ra mắt, anh chưa chuẩn bị."

Trình Nặc không nhìn được buồn cười, "Từ lúc nào mà anh bắt đầu lo chuyện này rồi? Ông thích uống Tổng hà lương dịch, lúc ra ngoài mua hai bình là được." Trên thực tế Trình Nặc không biết nhiều những thứ Trình Mẫn Chi thích, chỉ là trong ấn tượng thấy ông thường mua loại rượu này. Chỉ là cô không biết đề nghị tùy tiện hôm nay, sau đó phát sinh chuyện khiến cô rất đổi kinh sợ.

Chờ bọn cô về đến nhà, Trình Mẫn Chi đã làm thức ăn xong, ông thấy trong tay Nghiêm Thiếu Thần xách hai bình rượu, cũng biết nhất định là Trình Nặc nói cho anh biết.

Trình Mẫn Chi nhàn nhạt quét mắt, nói: "Đặt đồ vật trên bàn đi, mau tắm rửa tay tới dùng cơm."

Trình Nặc đã quen ông xử sự thờ ơ, cũng không so đo ông có thái độ lạnh lùng hay không, kéo Nghiêm Thiếu Thần vào toilet. Trong gương vệ mặt Nghiêm Thiếu Thần vẫn lạnh nhạt, cô không biết cách làm vừa rồi của ba có để lại khúc mắc cho anh hay không.

"Anh đừng để ý, thật ra ông cũng cố gắng thích anh, chỉ là trên mặt đứng đắn." Trình Nặc đưa xà bông cho Nghiêm Thiếu Thần, nhìn ánh mắt của anh rồi nói xuyên qua gương.

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, "Em suy nghĩ nhiều."

Trên bàn cơm, ba người chỉ lo món ăn trước mắt, tán gẫu cũng không nhiều, chỉ là Trình Nặc thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Nghiêm Thiếu Thần, đồng thời nói mấy câu về nguồn gốc của những món ăn này.

Trình Mẫn Chi vẫn im lặng không lên tiếng kết thúc bữa cơm, ông híp mắt, lạnh lùng nói: "Lần này con trở về, có mục đích khác."

Trình Nặc bung chén cơm, không lường trước Trình Mẫn Chi sẽ hỏi như thế, cô suy nghĩ, cười nhạt, "Có thể có mục đích gì, kết hôn đến nay con và Thiếu Thần chưa trở lại gặp người, không lo lắng trên mặt người không nhìn được sao."

Trình Mẫn Chi dường như dự liệu được câu trả lời của cô, không khỏi hừ lạnh, "Con là con gái của ba, trong bụng con có chủ ý gì, thật tưởng là ba không biết?"

Cô cười khẽ, cổ sức cần môi để mình gắng giữ tĩnh táo, "Ba, Thiếu Thần đặc biệt mua rượu hiệu kính người, bây giờ người muốn vật phẩm hay không?"

"Không cần," ông trầm giọng nói, "Giữ lại, nó có chỗ hữu dụng đây."

Trình Nặc nhìn không hiểu ánh mắt của ông, cô và Nghiêm Thiếu Thần nhìn thẳng vào mắt, Nghiêm Thiếu Thần lại âm thầm lắc đầu, ý bảo cô đừng nói tiếp nữa.

Nghiêm Thiếu Thần buông chén cơm trong tay xuống, đứng lên cung kính cúi người vái chào Trình Mẫn Chi, "Ba, ở đây con xin lỗi người, mới kết hôn ngày đầu con đã bị đội đội gọi đi tập huấn, sau khi cưới Tiểu Nặc vẫn muốn về gặp người, chỉ vì do con nên mới kéo đến hôm nay."

Trình Mẫn Chi thấy thái độ của anh như vậy cũng biết sẽ tiếp tục tổn thương lòng nhau, ông gật đầu, chuyện này bỏ qua thôi. Trái tim của Nghiêm Thiếu Thần mới buông xuống, bị chuyện phát sinh lúc sáng sớm hôm sau chọc cho treo lên lần nữa, Trình Nặc không thấy, không rõ hướng đi.

※※※

Nghiêm Thiếu Thần và Trình Mẫn Chi đi dọc đường phố liếc một vòng cũng không tìm được cô, lúc Nghiêm Thiếu Thần về nhà chú ý sắc mặt của Trình Mẫn Chi, anh cảm giác không thoải mái, vì Trình Nặc mất tích, trên mặt của ông không nóng nảy, ngược lại mặt đen lại.

Nghiêm Thiếu Thần thấy ông mím chặt môi, sắc mặt cũng khó nhìn, thì bỏ qua hỏi thăm ý tứ của ông, chỉ yên lặng đi theo Trình Mẫn Chi về nhà.

Sau khi về nhà Trình Mẫn Chi đột nhiên xoay người, nhứ chắc chân mày nhìn Nghiêm Thiếu Thần, trạng thái giằng co như vậy hết mười mấy giây, ông mới trầm giọng: "Hôm nay chuyện con bé ra ngoài, cậu không biết?"

Nghiêm Thiếu Thần nhìn thấu hoài nghi trong mắt ông, khẽ lắc đầu, "Không biết, nếu không cũng sẽ không tìm không có đầu mối."

Trình Mẫn Chi nhìn ánh mắt của anh, biết rõ Nghiêm Thiếu Thần vốn không nói láo với mình, ông giận dữ cần môi, xoay người đi vào phòng bếp. Mà lúc này Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy rất lúng túng trong phòng khách, Trình Nặc trong miệng cha và con gái bất hòa cư nhiên nghiêm trọng đến nông nổi này, chỉ là anh vừa nghĩ tới Trình Nặc không nói tiếng nào không thấy, trong lòng cũng hơi nổi giận.

Trong phòng chỉ có hai người vốn không có nhiều người, Trình Mẫn Chi nấu cơm trước rồi kêu anh không cần giúp đỡ, Nghiêm Thiếu Thần thấy thế cũng chỉ nặng nề trở lại phòng của Trình Nặc. Trong phòng của cô bày trí rất đơn giản, mặt tường sạch sẽ không có tí ti dấu vết nào là bé gái trong nhà lưu lại. Cúp, hình chụp còn có đồ vật nhỏ khác cũng chính là đặt trên bàn sách, khiến anh chú ý chính là trên những đồ vật này cư nhiên không có chút bụi bặm, cho dù một năm rưỡi Trình Nặc không trở lại một lần.

Nghiêm Thiếu Thần không khỏi lắc đầu, qua điều này anh có thể phán đoán, Trình Mẫn Chi không phải là thật không thương con gái, chỉ là không khéo biểu hiện thôi.

Đang suy nghĩ đột nhiên cửa phòng ngủ bị gõ, Nghiêm Thiếu Thần xoay người mở cửa, "Ba, người có chuyện gì?"

"Cậu mau ra ăn cơm đi." Trình Mẫn Chi trầm giọng nói.

Anh gạt đầu, đi ra dọn chén đĩa, không ngờ lại bị Trình Mẫn Chi gọi lại, "Tiểu Nghiêm, cậu sẽ uống rượu đi."

Nghiêm Thiếu Thần gạt đầu, không nói gì thêm. Anh có thể uống chỉ là uống ít mà thôi, bản về phong cách thật sự anh tự nhiên không thể, huống chi đã từng chủ yếu phụ trách nhiệm vụ ngầm bắn ở căn cứ đặc chủng, gần như là không thể dính rượu.

Vốn tưởng rằng ba vợ chỉ là kêu cùng uống ít mà thôi nhưng lần này Nghiêm Thiếu Thần tính nhầm, Trình Mẫn Chi cầm hai ly thủy tinh, rót đầy hai ly rượu, Trình Mẫn Chi nâng cốc đẩy trước mặt anh, nói: "Buổi trưa chỉ có hai chúng ta, tùy tiện chút đi."

Lúc này Nghiêm Thiếu Thần mới dòi lực chú ý còn từ trên ly ra, anh yên lặng gạt đầu, "Cũng tốt." Trong lòng Nghiêm Thiếu Thần biết có lẽ Trình Mẫn Chi biết rõ ràng hướng đi của Trình Nặc, hôm nay nhiệm vụ của anh là làm sao giải quyết ly Bạch Cửu trước mắt.

Trình Mẫn Chi nhàn nhạt nhìn anh, "Vừa ăn vừa uống đi." Sau đó giờ ly lên ý bảo, tự rót vào.

Cả bữa cơm Nghiêm Thiếu Thần uống được một nửa, Trình Mẫn Chi sẽ ý bảo anh uống tiếp, cho dù sắc mặt của anh đã hơi trắng bệch.

"Tiểu Nghiêm, cậu biết con gái nhà ta lớn nhất có ưu điểm gì không?" Trình Mẫn Chi vỗ bờ vai của anh, hỏi.

"Chấp nhất, đơn giản."

"A, cậu nói không sai, nhưng đây cũng là khuyết điểm lớn nhất cả con bé," Trình Mẫn Chi bất đắc dĩ cười, "Từ nhỏ nha đầu này đã theo ta, dường như cổ chấp cái gì, đụng tường cũng không hối cải. Liền lấy cái chết của mẹ con bé..." Đột nhiên miệng Trình Mẫn Chi dừng lại, vẻ mặt ông phức tạp nhìn Nghiêm Thiếu Thần, thật lâu mới nói: "Hôm nay nếu con bé trở lại, coi như xong, hai năm qua nó không ở bên cạnh ta, tình huống của ta cũng không biết, chỉ là nó giống ta, đều là một con đường đi đến người xấu, bây giờ nó chọn cậu, sẽ quyết một lòng sống qua ngày với cậu, nó ngoài tính khí bướng bỉnh, điều gì cũng rất tốt, đến lúc đó... Đừng có lỗi với nó."

Nghiêm Thiếu Thần thấy đôi mắt ông hồng hồng, đây là lời từ đáy lòng của ông, hôm nay nếu không phải ông uống rượu, chỉ sợ vẫn giấu trong lòng không chịu thổ lộ.

"Ba, cô ấy là vợ của con, con sẽ đối đãi thật tốt với cô ấy." Vẻ mặt Nghiêm Thiếu Thần nghiêm túc, nhìn thẳng Trình Mẫn Chi nói.

Trình Mẫn Chi cười nhạt, đáp án này ông dường như rất hài lòng, không tiếp tục đề tài vừa rồi mà nói, "Nào ta nâng ly uống."

Hai người, nửa chai rượu, lúc Nghiêm Thiếu Thần say rượu không giống những người khác sẽ phát tiết tâm tình, anh là đi ngủ, càng uống say, ngủ càng trầm, nhớ năm đó một mình anh bị mấy người trong đội trút, uống hai ly Bạch Cửu vào, anh vẫn ngủ thẳng trưa hôm sau mới tỉnh.

Nghiêm Thiếu Thần uống đến sau cùng khi ánh mắt đã đăm đăm, anh cứng lưỡi khó khăn nói: "Ba, con muốn trở về phòng nằm."

※※※

Lúc Trình Nặc về nhà ngủ được mùi rượu đầy phòng cô bị nghẹn đến không thở nổi, trong phòng khách cũng không mở đèn, Trình Nặc nhấn công tắc mở màu đen, nhất thời khiến cô sợ hết hồn.

Chỉ thấy cha của cô vẫn ngồi nghiêng bên cạnh bàn ăn, trên bàn rất hỗn loạn, tay Trình Mẫn Chi vẫn siết ly rượu, Trình Nặc nhú mi, đi lên đoạt ly rượu của ông.

"Con làm gì thế?" Trình Mẫn Chi thấy cô về nhà, trên mặt nóng nảy cũng biến mất, ngược lại trên mặt chỉ còn vẻ mặt giận dữ.

"Ba không thể uống nữa." Trình Nặc nhàn nhạt nói.

"Uống hay không uống là chuyện của ba, con ít quan đi." Trình Mẫn Chi liếc cô, tiếp tục nhấp rượu trong ly.

Trình Nặc giận dữ sợ, "Thiếu Thần đâu ba cũng cho anh ấy uống?" Trình Nặc không thấy bóng dáng của anh trong phòng khách thì thuận miệng hỏi.

"Nó ở phòng ngủ." Tay Trình Mẫn Chi chỉ phòng ngủ của cô.

Trình Nặc cảm thấy không ổn, cô vội vàng để đồ trong tay xuống chạy vào trong phòng ngủ, khi đẩy cửa đã ngửi mùi rượu xông vào mũi, Trình Nặc chột giật mình.

Nghiêm Thiếu Thần lẳng lặng nằm trên giường, trên người không có khoác áo cứ như vậy trầm trầm ngủ mê man, Trình Nặc nghe anh hít thở đều đều, trái tim không khỏi căng thẳng, cô hung hăng cắn môi, xoay người lao ra phòng ngủ.

"Anh ấy không uống rượu, làm sao ba lại trút say anh ấy!"

"Quan tâm nó?" Trình Mẫn Chi nhú mày, lạnh lùng nói: "Vậy sao con không sớm nói cho nó biết, hôm nay con biến mất rồi cuộc đi đâu?"

"Ba, có một số việc nếu ba chịu buông ra, có thể tốt hơn bây giờ!" Trình Nặc tức giận nhìn ba của mình.

Trình Nặc nói xong xoay người đi vào phòng ngủ của mình, nếu lúc này Nghiêm Thiếu Thần không say rượu, cô không muốn ở đây ngây ngô một khắc nào.

Trình Mẫn Chi thăm thẳm thở dài, nói: "Con đi gặp bà ấy đi, ba không đoán sai."

"Đúng, con đã để ba thất vọng!" Đã nhiều năm như vậy, ông không hề thay đổi.

Ông lạnh lùng cười, "Con không nói tiếng nào đi bái tế bà ấy, có suy nghĩ cho ba hay không?"

Trình Nặc bực tức, "Cho nên ba giận chó đánh mèo anh ấy? Ba tức giận thì có thể tìm con, biết rõ Nghiêm Thiếu Thần không rõ chuyện gì! Ba, đến đây trước, con chưa nói gì cho anh ấy biết, sao ba lại đi làm khó anh ấy!"

"Tiểu Nặc," Trình Mẫn Chi đột nhiên gọi cô lại, "Thật ra thì Nghiêm Thiếu Thần nên biết con đầy ý mục đích của nó, cho dù con chưa nói. Ba chúc say nó là ba không đúng, nhưng người này thật là khá. Nó không thể uống, điều này lúc đầu kết hôn, ba đã nhìn ra, nhưng nó thấy ba mất hứng, một chữ không cũng không nói." Trình Mẫn Chi nhìn thẳng con gái của mình, con bé đưa lưng với mình, không thấy được trong mắt ông nhìn xung quanh, thật may là cô không thấy được.

Trong mắt Trình Nặc ngẩn lẹ, một thoáng khi đóng cửa lại, cô đột nhiên cảm thấy một chết được, chưa bao giờ có một
môid!@.\$#@#/@q\$.@don.com

Khi trở về đã là chạng vạng, lúc này ngoài cửa sổ sáng sớm đã xuyên qua màn đêm, cô lẳng lặng nhìn người vẫn còn ngủ say, đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng ôm hông của anh, gương mặt dán chặt anh, cảm giác được làn da ấm áp trên mặt anh, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Mặc cho chất lỏng mát mẻ lưu trên mặt của anh.

Hôm sau chờ bọn họ về đến nhà thì đêm đã khuya, Nghiêm Thiếu Thần lái xe muốn đi xuống, Trình Nặc lại đột nhiên kéo anh lại. Nghiêm Thiếu Thần không hiểu, nghi hoặc nhìn cô, "Em làm sao vậy?"

"Anh không trách em sao? Cũng không hỏi xem hôm qua em đi làm gì sao?" Trình Nặc nhú mi, nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, nói: "Em không nói, tự nhiên có lý do của em."

Trình Nặc giật mình, có lẽ trong lòng anh đã rõ ràng tất cả, chỉ là tôn trọng cô, mới không hỏi gì. Chóp mũi của cô đau xót, thân thể tự nhiên tựa vào trên vai của anh, lầm bầm nói: "Anh muốn cô ấy." Mặc cho nước mắt dính ướt quần áo của Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc khóc thật lâu, cô thút thít, đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt nghi hoặc nhìn anh.

Nghiêm Thiếu Thần không hiểu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trình Nặc nghiêm trang hỏi: "Kết hôn lâu như vậy, vì sao anh không hôn em?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lần đầu tiên

Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mày, trong vẻ mặt bình tĩnh thoáng vẻ hoang mang, "Xuống xe trước đi."

Trình Nặc vốn là người da mặt dày, nhưng vừa nghe anh nói như thế, ngược lại mặt đỏ trước, cô hấp tấp vội vã cúi đầu đi vào nhà, nhanh chóng bỏ rơi Nghiêm Thiếu Thần thật xa.

Trình Nặc chạy về phòng ngủ rồi nằm trên giường, nghe tiếng mở khóa rì rào trên cửa chính, sau đó là tiếng bước chân trầm ổn của anh đến gần mình.

Trình Nặc tiện tay kéo chăn che đầu, trong một thoáng Nghiêm Thiếu Thần đẩy cửa phòng ra, bên tai Trình Nặc chỉ nghe được nhịp tim của mình đập bang bang.

Nghiêm Thiếu Thần đi vào, thoáng dùng lực kéo chăn ra, anh nhú mi không hiểu nhìn cô, "Em đắp chăn làm gì?"

"Lạnh..." Đây là lời nói láo dối nhất của Trình Nặc, nói xong ngay cả bản thân cô cũng hối hận.

"Nhanh đi thay quần áo, không phải ngày mai em phải đi làm sao?" Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, nói xong cũng xoay người cởi áo khoác xuống, cầm áo ngủ mới thay hôm qua đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy truyền ra trong phòng tắm, Trình Nặc mới đứng dậy, cô vỗ vỗ mặt mũi còn căng thẳng, âm thầm oán thầm, khản trương như vậy

làm gì, lời nói vừa rồi chỗ nào không đúng đắn?

Nghĩ như vậy cả người Trình Nặc điều buồn lòng, cô cầm khăn tắm bỏ chạy đến phòng tắm kế bên phòng khách. Hơi nước nóng tràn ngập ở phòng tắm, Trình Nặc quần khăn tắm, nhìn mình trong gương, tóc còn chưa sấy khô, trên mặt đã bị hơi nóng bốc hơi hồng nhuận.

Khi cô trở về phòng ngủ, Nghiêm Thiếu Thần đã nằm ở trên giường xem ti vi, điều khiển ti vi trong tay anh lẩn qua lộn lại chơi đùa, anh khẽ nâng chân mày, nhìn cô đi vào tầm mắt của mình.

Trình Nặc mím môi, lúc ánh mắt nhìn anh, bất giác đỏ mặt, giọng nói vo ve: "Anh còn chưa ngủ?"

"Ừ, đang đợi em." Anh thả điều khiển ti vi trong tay xuống, ngồi thẳng người.

Trình Nặc đỏ mặt, "Kia... Anh chờ em thay áo ngủ."

Cô thầm than vừa đi tắm làm sao không trực tiếp cầm áo ngủ đi, lúc này dù nói như vậy, không khỏi bị anh nghe ra mấy phần cố ý. Cô đi bộ từ từ vào phòng tắm, chợt cảm giác có trận gió sau lưng, cánh tay người đã kèm lại.

Cô ngoái đầu nhìn, ánh mắt của anh chứa lửa chính trực thẳng mình chằm chằm, Trình Nặc tâm loạn, cuống quýt lại có thể bị anh ban quay cơ thể, bốn mắt nhìn nhau, Trình Nặc cảm thấy ánh mắt của anh bức người, dưới tình huống như vậy ngay cả cô cũng không ngờ, lúc này lại lo lắng khăn tắm có thể đột nhiên rơi xuống hay không.

"Thiếu Thần?" Tâm cô sợ hãi nhìn anh, "Em cảm giác... Còn quá nhanh." Nói đến cuối cùng tiếng nhỏ như muỗi kêu, cô bắt buộc mình cúi đầu, sợ bị ánh mắt của anh cắn nuốt, hăm sâu như vậy không rút ra.

Nghiêm Thiếu Thần nhếch môi, "Em sợ?"

"Hơi có cảm giác này." Trình Nặc gật đầu, vẻ mặt của cô rất thành khẩn, tâm niệm Nghiêm Thiếu Thần chịu buông tha.

"Cũng được," Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nhìn cô, nhìn vẻ mặt cô hiện ra mấy phần nhẹ nhõm không khỏi cảm thấy buồn cười, "Vậy chúng ta nói tiếp chuyện em được nhận làm lúc ở trên xe trước."

Trình Nặc chưa kịp phản ứng, môi của cô đã dán môi của anh, Trình Nặc có thể cảm giác trong nháy mắt tiếp xúc thì môi anh hơi lạnh, ngược lại bị anh từng bước tiến gần, trong chốc lát cô đã lần lượt thua trận, yên lặng thừa nhận nụ hôn của anh.

Đại não của Trình Nặc mất không chế trước đó còn nghiêng cứu tính tình của Nghiêm Thiếu Thần, anh quả nhiên là điển hình vô cùng im lìm, ở bên ngoài anh có thể đối đãi lạnh nhạt với bất luận kẻ nào, ở nhà sẽ lựa chọn bày tỏ. Trình Nặc không biết mấy ngày trước tình hình phát sinh ở đâu, bọn họ mặc quần áo cùng ngủ, không làm gì khác. Có lẽ là Nghiêm Thiếu Thần chờ, anh đang đợi cô có ngày tự nói với mình, chuẩn bị xong.

Đang nghĩ phân tâm, lúc cô chợt cảm thấy thân thể chợt lạnh, khăn tắm cư nhiên tự động rớt xuống, cô nhìn thấy Nghiêm Thiếu Thần đang rực lửa nhìn mình, một khắc kia Trình Nặc thật muốn tìm lỗ dưới đất để chui vào.

Nghiêm Thiếu Thần nhẹ nhàng hôn môi của cô, không hỏi cô gì nữa, ngược lại ôm lấy cô, giây kế tiếp, cơ thể của cô đã trần trụi nằm trên giường, cô nhìn Nghiêm Thiếu Thần còn mặc đầy đủ, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Trình Nặc định quay đầu không nhìn anh nữa, không ngờ Nghiêm Thiếu Thần lại cố chấp quay trán của cô, "Nhìn thẳng anh."

Trong giọng nói của anh không có chút nào trung cầu, ngược lại giống như ra lệnh.

Trình Nặc chưa từng thấy anh như vậy, cô suy đi nghĩ lại vắt hết óc suy nghĩ, mới nói: "Anh sẽ nhẹ chứ?"

Nghiêm Thiếu Thần hơi nhếch lên môi, hôn cực kỳ nhẫn nại lướt qua môi của cô, anh nhẹ nhàng mút cổ của cô, cảm nhận được người trong ngực hơi run rẩy, động tác của anh cực kỳ dịu dàng, hôn đến khi cơ thể của Trình Nặc dần dần nóng rang. Cơ thể của anh đè ép cô, tay đang dạo chơi trên cơ thể của cô, cảm giác thân thể cô run rẩy.

Trình Nặc cắn môi, cảm giác động tác của người trên người mình tuy mềm nhẹ, nhưng cô lại run rẩy kịch liệt, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ làm cô đau khóc lên. Cô dời lực chú ý theo động tác biến hóa của Nghiêm Thiếu Thần, dần dần không suy nghĩ sự kiện kia nữa, ngược lại bắt đầu hưởng thụ loại vuốt ve chưa bao giờ có.

Cô hơi há miệng, hôn cô Nghiêm Thiếu Thần, vóc người của anh cường tráng, lúc đè trên người cô, Trình Nặc thậm chí cảm thấy có loại áp chế, mặc dù khiến cô thờ dờ dẫm, nhưng loại thân mật này sẽ cho người vô hạn lưu luyến. Trình Nặc dần dần hồ hạp dờ dẫm, nhất là cô cảm giác bụng đang khiến cô đỏ mặt.

Nghiêm Thiếu Thần chiếm hữu môi cô lần nữa, tay và ngón tay của cô giao nhau, anh hôn còn có lực độ, thậm chí Trình Nặc có thể cảm giác được anh hô hấp càng ngày càng nặng nề, lúc cô đang hết sức phân tâm, chợt cảm thấy dưới thân bứt rứt đau nhói, trong cơ thể cảm giác căng trướng chưa bao giờ có, cô cảm giác mình bị xé rách.

Nghiêm Thiếu Thần hôn nhẹ nước mắt chảy xuôi trên mặt mũi của cô, anh nhìn mắt Trình Nặc ngẩn lệ, biểu tình trên mặt cũng thay đổi phức tạp.

Nghiêm Thiếu Thần hơi chần chờ, nói: "Nếu không..."

"Không," Trình Nặc ngắt lời của anh, cô cắn cắn môi, "Trên thực tế, lúc này em hạnh phúc, vì có anh."

Nghiêm Thiếu Thần thu hồi vẻ mặt, nhẹ nhàng ấn nụ hôn lên môi cô, giống cô buông lỏng cảm xúc, anh cũng bắt đầu thông thả, mỗi một cái đều cố gắng vào chỗ sâu hơn, anh nhìn sắc mặt Trình Nặc ửng hồng, bên tai cũng là hô hấp hỗn loạn và phát ra tiếng rên rỉ của cô.

Ngoài lúc đầu bứt rứt đau đớn, kể tiếp Trình Nặc đã cảm giác tốt hơn, dần dần khi anh tiến vào trong cơ thể mình có thể hiểu rõ cảm nhận khác. Đó là loại phong phú, va chạm, khiến cô trong hô hấp hỗn loạn có thể cảm nhận được thăng bằng. Loại cảm giác này giống như một loại nghiện, biến hóa theo động tác của Nghiêm Thiếu Thần, khi anh rời khỏi thì cô sẽ cấp bách tiến vào, mà khi tiến vào là nguyện cầu tiếp xúc sâu hơn.

Động tác của Nghiêm Thiếu Thần càng gia tăng, Trình Nặc tự nhiên dựa vào anh, đây giống như là một loại phối hợp, hai người cũng đang tìm vị trí thân thể càng hòa hợp kết hợp.

Trình Nặc hô hấp càng ngày càng dồn dập, hỗn loạn, cánh tay của cô vòng chặt quanh bả vai của anh, cô cảm nhận Nghiêm Thiếu Thần tạo sức nặng cho cô, sau đó toàn thân bắt đầu không ngừng rút vật thô ra, cả người giống như bay lên.

Nghiêm Thiếu Thần hôn khoe môi của cô, nhẹ tay lau mồ hôi trên trán của cô, mà động tác của anh cũng từ từ nhanh hơn, biên độ cũng càng phát ra nặng lên, sau đó mười mấy cái □ leo đến cao trào.

Trình Nặc tiện tay rút khăn giấy ở mép giường ra, cô nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán anh, khẽ mỉm cười, "Quả nhiên là công việc dùng thể lực."

Lúc Nghiêm Thiếu Thần nghe xong lời này, biểu tình trên mặt bắt đầu phức tạp, anh hít con người, "Là sao, em muốn biểu đạt cái gì?"

"Ho khan, đối với em mà nói, đây là công việc dùng thể lực, hoàn thành sao?" Trình Nặc thấy anh nhìn mình chằm chằm, trong lòng nhất thời sợ hãi, nếu tới một lần như vậy nữa, sẽ khiến cô hoàn toàn tê liệt.

Sáng hôm sau, lúc Trình Nặc rời giường bên cạnh đã không có bóng người, cô không thấy Nghiêm Thiếu Thần, ánh mắt hơi âm ảm, cô ngo ngắc nhìn vách tường, nhớ đoạn đối thoại của bọn họ tối hôm qua.

Trình Nặc hỏi anh, "Vì sao phải chờ đến hôm nay?"

Nghiêm Thiếu Thần cong khoe môi, "Trước đó, em vẫn chưa chuẩn bị xong."

Trình Nặc giật mình, "Vậy sao hôm nay anh xác định?"

Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nhìn cô, không nói.

Trình Nặc thấy anh không nói, ngẫm nghĩ, chắc là cô nói câu kia ở trên xe nên đã gây họa, cô biumôi, lại nói: "Lời nói, quả nhiên không thể nói lung tung."

"Thật ra thì, hôm nay anh cũng chú ý em, thấy em chỉ là do dự không có phản kháng, mới tiếp tục."

Trình Nặc chột ngời dậy, nhìn trên mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhất thời cảm thấy bức tức. Nhưng ngẫm nghĩ người nào khiến cô liều chết chống đỡ, không muốn gặp gỡ người chủ không chịu thua này, ngậm bồ hòn làm ngọt, nói không phải là cô thôi.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, trong bộ đội nghênh đón quân diễn theo lệ thường, lần này quân khu B và quân khu N tiến hành liên hiệp diễn tập, diem~dan~le~quy~don lần này mục đích biểu diễn huấn luyện chủ yếu là hợp tác và trao đổi giữa quân đội, cùng với sử dụng vũ khí kiểu mới và kỹ năng thông tin điện tử vận dụng ở trong tình huống chiến tranh, hai phe hồng lam trong phạm vi xác định, không thiết lập bối cảnh, trước đó lấy cướp đoạt để chỉ định bãi đất và suy tính tổn hại chiến đấu trong chiến tranh song phương.

Nghiêm Thiếu Thần liếc nhìn văn kiện trong tay, tô màu hạn chế, ánh mắt tập trung vào bản đồ trên bàn.

Sư tham mưu trưởng Dư Mặc nhàn nhạt nhìn anh, nói: "Trước mặt những lời này đều có thể làm đạo lý đầu, nhưng chúng ta muốn tìm mục tiêu chính xác, cướp lấy bãi đất và khống chế phần trăm tổn hại chiến đấu."

Một bên đoàn Tham mưu trưởng Tô Húc ôm bả vai, cười hắc hắc, cả lo phát phơ nói: "Bãi đất thì dễ bàn, mấu chốt là tổn hại chiến đấu, bố trí tối tăm để cho chiến đấu đánh thủ đoạn lưu manh, không tiếc bất cứ giá nào đến mức liều mạng vô ích với quân địch!"

"Thiếu Thần, cậu thấy thế nào?" Dư Mặc ôm cánh tay, hỏi.

"Xây dựng đoàn tăng cường, mũi tiến công chính là bãi đất và phá hủy đội viên tinh nhuệ của đối phương, tổn hại chiến đấu sẽ tổn thất hơn đối phương."

"Ừ, không tệ," Dư Mặc khẽ gật đầu, "Được rồi hôm nay trước hết thảo luận đến này, các người trở về chuẩn bị, nên lên đường."

Dư Mặc thấy người xung quanh đi không sai biệt lắm, anh vỗ bả vai Nghiêm Thiếu Thần, nói: "Mới kết hôn một tháng, lại kéo cậu ra ngoài hai tháng, vợ của cậu sẽ không có ý kiến chứ?"

"Sẽ không, trước khi kết hôn cô ấy đã cân nhắc những thứ này." Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, Trình Nặc rất hiếm khi đùa bỡn tính khí trẻ con trước mặt anh, nhất là vào thời điểm này.

"Ai, hũ nút cậu như vậy được xem là cưới được cô dâu tốt, hôm qua Diêu Diêu vừa nghe tôi muốn đi ra ngoài mấy tháng, tính khí ầm ỹ không làm cả com tôi." Dư Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm tiểu tử tông trong nhà thật đúng là bó tay với cô.

Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mi, nói: "Cô ấy không chịu kêu anh tiếng chú nhỏ?"

"Nếu cô ấy chịu, năm năm trước đã kêu, đâu có thể kéo tới hôm nay." Dư Mặc khoát khoát tay, vẫn như đầu buổi tối gặp Trương Diêu nên nói thế nào.

"Vậy buổi tối tôi hỏi Tiểu Nặc, nếu như có thể đón Diêu Diêu đến nhà chúng tôi, để cho Tiểu Nặc trông giữ."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tạm thời chia ly

"Vậy làm sao không biết xấu hổ, nha đầu Diêu Diêu được tôi nuông chiều thành thói quen, đến lúc đó có thể chọc Trình Nặc mất hứng." Dư Mặc vừa nghe lời này, cảm thấy không khỏi động lòng.

"Không, tôi nghĩ Tiểu Nặc sẽ thích Trương Diêu."

Trước khi Trình Nặc tan việc đột nhiên nhận được điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần, cô cảm thấy ngoài ý muốn, vì gần đây anh luôn bận rộn đến rất khuya thậm chí có lúc sẽ ngủ trong kí túc xá của bộ đội.

"Có chuyện gì?" Trình Nặc ngẩng đầu nhìn Lâm Tu Dương ngồi ở đối diện mình, nhẹ giọng hỏi.

"Em tan việc thì trực tiếp về nhà?" Nghiêm Thiếu Thần cảm điện thoại bước nhanh xuống lầu, anh lấy chìa khóa trong túi quần áo ra.

Trình Nặc đột nhiên nghe được câu hỏi như vậy, không nhịn được buồn cười, "Em ngoài về nhà, còn có thể chạy trốn ở đâu?"

"Ừ, anh đi đón em," Nghiêm Thiếu Thần thoáng ngừng lại, cũng cảm giác mình hỏi không thích hợp lắm, "Sáu giờ em mới tan việc?"

Trình Nặc vừa nghe anh muốn đến đón mình, cảm thấy uất ức, cô cười, "Thời gian em tan sở không phải do em quyết định, phải xin phép Lâm tổng." Lúc Trình Nặc nói lời này thì cô ý nâng cao giọng, khiến Lâm Tu Dương chú ý.

Lâm Tu Dương vừa nghe cô nói mình, cũng nhảy bèn ngẩng đầu lên, trong bụng đánh giá, điện thoại chắc là anh Ba gọi đến, bảo đảm nha đầu này không nói chuyện gì tốt về mình, nghĩ tới đây mà Lâm Tu Dương trừng mắt Trình Nặc.

"Thiếu Thần, em đoán chừng hôm nay sẽ về hơi trễ, trong tay còn có công việc, không hoàn thành thì Lâm tổng mất hứng nha." Trình Nặc nhướn mày nhìn thẳng Lâm Tu Dương, câu môi mỉm cười.

Lâm Tu Dương hung ác trợn mắt nhìn cô, "Trình Nặc, hôm nay cô về sớm đi thôi, công ty không có chuyện gì."

Trình Nặc mỉm môi cười, nhẹ giọng nói: "Lái xe chú ý an toàn, em chờ anh ở dưới lầu."

Cô khép điện thoại lại, thu thập đồ đạc đơn giản, đi thẳng đến trước mặt Lâm Tu Dương, cô hắng giọng, nói: "Lâm tổng, chín giờ rưỡi sáng ngày mai là hội nghị ngành quản lý tôi đã thông báo xuống, mặt khác xế chiều ngày mai ngài có một cuộc hẹn, công ty thương mại nước ngoài 'Lệ Vinh'."

Lâm Tu Dương khoát tay, lúc này không có tâm tình gì nghe cô sắp xếp nhật trình ngày mai, có thể không gặp phải anh Ba mặt lạnh đã là không tệ, anh hối hận lúc đầu đồng ý cô đến làm, dĩ nhiên càng ảo não mình không thấy rõ mục tiêu lớn, trêu chọc vị tiểu tông sống như vậy.

Trình Nặc nhếch môi, xoay người cầm túi đi xuống lầu dưới.

Đội Nghiêm Thiếu Thần đến đã là chuyện của gần mười phút sau, cô nghiêng đầu nhìn người ngồi chỗ tài xế, mỉm cười mở cửa xe ra, "Nhanh hơn dự tính của em nha."

Anh nhú mày, "Mặt đường tương đối thuận, không có kẹt xe."

"Đi thôi, khó được anh trở về sớm như thế, buổi tối muốn ăn gì?" Trình Nặc tâm tình không tệ, trong đầu đang suy nghĩ kiểu nấu cơm đa dạng, đột nhiên nghe tiếng gõ thủy tinh trên cửa sổ chỗ tay lái xe.

Cô dõi mắt tùy theo, không đoán được lại là Lâm Tiêu. Từ lúc cô đi làm ở tập đoàn "ST" đến nay, cô thường chạm mặt với Lâm Tiêu, ngoài công việc bình thường cùng xuất hiện bên ngoài, hai người rất ít chào hỏi.

"Anh Thiếu Thần, đã lâu không gặp anh." Lâm Tiêu khom người, lúc cười trên gương mặt lộ ra hai má lúm đồng tiền nhạt.

"Ừ, em sắp tan việc?" Nghiêm Thiếu Thần khẽ gật đầu, nhàn nhạt hỏi.

"Đâu có nhanh như vậy, đến bây giờ thương nhân đều lấy nguyên tắc bóc lột sức lao động của công nhân viên tối đa nhất, này không, em vừa định về trước giờ lập tức bị anh em gọi lên lầu." dien!@\$dan!@le~#quy@don Khi Lâm Tiêu nói lời này trong giọng nói không khỏi có chứa oán giận, dĩ nhiên cô không để ý bực phát loại bực tức này trước mặt Trình Nặc, Trình Nặc không phải là loại người nói huyền thuyên, điểm này cô có thể khẳng định.

"Cô không cần lên rồi." Trình Nặc đột nhiên chen vào một câu.

Lâm Tiêu không hiểu nhìn cô, "Vì sao?"

Trình Nặc nhàn nhạt nói: "Trước khi tôi ra cửa anh ấy đã gọi Nam Kiều qua, nói là buổi tối có xã giao, muốn cô ấy đi cùng."

Lâm Tiêu nổi dóa, tay chống nạnh, tức giận nói: "Anh ấy thật không đáng tin cậy, lại không nói một tiếng!" Lâm Tiêu nói xong xoay người đi, cũng không gì thêm với người trong xe.

"Xoay cửa kính xe lên đi, lái xe, lát nữa em muốn đi siêu thị mua vài món đồ." Trình Nặc vỗ Nghiêm Thiếu Thần, nhẹ giọng nói.

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, khởi động xe, lái trên đường.

"Thiếu Thần, em muốn hỏi..." Trình Nặc chỉ nói phân nửa, cô lẳng lặng nhìn Nghiêm Thiếu Thần, có liên quan Lâm Tiêu, cô không nhận được muốn hỏi mấy câu, có thể nhìn phản ứng của Nghiêm Thiếu Thần, lại cảm thấy là mình chuyện bé xé ra to.

"Ừ?" Nghiêm Thiếu Thần nhú mày nghi ngờ.

"Anh không có gì muốn nói rõ với em sao?" Cô vắt hết óc suy nghĩ câu hỏi gần như bình thường.

"Có liên quan phương diện nào?" Nghiêm Thiếu Thần không hiểu, anh quay đầu nhìn cô, hôm nay Trình Nặc nhìn giống như có tâm sự.

"Về... Lâm Tiêu, cuối cùng em cảm thấy có gì không đúng, không biết là ở đâu." Trình Nặc thờ nhẹ, nhắm mắt rốt cục hỏi ra.

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, nghi ngờ làm sao lại nói Lâm Tiêu, anh trầm mặc chốc lát, nói: "Cô ấy là em gái của Dương Tử, khi còn bé cũng là nha đầu nghịch ngợm nhất trong đại viện, tính tình của cô ấy giống như bé trai, cả ngày tụ tập với cả đám bé trai mà phạm tội, nhưng khi trưởng thành, phương diện này cũng thu liễm không ít."

Trình Nặc trầm thờ dài, quả nhiên không thể quanh co lòng vòng với Nghiêm Thiếu Thần, "Em cảm giác Lâm Tiêu có ý tứ với anh."

"Có ý tứ là có ý gì?" Nghiêm Thiếu Thần dừng xe trước cửa bãi đậu xe của siêu thị, "Xuống xe đi."

"Anh!" Trình Nặc nổi dóa, quyết định buông tha cho vấn đề này, "Đi thôi." Vừa nói, vừa mở cửa xe linh hoạt nhảy xuống xe.

Nghiêm Thiếu Thần không hiểu lắc đầu, đến bây giờ anh cũng không hiểu nha đầu này rốt cuộc muốn hỏi gì.

※※※

Ban đêm, Nghiêm Thiếu Thần dựa trên người của cô đòi hỏi vô tận, trong phòng tràn ngập hơi thở kiêu diễm, hai người đều hiểu rõ loại tiếp xúc thân mật này, khi bốn lần lên đỉnh, anh nhẹ nhàng hôn trán của Trình Nặc, trong mắt đều là thương tiếc.

"Mệt mỏi sao?" Trên tay anh còn dính mồ hôi, vuốt ve mái tóc của cô đúng lúc tự nhiên dính chung một chỗ.

"Hôm nay mức độ anh đòi hỏi nhiều hơn." Trình Nặc tựa vào trong ngực của anh, tiếng như muỗi rên nói.

"Anh thấy buổi chiều em hỏi vấn đề một thời lưu hành đạt đỉnh cao, nghĩ thầm hôm nay rất có tinh thần đi."

"Nghiêm Thiếu Thần, anh giả bộ hồ đồ, hay là thật hồ đồ, anh quá lăm rồi biết trốn tránh câu hỏi của bà xã như vậy!" Trình Nặc giận dữ sợ, chẳng lẽ buổi chiều anh nghe ý tứ mình hỏi, chỉ là giấu sự thật mà giả bộ hồ đồ?

"Ừ?"

"Vậy anh nói rõ cho ta biết, cô ấy có phải thích anh hay không, đừng nói anh không biết em đang hỏi người nào, Lâm Tiêu!" Trình Nặc cắn môi, có lúc đối thoại đơn giản với Nghiêm Thiếu Thần là một loại tự ngược, người này có thể không cần tốn nhiều sức để đuổi cô đi.

"Em cảm thấy vấn đề này rất quan trọng sao? Bây giờ mà nói, anh cảm thấy không cần thiết suy nghĩ loại vấn đề này." Nghiêm Thiếu Thần ôm cô vào trong ngực, âm giọng nói.

Trình Nặc cứng họng, nghe anh nói như thế, giống như là cô nhỏ nói thành to, cô buông tiếng thở dài, "Hôm nay anh đột nhiên đón em về nhà, không phải chỉ muốn dùng bữa ăn tối với em đi."

"Em hỏi rất tốt, vốn là anh muốn nói với em ở trên xe, chỉ là thấy tâm tình của em không tệ, muốn chờ trễ một chút sẽ nói cho em biết." Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, thấy môi cô hơi khô khốc, lấy ly nước trên tủ đầu giường đưa cho Trình Nặc, "Ngày mai anh phải theo bộ đội đến thành phố T."

Cơ thể Trình Nặc run lên, cô ngưng động tác trên tay, vội vàng hỏi, "Phải đi bao lâu?"

"Khoảng ba tháng, nếu diễn tập thuận lợi, hai tháng là có thể trở lại."

Trình Nặc vừa nghe là quân diễn, trong lòng không khỏi căng thẳng, cô lo lắng hỏi: "Kia... Gặp nguy hiểm sao?"

"Hoàn hảo, vấn đề không lớn." Anh nhàn nhạt nói, lời của Trình Nặc khiến anh không khỏi xúc động, hai người gắn kết ở trình độ nhất định mà nói là một loại an ủi, vì lo lắng cho đối phương, mặc dù chuyện này rất tầm thường.

Ngực Trình Nặc đột nhiên bị đè nén, cô dựa đầu vào ngực của Nghiêm Thiếu Thần, "Đáp ứng em, chú ý an toàn, em ở nhà chờ anh." Giọng nói trong sáng, rõ ràng.

Nghiêm Thiếu Thần chợt cảm thấy tim có thứ gì bị đâm, lần nữa anh nhớ đến đội trưởng năm đó mà xúc động, có nhà, mạng sống này không còn là chuyện của bản thân mình nữa, nó gánh vác hi vọng của người còn lại, anh phải chịu trách nhiệm với cô, không thể để cô sống trong lo lắng hãi hùng.

Anh nhẹ nhàng hôn gò má của cô, "Xin hãy tin tưởng anh, không cần phải lo lắng."

Trình Nặc ra sức gật đầu, tham luyến ôm anh thật chặt, bắt đầu từ bây giờ đến khi anh đi ra ngoài, cô sẽ gác lại những suy tính, "Nghiêm Thiếu Thần, vạn nhất trong khoảng thời gian này em nhớ anh thì sao bây giờ?"

"Điều kiện cho phép, anh sẽ gọi điện thoại cho em, không cần suy nghĩ quá nhiều," anh cong khóe môi, lại nhớ đến chuyện Dư Mặc giao phó cho anh buổi chiều, liền nói: "Em đừng suy nghĩ lung tung, trước anh giao cho em một nhiệm vụ."

"Chuyện gì?" Trình Nặc không hiểu, theo sát hỏi.

"Em có ấn tượng với Tham mưu trưởng Dư Mặc của chúng anh đi? Anh ấy nhận nuôi dưỡng một cô con gái tên là Trương Diêu, lần này thời gian đi thành phố T cũng không ngắn, anh ấy không yên lòng để Trương Diêu ở nhà một mình, nếu như có thể, anh muốn để con bé đến chỗ của chúng ta, hai người các em làm bạn lẫn nhau, dĩ nhiên cũng giúp Dư Mặc trông coi một thời gian."

"Vấn đề này không lớn, làm sao, nha đầu kia rất khó giữ?" Trình Nặc nhủ mảy, thuận miệng hỏi câu.

"Không phải, chỉ là rất có tính cách, đến lúc đó em gặp cơ bé sẽ biết." Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, Trương Diêu được xem như nhân vật phong vân trong bộ đội của bọn anh, nguyên nhân quan trọng là Dư Mặc không giải quyết được. Dư Mặc dẫn binh đánh giặc bản lãnh tuyệt đối hạng nhất, nhưng quân giáo Trương Diêu, năng lực của hấn lại rất đáng nghi.

"Phốc, anh thật rất nể mặt em, nhưng mà quyền lợi là tiêu hao thời gian rảnh rồi thường ngày cũng tốt lắm."

Lúc này Trình Nặc đáp ứng rất nhẹ nhàng thoải mái, suy nghĩ nha đầu này chống phá trời cũng chỉ là đứa bé nóng nảy đùa bỡn với mình, Trình Nặc tự có cách quản giáo những đứa bé này, chỉ là lúc này cô không thể ngờ Trương Diêu sẽ cho mình vấn đề nan giải như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đề nghị

Trình Nặc nhìn nha đầu nhỏ hơn mình không được bao nhiêu trước mắt, trên gương mặt non nớt lại giương lên nụ cười ngạo nghễ, cô nhẹ nhàng lắc đầu, trong bụng hơi bất đắc dĩ, nha đầu này rõ ràng đang cố giả bộ kiên cường.

Trương Diêu cảm giác được động tác của cô, nhủ mảy, lớn tiếng hỏi: "Lúc chị lắc đầu làm gì còn cười?"

Trình Nặc mím môi, mỉm cười dịu dàng, nói: "Chị nhìn tâm tình của em dường như không tốt."

Trương Diêu sừng sốt, cảnh giác về mặt cứng nhắc, "Chị, nói bừa gì!"

Trình Nặc lắc đầu, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: "Đây, toàn bộ đều viết ở trên mặt."

Trương tiểu nha đầu vừa nghe xong, cuống quýt bịt mắt, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh nhìn gương, cô trái soi phải nhìn cũng không có cảm giác khác thường gì, tiểu nha đầu nhất thời nổi dóa, chẳng nạnh ra ngoài, trận thế giống như là nhất định phải chất vấn với Trình Nặc.

"Chị, nói bậy! Em vừa soi gương, viết ở đâu!" Trương Diêu chỉ vào Trình Nặc đang lặc rau ở phòng bếp, cảm thấy giận dữ.

Trình Nặc cong môi cười nhạt, đi lên trước, "Diêu Diêu, em không đánh đã khai."

"Chị là lừa gạt!" Trương Diêu nổi dóa, suy nghĩ Dư Mặc không biết nghĩ thế nào, để cô tìm đến người đáng ghét như vậy.

"Vậy sao em không làm được bình bát yếm trà?" Trình Nặc vò rối tóc của cô, lại nói: "Bây giờ em có phải đặc biệt không muốn nói chuyện với chị."

"Làm sao chị biết?" Trương Diêu nghi ngờ, nâng mi hỏi.

Trình Nặc cười cười, lại chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Em viết toàn bộ ở trên mặt, chị không muốn biết cũng không được."

"Các người là những người thật nhảm chán, không có việc gì chú ý người khác!" Trương Diêu bịu môi oán giận mấy tiếng, cô hơi ngừng lại, rồi nói: "Trên mặt em thật rõ ràng như vậy sao?" dldld

Trình Nặc ngồi xồm người xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô, "Đúng, nhưng mà này có gì không tốt, đừng để người khác đoán ra tâm tư của em."

Trương Diêu vừa nghe xong, trên mặt thoáng hiện vẻ ưu thương không xấp xỉ tuổi của cô, nhẹ giọng nói: "Làm sao các người có thể nhìn thấu như vậy, nhưng anh ấy..."

"Anh ấy? Anh ấy là ai?" Trình Nặc giả bộ không biết chuyện, tiếp tục hỏi.

"Ai cần chị lo, chị đi nấu cơm đi!" Trương Diêu liếc cô, nhưng trên mặt hơi hoảng hốt, giống như không muốn bị người phát hiện.

Trình Nặc bắt đầu đi lặc đầu, "Em thích ăn gì?"

"Chị làm gì em ăn đó."

Cô cười nhạt, quyết định trước không đùa nha đầu này, trước khi đi Nghiêm Thiếu Thần đón Trương Diêu về nhà, nói cho oai là nấu ăn cho Trương Diêu một thời gian, nhưng trên thực tế là trông coi cô, đừng gây ra tình trạng hỗn loạn gì.

Trình Nặc biết được từ miệng của Nghiêm Thiếu Thần, lúc Trương Diêu mười sáu tuổi bị một vụ tai nạn xe cộ đoạt mất sinh mạng của cha mẹ cô, sau đó được Dư Mặc từng là cấp dưới của ba cô nuôi dưỡng. Tính tình của nha đầu này cô quá đa đoan, làm theo ý mình, ở trường học cũng không tiếp xúc nhiều với người, ngay cả Dư Mặc nuôi dưỡng cô, cô cũng không gọi một tiếng chú, cứ gọi Dư Mặc Dư Mặc.

Buổi tối Trình Nặc và Trương Diêu nằm trên giường, không có kéo kín rèm cửa sổ, ánh trăng chiếu vào khe hở hẹp. Lúc Nghiêm Thiếu Thần đi cũng không cho cô đi đưa, hai người tạm biệt cửa nhà dưới cái nhìn soi mói của Trương Diêu. Có thể lúc Nghiêm Thiếu Thần đi rất vội vàng, lúc này Trình Nặc hơi hối tiếc, bọn họ nên trao đổi nhiều hơn nữa.

Trình Nặc lật người, trong hơi thở đều là mùi hương của Nghiêm Thiếu Thần lưu lại ở trên giường, cô cảm thấy hơi đau khổ, đột nhiên mở mắt ra, lại bị người trước mắt làm sợ hết hồn.

"Diêu Diêu, em không ngủ mà làm gì?" Lúc mở mắt ra chỉ thấy Trương Diêu đang ngồi dậy nhìn mình chăm chăm, cảm giác bốn mắt nhìn nhau trong đêm tối, Trình Nặc quả thực không muốn trở lại lần thứ 2.

"Chị luôn lật người, em không ngủ được." Trải qua một ngày so chiều, gai trên người Trương Diêu đã thu liễm không ít, thái độ với Trình Nặc cũng từ từ ôn hòa.

Trình Nặc cảm thấy có lỗi, cô cắn môi, cười nhạt, nói: "Vậy em ngủ đi, chị đứng lên uống ly nước." Bây giờ cô là tâm phiền ý loạn, công thêm bị Trương Diêu dọa sợ không nhẹ, Trình Nặc tính uống ly nước dân gân cốt.

Trương Diêu thấy cô đứng dậy thì hành động, đột nhiên giữ cô lại.

"Làm sao vậy?" Trình Nặc ngoái đầu nhìn lại, khó hiểu nhìn cô.

"Chị xem, em lay tỉnh chị, chuyện như vậy cứ để em phụ trách." Trương Diêu suy nghĩ, giải thích động tác đường đột vừa rồi.

"Ừ?" Trình Nặc nhũ mày, nghĩ thầm nha đầu này lại bắt đầu khẩu thị tâm phi.

"Em và chị nói chút chuyện, bảo đảm chị có thể ngủ!" Trương Diêu lời thề son sắt nói.

Trình Nặc cười cười, trầm mặc, mới nói: "Em xác định là em nói chuyện cùng chị?"

※※※

Trình Nặc kéo rèm cửa sổ ra, mặc cho ánh trăng chiếu rọi, chiếu vào trên người các cô, hai người dựa vào đầu giường, bộ dáng giống như có điều suy nghĩ. Trình Nặc đưa ly nước ấm cho cô, "Nói đi, em muốn tán gẫu với chị điều gì?"

"Trình Nặc, chị quả thực không phải là người." Trương Diêu kinh ngạc, cô khoát tay rất thất bại nhìn Trình Nặc, âm thầm suy nghĩ đến tột cùng Trình Nặc học chuyên ngành gì ở đại học, làm sao ánh mắt sắc bén như vậy.

"..." Mặc dù Trình Nặc biết nha đầu này tuyệt không có ý mắng mình, nhưng lời nói như vậy nghe vào tai không được thoải mái, cô nhẹ nhàng ho khan, "Chị xem như em đang khen chị."

"Này nhất định!" Về mặt Trương Diêu khẳng định, nhưng khi cô nhìn thấy quân trang xanh biếc treo trên giá áo đôi diện, mắt mác lớn hơn hưng phấn, cô cắn môi, "Trình Nặc, chị có nhớ người sao?"

Trình Nặc biết Trương Diêu đang suy nghĩ gì, cô nghi ngờ vấn đề như vậy dường như không nên xuất hiện trong miệng tiểu nha đầu mới hai mươi hai tuổi, nhưng nếu là tâm sự, cô tự nhiên không thể mới bắt đầu đã phá rách.

"Dĩ nhiên." Cô nhàn nhạt nói.

Trương Diêu nhú mi, trong ánh mắt vẫn thương cảm buồn rầu như cũ, "Em cũng có, nhưng em không biết anh ấy có nghĩ giống em hay không."

Trình Nặc mượn ánh trăng, chú ý về mặt của Trương Diêu, giờ khắc này cô rất may mắn đã kéo rèm cửa sổ ra, "Điều này rất quan trọng sao? Nhớ là chuyện của một mình em, không liên quan ý nghĩ của người khác."

Trương Diêu gật đầu, cô đồng ý quan điểm của Trình Nặc, nhưng ánh mắt cũng không có vì vậy mà giãn ra, cô nói: "Nhưng em muốn biết ý nghĩ của anh ấy, thích anh ấy, là chuyện em đã làm mà không nắm chắc nhất trước mắt, cũng là chuyện duy nhất em không hối hận đến bây giờ."

Trình Nặc cười nhạt, cô bị lời nói của Trương Diêu làm xúc động, hiểu rõ tình yêu của Trương Diêu là khó khăn, trên đời tình yêu thiên biên vạn hóa, nhưng luôn có một điểm giống nhau, đó chính là nhớ nhung. Nhớ nhung là chất xúc tác của tình yêu, giống là một vật phẩm tiêu hao nhất, có ngày không có nhớ nhung, tình yêu cũng chấm dứt.

"Chỉ cần em cảm thấy được, cứ to gan tiếp tục làm tiếp tục, có lúc, bản khoản là chướng ngại vật làm trở ngại tình cảm." Trình Nặc kéo tay của Trương Diêu, nhìn thẳng cô, cho cô ánh mắt khẳng định.

"Trình Nặc, chị thật sự không giống người khác." Trương Diêu kinh ngạc, cô càng nổi lên tò mò với Trình Nặc.

"Mỗi người cũng không giống nhau," Trình Nặc dương môi cười yếu ớt, "Bây giờ, vấn đề của em đã giải quyết sao?" Một giờ sáng, Trình Nặc không thể không nghỉ ngơi.

Trương Diêu vừa nghe xong không khỏi thương cảm, cô cúi gằm đầu, suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng: "Không có giải quyết, vốn cho là có thể giải quyết, kết quả một quân diễn, toàn bộ kế hoạch của em ngấm nước nóng rồi!"

Trình Nặc không nhịn được muốn cười ra tiếng, cảm tình nha đầu này khi hấn môn quân diễn trước liền làm chút động tác, nếu không phải lần này quân diễn ngăn cản nàng nói, chỉ sợ hiện tại đã sớm ôm phải người khác thuộc về?

"Anh ấy là ai? Chị nghĩ, chị cũng biết đi, đến tột cùng là ai trong bộ đội?" Trình Nặc nhú mi, trên mặt làm ra dáng vẻ suy tư.

"Chị, không biết anh ấy!" Trương Diêu lên tiếng phủ nhận.

"Chị thấy không phải, chị khẳng định biết anh ta, không bằng... Chị đoán thử?" Trình Nặc nắm lấy cô, com giường miệng đang muốn nói ra tên của người kia, Trương Diêu rất cục bộ qua.

Nàng mặt thất bại nhìn trình nặc, thán thanh nói: "Đừng đoán, chính là anh ấy."

Trình nặc đuôi lông mày vì thiêu, cười nhạt nói: "Tiểu nha đầu là gan không nhỏ sao, dũng khí gia tăng."

"Chị lại không phản đối?" Trương Diêu nhìn trừng mắt về mặt kinh ngạc.

"Chị tìm không ra lý do để phản đối, em chỉ là thích một người thôi." Trình Nặc lắc đầu, vỗ bả vai của cô, "Trước mặt tình yêu không liên quan số tuổi và xưng hô, chỉ cần em xác định thương anh ta là được, cho dù sợ yêu ngọn cây."

Trương Diêu lặng lẽ gật đầu, lúc chợt ngừng đầu phản hồi một câu: "Vậy còn chị, chị yêu Nghiêm Thiếu Thần sao?"

Trình Nặc cười nhạt, "Yêu một người, trên thực tế cũng không dễ dàng, mặc dù không rõ ràng lắm tình cảm của anh ấy có phải yêu hay không, nhưng là không thấy anh ấy, chị sẽ nhớ, thậm chí sẽ vì anh ấy tâm phiền ý loạn, làm không tốt chuyện."

"Giống như chị bây giờ sao?" Trương Diêu thuận miệng hỏi.

Trình Nặc giật mình, cô không đoán Trương Diêu sẽ trực tiếp hỏi ra, cô gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đúng, giống như hôm nay vậy." Cô như có điều suy nghĩ, khắp nơi trong phòng đều là trí nhớ của cô và Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc đột nhiên hơi sợ hãi mấy tháng sau, cô không biết mình ngoài công

việc còn có thể làm gì, cô càng sợ lúc nhớ anh, người lại không thể ở bên cạnh.

"Trình Nặc, em có đề nghị, chị muốn biết sao?" Trương Diêu ngồi ngay ngắn người lại, hưng phấn hỏi.

"Thực giác nói cho chị biết, nếu áp dụng đề nghị của em, cũng không đơn giản," Trình Nặc nhếch môi cười nhàn nhạt, tiếp tục chú ý về mặt biến hóa của cô, thấy ánh mắt cô lộ ra mấy phần mất mát, mới lại nói: "Nhưng mà, nghe một chút cũng không sao."

Trương Diêu vừa nghe xong, lập tức tinh thần tỉnh táo, cô kéo tay Trình Nặc, kích động nói: "Chúng ta đi thành phố T tìm bọn họ đi!"

Bình tĩnh mà xem xét đề nghị của Trương Diêu quả thực cực kỳ hồng бет, nhưng Trình Nặc chẳng biết vì sao lại bị đề nghị của cô dẫn dụ, trong lòng ức chế không được lại nghĩ nếu nhìn thấy anh, sẽ có tình cảnh ra sao.

Trình Nặc càng nghĩ như vậy, cô lại càng ức chế không được đề nghị của Trương Diêu, cô nhú mi nhìn Trương Diêu vẫn nhìn mình chăm chăm, "Không được," Trình Nặc cố ý dừng lại, cô thấy Trương Diêu thất vọng xoay người muốn đi ngủ, lại nói: "Chị không có tiền bay qua, nhưng có thể suy tính xe lửa."

Trương Diêu hưng phấn nhảy lên, Trình Nặc nhẹ nhàng lắc đầu, dặn dò: "Chuyện này, trước mắt phải giữ bí mật, thực hiện mục tiêu không được tiết lộ ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thăm viếng

Trải qua một ngày tàu xe mệt nhọc, chờ hai người đến thành phố T, cũng mệt mỏi không muốn nói chuyện, trước đó hai người vốn có kế hoạch rất tốt là muốn cho bọn họ kinh hi, nhưng mới đến thành phố T, hoàn cảnh xa lạ cuối cùng khiến các cô chùn bước. Trình Nặc cầm điện thoại di động bấm số điện thoại của người truyền tin là cấp dưới của Nghiêm Thiếu Thần.

"Chu Bằng, là tôi, Trình Nặc."

"Chị dâu? Sao chị gọi điện thoại đến!" Chu Bằng vừa nghe là đoàn trưởng phu nhân lập tức tinh tảo tinh thần, lần trước nhìn thấy cô, là đang tham gia trong hôn lễ của đoàn trưởng.

Chu Bằng đột nhiên nâng cao âm lượng khiến Trình Nặc cảm thấy khó chịu, cô để điện thoại ra xa, nhắm mắt lại nói: "Các người cụ thể ở chỗ nào."

"Ừ?" Chu Bằng không hiểu nhú mi.

"Tôi và Trương Diêu trước mắt đang trạm xe lửa thành phố T, các người cụ thể ở chỗ nào, tự chúng tôi đi." Trình Nặc cố hết sức bình tĩnh diễn tả, mà nội tâm lại cảm thấy cô và Trương Diêu gần như hành động hoang đường.

"Các người đang ở trạm xe lửa? Vậy bây giờ em chạy đi đón các người!" Chu Bằng lập tức trả lời, thậm chí dù sao cũng là Trình Nặc tự mình gọi điện thoại đến, huống chi quân sự trọng địa, dù nói cho các cô phương hướng cụ thể, đến lúc đó chưa chắc có thể đi vào.

Trình Nặc muốn cự tuyệt, đối phương đã cúp điện thoại. Trương Diêu bên cạnh vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe, thấy kết thúc trò chuyện vội vàng hỏi: "Bọn họ nói thế nào?"

"Chu Bằng đến đón chúng ta ngay, chờ xem." Trình Nặc nhún vai, tìm chỗ tương đối nổi bật trong đại sảnh để đứng.

"Dư Mặc đâu? Bọn họ có phản ứng gì?" Trương Diêu dựa bên cạnh cô, lúc này cô chú ý nhất chính là thái độ của Dư Mặc.

Trình Nặc bất đắc dĩ nhìn cô, "Chị nghĩ, chúng ta sẽ biết rất nhanh."

Các cô câu được câu không tán gẫu mấy câu khác, không lâu, một người mặc quân phục Thượng úy liền đi vào tầm mắt các cô, Trình Nặc tinh tế nhìn lên, là Chu Bằng.

"Chị dâu, thật sự xin lỗi, lúc này thủ trưởng Nghiêm đang họp trong bộ đội, chưa kịp nói cho bọn họ biết, em đưa các người về trước." Trên mặt Chu Bằng áy náy ngược lại làm Trình Nặc hơi lúng túng, rõ ràng là các cô quấy rầy trước.

"A, anh ấy bận rộn của anh ấy, cảm ơn cậu." Trình Nặc cô giả bộ bình tĩnh, lúc này càng cảm thấy da mặt của mình có thể so với thành tường.

Chu Bằng nhận lấy túi đơn giản trong tay các cô, dẫn các cô đến trước một chiếc xe jeep quân dụng, anh quay đầu lại ngượng ngùng cười, "Chị dâu, hai người đừng để ý, biết được tin tức gấp gáp, tạm thời tìm được một chiếc trong bộ đội để lái đến, không có chú ý suy tính khác."

Chu Bằng nói chưa dứt lời, nói xong Trình Nặc càng cảm thấy ngượng ngùng, cô mím môi, khoát tay nói: "Nói gì vậy, cậu tự mình đến đón chúng tôi, đã khiến chúng tôi cảm động, lên xe trước đi, tôi thấy Điều Điều hơi chịu không nổi."

Cô nhìn Trương Điều bên cạnh, vì ngồi xe lửa cả ngày, Trương Điều đã từ hưng phấn không thôi lúc đầu chuyển thành tình trạng mê mang trước mắt, kể từ đêm đó cô đồng ý đến thành phố T về sau, nha đầu này vẫn duy trì trạng thái hưng phấn, có lúc Trình Nặc buồn bực, làm sao cô ấy có tinh thần lớn như vậy.

"Ồi, cô không sợ Tham mưu trưởng Dư đen mặt?" Chu Bằng nhú đuôi lông mày, nhìn uể oải trên mặt Trương Điều, khó trách anh đến bây giờ, cô vẫn an tĩnh như vậy.

"Mặt của anh ta vốn không trắng, đen nữa thì có thể đen chỗ nào." Trương Điều liếc mắt, không đợi Chu Bằng trả lời gì, cô tự nhiên ngồi ở ghế sau của xe.

Trình Nặc bắt đầu đi lắc đầu, xoay người ngồi trên ghế cạnh tài xế, xe khởi động, bọn họ chỗ ở quân sự thành phố T. Như vậy chỗ ở quân sự bí mật làm Trình Nặc thật tò mò, chỉ là trong lòng vẫn thấp thòm suy đoán phản ứng của Nghiêm Thiếu Thần nếu biết các cô đột nhiên đến.

Trong lòng cô xúc động nóng nảy, quay đầu nhìn ngoài cửa xe, mới chú ý thì ra trong lúc vô tình bọn họ đã lái vào mảnh rừng cây u mật. Hoàn cảnh như vậy biểu thị khoảng cách mục đích càng ngày càng gần, cô nhú chân mày, trong lòng vừa muốn vội vàng nhìn thấy anh, lại đang vì phản ứng của anh mà lo lắng, trong lúc nhất thời tâm tình của cô trở nên mâu thuẫn.

"Chị dâu, chúng ta đến." Chu Bằng vừa nói xong xe đã nhanh chóng đến cửa bộ đội, vì nguyên nhân có Trình Nặc và Trương Điều trên xe, nên vệ binh đứng nghiêm ý bảo bọn họ dừng xe, Chu Bằng xuất trình giấy chứng nhận cho vệ binh xem, người nọ mới gạt đầu chào cho đi.

Xe mới chạy vào bên trong không xa lắm lại đột nhiên dừng lại, Trình Nặc buồn bực nhìn phía trước, chỉ thấy hai người đàn ông mặc quân trang đang đứng trước mặt của bọn họ. Trình Nặc vội vàng đánh thức Trương Điều còn đang ngủ say ở hàng sau, hai người hai mặt nhìn nhau, cũng mơ hồ cảm thấy chuyện này không ổn.

"Binh đến tướng chặn, anh ta có thể làm gì em!" Trương Điều nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Xuống xe trước, chờ ai đó giáo huấn!" Trình Nặc

Trình Nặc và Trương Điều xuống xe, đứng song song chung chỗ, Trình Nặc và Trương Điều xuất hiện ngoài ý muốn, khiến hai người đàn ông đứng ở trước mặt các cô cũng lấy làm kinh hãi.

Dư Mặc đen mặt nói với Trương Điều: "Hồ nháo."

Trương Điều biết mình có lỗi trước, thẳng cúi gằm đầu không nói tiếp nữa.

Mà Nghiêm Thiếu Thần là nhưu mi, về mặt giặt mình chỉ là thoáng qua, rất nhanh liền khôi phục bình thường, anh giơ tay vén sợi tóc rơi khỏi búi tóc, "Sao không gọi điện thoại trước?"

"Lúc xuống xe lửa, em gọi cho Chu Bằng," Trình Nặc mím môi, nằng nết xuống trước mắt người đàn ông ưu tú lộ vẻ cao lớn, cô ngược mắt nghiêng đầu, tiếp tục nói: "Tạo kính hi, không tốt sao?"

※※※

Vì các cô đột nhiên xuất hiện, Nghiêm Thiếu Thần và Dư Mặc không thể không dẫn bọn họ đến nhà khách của bộ đội, theo lý thuyết nếu chỉ có một mình Trình Nặc đến, buổi tối dùng chân cũng dễ giải quyết, Trình Nặc hoàn toàn có thể đi theo Nghiêm Thiếu Thần vào kí túc xá của anh, nhưng bây giờ bên cạnh còn nhiều hơn tiểu nha đầu, Trương Điều không thể chen vào kí túc xá của Dư Mặc, cũng không tiện để một mình Trương Điều ở nhà khách quân đội, vì vậy tổng hợp, hai người sẽ ở cùng nhà khách rất tốt.

Nghiêm Thiếu Thần giúp Trình Nặc cất túi xong, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, "Tùy ý đi dạo xung quanh đây?"

Trình Nặc gật đầu, cô không muốn lãng phí thời gian ngắn tạm sống chung như vậy.

Hai người sóng vai đi cùng nhau, rừng cây u mật xanh mượt, trong lúc vô tình bọn họ đi vòng ra sau con sông nhỏ bên cạnh, bọn họ ngồi xuống đất, ánh chiều tà chiếu xuống mặt sông, sóng nước trở nên sáng lóng lánh, Trình Nặc nhìn trời chiều chiếu xuống, cô quay đầu nhìn người bên cạnh, khóe môi không khỏi câu lên nụ cười.

Nghiêm Thiếu Thần không hiểu nhìn cô, lúc này Trình Nặc lại thản nhiên, cô mím môi, dịu dàng nói: "Chỉ hận không gặp sớm."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mày, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt lại ôn hòa.

"Những ngày anh không ở nhà, thật là không thích ứng, cho nên em nghĩ nếu có thể quen biết anh sớm, nói không đúng càng tốt hơn." Trình Nặc chống hai tay sau người, ngược đầu nhìn trời, ánh sáng chiếu xuống nên cô có thể nhìn thấy Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh, thấy anh vẫn không bày tỏ, cô cười nhạt, hỏi câu: "Anh cứ nói đi?"

"Lúc trước phát sinh chuyện quen biết em, người nào cũng không thể dự liệu, nhưng mà sau này, anh cũng không cảm thấy chậm trễ điều gì." Nghiêm

Thiếu Thần nhủ mi, nhân nhật nói.

Trình Nặc bĩu môi, "Anh là hủ nút!" Sớm biết Nghiêm Thiếu Thần là người không hiểu lãng mạn, không ngờ cô nhắc nhở tình hình rõ ràng đến như vậy, mà anh còn không nhúc nhích.

"Vậy em nói làm sao tốt nhất?" Nghiêm Thiếu Thần hỏi ngược lại.

"Lúc đi học em từng hâm mộ những người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã, hẳn là người tình cảm hồn nhiên nhất." Cô cười nhạt, nằm xuống, tựa đầu trên cánh tay.

Nghiêm Thiếu Thần lẳng lặng nhìn cô, thật lâu mới lên tiếng: "Có một đôi như vậy, bây giờ, bọn họ ở cùng dưới mái hiên, mỗi ngày cùng nhau đi học, bắt kẻ làm gì bé trai đều yêu thương tiếp cận người bé gái, có lúc anh thậm chí cảm thấy cậu ta quá dính cô bé gái kia. Bọn họ học cùng lớp ngồi cùng bàn, mãi cho đến... Trung học, nhưng về sau có ngày cô bé này đột nhiên không thấy, anh nghĩ đó là ngày anh thấy cậu ta khó khăn nhất."

Trình Nặc nhủ mi, phản xạ có điều kiện hỏi câu: "Sau đó thì sao, anh ta có tìm được cô ấy sao?"

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, "Tìm được, cô gái mất tích ba năm, kết quả gặp nhau trong cùng trường đại học."

"Lại còn có chuyện xưa ly kỳ như vậy, hai người kia là ai?" Trình Nặc nghe xong tình thần tỉnh táo, cô ngồi dậy, rất hăng hái muốn tiếp tục nghe tiếp.

"Hai người kia em cũng biết, Bình Tử và Tiền Xuyên Xuyên, có lẽ là hình dung thanh mai trúc mã trong miệng em."

Trình Nặc nghe xong, như có điều suy nghĩ nhìn lại trong nước sông, Diệp vàng rơi xuống mặt sông nổi lợ lững, trôi nổi với nước sông, Diệp vàng dần dần tiêu tan cách tâm mắt của cô, "Có lúc, thanh mai và trúc mã, cũng không nhất định tất cả là chuyện tốt."

Nghiêm Thiếu Thần ngược mắt nhìn Trình Nặc chăm chú, nhìn thấy trong ánh mắt của cô chột lóe lên ưu thương, anh không nhịn được nhủ mi, cuối cùng không hỏi cô muốn bày tỏ gì.

"Thực tế, em biết một đôi thanh mai và trúc mã như vậy, anh muốn nghe chuyện xưa của bọn họ sao?" Trình Nặc hơi thở ra, cũng nhân nhật nhìn Nghiêm Thiếu Thần, thấy anh gật đầu, cô dương môi cười, nói: "Hai người ở đối diện con đường, nam lớn hơn nữ vài tuổi, vì cha mẹ hai bên rất quen thuộc, nên thường để hai đứa bé chơi đùa chung, người hai nhà thấy bọn họ rất thân mật, còn định ra hôn ước từ nhỏ. Vì cha mẹ nhà trai lần lượt qua đời, năm anh ta mười bảy tuổi đã quyết định vào thành thị đi làm, trước khi đi còn nói với cô gái, tin tưởng anh, chờ anh kiếm tiền, sẽ trở lại cưới em."

Nghiêm Thiếu Thần chú ý quan sát vẻ mặt của Trình Nặc, thấy vẻ mặt của cô âm trầm, trên mặt chột lóe lên ưu thương. Anh nhủ mi, nhẹ giọng hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Em không sao," Trình Nặc lắc đầu, tiếp tục nói: "Kết cục của chuyện xưa chính là, bọn họ mỗi người đi một ngã, không có kết quả mà chết." Trình Nặc lắc đầu, nhìn thẳng Nghiêm Thiếu Thần, rất lâu.

"Ừ?" Nghiêm Thiếu Thần nhủ mi, rất là không hiểu.

Trình Nặc không khỏi nhíu chặt đầu lông mày, tâm tình của cô hơi không ổn định, giọng nói càng nói càng kích động, "Cô ấy đợi rất nhiều năm, nhưng người nọ vẫn không trở lại, sau lại cô ấy đành bắt đầu dĩ gả cho người khác."

Trình Nặc như có điều suy nghĩ nhìn xung quanh, khóe mắt chẳng biết lúc nào đã chảy xuống một giọt nước mắt, Trình Nặc thở dài thật sâu, lại nói: "Em nói người kia chính là mẹ của em, bà đợi người đàn ông kia năm năm, lại chậm chạp không thấy ông ta trở về. Sau đó bà gả cho ba của em, trên thực tế, nhà chúng em trải qua xem như không tệ, chuyện vợ chồng lúc cãi nhau theo lý thuyết cũng bình thường, nhưng sau đó em càng lúc càng lớn đã mơ hồ nghe được nội dung bọn họ gây gổ, có liên quan đến người đàn ông kia. Em từng vì thế mà oán giận ba em, vì ai cũng không thể bảo đảm người gặp mình rồi kết hôn sẽ không quen biết một hai người khác trước đó, mà ba em lại cần chuyện này không tha, em vô cùng ghét. Vì cơ thể mẹ em vẫn không tốt, nhất là sau khi sinh em, đã lưu lại bệnh, nhưng em thấy ba em lại ngại muốn tranh luận với mẹ em thì cũng rất nể giận. Nhưng lúc em mười sáu tuổi, mẹ em biết được một chuyện."

Cô hơi dừng lại, hơi hòa hoãn tâm tình, tiếp tục nói: "Thì ra là người đàn ông kia sau khi vào thành thị 3 năm đã chết, không phải là ông ấy không tuân thủ cam kết, mẹ em biết được này thì biến mất, một mình khóc thật lâu, lần này ba em cũng không tức giận với bà, chỉ là lời của họ cũng càng ngày càng ít, cho đến một ngày..."

Trình Nặc nhủ mi, gương mặt lướt qua hai dòng nước mắt, chẳng biết từ lúc nào tay của cô đã kéo chặt tay của Nghiêm Thiếu Thần, trán của cô nhẹ nhàng ý trên vai của anh, "Lần trước, em bắt anh làm bia đỡ đạn, len lén đi té bái bà, khi trở về lại thấy ba em chiu say anh, lúc ấy em cảm giác mình đặc biệt ngu xuẩn, làm gì để một mình anh ở lại, em thật không nên không nói với anh điều gì, để cho anh chịu đựng những thứ này vì em."

Nghiêm Thiếu Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai, để cho cô hòa hoãn tâm tình, "Anh không trách em, cần gì để ở trong lòng." Nghiêm Thiếu Thần nghĩ thầm, chúng ta là vợ chồng, anh làm sao không tin nhiệm em

"Trên cõi đời này, mẹ là người dịu dàng với em nhất, sau khi bà chết, ba luôn lạnh nhạt với em. Nếu bà còn sống thật tốt, em thật muốn bà gặp anh." Trình Nặc cảm xúc đã thoát chuyển biến tốt, chỉ là nước mắt còn không dừng được, cô muốn cho mẹ của cô biết, hạnh phúc của cô đang ở bên cạnh, cô sẽ hạnh phúc cả đời.

"Thiếu Thần, vậy còn anh? Mẹ anh chết đối với anh..." Trình Nặc đột nhiên im miệng, vì có lẽ vừa rồi không ổn định, nên lúc này sau khi cô nói xong lập

tức hối hận, chuyện có liên quan đến mẹ ruột của anh gần như là vùng cấm của anh.

"Không sao, có thể nói cho em biết." Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chân thành

Trình Nặc ngược mắt, cô lẳng lẳng nhìn Nghiêm Thiếu Thần, đây là lần đầu tiên anh chịu chủ động nói những điều này, tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng của anh.

"Không biết mẹ nói thế nào với em, từ nhỏ tính cách của anh đã như vậy, trên thực tế anh nghi ngờ không biết những thứ này có liên quan đến mẹ đẻ của anh hay không. Từ lúc anh có trí nhớ, bà là người phụ nữ không thích cười, thường nghiêm mặt u sầu. Khi đó anh không thân thiết với bà nhiều, lúc ấy anh lại thân thiết với mẹ, ít nhất bà nói gì, anh sẽ trả lời chắc chắn cái đó. Qua không lâu, anh nghe nói mẹ ruột của anh lại mang thai, người nhà đều ăn mừng, duy chỉ có anh không hề có phản ứng. Nửa sau lại nghe nói đứa bé kia không có..." Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, anh mím môi, tạm thời không nói.

"Thiếu Thần?" Trình Nặc nghi ngờ hỏi, cô chú ý vẻ mặt của Nghiêm Thiếu Thần, chỉ sợ anh vì thế mà vào cục diện bế tắc, cô cười nhạt, an ủi anh, "Thật ra thì, anh không muốn nói cũng không sao, đó đã là quá khứ."

Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, "Lần đầu tiên anh bị bà đánh, là chuyện sau khi không còn đứa bé kia, ngày đó chúng ta cùng nhau tản bộ bên ngoài, anh đùa nghịch súng đồ chơi mới mua được, lúc ấy bà vừa nói với anh câu gì, anh không để ý nghe, có thể bà thấy anh không để ý tới bà, hai chúng ta nhìn nhau mấy giây sau đó bà đột nhiên xáng cho anh một bạt tai. Đoạn trí nhớ này anh vĩnh viễn không quên, lúc anh tránh thoát bà chạy sang đường đối diện, bà cũng chạy theo." Anh mím môi thật chặt, môi trắng bệch có vẻ không hợp với gương mặt cương nghị của anh. Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, dừng lại lần nữa, nhưng trong giọng nói vẫn bình thản như cũ.

Trình Nặc lo lắng nhìn anh, Nghiêm Thiếu Thần dường như đã nhận ra, gật đầu với cô, ý bảo mình không sao.

"Ngày đó bà xảy ra tai nạn xe cộ, mà anh đang đứng bên cạnh của bà, anh cho rằng bà thật sự thương yêu là đứa con chưa chào đời, không ngờ bà đã cứu anh." Nghiêm Thiếu Thần nhú chần chừ, anh cố hết sức bình tĩnh kể lại chuyện này, anh vẫn mâu thuẫn nhớ lại chuyện cũ, anh từng nhận định do anh tùy hứng nên đã hại chết bà.

"Sau khi bà qua đời anh tự giam mình trong phòng, gần nửa năm anh không ra khỏi nhà nửa bước. Không gặp người, không nói lời nào, cho dù là bọn Dương từ đến tìm anh, anh cũng không gặp." Anh nhàn nhạt thở dài, "Sau đó là mẹ, bà đau xót mắng anh một trận, nói anh không tốt, không phải là đàn ông, không gánh vác. Nói xong lời cuối cùng bà ôm anh khóc rống, bà muốn anh sau này không tự giận mình nữa, mẹ nói mạng của bà không thể để cho anh lãng phí." Nghiêm Thiếu Thần khép mắt, rất lâu mới mở ra, mắt của anh ửng hồng, dưới trời chiều trong con ngươi hơi lóe sáng trong.

Trình Nặc không biết đã khóc là lần nào, cô mím môi nặc cho chất lỏng mặn chấy vào trong miệng, hơi chua xót. Mạc Tiên Lâm cứu mạng của anh, Diệp Lan cứu hồn của anh." Chuyện cũ, anh có thể bỏ ra, ảnh hưởng của mẹ tự nhiên không cần phải nói, nhưng máu chốt là tự anh, là anh lựa chọn sống lại."

Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt lắc đầu, rất lâu mới nói: "Sau khi mẹ và ba cưới cũng từng có một đứa bé, vì chuyện mẹ ruột của anh ban đầu, bà có bản khoán, đứa bé bị bà xảy mất, đến bây giờ cả người đầy bệnh."

Lúc này Trình Nặc mới chợt hiểu lúc Diệp Lan tự nhủ ở bệnh viện có: "Thân thể của di thật ra thì đi rõ ràng nhất, lúc còn trẻ không thương thân thể bệnh không dứt, hôm nay già rồi, thì phải trả nợ nần bệnh tật trên thân thể."

Khi đó, cô còn chú ý trên mặt Diệp Lan chợt lóe nụ cười khổ, nhìn như cô đang bày tỏ, trên thực tế phải là nhung nhớ và áy náy với đứa bé kia. Trình Nặc tin tưởng nếu không phải vì Nghiêm Thiếu Thần, Diệp Lan nhất định sẽ sinh đứa bé kia, nghĩ đến đây cô không khỏi cảm khái, Nghiêm Thiếu Thần có mẹ như vậy, cũng xem là chuyện đáng vui mừng nhất qua nhiều năm.

Trình Nặc lơ đãng ngược mắt trùng hợp giao với tầm mắt của Nghiêm Thiếu Thần, trải qua lần thổ lộ tình cảm này, Trình Nặc càng cảm thấy anh từng sống không dễ dàng, Trình Nặc mím môi, tươi cười dịu dàng, nói: "Sau khi trở về em nhất định hảo hảo kính mẹ ly rượu, là bà cứu anh trở lại."

Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần ôn hòa, gật đầu "Tốt, chờ quân diễn kết thúc, chúng ta cùng nhau trở về gặp hai cụ."

Trình Nặc cười nhạt, trán ý trên vai của anh, hơi thở của Nghiêm Thiếu Thần ấm áp bao quanh anh, mùi hương trên người của anh giống như độc dược, cám dỗ cô nghiên, khiến cô không cách nào kềm chế.

"Chờ chúng ta già rồi, giống như hôm nay vậy thường ra ngoài đi dạo, phơi nắng như thế nào?" Cầm của Trình Nặc đệm trên vai của anh, người tự nhiên rúc vào trong ngực của anh.

Nghiêm Thiếu Thần dáng vẻ phục tùng nhìn người trong ngực, mím môi, gật đầu.

Trình Nặc bị ánh mắt của Nghiêm Thiếu Thần hấp dẫn, cô sợ run, "Thượng tá Nghiêm, hôn quân nhân trước mặt mọi người, người đó sẽ không bị phân xử đi?"

Nghiêm Thiếu Thần hơi sùng sờ, rất lâu mới bình tĩnh nói: "Xung quanh không có ai."

"Phốc," Trình Nặc không nhịn được cười ra tiếng, cô chưa từng gặp Nghiêm Thiếu Thần nghiêm trang đàm luận lời như thế với mình, vì khi đó cô không xác định Nghiêm Thiếu Thần đến tốt cùng là tính tình quá buồn bực hay là cố làm bình tĩnh.

Trình Nặc thăm dò cô, khi hôn nhẹ nhàng xuống gò má của anh, cô lập tức ngồi xuống lại, đỏ mặt không nhìn về mặt của anh nữa.

Trình Nặc nghĩ, nếu bọn họ từng bị thương, thì sẽ biết cái gì là hạnh phúc luyến tiếc. Huống chi có thể làm bạn đến già không phải là cha mẹ của mình, mà là người kia bên cạnh của mình, sợ bọn họ vì chuyện nhà vụn vặt có cái và nhiều hơn nữa, quay đầu lại vẫn là chân chính quý trọng bạn già bên cạnh mình, bạn già bạn già, làm bạn đến già.

"Chúng ta trở về thôi, buổi tối em và Trương Diêu đi nghỉ ngơi sớm, anh đặt cho các em chuyến bay ba giờ chiều mai." Giọng Nghiêm Thiếu Thần bình tĩnh nói.

"Được, ngày mai em sẽ trở về, ở nhà chờ anh, chú ý an toàn." Trình Nặc cười nhạt, cô đã đạt được mục đích khi đến đây, gặp được anh, biết anh an ổn không sao, cô vừa lòng rồi.

Sáng hôm sau Trình Nặc dẫn Trương Diêu từ nhà khách quân đội đi trở về kí túc xá đơn của Nghiêm Thiếu Thần và Dư Mặc, nhưng Trình Nặc chưa ngồi xuống nghỉ ngơi ổn định, trong phòng truyền đến mấy tiếng gõ cửa.

Trình Nặc đẩy cửa vừa nhìn, lại là Dư Mặc.

Số lần cô và Dư Mặc tiếp xúc cũng không nhiều, huống chi Dư Mặc và Nghiêm Thiếu Thần đều là người ăn nói có ý tứ, bình thường trao đổi cũng rất ít, chứ đừng nhắc đến hôm nay lại chủ động.

"Tham mưu trưởng Dư, có chuyện gì sao?" Vì quan hệ của Trình Nặc và Dư Mặc là không quen, lúc nói chuyện cũng rất lễ phép.

"Ừ," Dư Mặc nhàn nhạt dạ, lại không nói tiếp.

Trình Nặc nhíu mày, không hiểu nói: "Tham mưu trưởng Dư, làm sao?"

"Có thể giúp tôi khuyên nhủ Diêu Diêu hay không?" Dư Mặc khó khăn nói.

"Ừ?"

"Cô ấy biết hôm nay phải đi, đều cấu kỉnh, tôi khuyên cũng khuyên, chính là không có cách." Dư Mặc nghĩ thầm lúc này nếu có cái lỗ dưới đất, anh nhất định không chút do dự chui vào.

Trình Nặc gật đầu đi vào kí túc xá đơn của Dư Mặc, cô thấy Trương Diêu đang cúi đầu, cặp chân không thành thật dậm dưới đất.

"Chị đến làm chi!" Trương Diêu cảm giác có người bên cạnh, cô giương mắt vừa nhìn, biết là Trình Nặc đến làm thuyết khách, liền cảnh giác ngồi ngay ngắn người lại.

"Làm sao, không hoan nghênh?" Trình Nặc nhíu mày, cười nói.

"Hừ," Trương Diêu hừ lạnh, "Người nào khuyên cũng vô dụng, em không muốn trở về hôm nay!"

"Diêu Diêu, chuyện của em giải quyết sao?" Trình Nặc cười nhạt đổi đề tài.

Trương Diêu vừa nghe cô không hề nói chuyện trở về nữa nên lòng cảnh giác cũng dần dần tháo xuống, gật đầu, "Ừ." Có thể là nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, mặt Trương Diêu lại đỏ lên.

Trình Nặc vẫn quan sát vẻ mặt biến hóa của cô ấy, cô câu môi cười yếu ớt, nhìn cô ấy nói: "Nếu chị là em, lúc này nhất định sẽ tránh ra."

"Tại sao?" Lúc này Trương Diêu không hề ngăn cách Trình Nặc nữa, ngược lại có hăng hái tham thảo với cô.

"Chị nhớ em hẳn là hôm qua mới xác định ý nghĩ của anh ta đi," Trình Nặc nhìn cô, thấy cô gật đầu, lại nói: "Chuyện tình cảm rất vi diệu, tối hôm qua mới xác định nên chuyện đối mặt với em tự nhiên cảm thấy lúng túng, nếu lúc này em trở về với chị, vậy anh ta sẽ thỉnh thoảng nhớ tới em, hơn nữa sẽ lo lắng cho an toàn của em, nhưng giả như em vẫn ngây ngô ở đây, anh ta vẫn không cách nào nhìn thẳng mình, nhìn thẳng đoạn tình cảm của các người, Diêu Diêu em hãy cho các người không gian lẫn nhau, để cho anh ta suy nghĩ thật kỹ, như thế nào?"

Trình Nặc thấy cô trầm mặc, cười nhạt, "Đi theo chị sao?"

Trương Diêu hồi thần, gạt đầu, mặc dù trong mắt đều là không muốn.

※※※

Đã bắt đầu có hai ngày diễn tập quân sự tiến hành khẩn cấp, thực lực hai phe Hồng Lam là tương đương, bộ đội chủ lực đều ở đây diễn tập đưa đến tác dụng không nhỏ, đến nay hai phe chiến đấu vẫn không phân cao thấp. Lần diễn tập quân sự này chủ yếu huấn luyện về vận dụng chiến tranh công nghệ cao, hệ thống tác chiến bao gồm hệ thống vũ khí thông thường, hệ thống bảo đảm tiếp viện, hệ thống cùng quản lý. Hóa thành trước mắt là trinh sát và quấy nhiễu Reda của doanh điện tử phía bộ chỉ huy bên Lam. Trong diễn tập lần này doanh điện tử - Vương Triết lần đầu vận dụng hệ thống đặc chế do đó đạt tới tiếp viện chiến tranh, tiếp viện tinh báo và tiếp viện hậu cần.

Vận dụng kỹ thuật tin tức điện tử là tốt xấu có quan hệ trực tiếp đến lần này quân diễn có thể thành công hay không, nhưng cướp lấy bãi đất và không chế tổn hại chiến đấu vẫn là chỉ tiêu cân nhắc không thể thay đổi như cũ, mới vừa nhận được tin tức trước mắt bên Lam vẫn chưa tìm được mục tiêu bãi đất, mà lúc này đối với bên Hồng, ưu thế rõ rệt nhất là bọn họ đã tìm được đại khái phương vị mục tiêu.

Anh cầm lên ống nói điện thoại: "Doanh trinh sát phóng sáng tầm mắt cho tôi, nhanh chóng tìm mục tiêu bãi đất của chúng ta."

Từ khi nước Mĩ chiến tranh với Iraq đến nay, chiến tranh kỹ thuật cao ảnh hưởng đến chiến tranh hiện đại ngày càng máu chót, Nghiêm Thiệu Thần trấn giữ bộ chỉ huy, Đoàn tham mưu Tô Húc bên cạnh chỉ vào bản đồ quân diễn nói: "Lúc này bên Lam chỉ phái một đoàn, mặc dù chúng ta chiếm ưu thế trên nhân số, nhưng đội hình chỉ đoàn này không thể coi thường."

Nghiêm Thiệu Thần gạt đầu, ním môi không nói tiếp. Trải qua hai ngày đối kháng tác chiến nữa, anh mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc với hình thức tác chiến bên Lam.

Mà trong giây phút anh suy tư đột nhiên nhận được tin tức không tốt, bộ binh bên Hồng liên tục gặp đội đánh úp bên Lam đột kích, tổn hại chiến đấu khá nhiều.

Anh trầm mặt, nhíu chặt chân mày, anh chấp tay sau lưng nhớ lại lần nữa hình thức tác chiến của bên Lam hai ngày qua, trong đầu đột nhiên thoáng qua linh quang, "Đội Liệp Ưng?"

Tô Húc bên cạnh nhíu mi, chặn lại nói: "Cậu hoài nghi đội Liệp Ưng tham dự diễn tập lần này?"

Nghiêm Thiệu Thần gạt đầu, đội Liệp Ưng chính là bộ đội đặc chủng lúc đầu anh dốc sức, Nghiêm Thiệu Thần ở đội Liệp Ưng nhiều năm như vậy, tương đối quen thuộc với hình thức tác chiến của bọn họ.

Tô Húc vừa thấy Nghiêm Thiệu Thần gạt đầu, cũng không khỏi băn khoăn, "Từ trước đến nay đội Liệp Ưng thực hiện tập huấn là nhanh chính xác ngoan, hôm nay mặc dù binh lính của chúng ta chiếm ưu thế, nhưng đang lúc ưu thế vô hình cũng sẽ trở thành tai họa cho chúng ta." Binh lực bên Hồng bại lộ quá nhiều, đến lúc đó bên Lam sẽ đánh ta trở tay không kịp, chỉ dùng làm thu ngư ông thụ lợi,

"Chưa chắc," Nghiêm Thiệu Thần từ tốn nói, anh đi đến trước mặt Vương Triết, tiếp tục nhìn anh làm việc.

"Tiểu Vương, cậu đổi hình thức dò xét," anh cúi người xuống, nói mấy câu gì bên tai Vương Triết, chỉ thấy trên mặt Vương Triết lộ ra vẻ mặt tán thành.

Dứt lời Nghiêm Thiệu Thần tiếp tục chấp tay sau lưng quan sát toàn trận quân diễn, hôm nay đánh giá hai bên thì xem ra bên Lam mạnh hơn, bộ binh nguy trang của bọn họ đã gay cho bên Lam tổn hại mười người, mà bọn họ vì nhất thời sơ sót để cho bên Hồng đột kích chiếm ưu thế, tổn thương bốn mươi mấy người.

Chỉ chốc lát sau, Vương Triết đột nhiên hô: "Báo cáo thủ trưởng, tôi đã tìm được hệ thống điều khiển chủ lực của bên Lam!"

Nghiêm Thiệu Thần nhàn nhạt quét mắt Vương Triết, lại nói: "Kể tiếp cậu phải làm hết sức bí ẩn, nếu bị bọn họ phát hiện, biết nên làm sao đi."

Vương Triết gạt đầu, vùi đầu cẩn thận tiến vào khu vực hệ thống điều khiển chủ lực của bên Lam, chỉ chốc lát sau anh lại nói: "Báo cáo Đoàn trưởng, bên Hồng phản kích quấy nhiễu hệ thống nghiêm mật, vừa rồi không được đã bị đối phương phát hiện, nhưng chúng ta đã bỏ virus vào quấy nhiễu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hệ thống điều khiển chủ lực của bọn họ sẽ lâm vào trạng thái tê liệt trong hai giờ tới".

Nghiêm Thiệu Thần hơi híu hắt, lạnh nhạt nói: "Rất tốt, khổ cực cho cậu."

Tiếp chiến liên tiếp hồi báo, doanh trinh sát đã tìm được chính xác vị trí bãi đất, Nghiêm Thiệu Thần cầm ống nói điện thoại lên, nói: "Bộ binh nguy trang xin chú ý, lập tức đánh hạ bãi đất số ba hướng chín giờ, nhớ phải cẩn thận, không được thêm cho ta sự cố gì."

Trong mười mấy giờ Nghiêm Thiệu Thần thủy chung nhíu chặt chân mày, đến khi truyền đến tin bộ binh nguy trang đã thuận lợi đánh hạ bãi đất, hơn nữa không có tổn thất binh lính, mà bên Hồng vì hệ thống virus của Vương Triết, hôm nay vẫn lâm vào tê liệt. Lúc này bộ binh nguy trang của bên Hồng cũng vọt lên vươn tay vây đánh Vương Triết ngược lại để phán đoán bộ chỉ huy bên Lam, Nghiêm Thiệu Thần quen thuộc hình thức tác chiến cuar đội Liệp Ưng, cho nên chui không từ, nhanh chóng tìm được bộ chỉ huy bên Lam, có thể bắt được.

"Tổ đạo diễn vừa đến thông báo, trước hết cướp lấy bãi đất mục tiêu, cắt đứt bộ chỉ huy của đối phương, phán định bên hồng thắng." Dư Mặc sai bước tiêu sái vào bộ chỉ huy, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Về mặt của Nghiêm Thiệu Thần ung dung hòa hoãn, nhàn nhạt quét mắt bản đồ: "Tôi nghĩ sẽ có người tìm tôi giăng co sau đó."

"Người nào?" Dư Mặc nhíu mi không hiểu hỏi.

"Trần Đình, đội Lập Ứng tham dự diễn tập lần này, vừa rồi tôi để cho Vương Triết thay đổi phương thức trình sát, mới tìm được bộ chỉ huy bên Lam." Nghiêm Thiếu Thần yên lặng vừa nói, nghĩ thầm Trần Đình đến tốt cùng sẽ xuất hiện lúc nào.

"Tiểu tử cậu đi ra cho tôi!"

Quả nhiên, điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần liền đến sau đó, anh khẽ ừ, cúp điện thoại đi ra ngoài. Hơn nửa năm không thấy, anh em chiến hữu nhiều năm chạm mặt, trong lúc nhất thời vẻ mặt đều phức tạp.

"Tiểu tử cậu có bản lĩnh, ngay cả kẻ hồ của lão tử cũng dám chui!" Trần Đình vỗ bả vai Nghiêm Thiếu Thần, trên mặt cố ý lộ ra mấy phần không vui.

Nghiêm Thiếu Thần nhíu mày, nhân nhạ nói: "Trước mấy hình thức tác chiến bên Lam khiến tôi không thể không hoài nghi đến các người."

"Cậu tạm thời được tiện nghi còn khoe mẽ, nói cho tôi nghe đi, vừa rồi cài virus vào là người nào ở doanh điện tử?" Trần Đình khoát tay, anh nhướn đầu nhất chính là Nghiêm Thiếu Thần không cần biết lúc nào thì đáng về thân nhiên tự nhiên, thật giống như chuyện này nên làm như vậy.

Nghiêm Thiếu Thần nhíu chân mày, chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn nói: "Vương Triết, năm ngoái vào doanh điện tử."

Trần Đình như có điều suy nghĩ híp mắt, anh trầm mặc, ngược lại nở nụ cười, ánh mắt nhìn về Nghiêm Thiếu Thần, "Người đến đội chúng tôi chưa bao lâu, tiểu tử này tôi rất coi trọng."

Nghiêm Thiếu Thần im lặng không lên tiếng, cũng không nhanh chóng tỏ rõ thái độ.

"Làm sao, không tha được? Đứa nhỏ này là mầm non trong phương diện này, đến chỗ chúng tôi học bổ túc thêm, tương lai có thể dùng vô số giá trị." Trần Đình duy trì nụ cười như cũ, thời gian công sự của Nghiêm Thiếu Thần cũng không ngắn, tiểu tử đau tiếc nhân tài như mạng, muốn đào người từ trong tay anh trừ phi nói đến tương lai bộ đội phát triển.

Nghiêm Thiếu Thần mím môi, trầm giọng nói: "Tôi có thể hỏi cậu ta, về phần cậu ta có đi hay không, tôi không làm chủ được."

"Ồi, xem ra là thật không chịu tha?" Trần Đình nhin cười không được cười, vỗ vai anh tiếp tục nói: "Chúng ta đều là Chủ nghĩa xã hội, ở đâu cần ở đâu chuyển!"

Nghiêm Thiếu Thần thu lại vẻ mặt, nhẹ nói: "Còn có chuyện khác sao, quân diễn cũng nhanh chóng kết thúc, tôi có thể trở về thành phố B trước."

Trần Đình nhíu mi, cười nói: "Vội vả gấp vội đi?" Ngày đó Nghiêm Thiếu Thần kết hôn Trần Đình vừa lúc ra ngoài thi hành nhiệm vụ, cho nên bỏ lỡ cơ hội tham gia hôn lễ, "Mấy ngày nữa tôi cũng phải đi thành phố B, đến lúc đó chúng ta gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Theo dõi

Trình Nặc mặc áo khoác màu đen, đeo mắt kính rộng lớn treo ở sống mũi, cô xoa tóc dài, vừa vặn ngăn che nửa khuôn mặt của cô, giày cao gót ba tầng găm trên mặt đá cẩm thạch ở văn phòng phát ra tiếng vang. Trình Nặc và Lâm Tu Dương vẫn giữ khoảng cách vừa đủ, cô có tự tin để anh không phát hiện được sự tồn tại của mình.

Tối qua Lâm Tu Dương liên tục nhận mấy cuộc điện thoại trong phòng làm việc, sắc mặt càng ngày càng đen, vì vậy Trình Nặc để tâm, đến sáng hôm nay, một cuộc điện thoại vừa gọi đến, thái độ của Lâm Tu Dương càng đưa đến sự chú ý của Trình Nặc. Lúc ấy đầu tiên là anh nhìn xung quanh, mới một tay đặt điện thoại bên tai, vội vã vào buồng trong của phòng làm việc.

Gần đây Lâm Tu Dương ở trong công ty, Trình Nặc có thể điều tra sự thật cực kỳ rõ ràng, dù sao cô mới đến công ty không bao lâu, thứ nhất là không có ân núp tốt, sau này sẽ đi đứng khó khăn.

Qua một giờ, Lâm Tu Dương mới mở cửa, anh đi qua bên cạnh vị trí của Trình Nặc, không được mấy bước đã lùi trở lại. Lâm Tu Dương gõ bàn làm việc của Trình Nặc, giọng nói lười biếng nói: "Lát nữa báo lại cho tôi sắp xếp của xế chiều hôm nay."

Trình Nặc nhìn anh, trên mặt không nhìn ra gì khác thường, cô âm thầm cảm khái, đã nghe Mục Nhất Minh nói Lâm Tu Dương nhạy bén, lòng dạ cũng thâm sâu, ban đầu cô tiếp xúc Lâm Tu Dương cũng không nhiều, nhưng gần đây cô tương đối tán thành với đánh giá của Mục Nhất Minh.

"Ba giờ đến bốn giờ chiều, mời dự họp hội nghị ngành quản lý, năm giờ rưỡi có hẹn với Vương Hằng Trường." Trình Nặc mở mấy vi tính xách tay ra, đứng lên nói.

Lâm Tu Dương trầm mặc mấy giây, "Bây giờ cô điện thoại cho thư kí trợ lý của Vương Hằng Trường, nói buổi chiều tôi tạm thời có chuyện, ước chừng ngày mai sẽ dùng cơm tối với anh ta, đến lúc đó tôi sẽ tạ lỗi với anh ta."

Trình Nặc gạt mình, anh tự nhiên đẩy cuộc hẹn với Vương Hằng Trường xuống, cô cười nhạt, che đậy nghi ngờ trong lòng, "Tốt lắm, tôi lập tức đi làm, ngài có thay đổi khác, xin kịp thời cho tôi biết."

"Ừ, cô đi nhanh."

Lâm Tu Dương vội vã trở lại rồi đi ra ngoài, Trình Nặc hơi nheo mắt, thấy anh lại nhận một cuộc điện thoại, cô đứng lên đến gần Lâm Tu Dương, ôn hòa cười, chỉ ly nước trong tay anh.

"Được, sau này tôi sẽ liên lạc lại cho anh." Lâm Tu Dương thấy Trình Nặc đi đến, cuống quýt cúp điện thoại, "Có chuyện?"

Trình Nặc dương môi cười yếu ớt, "Muốn uống trà sao? Từ sáng đến bây giờ, ngài không có uống cái gì."

Anh nhú chân mày quét mắt ly nước trong tay, "A, vậy cô pha cho tôi ly Thiết quan âm đi."

Trình Nặc gạt đầu xoay người ngồi bên cạnh khay trà bắt đầu pha trà, đột nhiên Lâm Tu Dương gọi tên của cô.

"Ừ?" Trình Nặc quay đầu nghi ngờ nhìn anh.

"Buổi tối cô... Thôi, anh ba có thể sớm trở lại, buổi tối tự tôi đi được rồi." Lâm Tu Dương khoát tay, anh bỏ đi ý tưởng vốn có.

"Ừ, cảm ơn." Trình Nặc xé túi lá trà ra, cô rót toàn bộ Thiết quan âm vào ly trà, mà những động tác đơn giản này chỉ là ở che giấu cảm giác áy náy trong lòng của cô. Nhiều ngày tiếp xúc như vậy, trực giác của cô tự nói với mình, Lâm Tu Dương chỉ là thương nhân bình thường, cộng thêm nguyên nhân cô và Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc ít nhiều gì sẽ nhận thức chủ quan với Lâm Tu Dương.

"Ai, sau khi anh ba của tôi trở lại cô phải khuyên anh ấy ở nhà lâu, hôm kia gặp di Diệp, bà vẫn thăm nói anh ba luôn chạy ra bên ngoài." Trong bụng Lâm Tu Dương buồn bực, vì sao gần đây Trình Nặc luôn tránh mình.

Trình Nặc xoay người, bình thần nói: "Tình cảnh của anh ấy anh cũng không phải là không rõ ràng, tôi làm vợ của anh ấy, luôn không tốt vì chuyện này mà ràng buộc anh ấy." Cô biết lời của Lâm Tu Dương còn tiết kiệm nửa câu, Diệp lão phu nhân sợ cô và Nghiêm Thiếu Thần chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều quá lâu ngày, sẽ ảnh hưởng tình cảm của bọn họ.

"Trình Nặc, có lúc tôi cũng đặc biệt tò mò với cô, làm sao suy nghĩ của cô luôn không giống người khác?" Lâm Tu Dương nhíu mi, dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười.

"Nói làm sao?" Sau khi đổ nước ly trà nóng đầu tiên, cô hỏi.

"Người nhà ai sau khi kết hôn mà không như keo như sơn, sao tôi thấy trạng thái của cô và anh ba không giống người khác đây?" Lâm Tu Dương híp mắt, còn nói.

"Cảm giác trước giờ chúng tôi giống như đi vào cuộc sống người già?" Trình Nặc không nhịn được buồn cười, cô cầm Thiết quan âm trong tay bụng đến trước mặt Lâm Tu Dương, "Trước khi kết hôn, tôi đã đoán được anh ba của anh sẽ là trạng thái như bây giờ, cho nên tôi sẽ không vì thế mà oán trách, dù sao chúng tôi nhìn trộm không phải là trước mắt, tương lai anh ấy luôn có thời gian rảnh rỗi. Giống như bây giờ, tôi cảm thấy anh ấy bắt tay vào sự nghiệp có thể mang cho anh ấy vinh quang và phong phú, tôi sao không tự nguyện mà làm đây?"

Lâm Tu Dương nhàn nhạt tiếc cô, hồi lâu mới nói: "Cô đi đi, tham gia hội nghị buổi chiều xong, cô có chuyện hãy đi về trước, không cần kêu tôi."

Trình Nặc không nói tiếp, vừa đi ra khỏi phòng làm việc cô liền gọi điện thoại ra ngoài.

"Là công ty xe taxi sao? Năm giờ rưỡi chiều tôi cần một chiếc xe taxi." Trình Nặc bấm số điện thoại của Mục Nhất Minh, khi đối phương nhận điện đã nghe cô nói như vậy.

Mục Nhất Minh nhíu mi sừng sốt, nhàn nhạt trả lời: "Biết."

Trình Nặc khép điện thoại lại, lúc này tâm tình của cô hơi mâu thuẫn, Lâm Tu Dương đã không còn mâu thuẫn với mình như lúc đầu, vừa rồi anh chịu nói trước để cho cô tan việc là vì Nghiêm Thiếu Thần đã liên tiếp hai tháng không trở về. Lâm Tu Dương động lòng trắc ẩn, mà lúc này cô hành động giống như đang lợi dụng điểm này của anh. Một khi Trình Nặc lâm vào suy nghĩ như vậy, tâm tình sẽ trở nên phức tạp. Với Lâm Tu Dương thì một mặt là đối tượng cô đang điều tra, một mặt là an hem của Nghiêm Thiếu Thần, mà cô biết hành động của mình sẽ chỉ làm mình chọn một trong hai ở tương lai mà thôi, chuyện này cô không cách nào cân bằng.

Năm giờ rưỡi chiều, cô thấy Lâm Tu Dương thu dọn đồ đạc của mình sau đó vội vã rời khỏi, Trình Nặc theo sát phía sau, chỉ cách anh khoảng cách hai cái cửa, sau khi thấy anh tiến vào thang máy, lúc này Trình Nặc mới nhấn một bên thang máy, cô lại bấm số điện thoại của Mục Nhất Minh, "Xin chào, tài xế đã tới chưa? Tôi đã xuống lầu."

Phương pháp ám chỉ như vậy bọn họ đã dùng qua mấy lần điều tra trước, cô nhắc nhở Mục Nhất Minh mục tiêu đã xuất hiện, muốn anh chú ý. Trình

Nặc đi vào thang máy, không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Chị ba, oa mới nghe chị nói muốn dùng xe, chị đi đâu, em lái xe đưa chị đi."

Nam Kiều đâm đầu đến mình, Trình Nặc hơi dừng lại, ngược lại cười nói, "Chị phải về nhà, nhưng mà năm nay chị không có mua bảo hiểm ngoài ý muốn cho thân thể, xe của em chị tạm thời không hưởng thụ nổi."

Nam Kiều thấy cô không tin kỹ thuật lái xe của mình nhất thời cảm thấy thất bại, cô bủi môi trên mặt không vui, "Chị ba không tin em, kỹ thuật lái xe này là em học ở anh năm, chị không tin em, sao có thể không tin kỹ thuật của anh ấy."

Trình Nặc mỉm cười, "Anh ấy, chị tự nhiên có thể tin, nhưng mà, chị nghe nói nếu Dương tử dẫn em đi xã giao, nếu không có tài xế ở đây, anh ta sẽ không uống rượu."

"Hừ, chị đi đi, em còn có việc!" Nam Kiều không nhịn được hừ lạnh, xoay người tức giận đi ra ngoài.

Theo Nam Kiều rời đi, Trình Nặc nhanh chóng thu nụ cười vào, cô nhìn thời gian trên đồng hồ, nhanh chóng nhấn thang máy "CLOSE".

Đi ra công ty Trình Nặc bước nhanh đến đầu đường, cô nhìn xe taxi ở khúc quanh ven đường, vẫy tay đợi xe dừng lại, lúc Trình Nặc lên xe liếc nhìn Mục Nhất Minh ngồi ở ghế tài xế, "Vừa rồi xảy ra tình huống, anh nhìn rõ hướng Lâm Tu Dương lái xe."

Mục Nhất Minh im lặng gật đầu, chân đạp cần ga chạy đi theo.

Trình Nặc ngồi ở hàng ghế sau từ trước đến nay không lo lắng kỹ thuật lái xe của anh, xuyên qua kính chiếu hậu cô nhìn một khoảng thời gian không thấy người, "Gần đây Đầu bận vụ án gì?"

Sau khi Trình Nặc vẫn tò mò vì sao từ lúc cô vào tập đoàn "ST" Tiểu Kha không gọi một cuộc điện thoại đến, giống như anh đã quên chuyện điều tra Lâm Tu Dương.

"Còn là mấy vụ án phe phái mà em biết," Mục Nhất Minh nhìn cô, dường như đoán được nghi ngờ trong lòng cô, "Anh ta nói lúc em kết hôn vì ở thời kỳ đặc thù, không thể giáp mặt chúc mừng em, nên phê cho em thời gian nghỉ kết hôn để bồi thường lại."

Trên mặt Trình Nặc bị kiềm hãm, lời Mục Nhất Minh nói lạnh lùng cô không phải là nghe không hiểu, nhưng cô cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, có liên quan đến điều tra lần này, gần đây Tiểu Kha chưa bao giờ bày tỏ điều gì, đây mới là trọng điểm nghi ngờ của cô.

"U, thời gian nghỉ kết hôn cần bao tiền lì xì? Vậy tôi xem là bồi thường hay là buôn bán lời?" Trình Nặc cười chuyển đề tài, để che giấu nghi ngờ của cô.

Mục Nhất Minh lạnh lùng nhìn cô, "Đã đuổi theo anh ta, em biết địa điểm cụ thể mà anh ta gặp mặt sao?"

Trình Nặc vừa nghe lời này lập tức thu nụ cười, cô nhìn xe Audi cực kỳ quen thuộc trước mặt kia, lắc đầu, nói: "Anh ta làm việc rất cẩn thận, làm sao để tôi phát giác, lần này biết được thời gian anh ta hẹn gặp là tôi đoán ra được."

Mục Nhất Minh nhíu mày, "Bây giờ em điều tra còn phải bí ẩn, chờ thời cơ chín mùi anh sẽ nhường em điều tra lên từ từ."

Anh ám chỉ ngụ ý nội dung Trình Nặc đã hiểu rõ, cô gật đầu, "Nhưng mà trước mắt đến xem, Lâm Tu Dương cũng không có chỗ khả nghi rõ ràng."

"Ừ, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết, hôm nay cách làm của em rất bình thường, anh sẽ báo cáo với sếp Tiểu." Mục Nhất Minh xoay chuyển phương hướng, cùng xe của Lâm Tu Dương lái đến con đường khác.

Trình Nặc gật đầu, cô quét mắt hoàn cảnh chung quanh, trong đầu đột nhiên nhớ ra gì đó, cuống quýt nói: "Anh ta có thể hẹn ở Offices phía trước, tôi thấy anh ta đã đến một lần, nhưng mà lần trước anh ta đến đây còn dẫn tôi theo cùng."

Mục Nhất Minh khóa tầm mắt ở Offices trước mặt, anh nhanh chóng phân tích tình thế trước mắt, tỉnh táo nói: "Anh thả em xuống đầu đường trước mặt, em đến quán cà phê Starbucks trước Offices ngồi ngây ngô, chờ anh thông báo."

Trình Nặc đeo mắt kính lên, theo chỉ thị của Mục Nhất Minh trước tiên cùng nhau ẩn nấp, sau năm phút điện thoại di động của cô có tiếng tin nhắn, "Ra sau Offices tiến vào từ cửa tây, đi thẳng lên lầu 13, lúc ra ngoài phải chú ý bí mật, anh không thấy được tình huống chỗ anh ta."

Tầng 13 của Offices là một chỗ giải trí, vì nguyên nhân cô theo dõi điều tra vụ án, hai năm qua vẫn ra vào các khu giải trí lớn của thành phố B, nên cô cũng thành khách hàng VIP ở đây, cô tự nhiên không biết Tiểu Kha làm sao lấy được thân phận hội viên cho cô, thậm chí Trình Nặc cũng không biết những tài liệu cụ thể về thân phận hội viên này.

"MIV327" Trình Nặc báo số hội viên ở đây của mình, nhân viên phục vụ thấy Trình Nặc trước mắt là hội viên cao cấp ở đây, cúi người nhiệt tình chào nói: "Xin hỏi Lâm phu nhân có cần phục vụ gì sao?"

Trình Nặc nhíu chặt lông mày, câu môi cười, nói: "Không phải vừa có người họ Lâm đi vào?"

Nhân viên phục vụ nhíu mày, thấy cô công khai hỏi thăm tin tức của những khách hàng khác, anh không thể không cảnh giác.

"Tôi là em họ của anh ấy, cô làm nhiệm vụ nói rõ, tôi không thể từ chối." Trình Nặc cười cười, thông dong trả lời.

Nhân viên phục vụ do dự phút chốc, "Ngài ấy đi đến phòng bao K79 trước mặt, cụ thể người nào ngồi bên trong thì tôi không rõ lắm."

Trình Nặc câu môi, hài lòng gật đầu, cô lấy tiền mặt trong túi xách ra, nhét vào áo trong túi của cô ta, đây là phần thưởng để tưởng thưởng việc cô ta phối hợp, cũng như nhắc nhở cô ta.

Nhân viên phục vụ rất thức thời, cúi người 30 độ chào lễ với Trình Nặc, "Lâm phu nhân, xin đi thông thả."

Trình Nặc đi đến phòng bao K79, đến khi cô phát hiện bóng dáng của Lâm Tu Dương, cô vội vàng trốn sang bên lối đi nhỏ, chột trước mắt tối sầm, có người đè trước người Trình Nặc, cô cảnh giác, bên tai lại truyền đến giọng nói quen thuộc, "Là anh, phối hợp với anh."

Là Mục Nhất Minh, Trình Nặc hơi yên tâm, cô ngẩng đầu lên, gương mặt gần như dính trên môi của Mục Nhất Minh, cô thậm chí có thể cảm giác hơi thở ấm áp của anh.

"Người trong phòng bao, em đã thăm dò ra sao?" Sau khi Lâm Tu Dương đi, Mục Nhất Minh đứng thẳng người, nhàn nhạt hỏi.

"Nhân viên phục vụ không biết, em thấy còn phải bắt tay vào nhân viên phục vụ phòng bao này." Trình Nặc lắc đầu, vì Mục Nhất Minh kéo xa khoảng cách với cô lần nữa, cô mới xem là bình phục nhịp tim đập nhanh, chiều này cô và Mục Nhất Minh không chỉ dùng một lần, không biết có liên quan đến cô đã kết hôn hay không, bây giờ dùng lại loại phương pháp này, cô sẽ mất đồ tới mang tai, thậm chí sẽ nguy hại nhất cảnh này bị Nghiêm Thiểu Thần phát hiện nên làm gì bây giờ.

"Em trở về đi thôi, chuyện kể tiếp giao cho anh." Mục Nhất Minh nhìn cô, lạnh lùng nói.

Trình Nặc ngăn ra, "Không cần tôi hiệp trợ?" dien!#!#?n!#\$@#le!#\$quy#%#@don

"Lâm Tu Dương biết em, nhiệm vụ của em chính là đưa địa điểm anh ta gặp mặt, như thế này anh sẽ nghĩ hết biện pháp đến gần phòng bao, nhiệm vụ của em hoàn thành."

Trình Nặc gật đầu, nếu như bị Lâm Tu Dương phát hiện cô cũng ở đây, không chỉ bị bại lộ thân phận chân thật của cô, hơn nữa phá hủy toàn bộ cố gắng của bọn họ trước đây.

"Anh cẩn thận, tôi chờ tin của anh." Trình Nặc nói xong xoay người đi ra ngoài.

Đi ra Offices cả người Trình Nặc đột nhiên buông lỏng, cô ngửa đầu nhìn trời xanh, thế giới này bất luận là ai đều làm công việc thuộc về mình, mà cô lựa chọn chính là một công việc vĩnh viễn trái ngược ánh mặt trời, Trình Nặc sẽ không vì thân phận của bây giờ mà khó khăn nhiều, thậm chí nghĩ công việc của cô và Nghiêm Thiểu Thần cơ bản giống nhau, chỉ là một đặt ở bên ngoài, một hoạt động bí mật.

Cởi xuống thân phận nằm vùng của cô, mình chỉ là một phu nhân gia đình bình thường, Trình Nặc nhớ mấy ngày trước Nghiêm Thiểu Thần gọi điện thoại đến, anh sắp bay trở về thành phố T, cụ thể ngày nào thì cả anh cũng không xác định.

Trình Nặc nhìn đồng hồ, đi vào siêu thị tính toán mua vài món ăn, mấy ngày nay sau khi tan việc cô vẫn tái diễn những động tác này, vì mỗi ngày cô không xác định Nghiêm Thiểu Thần có thể trở về hay không.

Đội Trình Nặc về đến nhà thì sắc trời đã tối dần, cô phân loại rau dưa thịt trứng đã mua, cô đang do dự tối nay có muốn làm bữa cơm hai người hay không, khóa cửa phòng khách đột nhiên bị chuyển động.

Trình Nặc ngăn ra, vội vàng chạy đến, khi cô mở cánh cửa từ bên trong ra, sắc mặt của cô lập tức nở nụ cười sáng lạn, "Anh trở lại, em phải đi nấu cơm."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ăn thịt

Trình Nặc vừa xoay người về phòng bếp tiếp tục nấu cơm, cánh tay của cô đột nhiên bị người chột lùi trở về, cả người theo quán tính đứng trở về.

Cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc, quanh người bị Nghiêm Thiểu Thần ôm thật chặt, Trình Nặc giật mình, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm con người đen như mực kia, hai tay Trình Nặc vịn trên bả vai Nghiêm Thiểu Thần, lúc ánh mắt giao nhau mùi chân của cô cũng nhón lên, đến khi Trình Nặc không biết dùng đại não khổng lồ chế tư tưởng, cuối cùng cảm tính chiếm cứ phần lý trí còn sót, cánh môi đụng vào, hấp dẫn nhau, vân vê trần trọc. Một tắc tắc sâu hơn, đầu lưỡi đều là mùi của đối phương.

Trình Nặc từ chủ động ban đầu dần dần biến thành bị động, Nghiêm Thiểu Thần tiến đến gần, cô từng bước thối lui, đến cuối cùng cánh môi gần như bị

anh mút sung đồ lên.

Nghiêm Thiếu Thần buông cánh môi của cô ra, anh hô hấp trở nên nặng nề, tay bắt đầu dạo chơi trên thân thể của cô. Trình Nặc bị anh vuốt ve cũng dần dần cảm giác, cơ thể không tự chủ được gần sát anh hơn, thậm chí di chuyển lên xuống, khó chịu cầu xin vô ích.

Nghiêm Thiếu Thần ôm lấy Trình Nặc, lưng thử đi đến phòng ngủ, xa cách liên tiếp hơn hai tháng, lúc tạm biệt câu nói kia đã bị dục vọng nổi lên thay thế, cả hai người ai cũng rõ ràng, kế tiếp sẽ dùng dục vọng chân thật nhất để chứng minh.

"Thiếu Thần, đừng..." Lời của Trình Nặc chỉ nói phân nửa, ngay cả cô cũng kinh ngạc giọng nói sẽ trở nên khàn khàn, cô đỏ mặt nhất thời không biết nên tiếp tục hay là nên làm gì khác.

Nghiêm Thiếu Thần nhếch môi, cũng không trả lời cô điều gì, anh để Trình Nặc nằm ngang, ngón tay thon dài từ từ cởi bỏ nút áo trước ngực của cô, một nút, hai nút, ba nút...

Trong chớp mắt toàn bộ quần áo rơi ra, thân thể của anh đè ép xuống mình, kèm theo sức nặng áp chế của cơ thể anh, Trình Nặc lại có cảm giác an ủi. Cơ thể của cô bị Nghiêm Thiếu Thần vuốt ve từng tắc, trần trọc đến trước ngực, lực độ trên tay của anh đột nhiên tăng lên, Trình Nặc bị đau, khẽ hừ lạnh, thân thể của cô tự nhiên co rúc, lại bị Nghiêm Thiếu Thần vô tình cản lại.

"Phối hợp anh, bây giờ." Nghiêm Thiếu Thần hạ thấp cơ thể xuống, giọng nói trầm thấp như ma quỷ lọt vào lỗ tai của cô, đang từng hồi kích thích dục vọng của cô.

Hơi thở của anh phả vào cổ của cô, chọc cô hơi ngứa ngáy, Trình Nặc vừa muốn di chuyển, người liền bị giam cầm gắt gao, lưỡi ẩm ướt dùng sức mút cổ của cô, đến khi phiếm đỏ mới bỏ qua. Tay Nghiêm Thiếu Thần từ trước ngực của cô bắt đầu từ từ dời xuống, khi đụng vào bộ vị bên dưới cơ thể của cô, Trình Nặc phản xạ có điều kiện co rúc cơ thể.

"Hôm nay anh..." Trình Nặc cắn môi, cô khó có thể tưởng tượng hôm nay Nghiêm Thiếu Thần khác thường, nhất là khác thường ở trên giường. Bình thường, anh luôn có thể bản khoăn đến suy nghĩ của cô, nhưng hôm nay khí thế của anh khiến Trình Nặc giật mình.

Trình Nặc cảm giác được bàn tay khô ráo đang vuốt ve bắp đùi của mình, cơ thể của cô bị động tác như thế kéo nóng rang, dần dần mắt của cô trở nên mê ly, đầu lưỡi của cô khô khốc cũng dần dần diễn biến thành mru cầu dục vọng. Lúc đầu óc cô đang trống rỗng, chợt giữa hai chân cảm thấy vật nóng cứng rắn đang để chỗ nào, cơ thể của cô trở nên kích động, cả người nóng bỏng lên.

Trình Nặc không tự chủ được nâng mông lên, đến gần vật thể nóng cứng rắn, biết rõ khó có thể dung nạp, nội tâm ngứa ngáy khiến cô mất đi tất cả lý trí.

"Thiếu Thần, em muốn."

Cô mềm cổ họng, nâng cổ lên tiến đến gò má của anh bắt đầu hôn, nụ hôn của cô giống như mèo nhỏ khát nước đã lâu, tham lam liếm mút, lưỡi ẩm ướt mềm dẻo từng tắc quét xung quanh gò má của anh, mắt của cô vẫn ở trạng thái nửa khép, dường như vẫn không tìm được mục tiêu, tay của cô siết cánh tay của anh thật chặt, thân thể dán thật chặt vào.

Nghiêm Thiếu Thần đáp lại nụ hôn của cô, dần dần tách đôi chân của cô ra, anh tăng lực độ nụ hôn, ngang hông dùng lực, tiến vào hành lang ẩm ướt.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng khi anh tiến vào Trình Nặc rõ ràng bị đau, cô cắn môi thống khổ bám vào phía dưới của anh. Mà sau khi Nghiêm Thiếu Thần tiến vào cũng không nhanh chóng rút ra đứng lên, ngược lại đẩy sát dục vọng vào trong, khiến cô dần dần thích ứng.

Trình Nặc bị đau cắn môi, lông mày nhíu chặt, vách tường bên trong bị xâm chiếm, cảm giác kéo căng tê liệt chống đỡ, lại khiến cô biểu đạt thỏa mãn.

"Anh nhẹ một chút, em đau."

Trình Nặc vỗ người đàn ông đè ở trên người mình, đang chậm rãi rút ra di chuyển, người đàn ông nhíu chân mày, vẻ mặt như thường, anh lần nữa hôn lên môi của cô, lực độ hơi trở nên mạnh mẽ, vừa vặn không giảm sức lực. Trình Nặc bị đụng hơi buồn bực, nhất sau khi là cô phản kháng thì cách người nào đó xử lý càng khiến cô buồn bực, không thay đổi không nói, còn tìm lý do quang minh chính đại ăn đậu hủ.

Nghiêm Thiếu Thần thẳng vào thẳng ra, mỗi lần xuống thật sự đâm vào chỗ sâu, anh nhìn ánh mắt người trước mặt càng trở nên mê ly, đột nhiên rút ra, vỗ vỗ thân thể của cô, "Ngồi lên."

Trình Nặc giật mình, bình thường động tác của bọn họ xem như bình thường, thậm chí chỉ có duy nhất, cách nguyên thủy nhất là dùng dục vọng nguyên thủy nhất va chạm, nghĩ hôm nay, cô cảm thấy rất khác thường.

"Làm sao?" Nghiêm Thiếu Thần nhíu mi, hỏi.

"Cảm giác anh thay đổi," cô cười nhạt, đứng lên cất bước, ngồi chồm hổm ở bụng của anh, cô có thể cảm giác nơi nào đó của anh đang kêu gào dục vọng, cô thậm chí hơi bận tâm mình sẽ ngồi không lên. Trình Nặc nhờ bôi trơn trước đó, dần dần ngồi lên, mặc dù nói không có cảm giác thỏa mãn như khi bị sức nặng cơ thể của anh đè xuống, cũng là một loại cảm giác vi diệu khác, thời khắc này dục vọng cả người nhen nhóm, cảm giác bành trướng như bị xé rách lần nữa.

Trình Nặc thử mấy cái, nhanh chóng tìm được cảm giác trong đó, cô ngồi trên người của anh, khuôn mặt càng đỏ thắm theo động tác di chuyển lên xuống của mình, có mấy lần vì không ổn định, suýt nữa mất đi thăng bằng. Nghiêm Thiếu Thần hơi đỡ mông của cô, để cho cô chống đỡ lần nữa.

Động tác của cô càng lúc càng nhanh, giữa răng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, thân thể và thân thể ăn ý đạt đến đỉnh cao nhất vào lúc này, cô nghĩ đè ép cổ họng cảm nhận cao triều lần đầu tiên tối nay, Nghiêm Thiểu Thần chợt lật người đè cô bên dưới lần nữa.

Trình Nặc hơi giận, nhưng vừa nghĩ đến chuyện như vậy, lại cảm thấy rất lúng túng, nhưng không đợi cô phản ứng nhiều, người đã bị anh va chạm lần nữa. Lúc này Nghiêm Thiểu Thần không như trước mỗi một cái đều thật tiến công vào, ngược lại mấy cái nặng mấy cái nhẹ, cô bị động tác của anh khơi lên kích động, cặp chân không tự chủ được quăn ở hông của anh, cầu xin càng tiếp xúc vào dày đặc.

Trình Nặc không tính toán được đến tột cùng Nghiêm Thiểu Thần va chạm bao nhiêu lần, cô chỉ bám víu theo động tác từ từ của anh, càng về sau Nghiêm Thiểu Thần vẫn như lúc ban đầu, mỗi lần xuống sẽ đâm vào chỗ thật sâu, để cô cảm thấy chỗ sâu bị va chạm, kích thích cô, làm cô chưa có kích động giống trước kia. Ngay cả Trình Nặc cũng không dám tưởng tượng tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng của cô, giọng nói của cô đã khàn khàn, chỉ dựa vào dục vọng chân thật nhất, rốt cục cô cảm thấy cả người mình cũng bay lên, thân thể co quắp, trước mắt tất cả cũng trở nên mờ lung, giống như cõi đời này chỉ có cô và anh, dục vọng lên đỉnh khiến toàn thân cô run rẩy, cả người mềm nhũn ở dưới anh, lặng lẽ thừa nhận sức nặng của anh.

Hôm nay Nghiêm Thiểu Thần dường như rất hăng hái, anh thấy thân thể Trình Nặc khá hơn vừa rồi, liền vỗ mông của cô, để cả người cô nằm lỳ ở trên giường, anh đỡ mông của cô, từ phía sau tiến vào. Vì cô mới cảm thụ một lần cao triều, bên trong trơn trượt, lúc anh tiến vào lại càng không phí sức, ngang hông lần nữa di chuyển rút ra, mạnh mẽ va chạm vào trong.

Trên thực tế cơ thể của Trình Nặc vẫn còn trong trạng thái xụi lơ, cả người cô mềm nhũn ở trên giường, chỉ dựa vào chân và Nghiêm Thiểu Thần nâng đỡ mới không có mất đi thăng bằng, lúc trước cô mệt mỏi đến gần như không động được, nhưng phương thức từ phía sau tiến vào cô lại cảm nhận lần đầu tiên, càng khiến cô kích động hơn lúc trước, mỗi lần anh va chạm xuống đều đụng phải chỗ sâu, Trình Nặc không tự chủ được kẹp chặt hai chân, đòi hỏi va chạm sâu hơn.

Nghiêm Thiểu Thần biết cô lần nữa phấn khích, mà cô phối hợp cũng khiến anh dần dần đạt tới đỉnh, động tác của anh càng lúc càng nhanh, mỗi lần xuống đều va chạm thật mạnh vào bên trong, quay về phòng ngủ trong lúc thân thể đang va chạm, mùi dâm mỹ, sau mười mấy cái anh cảm thấy vách bên trong trơn trượt, mà sau đó anh cũng đạt đến đỉnh, kêu gào phóng thích dục vọng.

※※※

Có một số việc không thể không tiết chế, cho dù lúc này có xa cách trong thời gian dài. Về sau Trình Nặc toàn bộ lấy thể lực của mình mà chống đỡ, yên lặng phối hợp động tác của anh, đến cuối cùng cô hoàn toàn mềm nhũn ở trên giường, Nghiêm Thiểu Thần ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn trán của cô, cơ thể của Trình Nặc lại phát ra âm thanh không hề đứng lúc.

Bụng của cô nổi lên xì xào lải nhải, không sai bạn học Trình Tiểu Nặc cuối cùng thua trận qua mấy lần "Thân thể độ sức" với Thượng tá Nghiêm, còn rất thành thực phát ra tín hiệu đói bụng.

Trình Nặc hơi lúng túng, nhưng càng nén giận khó hiểu hơn, vốn là cô đang nấu cơm trong phòng bếp, vốn là cô vẫn còn suy nghĩ buổi tối phải nấu món gì, không ngờ Nghiêm Thiểu Thần trở về hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của cô, ít nhất cô không ăn cơm, bị Thượng tá Nghiêm ăn ngay cả xương cũng không còn.

Bây giờ cô lười nhấc cả cánh tay, mà trong nhà người duy nhất sẽ nấu cơm cũng chỉ có mình cô, lần này cô tức giận. Trình Nặc hung ác hăng trọn mắt nhìn anh, "Anh nói nên làm sao bây giờ!"

Nghiêm Thiểu Thần nhíu mi, anh không nghĩ đến Trình Nặc sẽ nổi giận, nhưng nhớ lại, người ta nổi giận cũng bình thường, liền nhân nhượng nói: "Nếu không, anh làm."

Trình Nặc liếc anh, lại nói: "Anh sẽ làm gì?" Cô không hỏi muốn làm món gì, cũng không nói mình muốn ăn món gì, trực tiếp yêu cầu thấp nhất, anh rốt cuộc sẽ làm món gì!

Khoan hãy nói vấn đề này thật làm khó Nghiêm Thiểu Thần, anh xác thực sẽ không làm món nào, anh yên lặng suy nghĩ, nói: "Em ăn mì ăn liền sao? Đập trứng gà vào."

"Hai ta trao đổi suy nghĩ, vào lúc này anh sẽ ăn món này sao?" A, còn học được kết hợp món ăn! Trình Nặc tức giận cười cười, vừa rồi dường như là cô đang phục vụ một người cần thỏa mãn, bây giờ một tô mì ăn liền thì muốn đuổi đi?

Nghiêm Thiểu Thần nhíu mi, lại suy nghĩ, người nói không sai, anh gật đầu, nhưng về mặt thật khó xử, "Anh đi phòng bếp xem thử, làm món nào khác tốt hơn."

Trình Nặc khoát tay, muốn tư thế lẩn qua lẩn lại như thế nào thì lẩn qua lẩn lại như thế đó, yêu cầu của cô chỉ có một, ăn một bữa cơm tối, điều này không tính là làm khó người đi.

Nghiêm Thiểu Thần thấy cô không phản đối, đã đi xuống giường, mặc quần áo tử tế, còn không quên đắp chăn mềm mại lên người cô, anh từ tốn nói câu: "Chờ chút, ngủ trước đi."

Trình Nặc bị cử chỉ cuối cùng của anh không khỏi cảm động, cô yên lặng gật đầu, thấy anh tắt đèn đóng cửa, mí mắt của cô ngày càng sụp, trong chốc lát người đã ngủ say, trước khi ngủ say nghĩ vấn đề cuối cùng là, anh sẽ làm món gì?

Nghiêm Thiểu Thần đấu tranh với phòng bếp gần hai tiếng, cuối cùng giờ cờ tuyên cáo đầu hàng, lần đầu tiên anh phát hiện thì ra phòng bếp cũng là một

loại văn hóa, là anh tò mò chỗ thần bí. Trình Nặc chui vào phòng bếp mấy tiếng sau thì có thể làm ra một bàn thức ăn ngon miệng, nhưng anh vào mấy tiếng sau là phòng bếp trở nên hỗn độn.

Nghiêm Thiếu Thần lặng lẽ buông tiếng thờ dài, lấy điện thoại di động ra bấm số gọi ra ngoài.

Lâm Tu Dương thấy Nghiêm Thiếu Thần điện thoại cũng cảm thấy buồn bực, anh cầm điện thoại di động đóng cửa phòng bao, nhấn nút trả lời, "Ồi, anh ba, anh làm sao rảnh rồi gọi điện thoại?"

"Trình Nặc ngủ thiếp đi, trong nhà không có cơm, cậu có điện thoại quán ăn bên ngoài ở đây sao?" Nghiêm Thiếu Thần không đếm xỉa vấn đề của anh, ngược lại trực tiếp cắt ngang vào chủ đề chính.

"Ồi, chị ba làm sao ngủ nữa, không có thời gian nấu cơm?" Lâm Tu Dương cười xấu xa hỏi ngược lại, lúc này anh cũng không sợ Nghiêm Thiếu Thần đột nhiên giết qua đánh cho anh mập mình, dù sao người kia trong nhà của anh còn chưa ăn cơm.

Sắc mặt Nghiêm Thiếu Thần hơi trầm xuống, thân nhiên nói: "Cậu không có điện thoại đúng không? Tôi hỏi Bình Tứ tốt hơn."

"Ai ai, anh trai đừng có gấp gáp cúp điện thoại, em có ở đây, anh chờ." Lâm Tu Dương biết chừng mực, thấy Nghiêm Thiếu Thần từ thành phố T trở về, trong bụng tự nhiên vui mừng, anh đọc dãy số, không đợi anh lái nhai vài câu với Nghiêm Thiếu Thần, người đã nói thẳng tiếng cảm ơn, cúp điện thoại.

Lâm Tu Dương bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên có vợ rồi thay đổi lớn, thì ra anh ba quan tâm người nào? Lâm Tu Dương khép điện thoại lại, muốn tiến vào phòng bao lần nữa, anh mơ hồ cảm thấy có người đang đứng sau lưng, anh nghi ngờ xoay người, chỉ thấy người đàn ông chính trực khuôn mặt lạnh lùng đứng thẳng trước mặt anh.

"Ai, anh là nhân viên phục vụ ở đây?" Lâm Tu Dương thấy trên người của anh ta mặc giống nhân viên phục vụ ở đây, nhưng vẫn cảm thấy anh ta khác biệt với nhân viên phục vụ ở đây, cụ thể hẳn cũng không nói được số.

"Đúng." Mục Nhất Minh ổn định nói.

※※※

Trình Nặc bị đánh thức lần nữa, đã hơn tám giờ tối, cô mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, rời giường mặc áo ngủ vào, hai chân vừa tiếp xúc mặt đất, đã mềm nhũn xuống, cô hung tợn liếc mắt ra ngoài cửa, quả nhiên có một số việc chỉ có bọn họ mới có thể thần thanh khí爽 (sảng khoái tinh thần).

Trình Nặc mạnh mẽ chống thân thể cuối cùng đi đến trước bàn ăn, khi cô nhìn thấy thức ăn trên bàn, trước mắt không khỏi sáng lên, chẳng lẽ cô xem thường tài nấu nướng của Nghiêm Thiếu Thần?

"Anh làm?" Trình Nặc kinh ngạc chỉ vào thức ăn trên bàn hỏi.

Nghiêm Thiếu Thần lặng lẽ không lên tiếng, Trình Nặc bụng chén cháo hóp thừ, lại hỏi, "Thật là anh làm?"

"Ừ, là đồ ăn mua ngoài." Nghiêm Thiếu Thần trả lời.

"Phốc..." Trình Nặc chưa ăn miếng cơm, bị sặc, cô quả nhiên xem trọng tài nấu nướng của Nghiêm Thiếu Thần. Lúc cô muốn chế nhạo mấy câu, điện thoại di động lại vang lên tiếng chuông, tiếng chuông không giống bình thường, quay về phòng, cô cũng thu hồi nụ cười trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cuồng quít

"Tốt lắm, anh chờ tôi ở đâu, bây giờ tôi sẽ qua." Trình Nặc khép điện thoại lại, vẻ mặt chợt trở nên không tự nhiên, trong miệng vẫn lưu lại mùi cháo, làm sao lại không nếm ra hương vị. Trình Nặc lẳng lặng liếc nhìn Nghiêm Thiếu Thần, trầm mặc mấy giây, nói: "Vừa rồi nhận được điện thoại của bạn, có việc cấp."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, "Làm sao?"

Trình Nặc cảm thấy da đầu tê dại, hành động vừa rồi của mình rõ ràng như vậy, Nghiêm Thiếu Thần không thể không phát hiện, "Bây giờ em cần phải đi ra ngoài, trễ nhất mười giờ trở về."

Anh lẳng lặng nhìn thẳng Trình Nặc, thật lâu không nói một lời.

"Thiếu Thần?" Trình Nặc nhẹ nhàng vỗ cánh tay của anh.

"Cụ thể chuyện gì?" Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt hỏi.

Trình Nặc mắt tự nhiên nuốt yết hầu, ngay cả chính cô cũng không tiện giải thích, diện có đến chỗ Dương Tiểu càng không thích hợp, về mặt của cô vừa rồi làm điện thoại tăng thêm về thần bí.

Trình Nặc nhọt nhạt cười một tiếng, "Ta vốn không phải dừng lại ở California Mĩ một thời gian, hôm nay một người bạn bên đó trở về nước, trước đó vốn an bài ngày mai tụ họp, không nghĩ đến vừa trở lại đã gặp chuyện phiền toái." Cô lẳng lặng nhìn Nghiêm Thiếu Thần, chú ý về mặt của anh biến hóa, thấy về mặt của anh vẫn bình thường mới tiếp tục nói, "Vị tiền của cậu ấy bị sò soạng, dự định khách sạn tốt lại không có tiền mặt trả tiền phòng, bây giờ còn đang đi lại trên đường."

Trình Nặc không biết cô giải thích có hợp lý hay không, trước mắt mấu chốt nhất vẫn phải nhìn Nghiêm Thiếu Thần, chỉ có anh tin, chuyện này mới coi như xong.

Nghiêm Thiếu Thần rất bình tĩnh, trầm mặc mấy giây, gật đầu, "Cậu ấy ở đâu, không bằng anh đưa em đi."

Trình Nặc vừa nghe lời này, nghi ngờ phản ứng của Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh, vừa thăm mắng mình sẽ không lấp liếm, cô ổn định ý nghĩ, nhắm mắt tiếp tục ứng phó, "Không cần, vì chuyện nhỏ này không cần thiết, một mình em đi là được."

Nghiêm Thiếu Thần chú ý động tác trên tay của cô, chiếc đũa cạnh tay của cô, mà ngón tay mắt tự nhiên gõ mặt bàn, anh bình tĩnh nhìn xuống, ánh mắt chuyển trở lại trên mặt của cô.

Trình Nặc cho tới bây giờ đều là dùng ánh mắt xem xét người khác, không ngờ hôm nay cô lại bỏ sót một người, hơn nữa đối phương còn là Nghiêm Thiếu Thần. Cô cố ra vẻ bình tĩnh, lẳng lặng chờ câu trả lời của anh.

"Đi sớm về sớm, anh ở nhà chờ em." Nghiêm Thiếu Thần trầm tư, nói.

Trình Nặc nhanh chóng quét mắt về mặt của anh, trong lòng cô hơi bất an, Nghiêm Thiếu Thần ngoài mặt bình tĩnh trên thực tế đáng sợ hơn, đây chính là tín hiệu nguy hiểm, vì anh thu toàn bộ ý nghĩ chân thật ở trong lòng, trên mặt không nhìn ra khác thường nào. Nhưng Trình Nặc vội vã ra khỏi cửa, cô có thể làm chỉ có tiếp tục làm tốt công việc còn lại.

"Tốt, em xử lý xong sẽ trở về." Trình Nặc đứng lên nhanh chóng rời khỏi bàn ăn, rời khỏi tầm mắt của Nghiêm Thiếu Thần, cô sợ cổ già bộ bình tĩnh sẽ bị phá vỡ trong ohuts chốc.

Nhưng người càng sợ điều gì, lại càng sẽ đến điều đó, Trình Nặc còn chưa đi xa mấy bước, giọng nói của Nghiêm Thiếu Thần vang lên sau đó.

"Em đôi tiếng chuông?" Anh vẫn ngồi bên cạnh bàn ăn, ánh mắt nhìn Trình Nặc đang cuống quýt rời khỏi, giọng nói bình thản. diendanle!#!quyd

Trình Nặc hơi chậm lại, sơ sót, đây mới là sơ sót lớn nhất, cô vốn định đối xử khác nhau, không ngờ Nghiêm Thiếu Thần sẽ chú ý đến chỗ này. Trình Nặc chỉ thiết lập tiếng chuông đặc thù cho ba người, Mục Nhất Minh, Tiểu Kha, một người khác chính là Nghiêm Thiếu Thần, bất đồng là tiếng chuông của Nghiêm Thiếu Thần khác biệt với bất luận người nào.

"À, không có, nghe mấy tiếng chuông không tệ, nên trở về đôi lại nghe." Trình Nặc nghĩ nếu thân phận của bọn họ không là vợ chồng, hôm nay cô trả lời như vậy thì phải chết không thể nghi ngờ.

Nghiêm Thiếu Thần nhú chặt chân mày, bất động thanh sắc ừ, không cần nhiều lời nữa.

Trong lòng Trình Nặc càng không nắm chắc khi anh phản ứng từ chối cho ý kiến, cô âm thầm cắn môi, đi ra khỏi nhà, thậm chí không dám liếc nhìn anh nhiều hơn.

※※※

"Trong điện thoại anh không nói rõ ràng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trình Nặc nhướn mày nghi ngờ hỏi.

Từ trong nhà cô vội vàng ra ngoài, xe của Mục Nhất Minh đã chạy đến, cô ngồi lên xe, hai người chạy thẳng đến chân cầu bờ sông, trong lúc đó không nói lời nào.

Đón gió thổi qua mặt sông, Trình Nặc cảm nhận gió đêm uồn ướt, trong lòng lại không hề vui mừng, trong điện thoại Mục Nhất Minh chỉ nói, Lâm Tu Dương tiếp xúc trực diện với anh.

"Lâm Tu Dương đột nhiên ra khỏi phòng bao nhận điện thoại, tôi đứng sau lưng anh ta cách đó không xa." Mục Nhất Minh nhìn mặt sông, bình tĩnh trả lời.

"Làm sao có thể, anh không biết bí mật sao?" Trình Nặc sùng sốt, theo lý thuyết Mục Nhất Minh sẽ không ngay cả bí mật cơ bản nhất này cũng không biết, sai lầm cấp thấp như vậy xuất hiện trên người của anh ta, Trình Nặc thậm chí cảm thấy tức cười.

"Lúc ấy xảy ra ngoài ý muốn, bất quá anh ta không nhìn ra tôi là ai, nghĩ tôi là nhân viên phục vụ." Mục Nhất Minh tránh ánh mắt của Trình Nặc, trả lời nội dung thậm chí hơi cứng ngắt.

Trình Nặc càng nghi ngờ phản ứng của anh, cô có thể cảm giác được Mục Nhất Minh không nói hết toàn bộ cho cô biết, anh ta che dấu một phần, dĩ nhiên một phần rầu rĩ với vụ án này.

Trình Nặc buông tiếng thở dài, cũng biết có vấn đề nếu người ta quyết định che giấu, cô tiếp tục truy cứu cũng không có ý nghĩa, trầm giọng nói: "Lần sau chú ý đi, sai lầm này tái phạm một lần nữa, lúc này chúng ta xem như kiểm cũi ba năm thiêu một giờ."

Mục Nhất Minh gật đầu, nói rõ chuyện phát sinh hôm nay, "Lúc ấy tôi giả trang nhân viên phục vụ, vào phòng bao một lần, Lâm Tu Dương hẹn gặp người buôn bán châu báu ở thành phố B, bọn họ rất cẩn thận, lúc tôi gõ cửa đi vào liền dừng đề tài bàn bạc, trợ lý của người nợ thấy tôi không phải là nhân viên phục vụ trước nên hỏi tôi nhiều câu hơn."

Trình Nặc suy tư, nhất thời cô không có đề nghị tốt, "Chuyện này anh cần lập tức báo cáo cho Đầu, để ông ta cho chúng ta một phương án, ngày mai tôi trở về công ty sẽ tận lực tìm ra dấu vết, mà ngày mai anh có thể hỏi thăm tin tức cụ thể của người đàn ông kia hay không."

"Ừ, cái này cô không cần nói, tôi cũng sẽ làm." Mục Nhất Minh gật đầu, ban đêm ánh đèn xung quanh mặt sông rất tối, nhưng chỗ Trình Nặc đứng lại vừa lúc ở trong phạm vi ánh đèn, anh chú ý vết nhỏ hồng trên cổ của Trình Nặc, anh không khỏi nhú mi, trong đầu nhớ lại lời Lâm Tu Dương nói khi ra khỏi phòng bao nhận điện thoại, là điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần gọi đến, thậm chí anh còn nghe được nội dung mấy câu đối thoại ngắn ngủi khi anh định né tránh.

Mục Nhất Minh khẽ mỉm cười, "Em chưa ăn cơm?"

Trình Nặc ngăn ra, nghĩ thầm anh làm sao biết, khi cô dùng ánh mắt xem xét để nhìn Mục Nhất Minh, cô nhìn thấu trong mắt Mục Nhất Minh tránh né cùng tránh né, cô chợt nhớ lại trong nhà Nghiêm Thiếu Thần gọi thức ăn mua ngoài, cửa hàng thức ăn bên ngoài đang ở con đường gần công ty "ST", khi cô ghé chuyện Lâm Tu Dương ra khỏi phòng bao nhận cuộc điện thoại, cùng chuyện này liên hệ chung một chỗ, lúc Trình Nặc nghĩ đến điều gì, cô không khỏi cảm tức. Nhưng trước mắt vẫn ở bờ sông, bọn họ chạm mặt đã không an toàn, Trình Nặc không thể tức giận vào thời khắc này, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Chúng ta về nhà ăn, nếu không có chuyện khác, tôi tạm biệt trước." Trình Nặc hít sâu, cố gắng áp chế tâm tình của mình.

"Tôi lái xe đưa cô về?" Mục Nhất Minh thấy vẻ mặt của cô khác thường, cũng không nhịn được nghi ngờ, vội vàng đi theo hỏi.

Trình Nặc nhú chần chừ, khẽ cười hai tiếng, "Không cần, lần trước sơ suất ở hội sở, chúng ta không thể tái phạm hai lần, tạm biệt." Trình Nặc xoay người đi lên cầu, dọc đường đi cô vẫn không nghĩ ra Mục Nhất Minh làm sao sơ sót những điều này chỉ vì cuộc điện thoại của Lâm Tu Dương và Nghiêm Thiếu Thần, cô vẫn không nghĩ ra.

※※※

Lúc Trình Nặc về đến nhà Nghiêm Thiếu Thần vẫn chưa ngủ, cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, cô hơi kinh hãi, trên mặt hơi áy náy.

"Đã trễ thế này còn chưa ngủ." Trình Nặc đến gần anh, Nghiêm Thiếu Thần ngồi một mình trên ghế sofa, hai tay của anh đặt trên đầu gối, mặc dù không nhìn ra tâm tình của anh, nhưng anh ngồi ở chỗ đó không nói một lời khí thế khiến Trình Nặc cảm thấy áp lực.

Nghiêm Thiếu Thần ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt bình thản nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo, "Anh nói chờ em trở về."

Trình Nặc lặng thinh, bị anh nói xong nhất thời không biết nên nói gì, cô thuận thế ngồi bên cạnh anh, dựa vào cơ thể của anh, tay ôm eo của anh, ôn nhu cười, "Để anh chờ lâu, đừng mất hứng, được không?"

Trình Nặc lớn như vậy dường như chưa từng làm nũng trước mặt người khác, cô không muốn ý vào tình cảm mà che dấu Nghiêm Thiếu Thần, cô chỉ là không muốn thấy anh tức giận, hơn nữa là vì cô.

Nghiêm Thiếu Thần phủ tay trên cánh tay của cô, bàn tay ấm áp khô ráo, "Chuyện xử lý xong?"

Trình Nặc sững sốt, nghĩ đến muốn ra cửa phải nói láo, vội vàng tiếp câu, "Đúng, em thấy báo cảnh sát cũng vô dụng, trước hết cho cậu ta ít tiền mặt."

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, trên tay đột nhiên nắm chặt, đứng lên kéo cô lên, "Nghỉ ngơi đi."

Trình Nặc bị anh dắt trở về phòng ngủ, trong phòng vốn là mùi dâm mỹ lúc này đã sớm tản ra không ít, nhưng Trình Nặc nhìn khăn trải giường hơi xóc xếch không miễn nghĩ đến trước đó. Cô đỏ mặt tránh khỏi tay của Nghiêm Thiếu Thần, một mình cầm áo ngủ đi tắm.

Ban đêm, hơi thở Nghiêm Thiếu Thần bao quanh cô lần nữa, xa cách liên tục hơn hai tháng, ngay cả chính cô cũng mừng rỡ vì gặp lại. Trình Nặc vui ở trong ngực của anh, ban đầu là vì lúc trước mới ngủ, Trình Nặc tròng mắt, sôi nổi, vui trong ngực Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc cảm thấy anh có tác dụng thôi miên, hơi thở của anh có thể khiến cảm xúc của mình văng vẳng, cho đến dần dần ngủ say. Mới vừa kết hôn, hai người vẫn còn xa lạ lẫn nhau, cô còn từng cố ý tránh né, nhưng sáng sớm tỉnh lại Trình Nặc buồn bực mình vì sao lại chui vào trong ngực của anh. Càng về sau, cô dần dần thói quen có Nghiêm Thiếu Thần tồn tại bên cạnh, lại bắt đầu không thích ứng mấy đêm anh thỉnh thoảng không ở nhà.

Lúc cô sắp mê man ngủ, Nghiêm Thiếu Thần đột nhiên ôm chặt cô vào trong ngực, giọng trầm thấp từ tính nói: "Trình Nặc, sau này đừng ra ngoài trễ như vậy đi."

Trên mặt Trình Nặc hơi đình trệ, giọng nói của anh như dòng nước ấm rưới vào trong cơ thể của cô, chớp mũi của cô chưa xót, gật đầu, nhẹ giọng trả lời:

"Không trở về." Trình Nặc nghĩ nếu bỏ ra công tác của cô không nói, có lẽ bọn họ sẽ thân thiết hơn. Nhưng trên thực tế ngay cả chính cô cũng không thể bảo đảm sau này có thể có chuyện tương tự xảy ra hay không, cô không thể thắng thần với Nghiêm Thiếu Thần, mặc dù nói ra cho oai là lời nói dối có thiện ý nhưng với Nghiêm Thiếu Thần lại là một loại lừa gạt, trong lòng Trình Nặc rất áy náy.

"Thiếu Thần, tin tưởng em, được không?" Trình Nặc nhìn thẳng anh, dưới ánh trắng mặt mũi của Nghiêm Thiếu Thần không rõ ràng, cô không thấy được phản ứng của anh.

Trình Nặc thỉnh linh hỏi câu này khiến anh cảm thấy chần chờ, anh bình tĩnh nhìn Trình Nặc, thật lâu mới nói: "Em là người anh thân mật nhất, anh làm sao sẽ không tin nhiệm em?"

Trình Nặc bị lời này làm cảm động đồng thời sự hồi tiếc từ từ xông lên đầu, khiến cô khó có thể yên giấc.

Sáng hôm sau khi Trình Nặc mang đôi mắt thâm đen đi làm, Lâm Tu Dương ngồi trên bàn làm việc cứ vui vẻ không ngừng, cô hơi kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ trên mặt cô dính cái gì không sạch sẽ?

Trình Nặc đang muốn đến toilet xem xét tình huống, Lâm Tu Dương bắt chéo hai chân, tư thế lười biếng nhìn cô, "Trình Nặc," anh gọi cô lại.

"Có chuyện?" Trình Nặc quay đầu lại, nhíu mi không hiểu.

"Hôm qua cho cô rời khỏi sớm, dường như là tôi làm sai." Lâm Tu Dương chậm rãi nói xong, anh nhìn Trình Nặc từ trên xuống dưới, ngoài ý muốn bắt được vẻ mặt hốt hoảng của cô.

Trình Nặc cảm giác đầu óc cô sẽ bị nổ tung, Lâm Tu Dương dường như ám chỉ ngụ ý, nếu không làm sao vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện hôm qua tan ca sớm, cô cảm giác có ngàn vạn con kiến bò trên người, hôm qua ở trung tâm giải trí cô tự nhận đã ăn nấp rất tốt, chẳng lẽ anh ta phát hiện điều gì? Lòng bàn tay của Trình Nặc đều là mồ hôi lạnh, cô cố làm mình trấn định, khiến cho mình không hề kinh hoảng nữa.

Trình Nặc cong môi cười, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tu Dương, "Làm sao, Lâm tổng hỏi hặn chuyện tối qua để tôi về nhà trước?"

"Không có chuyện này," Lâm Tu Dương cười nhạt, anh nhìn vẻ mặt Trình Nặc khác thường, không khỏi nghi ngờ, híp mắt, chậm giọng nói: "Nhưng mà, cô đang khẩn trương điều gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chuyện nghiêm chỉnh

Trình Nặc nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, hơi hơi híp mắt, cô nhìn Lâm Tu Dương, nội tâm đã nổi lên từng tầng cơn sóng, nhưng trên mặt vẫn bình thản không dao động.

Cô ngoéo khóe môi, lạnh nhạt nói: "Làm sao? Tôi thấy là người nào đó quá mức để tâm chuyện nhà của người ta." Trình Nặc biết tối qua Nghiêm Thiếu Thần gọi đồ ăn mua ngoài là trong con đường nhỏ gần công ty, tối qua Mục Nhất Minh thỉnh linh hỏi cô có phải chưa ăn cơm hay không, cô đã khả nghĩ, dù sao lúc ấy chỉ có anh ta nghe được nội dung cuộc điện thoại của Lâm Tu Dương.

Lâm Tu Dương thất thanh cười, "Tôi tôn trọng cô, hoàn toàn vì cô là vợ của anh ba tôi, cho nên nếu có ngày tôi phát hiện cô làm tí xú chuyện có lỗi với anh ba của tôi, tôi Lâm Tu Dương là người đầu tiên không bỏ qua cho cô!" Lâm Tu Dương lạnh lùng nhìn cô, nhớ lại tối qua khi anh lái xe về nhà, đi ngang qua bờ sông Đại Kiều, anh nhìn thấy Trình Nặc một mình dưới cầu đi lên. Lúc ấy anh chỉ cho là anh ba đưa cô đi cùng, lúc anh muốn ngồi chờ anh ba đi lên sẽ cười nhạo bọn họ thật đã, lại phát hiện một chiếc xe hơi màu đen lái từ dưới cầu lên. Anh không nhìn rõ người đàn ông trong xe, nhưng anh dám khẳng định không phải anh ba ngồi trên chiếc xe kia,

Thời điểm xe hơi lái đi lên trước sau với Trình Nặc không quá ba đến năm phút đồng hồ, vì chuyện này mà Lâm Tu Dương trầm tư thật lâu, anh không nghĩ ra tối qua hơn tám giờ anh ba mới điện thoại cho anh, Ngụ ý chính là Trình Nặc đã buồn ngủ, nhưng một màn kia hơn mười giờ đêm anh làm sao cũng không giải thích được.

Trình Nặc đã quen với lời nói lạnh nhạt của Lâm Tu Dương từ lâu, nhưng hôm nay trạng thái của anh ta giống như là biết chuyện gì, Trình Nặc im lặng nghĩ những lời của Lâm Tu Dương nói với cô xác suất phát sinh cơ bản là không. Trình Nặc nhàn nhạt quét mắt nhìn anh, nhẹ giọng cười, không nói chữ nào đi qua bên cạnh anh.

Trình Nặc tỏ thái độ khinh thường khiến Lâm Tu Dương ít nhiều bị kích thích, anh hung tợn cắn chặt răng, nhưng nghĩ thầm, tối qua không lẽ là mình nhìn nhầm rồi? Loại chuyện không căn cứ này mà tốt nhất ít xáo trộn, dù sao cũng là hai người kia sống qua ngày, vạn nhất nói không đúng, đến lúc đó phá hư tình huynh đệ thì không tốt.

Anh đang nghĩ như vậy, đắm đầu đi đến chính là Nam Kiều tóc quần đầu lộn xộn, Lâm Tu Dương vừa thấy cô uốn kiểu tóc như vậy, nhất thời trong lòng bị lừa đốt.

"Đến đây," Lâm Tu Dương lạnh lùng nói.

Nam Kiều đột nhiên nghe bên tai phát ra một câu như vậy, cô cảm thấy nghi ngờ nhìn chung quanh, không sai trước mắt trong phòng này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cô hận không được một bước phân thành hai bước đi đến, không tình nguyện trừng mắt, "Anh nắm, anh tìm em..."

Lâm Tu Dương nhìn tạo hình "Ồ chim" của cô liền giận dữ sợ, hung tợn cắn môi, cố sức bình phục tâm tính của anh, ghét bỏ xốc sợi tóc của cô lên, "Em làm sao sửa kiểu tóc này!"

Nam Kiều tức giận đánh rơi tay của anh, giận trừng, "Kiểu tóc này thế nào, năm nay lưu hành kiểu này!" Tối qua nhà tạo mẫu tóc cường lực tiến cử, sau khi sửa xong tóc này, nhà tạo mẫu tóc thậm chí bị bản thân cảm động, chết sống không nhận tiền của cô!

"Nam Kiều, em có mắt nhìn đi, người tạo hình là vì làm hư tóc của em, nhận tiền của em, đó là tâm không đành lòng!" Lâm Tu Dương tức giận nói.

Đây là nghệ thuật, người toàn thân có mùi tiền sao hiểu được! Nam Kiều nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói ra, dù sao bây giờ anh là "Áo com cha mẹ" của mình.

"Hôm qua em tan việc sớm, nhân rồi không chuyện gì nên đi làm tóc." Nam Kiều cúi gầm đầu nói.

"Hắc? Hôm qua em trốn việc trước tiên hả?" Lâm Tu Dương dờ khóc dờ cười, cô nương này có cần thành thực như vậy hay không.

"Không có, đi ra cùng chị ba, em muốn cho chị ấy đi nhờ xe, chị ấy không vui đấy, tự mình gọi xe taxi về nhà." Nam Kiều đứng lý hợp tình phù quyết, nghĩ thâm hôm qua tài lái xe của cô còn bị chị ba không chút lưu tình cự tuyệt.

"Ừ?" Lâm Tu Dương dường như nghe ra chỗ máu chốt gì, trong lòng anh suy nghĩ, "Em nói hôm qua Trình Nặc gọi xe trở về?"

"Đúng, bây giờ chị ba càng ngày càng hưởng thụ, thì ra chị ấy thả chen lách trên xe điện ngầm chứ không nguyện tốn thêm mười mấy đồng thuê xe về nhà."

Lâm Tu Dương nhú mày, như vậy xem ra tối qua thấy người ở bờ sông là Trình Nặc, sao cô ta nhất định phải đi chỗ bí mật như vậy.

Anh khẽ mỉm cười với Nam Kiều, "Mấy ngày nay nếu em không có việc gì có thể dây dưa nhiều với chị ba của em"

"A?" Nam Kiều kinh ngạc, hôm nay thái độ của anh nắm rất khác thường.

"Gần đây tư tưởng của chị ba em theo trào lưu mới, học nhiều ở chị ấy." Lâm Tu Dương ý vị thâm trường cười cười, nhưng lại lo lắng trước mắt nha đầu này đi theo Trình Nặc học lung tung, thu lại nụ cười, anh vỗ bả vai của Nam Kiều, "Thủ kỷ tính hoa khứ kỳ tao phách, hiểu không?"

Mãi đến khi Lâm Tu Dương đã đi rất xa, Nam Kiều vẫn không đoán ra được mấy câu nói của anh, trước mắt không hiểu ra sao, cô lắc đầu tính làm những chuyện khác.

Hôm nay ngoài buổi sáng có chút gợn sóng nhỏ thì thời gian còn lại rất bình tĩnh, bình tĩnh khiến Trình Nặc cảm thấy nghi ngờ, Mục Nhất Minh chưa gọi điện thoại đến, theo lý thuyết sáng nay anh ta nên phản hồi tin tức đã điều tra cho cô.

Trước khi tan việc cuối cùng điện thoại đã reo, cô vừa nhìn lại là Nghiêm Thiếu Thần. Trình Nặc cảm thấy ngoài ý muốn, ông chồng này bình thường không thích gọi điện nói, nếu không phải có việc gấp, anh nhất định sẽ đợi đến khi gặp mặt mới nói.

Tay Trình Nặc trượt màn ảnh, mỉm cười nói: "Thủ trưởng Nghiêm có gì chỉ thị?"

Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, "Chúng ta trở về đại viện đi."

Trình Nặc sững sốt, trong bụng áy náy, lúc ở sân huấn luyện quân diễn của thành phố T, cô còn lờ mờ son sắt nói sau khi trở lại muốn đi thăm mẹ với Nghiêm Thiếu Thần, có thể nói đến bây giờ cô cũng không bày ra hành động.

"Trình Nặc?" Nghiêm Thiếu Thần thấy đầu điện thoại bên kia rất lâu không có phản ứng, lại hỏi.

"Em sắp tan việc, bên kia nếu anh xong việc thì đến đón em." Trình Nặc cười nhạt, xử lý xong công việc trên tay.

Chờ Trình Nặc ngồi lên xe của Nghiêm Thiếu Thần đã là nửa tiếng sau khi tan việc, cô vội vàng ngồi lên xe, trên tay còn gói lên mấy túi, Nghiêm Thiếu Thần không hiểu, anh chỉ vào mua đồ túi, "Đây là cái gì?"

"Em nhớ lần trước ở trên bàn ăn mẹ nói về món canh gà mà em nấu, giống bà không chỉ muốn khen em, mà là thật muốn uống, anh đến chỗ, em kịp lúc đi dạo siêu thị, hôm nay nấu canh gà thế nào?" Trình Nặc chỉ gà tre trong tay mới mua từ siêu thị về, trên mặt thần thái sáng láng.

Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt cười, "Lần đầu em nấu canh đưa qua cho mẹ, bà đã nói làm không tệ."

Trình Nặc tiếp nhận khen ngợi, tự nhiên trong bụng vui mừng, cô cong môi dịu dàng cười, "Nghiêm Thiếu Thần, anh có cảm thấy anh đã tìm được bảo vật hay không?"

"Cho nên, vừa mới bắt đầu anh đã khóa chặt rồi." Nghiêm Thiếu Thần nhếch chân mày, dương khoe môi, anh càng ngày càng quen bên cạnh có người tham tiền thảo luận chuyện dầu muối với anh cả ngày như vậy, hôn nhân của anh và Trình Nặc nhìn qua tốc độ rất nhanh, nhưng anh cho rằng, nếu mục tiêu đã xuất hiện, vậy anh nghĩ phải khóa chặt xuất kích.

Trình Nặc mỉm môi nhưng cười không nói, mặc dù cô và Nghiêm Thiếu Thần không thể nói hoàn toàn nhất trí tiến bước trong cuộc sống, nhưng có thể cảm ứng những chỗ thật nhỏ của nhau, nếu nói đời trước đã định tốt nhân duyên, đó chỉ tồn tại trong tưởng tượng tốt đẹp của người, cuộc sống khó tránh khỏi có ma sát, đừng phải chuyện, nếu khư khư "Nếu anh yêu em, thì làm theo lời em nói!", loại này nhất định không phải là sống qua ngày, mặc dù Nghiêm Thiếu Thần thích giữ chuyện buồn bực ở trong lòng, nhưng nếu anh có ý kiến sẽ tự nói với mình. Trình Nặc thầm nghĩ có một số việc còn phải từ từ dạy, nói ví dụ ông chồng này không thích biểu đạt tình cảm.

Hai vợ chồng son đến khiến hai người già nhà họ Nghiêm rất vui mừng, vốn định buổi tối ứng phó chuyện mấy ông già lại muốn đánh cờ, Trình Nặc thích không khí như vậy, cô không tìm được cảm giác này trong nhà của mình, cha của cô luôn có vẻ mặt nhàn nhạt, giống như sự tồn tại của cô chỉ trên khái niệm là con gái của ông, ở trong lòng của cô thì tình cảm con rất mơ hồ.

Trình Nặc vừa đi vào phòng bếp, Diệp Lan đã đi theo vào, cô cong khoe môi cười nói, "Mẹ, con mua gà tre, buổi tối nấu canh gà được không?"

Vốn là hai vợ chồng son có thể cùng đến đây, bà đã rất thỏa mãn, không ngờ con dâu còn muốn khơi lại chuyện tình bà vẫn nhớ mãi không quên, bà hài lòng gật đầu, kéo tay Trình Nặc nói, "Lần này mẹ thật là thỏa mãn, Thiếu Thần nhà chúng ta chẳng những tìm cho mẹ con dâu khéo léo, còn tìm cho mẹ áo bông nhỏ tri kỷ."

Trình Nặc không biết vì sao vừa nghe lời này trong bụng chua xót, Diệp Lan vì Nghiêm Thiếu Thần cả đời không thể sinh đẻ, chỉ sợ anh uất ức lần nữa, nhưng hành động lúc còn trẻ cuối cùng làm hại cơ thể, lâu năm bắt đầu từ từ dần bù ồm đau trên thân thể.

"Mẹ, sau này con và Thiếu Thần sẽ về với hai người nhiều hơn." Trình Nặc hút hút mũi, để những điều không vui vừa rồi trong đầu từ từ tản ra.

"Lời này của con mẹ rất vui mừng," Diệp Lan mỉm môi cười, chỉ Nghiêm Chính ngồi ở phòng khách xem tin tức nói, "Ba con nhìn qua là uy nghiêm, nhưng trên thực tế, là người nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, thời gian trước Thiếu Thần tham gia quân diễn, mấy ngày biểu diễn kịch liệt nhất đó ông ấy vòng vo đi tới đi lui ở nhà mấy vòng, sau đó mẹ không quen nhìn, đã nói 'Nếu ông thật khấn trương con trai của ông, làm gì không gọi điện thoại hỏi thăm, ban đầu Dư Mặc không phải là lính của ông sao, hỏi cậu ta không được sao!' "

Trình Nặc hơi ngần ra, từ ngày đó cô biết Nghiêm Thiếu Thần quân diễn trở đi, trong lòng cô giống như ít đi cái gì. Mặc dù cô biết quân diễn chỉ là huấn luyện đối kháng, nhưng dù sao cũng có chỉ tiêu tử vong. Thân là một người hình cánh, trong nháy mắt đạn bay ra hòng súng thì nhất định khó không chế trình độ tổn hại của nó hơn, mấy ngày cô ban đêm cũng không ngủ ngon, tâm vẫn treo ngược như vậy, đến khi anh kết thúc diễn tập, an ổn về nhà.

"Mẹ, khó khăn cho người, vì hai cha con họ mà quan tâm cả đời." Trình Nặc nắm tay của bà, trong bụng rất cảm khái. Lúc cô chợt nghĩ đến Diệp Lan cả đời này, lúc còn trẻ vì chồng lo lắng, tuổi già lại lo lắng an nguy của Nghiêm Thiếu Thần.

"Thân là vợ của một người lính, những thứ này cũng là tập mãi thành quen, đời này đã quen bọn họ xông ở tiền tuyến, chỉ là nha, mẹ cuối cùng không dám nghĩ tiếp." Diệp Lan lắc đầu, nói đến đây không khí chung quanh trở nên yên tĩnh.

Thân là quân nhân, vì không để cho chiến loạn xuất hiện trước cửa nhà dân chúng bình thường, vì không muốn phải nhìn thăm kịch sống đầu đường xó chợ, tánh mạng của bọn họ từ ngày đầu quân trở đi đã giao cho quốc gia, mà làm người nhà của bọn họ có thể không lo lắng mưu sinh, nhưng bọn họ nhất định sẽ vì đang là những quân nhân kháng chiến mà hao tổn tinh thần đi quan tâm.

"Thiếu thần được gọi về từ nơi đó mẹ đã rất thỏa mãn, mấy năm qua mẹ mới xem như là biết cái gì gọi là tâm nói ở cổ họng mất cảm giác. Khi đó mẹ quy định nó không cần biết trong đội yêu cầu thế nào, mỗi tuần đều phải báo bình an về nhà một lần, nó vừa điện thoại đến, mẹ mới xem là yên tâm." Nhắc đến Nghiêm Thiếu Thần ở căn cứ đặc chủng mấy năm, lời của bà không khỏi cao lên.

Trình Nặc cúi đầu không nói, hoàn hảo Nghiêm Thiếu Thần an toàn, "Con cắt mấy miếng gừng vào." Cô chuyển đề tài, chuyện đã qua không cần nhắc lại, quan trọng là ... Trước mắt.

Trình Nặc nấu canh gà lớn được hoan nghênh, ngay cả ông Nghiêm cũng khen không dứt miệng, thẳng thắn khen tài nấu nướng của Trình Nặc tốt. Liên tiếp nhận được nhiều khen ngợi như vậy, Trình Nặc hơi không ngồi yên, cô liếc mắt nhìn người đối diện im lặng không lên tiếng.

"Ba, sau này con và Tiểu Nặc sẽ thường đến đây, đến lúc đó cô ấy sẽ nấu nhiều hơn." Nghiêm Thiếu Thần thấy chén trong tay của Nghiêm Chính đã trống không, liền đưa tay nhận lấy chén của ông, múc thêm canh gà trong nồi.

Nghiêm Chính vừa nghe lời này trong lòng rất hài lòng, ông gật đầu, "Ừ, làm con cái cũng nên thường trở về thăm."

Một bên Diệp Lan dường như nghĩ đến điều gì, nói theo: "Nhìn nhiều tự nhiên là tốt, vợ chồng son các con có quan tâm ông bà già này hay không điều được, chuyện đứng đắn cũng nên làm!"

Trình Nặc nhất thời nghe không hiểu ra sao, chuyện đứng đắn gì? Cô nhíu mi nhìn Nghiêm Thiếu Thần, muốn từ trên mặt anh tìm tòi ra đáp án gì.

"Chuyện như vậy trong lòng chúng con có tính toán, mẹ đừng bận tâm." Nghiêm Thiếu Thần gấp miếng thịt gà đặt trong chén của Diệp Lan.

Diệp Lan hừ lạnh, "Ít nói trong lòng các con có tính toán, con gạt ba người già đi ra ngoài diễn tập, có tính toán còn có ích gì!"

Lần này Trình Nặc ngồi bên xem như là nghe rõ, thì ra chuyện đứng đắn là sanh con. Cô suy nghĩ ra nên trên mặt tỏ ứng.

Nghiêm Thiệu Thần lo lắng làm sao an ủi cô, Nghiêm Chính ngồi bên cạnh vỗ mặt liền mất hứng, "Ta nói đồng chí Diệp Lan, làm sao tư tưởng của bà càng thụt lùi, quân nhân nào không huấn luyện diễn tập, lính không đánh giặc vậy còn là lính sao?"

Diệp Lan vừa nghe ông chồng nhà mình nói chuyện liền nhức đầu, bà khoát tay, cắt đứt lời của ông, "Được rồi được rồi, các người nắm chắc là được, tránh nhắc tới chuyện như vậy ba người liền muốn mở giảng đường chính trị."

Nghiêm Chính gạt đầu, "Lời này của mẹ con xem là nói đúng, các con sanh con xong, bà vừa đúng có chuyện đẻ làm, tránh cả ngày quan tâm những điều không có."

Những thứ kia trong miệng Nghiêm Chính chỉ dĩ nhiên là chuyện bà vì Nghiêm Thiệu Thần quân diễn mà lo lắng ngủ không yên, trên bàn cơm mọi người có thể nghe được, nhưng Trình Nặc ngồi một bên yên lặng không tiếng động lộ vẻ bất lực, chuyện sanh con là hai người lớn bọn họ chỉ huy gang son nói có là có thể có sao?

Lúc hai người về đến nhà đã hơn chín giờ tối, cô vô ý thức mở điện thoại di động ra, chỉ thấy hai cuộc gọi nhỡ, cô mở ra nhìn, là Mục Nhất Minh.

Trình Nặc quay đầu nhìn xung quanh, thấy Nghiêm Thiệu Thần không ở bên cạnh, lúc này mới gọi lại, "Có tình huống?" Cô vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

"Đã điều tra, tối qua người gặp mặt Lâm Tu Dương chỉ là người làm ăn bình thường." Mục Nhất Minh nhàn nhạt nói.

"Cái gì?" Trình Nặc cảm thấy khó hiểu, mấy ngày trước Lâm Tu Dương hành động như vậy không bình thường, người hẹn gặp làm sao chỉ là thương nhân bình thường?

Mục Nhất Minh khẽ cười, "Tôi nghĩ, anh ta đang thử thăm dò."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngoài ý muốn

Trong lòng Trình Nặc phấp phồng, nhưng cô nhanh chóng ép xuống, cô hơi nhíu mi, môi không khỏi hơi lên, hỏi: "Loại mức độ nào?"

Mục Nhất Minh mỉm môi, suy tư chốc lát, thờ ơ nói: "Tôi nghĩ là xuất phát từ thói quen, hẳn gia nhập đến bây giờ, từ trước đến nay suy nghĩ rất cẩn thận, tôi nghĩ lần này cũng như thế."

Trình Nặc không tiếp lời, trong lòng cô tán thành quan điểm của Mục Nhất Minh, Lâm Tu Dương có thể làm được đến vị trí hôm nay, bằng vào gan dạ sáng suốt và tài trí bên ngoài, trong đó nhạy bén cẩn thận cũng là mấu chốt thành công của anh ta, dù sao người làm nghề tài chính, nếu không nắm chắc toàn bộ cục, thì rất khó đặt chân kinh doanh ở đây. Hành động của anh ta chỉ là một loại phản ứng bản năng, bất luận đối diện với người nào.

"Gần đây sắp đi vùng khác, nhưng mà đã liên lạc với anh ấy, anh ấy đồng ý hành động của tôi qua, muốn chúng ta tiếp tục ngồi theo dõi." Mục Nhất Minh nói đại khái nội dung trò chuyện của anh và Tiểu Kha hôm nay cho cô nghe.

"Anh không cảm thấy lần này anh ta không giống ngày thường?" Trong lòng Trình Nặc nổi lên khác thường, cô không hiểu vì sao lần này Tiểu Kha ra tay phóng khoáng với hành động của bọn họ như thế, bản vẻ bình thường, anh ta sẽ trấn giữ chỉ huy, thậm chí sẽ vì tiền độ của vụ án mà thường thúc giục. Lần này, trong lòng Tiểu Kha dường như đã có dự tính từ lâu, trước mắt anh ta giống như chỉ để cô và Mục Nhất Minh đi đến mà thôi.

Mục Nhất Minh cười nhạt, anh nghe được ý tứ trong lời nói của Trình Nặc, an ủi: "Chúng ta chỉ phụ trách hoàn thành mệnh lệnh mà cấp trên đưa xuống, về phần lực lượng thi hành chúng ta không cần suy tính." Anh hơi dừng lại, cảm giác người nói chuyện với anh trong điện thoại dường như không được chuyên chú, "Gần đây Tiểu Đầu đề chúng ta thường giữ liên lạc, vậy cô phải tiếp tục đi theo Lâm Tu Dương, sắp dự cảm gần đây anh ta hoạt động tương đối nhiều."

Trình Nặc liếc nhìn ra cửa, đề thấp giọng nói: "Chuyện này còn cần anh nói? Thành phố B lập tức tổ chức hội nghị thượng đỉnh về giao lưu tài chính Á Âu, đến lúc đó nhân vật nổi tiếng giới tài chính sẽ tụ họp lại, đây là một cơ hội tốt." Cô nhìn đồng hồ, vì ở nhà, Trình Nặc không thể nào không hề kiêng kỵ trao đổi công việc, cô không biết một giây kế tiếp Nghiêm Thiệu Thần sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của mình. Theo cô, không có gì đáng sợ hơn so với việc phát hiện người ngủ bên cạnh mình là nhân vật nguy hiểm. Nếu có ngày cô tự tay đẩy Lâm Tu Dương vào chỗ tòa án xét xử, không biết Nghiêm Thiệu Thần còn tin nhiệm cô bao nhiêu. "Tôi phải cúp điện thoại, đã khuya rồi, có diễn biến thì ngày mai tùy thời liên lạc."

Có lẽ vì nghĩ tới những nội dung không vui này, sau khi Trình Nặc cúp điện thoại, u buồn trên mặt nhất thời không vui đi. Khi cô đang trong trạng thái

như vậy mà xoay người thì đụng vào hai tròng mắt của Nghiêm Thiếu Thần, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị vẻ mặt lạnh nhạt che giấu.

"Anh vừa làm gì ở phòng khách?" Trên mặt của cô nở nụ cười không được tự nhiên, nhưng nếu ngay cả nụ cười cũng không có, Nghiêm Thiếu Thần sẽ càng nghi ngờ mình.

Nghiêm Thiếu Thần chú ý về mặt biến hóa của cô, bất động thanh sắc nói: "Mấy ngày tới sẽ nghỉ ngơi ở bộ đội buổi tối, không trở về. Mới vừa kết thúc diễn tập, nên báo cáo và phân tích trao đổi sẽ rất nhiều."

Trình Nặc hơi kinh ngạc, anh tránh vấn đề của mình, cô chậm rãi đối mặt với con người của Nghiêm Thiếu Thần, nhìn ánh mắt của anh bình thản không gợn sóng, nhất thời không nói ra được chỗ nào có vấn đề, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ gật đầu, "Tốt, mấy ngày nay anh đừng quen ăn cháo vào buổi tối, dạ dày của anh sẽ bớt đau." Tay Trình Nặc rất tự nhiên kéo cánh tay của anh, trong mắt lộ vẻ ôn nhu.

Nghiêm Thiếu Thần khẽ thở dài, trở tay ôm cô vào trong ngực, vuốt ve sau lưng của cô, lực độ càng lúc càng mạnh, đến khi Trình Nặc bị anh ôm thở không nổi.

"Thiếu Thần?" Trình Nặc ngược mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nhìn cô, con người nhìn càng mờ, anh làm như không nhìn thấy thần sắc biến hóa trên mặt của Trình Nặc, chậm rãi ôm chặt cô, khi hai thân thể dán thật chặt chung chỗ, cơ thể của Trình Nặc bắt đầu run rẩy.

Giọng Nghiêm Thiếu Thần trầm thấp thuần hậu, "Tiểu Nặc, người kia thật sự chỉ là đồng nghiệp trước kia?"

Nghiêm Thiếu Thần nói một câu bên tai cô, khiến cô nghe mà giật mình. Cơ thể của Trình Nặc rõ ràng run lên, cô gượng cười, "Đúng, bây giờ ngoài quan hệ công việc thì chỉ là bạn bè bình thường."

Nghiêm Thiếu Thần hơi cong khóe môi, buông cô ra, giọng nói lạnh lùng, "Ngủ đi."

※※※

Suốt đêm không nói chuyện, hôm sau chờ Trình Nặc thức giấc, giường bên cạnh đã phỉm lạnh, cô chống thân thể dậy, nhìn ra ngoài cửa, phòng khách rất an tĩnh. Cô đứng dậy lặng lẽ mặc áo ngủ vào, khi cô đi qua phòng ăn, tầm mắt rơi vào bữa ăn sáng trên bàn.

Tầm mắt của cô thật lâu không di chuyển, Nghiêm Thiếu Thần là người đàn ông vui giận không hiện ra mặt, hành vi tối qua khiến anh nổi lên nghi ngờ, lắm tương quan hệ của cô và Mục Nhất Minh không nhỏ, nhưng cho dù trong lòng anh có tức giận, trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Có lúc Trình Nặc hy vọng có thể thấy vẻ mặt thứ hai ở trên mặt của anh, cho dù là không tốt.

Cô bắt đầu đi lắc đầu, rửa mặt xong một mình ngồi trước bàn ăn, bữa ăn sáng đã nguội lạnh, nhưng cô vẫn kiên trì ăn xong, lạnh bụng vội vã đi làm.

Bởi vì trước đó đã trao đổi với Mục Nhất Minh về chuyện có liên quan đến Lâm Tu Dương, lúc Trình Nặc đi làm phải thấy anh ta, thông dong cười với anh ta, "Chào, Lâm tổng."

Sáng sớm Lâm Tu Dương bị người phụ nữ độc xà này xưng hô cung kính khiến cả người không được tự nhiên, anh không phải thích nghe Trình Nặc dùng lời nói chèn hòng anh, chỉ là cảm thấy người phụ nữ này càng kính cẩn nghe theo, thì càng nguy hiểm.

Lâm Tu Dương lạnh lùng nhìn cô, "Khi không có ai đừng gọi tôi như vậy."

Trình Nặc câu môi mỉm cười, "A? Đây có thể nói rõ trong lòng của anh không chán ghét tôi như vậy?"

Lâm Tu Dương hung hăng nhìn cô, "A, cô suy nghĩ quá nhiều." Lâm Tu Dương nói xong thì bước nhanh ra khỏi thang máy, anh không muốn bị đoán ra suy nghĩ.

Trình Nặc sau lưng không khỏi lắc đầu, bước sát nhanh chóng rời khỏi thang máy.

Trước khi tan việc không bao lâu, Trình Nặc nhận được tin tức, Mục Nhất Minh nói cho cô biết, đã liên lạc được với Tiểu Kha, hơn nữa cũng an bài công việc phù hợp tiếp theo. Trình Nặc liên lạc với Mục Nhất Minh, hai người hẹn gặp mặt sau khi tan việc.

Trình Nặc thay đồng phục, mặc quần áo thoải mái rồi đi đến chỗ hẹn gặp Mục Nhất Minh, hội nghị thượng đỉnh giao lưu tài chính vào cuối tuần là thời cơ tốt để bọn họ điều tra Lâm Tu Dương, đến lúc đó cho dù người xử sự cẩn thận cũng sẽ vì không thể đo lường lợi hại tương lai mà có hành động. Đến lúc đó điều tra của bọn họ sẽ có cao trào nhỏ, giả thiết tất cả thuận lợi, Trình Nặc hy vọng lúc đó tìm được nguồn gốc tài chính của anh ta.

"Sếp nói thế nào?" Tại nhà hàng ngoài trời nổi tiếng ở thành phố B, hai người ngồi ở góc khuất, sau khi uống nước thì đi thẳng vào vấn đề.

Mục Nhất Minh cầm ly cà phê lên, nhẹ nhấp miệng, "Tiểu Đầu đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó tôi sẽ đi vào cùng với lão tổng của một công ty, nhiệm vụ của cô là đến lúc đó chú ý động tĩnh của Lâm Tu Dương, anh ta tiếp xúc với người nào, anh ta làm gì, những thứ này đều là nhiệm vụ của cô. Những thứ khác cô không cần phải để ý đến, tôi sẽ âm thầm trợ giúp cô."

Trình Nặc hơi nhíu mày, cười nhạt nói: "Chúng ta đi lại như vậy giống như thật lâu chưa đi qua," cô ngược mắt nhìn Mục Nhất Minh, anh yên lặng nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười, ngấm lại đã tiếp xúc với người đàn ông không nóng không giận này ba bốn năm. Quân tử chi giao nhàn nhạt như nước,

nhưng nước sạch lại quang minh chính đại, giống như bọn họ vậy.

"Hi vọng lần này có thể kết thúc công việc trước thời gian." Mục Nhất Minh cười khẽ, tầm mắt chuyển sang chỗ sát đường, quảng trường trống trải, tầm mắt mở rộng, dd!\$@le!#\$q!@\$d cảnh trí như vậy sẽ làm tâm tình của anh không đề nén nữa, anh nhìn bầu trời không bờ bến phía xa, tâm tình trở nên buông lỏng.

"Gấp kết thúc công việc như vậy, chẳng lẽ trong nhà thúc giục anh cưới vợ?" Trình Nặc tâm tình cũng không tệ, cô và Mục Nhất Minh rất ít nói giỡn, vì bản thân Mục Nhất Minh chính là người làm việc trung quy trung củ (ý nói người làm việc có quy tắc, quy cũ), anh giống như cay thước đo, anh sẽ không tán gẫu nhiều đề tài thoải mái với bạn khi đang làm việc.

Mục Nhất Minh nghe lời này, nụ cười trên mặt anh biến mất, thu lại vẻ mặt, lạnh giọng nói: "Thời hạn điều tra một vụ án cực kỳ ngắn là tốt nhất, tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt."

Trình Nặc liếc anh, anh quả nhiên không hiểu chuyện đời, ngay cả câu nói đùa thông thường lại đi theo thượng cương thượng tuyến (Minh hiểu sơ là bắt đầu lên giọng lý luận đường lối..).

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối, đứng lên, "Hôm nay chúng ta đến đây là kết thúc, trước khi bắt đầu giao lưu thượng đỉnh, chúng ta gặp lại."

Mục Nhất Minh vừa nghe cô phải đi, cũng đứng lên, anh chỉ trời, "Trời âm u, dự báo buổi tối có mưa, tôi đưa cô trở về."

Trình Nặc nhìn sang hướng tay anh chỉ, đừng nói trời thật sự vẫn âm u, khi cô ra cửa vội vàng, ngay cả điện thoại cũng để quên trong nhà, mặc dù trong lòng Trình Nặc muốn từ chối, nhưng cô nhớ lại buổi trưa gọi điện thoại cho Nghiêm Thiếu Thần, anh nói cho cô biết buổi tối sẽ ở lại bộ đội, muốn cô tự mình chú ý an toàn.

Trình Nặc suy nghĩ bất quá để Mục Nhất Minh đưa cô về cửa tiểu khu là được, hướng chỉ buổi tối Nghiêm Thiếu Thần cũng không trở về, nghĩ đến đây, cô liền gật đầu, cầm túi đi xuống lầu.

Mục Nhất Minh nhìn bóng lưng của cô, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhõm, anh bước nhanh hơn đuổi theo Trình Nặc.

Tối nay gặp mặt rất thuận lợi, bên Trình Nặc xem ra không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, vừa ra cửa lớn của cửa hàng, Mục Nhất Minh để cô chờ ở đây, anh lái xe lên.

Không bao lâu, Mục Nhất Minh đã lái xe đến, Trình Nặc dương môi nở nụ cười nhàn nhạt, cô mở cửa xe thuận thế ngồi xuống, nói địa chỉ cho Mục Nhất Minh, xe liền khởi động.

Mục Nhất Minh lái xe đi không bao lâu, mưa liền nổi gút đến, giọt mưa tí tách phiêu bạc mặc dù không bằng mưa to thế tới rào rạt như vậy, nhưng mưa như vậy một khi đã rơi, đoán chừng mưa đó kéo dài đến hôm sau.

Trình Nặc hơi nhíu mi, cô không biết Nghiêm Thiếu Thần ở bộ đội ra sao, cô đã quen trước khi tan việc nhận được điện thoại của anh, quen Nghiêm Thiếu Thần sẽ hỏi thăm cần mua dưa chuột rau dưa gì khi về nhà, mà hôm nay những thói quen này đều bị bỏ dở.

"Qua hai con đường, đến tiểu khu các người." Mục Nhất Minh hiếm khi thấy Trình Nặc không nói lời nào ở trong xe, trong lúc chờ đèn tín hiệu, anh dùng xe thuận miệng hỏi.

Trình Nặc gật đầu, ôn nhu cười, "Rót cục nhanh đến nhà."

Tay Mục Nhất Minh rõ ràng dừng lại, anh nhàn nhạt nhìn Trình Nặc, không cần phải nhiều lời nữa.

Trình Nặc sốt ruột trở về nhà tự nhiên sẽ không cảm thấy Mục Nhất Minh thay đổi, mấy ngày nay cô luôn cảm thấy mệt mỏi, định trở về sớm để ngủ bù.

Khi xe hơi màu đen cuối cùng chậm rãi lái vào đại viện tiểu khu lúc, sắc trời cũng dần dần tối, đèn xe bị lay đینگ sắc thái dưới giọt mưa trong suốt, nhiều màu sắc sặc sỡ.

Trình Nặc trước khi xuống xe quay đầu dẫn dò Mục Nhất Minh mấy câu, đang muốn xuống xe, Trình Nặc mới chú ý ngoài cửa xe, tầm mắt của cô xuyên thấu qua kính chắn gió, thấy bóng dáng tiêu điều dưới đèn xe, một mình Nghiêm Thiếu Thần đứng ở cửa tiểu khu trong đêm mưa, anh giương dù ánh mắt lạnh như băng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùi Quên Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đêm mưa

Trình Nặc kinh ngạc nhìn người ngoài cửa sổ, mặc dù anh giương dù, nhưng cô vẫn cảm giác tầm mắt của anh mông muội, anh từng bước đến gần cô,

Trình Nặc cảm lên túi, quay đầu nói tạm biệt với Mục Nhất Minh, đang muốn mở cửa xe, lại phát hiện Nghiêm Thiếu Thần trước cô một bước, cửa xe bị anh mở từ bên ngoài ra, trên mặt Trình Nặc hơi đờ đẫn, không biết nên xuống xe, hay vẫn ngồi ở đây.

Hạt mưa ngoài xe rơi vào, rót trên đầu cô ẩm ướt, chung quanh đều là tiếng mưa rơi, Trình Nặc nghĩ đây là đêm mưa mà cả đời cô khó quên. Mục Nhất Minh bên cạnh cô cười nhạt, nói với Trình Nặc, "Xuống xe đi, chồng của cô tự mình đến đón cô."

Trình Nặc như đứng đông lạnh, như ngồi đông than, cắn môi, ngửa đầu liếc nhìn Nghiêm Thiếu Thần, anh không nói một lời, lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Tiểu Nặc, xuống xe." Giọng nói của Nghiêm Thiếu Thần lạnh lùng.

Anh đưa tay ra ngoài, Trình Nặc giật mình, đặt cánh tay trên tay của anh, bị hấn nhẹ nhàng nhấc lên, người cũng xuống xe, Trình Nặc quay đầu nhìn bọn họ, Nghiêm Thiếu Thần và Mục Nhất Minh lạnh lùng nhìn nhau, Trình Nặc không biết thời gian này đến tột cùng kéo dài bao lâu, tóm lại cô chỉ cảm thấy rất dài.

"Hân hạnh được gặp mặt, Thượng tá Nghiêm." Khóe môi Mục Nhất Minh hiện lên ý cười, cũng không xuống xe, chỉ khẽ gật đầu.

"Hân hạnh được gặp mặt," anh hờ hững nhìn Mục Nhất Minh, giọng vắng lạnh nói: "Tạm biệt."

Trình Nặc vẫn được anh che chở dưới ô dù, ô dù không lớn, cô và Nghiêm Thiếu Thần đứng cùng nhau, cả hai người đều đã ướt phân nửa, cô cắn môi, trong bụng thấp thỏm, không biết nói gì, rõ ràng anh bị dính ướt, nhưng ngay cả một câu ân cần cũng cảm thấy không đúng lúc.

Hai người đi vào cầu thang, lúc này đã hơn tám giờ tối, vì trận mưa lớn này, trong hành lang không có bóng người xuống lầu hóng mát, cho nên rất an tĩnh, an tĩnh chỉ còn lại âm thanh đi bộ của cô và Nghiêm Thiếu Thần, vọng đi vọng lại ở hành lang xung quanh, từng tiếng trên mặt nền, đánh vào trong lòng Trình Nặc, cô không muốn Nghiêm Thiếu Thần hiểu lầm, không muốn anh vì vậy mà tức giận, nhưng không thể như mong muốn.

Nghiêm Thiếu Thần mở cửa phòng ra, anh đi vào sau đó để cho cô lối đi nhỏ, Trình Nặc bước theo sát vào. Cô vừa mới xoay người đóng cửa, lại xoay trở về, Nghiêm Thiếu Thần đã đứng trước mặt mình, khoảng cách giữa anh và cô chỉ cách nhau vật liệu may mặc, sau khi con người đối diện với anh, sẽ thấy khó dời đi. Ánh mắt của Nghiêm Thiếu Thần lạnh như băng, lại giống như khối đá nam châm hút cô thật chặt.

Ánh mắt của Trình Nặc rơi trên bàn ăn, một bàn thức ăn, cô nhất thời hồi hận, thì ra anh chuẩn bị cơm. Cô nghĩ đến một mình Nghiêm Thiếu Thần ngồi cạnh bàn ăn chờ đợi mình, trong lòng cô bất ổn.

Trình Nặc cắn môi, thật lâu mới nói: "Thật xin lỗi, em nghĩ anh không trở về."

Trình Nặc biết lời như vậy không hề có tác dụng, Nghiêm Thiếu Thần có trở về hay không cũng không phải là nguồn gốc vấn đề, nguồn gốc là ở cô, chồng mình vừa nói không về nhà, cô liền chạy ra ngoài không có bóng người, đây mới là mấu chốt của vấn đề, là cô cho Nghiêm Thiếu Thần một đòn nặng nề, trong lòng Trình Nặc âm thầm đánh trống, bất kể hôm nay anh làm ra chuyện gì, cô cũng sẽ yên lặng chịu đựng.

"Món ăn nguội, anh đi hâm nóng lên lại." Tầm mắt Nghiêm Thiếu Thần dường như nhìn xuống trên người cô, xoay người đi bưng thức ăn trên bàn, Trình Nặc định nhúng tay, thì bị anh lạnh lùng chặn lại, anh không hề quay đầu lại, giọng nói vắng lạnh nói: "Ngồi xuống, không cần em giúp."

Hôm nay cô có lỗi trước, nếu anh tranh cãi ầm ĩ với cô, có lẽ trong lòng cô sẽ tốt hơn, nhưng trong lòng Trình Nặc hoàn toàn không yên lòng, Nghiêm Thiếu Thần càng âm thầm không phát tác, thì chứng minh trong lòng anh càng tức giận, anh càng áp chế nội tâm, cô càng cảm thấy thống khổ.

Trước mắt là chén cháo trắng, còn bốc hơi nóng, cô vừa từ bên ngoài trở về, đã nhiễm lạnh cả đêm, nếu uống nó xong, có lẽ dạ dày sẽ ấm áp hơn. Cô nhìn bốn món ăn trên bàn, cô biết đây không phải là tự Nghiêm Thiếu Thần làm, có lẽ là mua bên ngoài, nhưng chỉ có thể nói rõ là cô tan việc không có trở về, trong nhà không chuẩn bị cơm, nếu không anh cũng không chọn phương thức này.

Người đối diện cô đã hoạt động, lúc anh ăn cơm không thích nói chuyện, thậm chí ngay cả tiếng ăn cơm cũng rất nhỏ, Trình Nặc cầm chiếc đũa, lại cảm giác nặng nề, cô không biết nên ăn gì, đơn giản giải quyết hết chén cháo trước mắt.

Trong lúc đó cô vẫn không dám nhìn anh, đến khi cô húp hết cháo, để chén đũa xuống mới chú ý Nghiêm Thiếu Thần không có thay quần áo, trên áo sơ mi quân trang màu xanh biếc vẫn còn thấm ướt.

Nghiêm Thiếu Thần đã nhận ra cô đang nhìn mình, tầm mắt của anh vừa nhấc, người đối diện liền cuống quýt thu hồi tầm mắt, anh cảm chén đồ xuống, vì dường như nghe được âm thanh chén đụng vào mặt bàn, Trình Nặc lại vội vàng ngước mắt, "Em đi rửa chén, anh thay y phục đi, ướt sẽ cảm lạnh." Nghiêm Thiếu Thần nhìn thấu cô về mặt mặt tự nhiên, nhưng anh không muốn nói, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Trình Nặc thấy anh rời khỏi, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi dọn dẹp bàn ăn, một mình cô rửa chén ở trong phòng bếp, chung quanh chỉ có tiếng chén leng keng và tiếng nước chảy, trong lòng cô vẫn ngón ngàng, không biết Nghiêm Thiếu Thần sẽ nói gì với cô.

Cô không yên lòng, tay không cẩn thận không để ổn định, chén "Ba" từ trên bồn nước rơi xuống, chén vỡ trên mặt đất, mảnh vụn văng đầy đất.

Trình Nặc đang muốn xoay người nhặt những thứ đồ này, không ngờ người đã bị bẻ lên, đđan?/?////le//@#3quy#@.\$don cô cảm giác vật liệu may mặc của người sau lưng lạnh như băng, có nhiều chỗ còn ướt, cô định giãy giụa, người nọ ôm cô càng chặt.

"Thiếu Thần, anh buông em ra trước, chén bể." Trình Nặc biết tối nay sẽ không tha cho cô, không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách trì hoãn.

"Không cần, để yên ỏn." Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần cay đỏ, giọng nói lại lạnh như băng.

Trình Nặc bị anh ôm nhanh trở về phòng, y phục bị anh cởi ra, thân thể của cô nhanh chóng lộ ra, Nghiêm Thiếu Thần áp thân thể lên trên người cô, cô xoay mặt không dám nhìn anh. Nghiêm Thiếu Thần cố chấp xoay đầu của cô, để cô nhất định nhìn mình.

Mặc dù Trình Nặc không tình nguyện, nhưng cũng biết bây giờ không có lựa chọn khác, bình thường Nghiêm Thiếu Thần rất dịu dàng với cô ở trên giường, nhưng cô dường như đoán được hôm nay đặc biệt, tất cả điều này không còn tồn tại nữa.

Trong đầu của cô vẫn đang chạy thẩn, phía dưới đã cảm giác đau nhức, chân bị người cứng rắn đẩy ra, một giây kế tiếp vật cứng rắn nóng đã cố gắng đi vào. Không có treu đùa yêu thương mà là thống khổ, Trình Nặc bị buộc thừa nhận sức nặng của anh, thẳng vào thẳng ra không hề dịu dàng, vì bên trong khô khốc, cô thậm chí cảm giác được vô tận thống khổ. Cảm giác đau đớn rất nhanh lan tràn ra, cô gần như không được hưởng thụ, thân thể giống như bị xé rách, mỗi lần tiến vào cũng như con ác mộng.

Anh không hề ôn tình, chỉ là động thân thể của mình máy móc rút ra, ra vào càng lúc càng nặng nề đung vào, anh biết cô thống khổ, nhưng vào lúc này anh không thay đổi được dịu dàng.

Trình Nặc cắn môi, cô hy vọng nhanh chóng kết thúc, nếu không ngày mai sẽ không cần ra cửa, nhưng thời gian lần này Nghiêm Thiếu Thần làm đặc biệt dài, cô thống khổ phát ra rên rỉ, tay không tự chủ bám trên vai của anh, chân cũng vòng quanh bên hông của anh, phía dưới của cô hơi hút, mặc dù động tác như thế cô vẫn cảm giác đau đớn hơn, nhưng cô biết cũng chỉ có như vậy Nghiêm Thiếu Thần mới có thể nhanh chóng kết thúc.

Bắp thịt trên mặt Nghiêm Thiếu Thần kéo căng, dường như nhìn thấu tâm tư của cô, híp mắt nhìn cô, anh rút ra, bế cả người cô lên, để cô tựa vào bên tường, chân tự nhiên vòng quanh hông của anh, anh dùng sức lần nữa, va chạm vào bên trong.

Trình Nặc bị buộc ôm chặt bờ vai của anh, vì không muốn bị va chạm roi trên mặt đất, không thể không quán chân quanh hông của anh, trước những động tác nhỏ kia tất cả đều không làm nên chuyện gì, tư thế như vậy chỉ bị va chạm sâu hơn, cô cảm giác Nghiêm Thiếu Thần đã đâm rất sâu, cô thống khổ kêu rên, bây giờ quá đau, cô thậm chí lo lắng thân thể có thể bị xuyên thấu hay không!

"Thiếu Thần, em đau." Cô đau khóc lên, rất thành thực lên tiếng cầu xin tha thứ, cô biết hôm nay là mình làm sai, trước đó còn xem thường nghĩ hôm nay anh muốn làm bất cứ gì, cô cũng sẽ chịu đựng, nhưng bây giờ nhìn lại, lúc ấy cô chỉ là thói phóng khoáng.

Nghiêm Thiếu Thần lạnh lùng nhìn cô, vừa nhìn trên trán cô thấm mồ hôi, trên mặt càng vặn vẹo lại, cũng biết cô thật không chịu nổi. Anh thả cô lên giường lần nữa, không nói gì, chỉ tiếp tục động tác vừa rồi, nặng nề đánh thẳng vào, chung quanh chỉ có tiếng "ba ba" lúc thân thể chạm vào nhau.

Trình Nặc bị anh đâm vào chỉ có thể âm thầm cắn môi, trước đó cô đã cầu xin tha thứ, cô biết mình đã không có cơ hội cầu xin tha thứ, thân thể bị cọ sát làm đau, mỗi lần vật cứng rắn tiến vào, trên mặt của cô sẽ vặn vẹo lại, lúc nào thì kết thúc, đây là vấn đề cô không ngừng suy nghĩ tối nay.

Lần đầu tiên Nghiêm Thiếu Thần đạt cao trào, Trình Nặc còn mừng thầm trong bụng, cho là đã tiếp nhận xong, nhưng không ngờ Nghiêm Thiếu Thần lại hôn lên môi của cô lần nữa, lần này dường như êm ái không ít, cô vừa cảm thấy hơi hưởng thụ, đột nhiên bị lật người lại, cả người cô nằm lý trên giường, chỉ có cái mông hướng vào anh, không đợi cô nói gì, anh lại đi vào, mặc dù lần này Trình Nặc không khó tiến vào như vừa rồi như vậy, nhưng dù sao trước bị cọ sát làm đau, lần này lúc tiến vào Trình Nặc thậm chí cảm thấy chua cay đau đớn.

Cô thống khổ nắm khăn trải giường, mông được Nghiêm Thiếu Thần đỡ, lần này vì có hơi trơn, biên độ và tần suất động tác của anh cũng tăng nhanh, Trình Nặc cảm giác sáng khoái bị anh bất ngờ va chạm, đầu nhanh chóng đụng vào tủ đầu giường, người đột nhiên bị anh lôi ra sau, anh lại thẳng tiến lần nữa, cô cảm giác thật sự bị xuyên thấu.

"A," Trình Nặc thống khổ rên rỉ, miệng cô cũng bị mình cắn nát, lúc này người phía sau mới dừng lại, động tác lần nữa trở nên chậm chạp mà có lực.

Ở trên giường Nghiêm Thiếu Thần rất ít nói chuyện, có lúc Trình Nặc thậm chí cảm thấy ở trên giường, cô chính là giai cấp kẻ địch của anh, chỉ biết vui đầu đóng cọc, nhưng lúc này Trình Nặc rất tin chắc, cô chính là giai cấp kẻ địch của Nghiêm Thiếu Thần, nhất thiết phải chịu đựng, nhất thiết phải thống khổ, chỉ là cô hi vọng có thể nhanh chóng kết thúc thống khổ.

Trong lúc cô đang nghĩ như vậy, Nghiêm Thiếu Thần đột nhiên rút ra, Trình Nặc cảm giác bên dưới không có va chạm, cô vừa xoay người, chỉ thấy một mình anh xoay người đi vào phòng tắm.

Trình Nặc hơi ngần ra, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô biết tất cả điều này rõ ràng chưa kết thúc, nhưng anh không muốn để mình bị chịu loại đau khổ này. Qua rất lâu Nghiêm Thiếu Thần mới ra khỏi phòng tắm, khi Trình Nặc cảm giác cơ thể của anh lạnh như băng, trong lòng khó chịu không thể nói được như lật đổ bình ngũ vị.

Cô chân chờ rất lâu, mới đặt tay lên vai Nghiêm Thiếu Thần, cơ thể của anh hơi chấn động, nhưng rất nhanh không có động tĩnh, Trình Nặc thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Cô nói xin lỗi mà không được đáp lại, suốt đêm không nói chuyện, hôm sau chờ cô tỉnh dậy lần nữa, mở mắt ra chỉ thấy Nghiêm Thiếu Thần đã mặc quần áo xong, đang đeo caravat.

Nghiêm Thiếu Thần thấy cô đã dậy, thì dừng động tác lại, thản nhiên nói: "Anh đã nói với Dương Tử, để em nghỉ ngơi một ngày."

Trình Nặc hơi nhú mi, chờ cô muốn lật người, cảm giác bên hông đau nhức và bên dưới quặng đau, mới hiểu được ý nghĩa lời nói của Nghiêm Thiếu Thần.

Cô cần môi, gật đầu quay lưng với anh, không biết nên nói gì.

"Sau này còn trở về trẻ nữa nữa, thì nói trước một tiếng." Giọng nói của Nghiêm Thiếu Thần lạnh nhạt, nói xong thì xoay người ra cửa, Nghiêm Thiếu Thần đóng cửa lại, anh nghĩ đến tối qua Lâm Tu Dương gọi điện thoại đến, Lâm Tu Dương nói cho anh biết, Lâm Tiêu nhìn thấy Trình Nặc và một người đàn ông ở chung chỗ bên ngoài.

Lúc ấy một mình anh ngồi trước bàn ăn chờ cô, ngoài phòng thì mưa to dầm dề, anh chỉ mở một ngọn đèn, xung quanh đều là bóng tối, nhưng khi anh nghe chuyện này, bóng tối trong lòng đã lan tràn toàn thân từ lâu, nhất thời tâm tình phức tạp.

Trong nhà chỉ còn một mình Trình Nặc, cô cúi đầu chôn trong gối nằm, lần đầu tiên cô cảm thấy vô cùng khó khăn khi chăm lo cho cả sự nghiệp và gia đình. Trên thực tế qua mấy tháng điều tra, Trình Nặc không cảm thấy Lâm Tu Dương bất trị giống như trong miệng Tiểu Kha nói như vậy, cô nghĩ nếu như hội nghị thượng đỉnh tài chính lần này vẫn không có động tĩnh gì, cô phải làm chuyện gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nguy cơ

Lần này ở thành phố B tổ chức hội nghị thượng đỉnh giao lưu tài chính Á Âu được người trong giới tài chính chú ý, trùm tài chính tề tụ về, nói ra cho oai là giao lưu, thực chất chỉ vì tìm kiếm đối tác phát triển trong năm năm cho xí nghiệp của mình sau này. Công ty Lâm Tu Dương cũng không ngoại lệ, mặc dù tập đoàn ST phát triển rất mạnh trong mấy năm qua, trong lúc nhất thời năng lực trong nước không thể dìm ngó công ty tài chính đưa ra thị trường, nhưng nếu muốn củng cố địa vị của mình sau này, còn phát triển lâu dài, thì nhất định phải tìm kiếm đối tác lâu dài, đạt tới mục đích đôi bên cùng có lợi.

Tối nay là tiệc chúc mừng khai mạc hội nghị thượng đỉnh giao lưu, Trình Nặc làm thư ký quan trọng nhất của Lâm Tu Dương, tự nhiên đáp ứng lời mời tham gia, tối nay cô là bạn gái của Lâm Tu Dương, trước đó Lâm Tu Dương đã nói với cô, tối nay không cần tìm cô gái khác, chỉ an tâm làm bạn gái tốt nhất của anh ta là được. Sau khi Trình Nặc nghe xong thì mỉm cười, lật mềm buộc chặt, xem ra ông chủ Lâm này vận dụng thật thuần thục.

Trình Nặc mặc bộ dạ phục màu đen ôm người, lộ ra ngoài làn da trắng nõn và sa tanh màu đen đánh thẳng mạnh vào thị giác, cô trang điểm tinh tế chỉ đeo một chuỗi dây chuyền trên châu, tóc dài vén sau tai thành búi tóc, nửa thân trần hở vai, dạ phục màu đen nổi bật ánh lên đường cong là lướt lộ về yêu mị.

Cô khoác cánh tay của Lâm Tu Dương, chân mang giày cao gót ba phân, chân thành đi đến trước thảm đỏ, ánh đèn chói mắt, cảnh đêm sắc sảo ồn ào chung quanh thành phố, sự xuất hiện của cô làm phóng viên ở chung quanh chú ý, trong hai năm Lâm Tu Dương thần long thấy đâu không đuôi vui đùa với những minh tinh diễn viên trong giới giải trí, thường là tin tức tình cảm của anh và một minh tinh, mấy ngày nữa thì không có kết quả, khi các phóng viên ở đây đều phỏng đoán anh sẽ dẫn nữ minh tinh nào tham gia tiệc chúc mừng tối nay, không ngờ người chủ bữa tiệc này không làm giống thường ngày, chưa ai thấy qua người người tri thức này.

Có lẽ dưới ánh sáng lộng lẫy ở đây cô sẽ là chấn động nho nhỏ trước mặt những người này, nhưng Trình Nặc rất rõ ràng mục đích của Lâm Tu Dương. Anh ta chắc sẽ không kéo Nam Kiều bảo vệ trong tay đi tham gia bữa tiệc như vậy, dẫn cô ra ngoài, chỉ vì tránh những tin đồn không cần thiết.

"Cô thoát nhìn ứng đối rất ung dung." Sau khi bọn họ ngồi xuống Lâm Tu Dương bên cạnh khẽ mỉm cười với cô, không mặn không nhạt nói câu như vậy.

Trình Nặc hơi suy nghĩ ý tứ lời nói của anh, cô nhún mày, khóe môi thoáng hiện lên ý cười, "Đây chẳng phải là nguyên nhân Lâm tổng đồng ý mang tôi ra ngoài?"

Lâm Tu Dương ngẩn ra, cô lại có thể chơi đùa đến cùng với mình, gật đầu, ngoài ý muốn hỏi, "Cô đoán được?"

"Hoàn cảnh này, Nam Kiều không thích hợp." Trình Nặc dịu dàng cười nhẹ, chân mày rũ xuống, trang điểm tinh tế nên không nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi của cô, cuộc sống như thế Trình Nặc không biết lúc nào là đầu, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, dĩ nhiên cô càng hy vọng lần này sẽ là kết quả tốt, trực giác của cô tự nói với mình, Lâm Tu Dương không có vấn đề.

"A, cô ngược lại rất hiểu rõ tôi, Kiều Kiều khó chịu mấy ngày vì tôi không dẫn cô ấy ra ngoài." Lâm Tu Dương khẽ cười, anh không thể không nói Trình Nặc là hoa Giải Ngữ, không trách anh ba lại nhìn trúng cô.

"Cô ấy thích náo nhiệt," Trình Nặc khẽ cười, lần nữa nâng mi, ly rượu đỏ trước mắt, là Lâm Tu Dương đưa cho cô.

Trình Nặc nhận ly rượu đỏ, nhấp miệng, lại nói: "Hiểu rõ việc này thì đừng dễ dàng nói ra khỏi miệng, có vài người sống cả đời cũng không hiểu rõ bao nhiêu. Càng là chuyện đơn giản, người ta càng nghĩ nó phức tạp." Mấy ngày nay quan hệ của cô và Nghiêm Thiếu Thần đã không thân mật như trước vậy, Trình Nặc luôn muốn giải thích chuyện gần đây với anh, nhưng cô vừa nghĩ đến nội dung giải thích cụ thể thì bỏ qua, cô có thể nói gì, nói lời thật? Nghề nghiệp của cô đã cho cô đáp án —— không cho phép.

Nghiêm Thiếu Thần là hủ nút, rất nhiều chuyện đều thích giấu trong lòng, lần này cũng không ngoại lệ, cô biết Nghiêm Thiếu Thần hiểu lắm, có thể chuyện

này khiến anh hiểu lầm thành chuyện khác, giống như tình huống bây giờ, chờ kết quả rồi ra sau đó cô sẽ giải thích với anh.

Trình Nặc nghĩ đến đây mà không kìm hãm được buông tiếng thở dài, hôn nhân cần cả đời đi kinh doanh, chuyện phát sinh mỗi thời mỗi khác trên người bọn họ cũng đầy đặc giống như trên cây Diệp Tử, ngoài phối hợp và ăn ý, còn cần bọn họ làm rất nhiều, tỷ như tín nhiệm.

"Thế nào, gần đây cô và anh ba giận dỗi?" Lâm Tu Dương gác chân trên đầu gối, anh quơ ly để coo, ưu nhã thưởng thức rượu đỏ trong ly.

Trình Nặc nhún vai, "Không tệ, mâu thuẫn nhỏ."

Lâm Tu Dương vừa nghe xong không khỏi nghĩ đến chuyện Lâm Tiêu nói với anh trong điện thoại ngày đó, mấy ngày trước Lâm Tiêu đi dạo cửa hàng đúng lúc gặp được Trình Nặc, và người đàn ông xa lạ uống cả phê trong nhà hàng, kết hôn cũng không có nghĩa là không thể có bạn bè khác phái, chuyện này bản thân cũng không đáng giá được nhắc tới, chỉ là Lâm Tiêu rõ ràng thấy được vẻ mặt khác trong mắt của người đàn ông xa lạ, cô tin tưởng, người đàn ông kia có mưu đồ khác với Trình Nặc.

"Trình Nặc, có hiểu lầm, không phải một lúc sau thì sẽ tự động xua tan." Lâm Tu Dương ám chỉ ngụ ý, dĩ nhiên anh tin tưởng Trình Nặc có thể nghe hiểu được.

Trình Nặc ngoéo môi, nhúu chặt chân mày, "Là hiểu lầm, thì luôn có ngày đó xua tan."

Trong lúc bọn họ tán gẫu, bên cạnh Lâm Tu Dương xuất hiện những ông chủ làm ăn khác, nhưng đều là chào hỏi bình thường, rất ít đề cập đề tài trọng tâm về xí nghiệp của mình.

Trình Nặc nhìn đồng hồ, tiệc chúc mừng đã tiến hành hơn phân nửa, xem ra trước đó cô và Mục Nhất Minh không đoán đúng, Lâm Tu Dương vẫn rất an phận. Trình Nặc giương mắt, cô nhìn thấy bóng dáng của Mục Nhất Minh trong đám người, anh mặc tây trang giày da, đi sau lưng một người đàn ông mặc tương tự anh, Mục Nhất Minh đã phát hiện mình, hai người đưa ánh mắt, sau đó Mục Nhất Minh nói câu gì với người đàn ông kia, rồi rời đi.

Trình Nặc nhận được ám hiệu, cô đặt ly để cao trên khay của một nhân viên phục vụ, liếc nhìn Lâm Tu Dương, âm giọng nói: "Tôi đi trang điểm lại."

Lâm Tu Dương nghe xong cũng không thêm đề ý, khoát tay ý bảo cô có thể rời đi. Trình Nặc chậm chạp đi bộ cho đến khi thoát khỏi tầm mắt của Lâm Tu Dương, cô đi ra hành lang ngoài đại sảnh, thoáng thấy bóng dáng màu đen đi lên lầu một, cô rất bình tĩnh đi sau lưng anh, đến khi đi vào trong một căn phòng họp, đèn tối nên bọn họ không thấy rõ lẫn nhau, nhưng dưới ánh trắng sáng ngoài cửa sổ đã phân biệt ra đối phương.

"Như thế nào, hôm nay anh at nói muốn gặp ai?" Mục Nhất Minh chấp tay sau lưng nhẹ giọng hỏi.

Trình Nặc lắc đầu, "Anh ta không nói gì, hôm nay nhân vật chính của tôi là bạn gái của anh ta."

"Thần, anh ta lại không dẫn Nam Kiều đi." Mục Nhất Minh khẽ cười, nhưng nói lời này khiến Trình Nặc nghe không thoải mái, thấy cô xem thường, lúc này anh mới thu liễm lại, "Tôi là nói giữa cô và Nam Kiều, Lâm Tu Dương tín nhiệm cô hơn."

"Nam Kiều có ý nghĩa khác với anh ta, về phần tại sao dẫn tôi đi, ngầm lại chắc là tôi có thể giúp đỡ anh ta," cô buông tiếng thở dài, "Đây cũng là chuyện tốt, ít nhất chứng minh anh ta không có hoài nghi tôi."

Mục Nhất Minh nhíu mi, "Cô phải nhớ kỹ thân phận của mình, anh ta là đối tượng điều tra của cô, điều này cô phải phân rõ ràng." Trong thời gian ngắn anh nhận không ra ya nghĩa lời nói của Trình Nặc, chỉ là để ngừa vạn nhất, anh cần nhắc nhở cô.

"A," Trình Nặc cười khê, "Mục Nhất Minh, chúng ta làm việc chung nhiều năm như vậy, anh thấy tình trạng phóng túng tùy ý giống như bây giờ sao? Trong đầu chúng ta đến tột cùng có chủ ý gì tôi không rõ ràng, nhưng đã trải qua nhiều ... chuyện thế này, tôi cũng thử suy đoán." Trình Nặc nói đến đây cô ý dừng lại, tâm trí của cô nhìn về mặt của Mục Nhất Minh, quả nhiên trên mặt của anh không có xuất hiện kinh ngạc, xem ra anh nghĩ giống mình.

"Phải, tôi nay Lâm Tu Dương không có hành động gì, điều này chúng ta báo cáo lên không có sai, nếu anh có ý tưởng khác có thể viết lên đầu phần báo cáo, chúng ta là người thi hành, mà không phải là người quyết định, điều này tôi và anh đều rất rõ ràng." Mục Nhất Minh cười nhạt, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, bọn họ đã ra ngoài gần mười phút, không trở về sẽ bị khả nghi.

Trình Nặc gật đầu, "Tôi đi xem Đầu tổng?"

"Lúc nào thì anh ấy không thật sự đối đãi chuyện của cô?" Mục Nhất Minh không khỏi lắc đầu, Tiểu Kha rất coi trọng Trình Nặc, thậm chí còn dung túng cô.

"Đúng vậy, bọn người đi ra trước, tôi phải ra ngoài từ chỗ khác." Trình Nặc hơi nhíu mi, ngầm nghĩ có lẽ cuộc sống sau này có thể cờ mờ hơn bây giờ.

"Ừ?"

"Tôi lấy lý do là trang điểm lại, dù sao cũng phải hình tượng thật là tốt."

Ban đêm Lâm Tu Dương đưa Trình Nặc về nhà, cô mời Lâm Tu Dương lên lầu ngồi, Lâm Tu Dương lại khoát tay, "Tôi thấy thời gian còn sớm, chạy đến chỗ Kiều Kiều cũng không có vấn đề."

Trình Nặc dịu dàng cười, không thể không nói ở phương diện tình cảm Lâm Tu Dương là người hiểu được lý lẽ hơn Nghiêm Thiếu Thần. "Vậy được,

anh trở về đi thôi, xem ra không lâu nữa chúng ta phải chuẩn bị hồng bao."

"Cô ít trêu ghẹo tôi, ngược lại cô và anh ba tôi, lúc nào thì có động tĩnh, chúng tôi đều chuẩn bị bao tiền lì xì tốt rồi." Mặc dù ngoài miệng Lâm Tu Dương nói không thêm để ý, nhưng Trình Nặc vẫn chú ý trên mặt anh không che giấu được vui sướng.

Trình Nặc đưa mắt nhìn Lâm Tu Dương, hai tay của cô ôm cánh tay, nhìn anh biến mất trong tầm mắt của mình, Trình Nặc chậm chạp không có lên cầu thang, cô suy nghĩ rất nhiều, đến khi cô quyết định viết báo cáo điều tra cho Tiểu Kha.

Lúc về đến nhà cô thấy Nghiêm Thiếu Thần không trở về, cô mở điện thoại di động ra, đang muốn gọi cho Nghiêm Thiếu Thần, trong điện thoại di động có một tin nhắn đến, Trình Nặc mở ra nhìn, thì ra là Nghiêm Thiếu Thần gọi đến, tối nay trực trong đoàn, không trở về.

Sững sờ chỉ là ngắn ngủi, chờ Trình Nặc hoàn hồn lần nữa, cô đã mở Laptop ra, nếu Nghiêm Thiếu Thần không ở nhà, cô đúng lúc có cơ hội viết báo cáo cho Tiểu Kha, một phần báo cáo điều tra có liên quan miễn trừ Lâm Tu Dương, vì cô tin tưởng trực giác của mình, giống như trong khoảng thời gian ở tập đoàn "ST" cô đã điều tra nhiều lần, có những số liệu này ủng hộ, cô càng tin tưởng phán đoán của mình.

Hôm sau đúng lúc là chủ nhật, Trình Nặc bảo vệ tốt báo cáo gửi đi suốt đêm, buổi chiều cô hẹn Mục Nhất Minh, sau khi hai người gặp mặt cô giao báo cáo điện tử cho Mục Nhất Minh.

Đồng thời Trình Nặc lại in một phần cáo đưa cho anh, "Bây giờ anh có thể xem thử, về phần làm sao xử lý bản thảo in này, tôi tin tưởng anh rõ ràng hơn tôi."

Mục Nhất Minh nhíu mi, "Cô ngược lại cố gắng nhanh, đánh ra suốt cả đêm?"

"Tất nhiên, tôi không muốn lãng phí thời gian với chuyện vô vị, tôi kiên trì phán đoán của tôi." Trình Nặc buông còi dây an toàn, trên mặt lộ vẻ kiên quyết.

"Thành, phần báo cáo này tôi để Đầu thấy vào tối nay, đứng rồi cô có nói tôi phát hiện hành động khác thường?" Mục Nhất Minh nhíu mi, vội vàng nói.

"Dĩ nhiên, quy định cứng nhắc tôi đều liệt ra rất rõ ràng, phân tích số liệu tài vụ và khuynh hướng tài chính tương ứng ta cũng ghi rõ, bao gồm giao dịch gần đây của anh ta và công ty khác." Tầm mắt của Trình Nặc rơi vào trên phần báo cáo của mình, cả đêm không chớp mắt cộng thêm đây nhanh tốc độ tối trưa, cô đã biểu hiện rõ phân lượng cho phần báo cáo này.

"Tốt, đồ để ở đây đi, tôi đưa cô đến đâu?" Mục Nhất Minh khởi động xe lần nữa, bọn họ không thể ở bờ sông quá lâu.

"Gần nhà tôi có siêu thị gia đình, trưa nay Nghiêm Thiếu Thần gọi điện thoại nói muốn ăn xương sườn, tôi mua về hầm cho anh ấy ăn." Mỗi lần Trình Nặc nói đến Nghiêm Thiếu Thần, khóe miệng sẽ lộ ra vui vẻ, trưa nay lúc Nghiêm Thiếu Thần chủ động điện thoại cho cô, sau khi hỏi tình huống của cô xong, thì nói muốn ăn sườn xào chua ngọt.

Mục Nhất Minh không ngờ cô sẽ nhắc đến Nghiêm Thiếu Thần vào lúc này, trên mặt anh rõ ràng hơi chậm lại, thật lâu mới nói: "Được."

Xe dừng trước cửa siêu thị, Mục Nhất Minh còn hỏi xem có cần anh đi cùng hay không, Trình Nặc lắc đầu, "Đã hơn năm giờ, anh về sớm đi, chờ nhiệm vụ kết thúc, tôi sẽ giới thiệu anh cho Thiếu Thần." Vì phần báo cáo này, tâm tình của cô thật tốt, chuyện điều tra không nói chính xác sẽ có biến chuyển mới.

"Được, tạm biệt." Về mặt Mục Nhất Minh nhận nhậ, chỉ là bị nụ cười trên mặt của Trình Nặc cảm hóa, khóe miệng của anh cũng kéo ra nụ cười, không đợi Trình Nặc trả lời gì, anh liền xoay người vội vã rời khỏi.

Sau khi Mục Nhất Minh rời khỏi, Trình Nặc chuẩn bị đi vào siêu thị, cô đang suy nghĩ buổi tối ngoài làm xương sườn thì làm thêm gì nữa, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra. Chỗ ở của cô xảy ra náo loạn, không đợi cô thấy tình huống rõ ràng, cô đột nhiên bị một người đàn ông xa lạ cưỡng ép kèm trụ.

"Muốn sống, thì đừng hoảng chút!" Người đàn ông bên cạnh Trình Nặc hung tợn cảnh cáo.

Trình Nặc học bắt giữ, khóe môi của cô gợi lên nét cười lạnh, muốn xoay người thật nhanh trở tay bắt hấn, không ngờ sau ót đột nhiên bị vật cứng gì chọt đập xuống, nhất thời trước mắt tối sầm, sau đó mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Giải cứu

Trình Nặc cảm giác ót bị đau đốn, lúc mở mắt ra xung quanh toàn bóng tối, trong không gian bịt kín tràn ngập mùi vị tinh di, cô biết mình bị bắt cóc, xác thực mà nói cô chỉ là người "cùng trời", vì cách cô hai thước còn có người, bị trói lại giống như cô.

đã tìm được gì đó còi trói rồi, hôm nay cô thiếu một trợ thủ. Miệng Trình Nặc bị băng keo dán kín, cô không thể nói chuyện, nhưng điều này không ảnh

hường di chuyển của cô, trước phương diện này huấn luyện cô cảm nhận thuần thực, cô rón rén di chuyển cơ thể, cẩn thận di chuyển đến một người bị hại khác, cô nhìn người nọ, biết đã tỉnh, chỉ là tạm thời không cách nào tiếp nhận sự thật chuyện mình bị bắt cóc, cả cô gái bị trói kia cơ thể không ngừng run rẩy, thậm chí phát ra giọng nức nở nhỏ.

Trình Nặc di chuyển đến bên cạnh cô, dùng chân đá đá bắp chân của cô, làm cô gái kia chú ý, cô hơi khom lưng nghiêng lên trước, ý bảo tay của mình bị trói rất chặt, sau đó lại giơ chân lên chỉ miếng thủy tinh của chai rượu bê bên cạnh cô gái.

Cô gái kia hiểu ý đồ của Trình Nặc, cũng vội vàng gạt đầu bày tỏ mình nghe hiểu, sau đó lại thấy Trình Nặc chỉ chân của cô, đồng thời làm ra động tác đá, cô gái nhìn hiểu sau đó vội vàng gạt đầu, lúc này đôi mắt Trình Nặc hài lòng mỉm cười khích lệ.

Cô thu hồi nước mắt, nghe Trình Nặc phân phó dùng chân cầu mảnh thủy tinh vỡ, khéo léo đá qua chỗ Trình Nặc.

Trình Nặc thấy miếng thủy tinh bên cạnh, lại mỉm cười với cô gái kia, bản thân liền hoạt động cơ thể, đến khi bắt được miếng thủy tinh. Trói buộc là một kỹ thuật sống, nhìn dây thần như trói rất chắc cũng có một yếu kém nhất, cô đã tìm được, cô tay cố gắng giương lên trước, từ từ cắt đứt sợi dây, vẫn không quên phân tích chuyện kể tiếp.

Sợi dây cắt được phân nửa, chợt nghe ngoài phòng náo loạn, căn phòng phong kín tương đối kín, cô chỉ có thể dựa vào suy đoán cảnh tượng ngoài phòng. Mà đang lúc cô chuyển lớn sắp hoàn thành, cửa khóa chặt đột nhiên từ ngoài mở ra, trong nháy mắt cửa phòng mở ra thì bị ánh nắng rực rỡ chiếu vào, nhìn lên đến nỗi chói mắt.

Trình Nặc theo bản năng giấu miếng thủy tinh nhỏ trong lòng bàn tay, nếu đối phương phát hiện động tác nhỏ của cô, đồng thời muốn nguy hiểm tánh mạng của cô, cô nhất định không nhân nhượng giải quyết luôn người này. Trình Nặc nghĩ như vậy, cảm xúc trên mặt cũng thay đổi ung dung lạnh nhạt. Cô khép hờ con ngươi, thật giống như cửa này chưa bao giờ bị mở ra.

Tiếng bước chân dồn dập mà có lực, âm thanh im bất dừng lại bên cạnh cô, dừng lại một giây đồng hồ, Trình Nặc cảm giác nhịp tim thật nhanh, cô cố gắng duy trì vẻ mặt vừa rồi, đến khi cô nghe có người gọi tên của cô.

"Tiểu Nặc."

Trình Nặc giật cả mình, giọng nói này hết sức quen thuộc, cô dần dần mở mắt ra, khi cô nhìn thấy vẻ mặt Nghiêm Thiếu Thần kiên nghị, cô mới tin chắc tiếng vừa rồi không phải là ảo giác, Nghiêm Thiếu Thần quả nhiên xuất hiện, hơn mười tiếng bị trói buộc, người xông vào phòng nhỏ tối đen này là anh.

Sau lưng Nghiêm Thiếu Thần xuất hiện mấy đặc cảnh, cô gái bên cạnh Trình Nặc đồng thời được giải cứu, người nhà của cô gái kia lục tục chạy tới, trong lúc nhất thời phòng nhỏ an tĩnh trở nên nhốn nháo, tiếng khóc nổi lên bốn phía, chỉ có cảm xúc của Trình Nặc và Nghiêm Thiếu Thần rất lạnh nhạt.

Nghiêm Thiếu Thần ngồi xổm người xuống, thấy sợi dây trên cổ tay Trình Nặc đã cắt hơn phân nửa, anh hơi ngừng lại, người bình thường không dễ dàng biết được thủ pháp cắt như vậy, nhưng cũng chỉ thoáng qua nghĩ ngờ như vậy, sợi dây nhanh chóng được Nghiêm Thiếu Thần thuần thực cởi ra, Nghiêm Thiếu Thần ôm lấy cơ thể Trình Nặc rời khỏi.

Sau Trình Nặc được đưa đến bệnh viện thành phố tiếp nhận trị liệu ngắn, cô không phải là đối tượng công kích chủ yếu trong sự kiện bắt cóc lần này, chỉ vì lúc đó mấy tên cướp không phòng ngừa mấy cảnh sát theo bên cạnh, mới bắt cóc cô để uy hiếp, dĩ nhiên quy//don mà trên thực tế Trình Nặc chỉ bị tổn thương ở ngay lúc ấy, sau đó cô cũng chỉ bị người buộc chặt trong phòng tối, đến khi Nghiêm Thiếu Thần xuất hiện.

Trình Nặc dưỡng bệnh trong bệnh viện, Nghiêm Thiếu Thần liên tiếp chăm sóc cô cả đêm, anh làm bạn bên cạnh mình, khi tỉnh lại, tay Nghiêm Thiếu Thần vẫn nắm chặt cô, gân xanh trên bàn tay nhô ra, bàn tay không có cả khe hở, giống như Nghiêm Thiếu Thần không có đi ra từ trong con ác mộng.

Trình Nặc giật cơ thể, tiếng động như vậy cũng làm động đến Nghiêm Thiếu Thần, anh nhảy bèn ngẩng đầu lên, thấy cô đang dịu dàng nhìn mình, thần sắc trên mặt anh mới giãn ra.

"Cảm giác thế nào?" Nghiêm Thiếu Thần nhẹ giọng hỏi.

Trình Nặc lắc đầu, tay mặc cho anh siết, cô dường như rất hưởng thụ sáng sớm như vậy, lúc mở mắt ra là có thể thấy anh.

"Muốn uống nước sao?" Nghiêm Thiếu Thần hỏi tiếp, anh muốn xoay người đi bưng nước, cánh tay bị kéo lại, anh quay đầu chần chờ nhìn Trình Nặc, "Làm sao?"

Trình Nặc lắc đầu, biết Nghiêm Thiếu Thần đang khẩn trương cho mình, hốc mắt nhanh chóng ươn ướt, "Em biết anh sẽ đến, em chỉ không ngờ người xông vào đầu tiên chính là anh, anh thật khờ, không sợ trong nhà còn có tên cướp khác sao, làm sao khi đó không dùng những cách đề phòng đã học ban đầu." Trình Nặc càng nói càng kích động, cô dường như không dám nghĩ đến chỗ xấu, giống như chuyện gì cũng được nói dễ dàng.

Nghiêm Thiếu Thần trở tay nắm chặt cô, cánh tay khác ôm cô vào trong ngực mình, cảm giác cơ thể của người trong ngực vẫn đang run rẩy, trong lòng không nói ra là tư vị gì, tóm lại làm anh rất không thoải mái.

"Ngày đó làm sao muốn đi siêu thị?" Nghiêm Thiếu Thần ấm giọng hỏi.

"Thèm ăn, muốn làm xương sườn."

Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, anh hơi hồi tiếc, vốn có thể tránh khỏi bắt cóc, ngày đó anh chủ động nói xương sườn, nghĩ vậy mà Nghiêm Thiếu Thần tăng

sức lực trên tay, "Thật xin lỗi." Giọng nói khàn khàn mà trầm thấp.

Cơ thể Trình Nặc run lên, Nghiêm Thiếu Thần rất ít để lộ cảm xúc của mình, cho dù là đối mặt với cô, nói xin lỗi như vậy có ý nghĩa khác thường với Trình Nặc, anh nhất định là áy náy chuyện của mình, áp đặt tất cả tội lỗi trên người mình.

"Em không có trách anh," Trình Nặc vội vàng nói, "Chuyện như vậy không ai muốn gặp, nếu em có thể biết trước ngày đó hỗn loạn thì nói không chừng còn trực tiếp tìm cô gái kia, kêu cô ấy đừng đi siêu thị." Cô ngồi dậy, trông mắt nhìn chăm chăm vào Nghiêm Thiếu Thần, tiếp tục nói: "Nguy hiểm là không thể biết trước, nhưng vì có anh, thì dù có nguy hiểm cũng sẽ bình yên chờ anh đến giải cứu em, em tin tưởng anh có năng lực đó. Giống như lần này, trong lòng em cũng không quá sợ hãi, Nghiêm Thiếu Thần, là anh cho em lòng tin như vậy, xin đừng tự trách, em nghĩ khi anh biết em gặp nguy hiểm, anh nhất định sẽ không đặt tự trách ở trong đầu, khi đó anh chỉ nghĩ làm sao cứu em ra phải không?"

Nghiêm Thiếu Thần trầm mặc không nói, Trình Nặc nói không sai, khi anh biết được tin tức này, anh không quá kinh hoàng, chỉ thoáng nói kinh nghiệm của mình, sau đó phối hợp cảnh sát giải cứu các cô. Khi đó bị thương nhiều hơn nữa đều là phí công, không làm nên chuyện gì.

"Ngay lúc đó anh quyết định sáng suốt như vậy, làm sao bây giờ lại mê mang?" Trình Nặc nhọt nhọt mỉm cười, cô nhìn ra Nghiêm Thiếu Thần đang suy tư, âm thầm yên tâm, tiếp tục nói: "Mặc dù kết hôn với anh lúc thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng em cảm thấy đã làm được chuyện lý trí nhất và cảm tính nhất với anh, em không tin vừa thấy đã yêu, nhưng em tin tưởng duyên phận trong tâm tối, hơn nữa không phải là anh thì không thể." Cô siết thật chặt tay của anh, cả người cũng nằm trong ngực của anh, "Có lẽ sau này em còn gặp phải loại chuyện này, khi đó em sẽ chờ anh xuất hiện như lần này."

Trình Nặc nói lời này không phải vì phối hợp không khí, cô tùy thời tùy khắc đều dần thân vào nguy hiểm, lần này may mắn nhất là chuyện bắt cóc cô không liên quan đến vụ án điều tra, cô chỉ đột nhiên xông vào vụ tai họa này. Sau này có lẽ sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhưng cô muốn giống lần này, lặng lẽ chờ anh.

"Hôm nay anh không cần đi đoàn bộ sao?" Trình Nặc nhìn anh vẫn mặc áo sơ mi quân trang xanh biếc, ngay cả áo khoác vẫn mặc trên giá áo bên cạnh.

"Anh lo lắng cho em, mẹ vừa gọi điện thoại đến, nói muốn đưa Má Vương đến, chăm sóc cho em mấy ngày." Nghiêm Thiếu Thần lắc đầu, về mặt anh lo lắng.

"Nhanh đừng làm phiền Má Vương, hai cụ trong nhà còn cần bà chăm sóc, em không có bệnh không có đau, đâu cần làm lớn chuyện như vậy." Trình Nặc vội vàng từ chối, "Lúc này đề hai cụ quan tâm, đã rất áy náy, anh nhanh chóng gọi điện thoại cho mẹ, để mẹ đừng bận rộn, mấy ngày nữa hai chúng ta cùng nhau về nhà thăm họ, giảm bớt lo lắng cho bọn họ."

Nghiêm Thiếu Thần bất đắc dĩ, lúc ấy anh cũng không muốn mẹ làm như vậy, chỉ là anh trở về bộ đội, trong bệnh viện không có người chăm sóc cô, thật là lo lắng.

Trình Nặc dường như nhìn thấu tâm tư của anh, không khỏi đâm ngực của anh, "Lúc nào thì anh cũng thay đổi thành lè mè, nếu cơ thể của em thật khó chịu, có thể che giấu anh không sao?"

Trình Nặc khuyên giải xong mới thúc giục Nghiêm Thiếu Thần rời khỏi, trong nhất thời trong phòng đã trở lại an tĩnh, Trình Nặc xuống giường hỏi thăm cô gái cùng bị bắt cóc với cô từ trong miệng của y tá, thì ra là ở cách vách phòng của cô, gọi Lâm Nhiễm.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Lâm Nhiễm còn đang ngủ say, một nữ sinh năm hai đại học quả thật rất khó tiếp nhận tai họa đột nhiên xuất hiện như vậy, bọn cướp nhìn trộm gia tài của nhà họ Lâm, đường cùng sinh tội ác, muốn bắt cóc Lâm Nhiễm giao khoản tiền của bất chính. Trình Nặc nhìn Lâm Nhiễm bên trong cửa sổ thủy tinh, trên mặt không thoát khỏi vẻ ngây thơ, giữa hai lông mày lại tăng thêm kinh忧 (kinh hãi và ưu sầu) không nên có, nhìn thấy cảnh này, trong lòng cô không có tư vị, giống như tự trách, cô là một cảnh sát, nhưng không bảo vệ được cô ấy.

"Đừng tự trách, chuẩn bị không kịp thời."

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của Trình Nặc, cô xoay người, thì ra là Mục Nhất Minh. Cô nhàn nhạt liếc nhìn, không nói tiếp, hai người lặng lẽ ngồi trong thang máy, cho đến tầng cao nhất của bệnh viện.

"Sao anh cũng đến." Trình Nặc chấp tay sau lưng, cô cảm thấy mệt mỏi, lần bắt cóc này trên người cô không có tổn thương gì, nhưng hôm nay không ngừng điều tra cũng không tra được kết quả mong muốn thì tâm càng trở nên mệt mỏi, ngược lại chẳng bằng những cảnh sát qua lại trên đường phố, giải vây trước tiên.

"Lúc ấy tôi không nên để cô ở siêu thị," Mục Nhất Minh trên dưới quan sát cô, "Hoàn hảo, cô không có đáng ngại."

Trình Nặc cười lạnh, "Tôi không có làm được chức trách của cảnh sát, đơn thuần bảo toàn cho mình, không phải điều tôi có thể làm."

"Chức trách của cô là gì tôi nghĩ không cần nói nhiều, lần này đơn thuần là ngoài ý muốn, hướng chỉ cô bé kia cũng không sao." Mục Nhất Minh biết cô vẫn tự trách, nhàu chân mày.

Trình Nặc ngửa đầu nhìn bầu trời, bầu trời xanh thẫm chỉ có mấy đám mây bay, nặng gút như lửa, chiếu xuống mặt đất ánh sáng vàng rực rỡ, "Ánh mặt trời dù tốt hơn nữa cũng không thấy chỗ, Lâm Nhiễm không có gì đáng ngại, nhưng lần bắt cóc này tạo thành bóng ma lúc nào thì mới có thể tiêu trừ." Trình Nặc cúi đầu, cô nhìn Mục Nhất Minh, cười nhạt, "Hôm nay anh đến tìm tôi không phải chỉ an ủi đơn giản như vậy đi."

"Không sai, buổi tối Đầu muốn gặp chúng ta, chuẩn bị sẵn sàng đi."

Trình Nặc hơi nhú mi, Tiểu Kha lại lộ diện, trong nhiều ngày điều tra như vậy mà anh ta vẫn dấu kín bản thân, cô vẫn không thể dự đoán sẽ phát sinh chuyện gì tới nay, nhưng cô dự cảm đã đến lúc tiết lộ vụ điều tra tài chính.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vén lên bí mật

Đêm đã khuya, Trình Nặc cự tuyệt Nghiêm Thiểu Thần nói muốn ở lại chăm sóc cô, cô nhìn Nghiêm Thiểu Thần lái xe ra bệnh viện, mười giờ một phút, Trình Nặc kéo màn cửa sổ lại, mặc quần áo đen mạnh mẽ, tóc dài vén lên, đeo mắt kính rộng lớn rồi từ từ rời khỏi bệnh viện.

Buổi chiều lúc Nghiêm Thiểu Thần đến phòng bệnh của cô, lúc ấy Trình Nặc đang gọt táo, thấy anh đi đến bên cạnh mình thuận miệng hỏi anh muốn ăn hay không.

Nhưng Nghiêm Thiểu Thần liếc nhìn quả táo trong tay cô, tầm mắt chuyển đến túi trái cây trên tủ đầu giường, anh mím môi khẽ hỏi: "Hôm nay ai đến?"

Trình Nặc giật mình, cô thầm mắng mình vô ý, vậy mà đặt túi trái cây mà Mục Nhất Minh để lại trước mắt Nghiêm Thiểu Thần, cô chần chờ rất lâu, nhìn lại Nghiêm Thiểu Thần, từ trong ánh mắt của anh nhìn ra dáng vẻ anh dường như cái gì cũng đoán được.

"Mục Nhất Minh, lần trước các người đã gặp mặt." Trình Nặc vừa nói ra lời này, Nghiêm Thiểu Thần ước chừng vài phút cũng không mở miệng nói một câu, Trình Nặc đặt quả táo ở góc bàn, không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống.

"Quan hệ của các người thật sự là đồng nghiệp bình thường?"

Trước khi ra ngoài cô còn cố ý hỏi ý tứ sắp xếp của tối nay, được biết là không có chuyện gì mới yên tâm to gan rời khỏi, Trình Nặc đi đến đường nhỏ sân sau của bệnh viện, không bao lâu thì có chiếc Audi màu đen dừng lại bên cạnh, Trình Nặc dáng vẻ phục tùng sau khi mở cửa xe ra, nhẹ ngồi xuống.

Vị chanh nhàn nhạt tràn ngập trong xe, xe chạy đi rồi cô mới lấy mắt kiếng xuống, nhìn khuôn mặt quen thuộc ngồi cạnh chỗ tài xế, mới dần dần nở nụ cười.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Tiểu Kha nhìn Trình Nặc cười nhạt, Mục Nhất Minh lái xe với tốc độ ổn định, chạy thẳng đến biệt viện tiếp giáp giữa thành phố B và nông thôn. Vì sắc trời gần tối, lại vào đầu mùa đông, lúc xuống xe Trình Nặc không khỏi rung mình, cô thấy Mục Nhất Minh móc chìa khóa mở cửa nhà, mới vội vàng ôm cánh tay chui vào nhà.

Trong nhà vẫn mở máy sưởi, lúc mở đèn hành lang phòng khách Trình Nặc chú ý hai ly trà còn phân nửa trên khay trà, cô quay đầu nhìn Tiểu Kha và Mục Nhất Minh.

Tiểu Kha nhìn ra nghi ngờ trong mắt của Trình Nặc, cười nhạt nói: "Tôi và Nhất Minh đã ở đây trước khi đến bệnh viện."

Trình Nặc thấy anh không có ý giải thích thì không hỏi nhiều nữa, đi thẳng đến quầy ba, cầm hộp trà Long Tỉnh thượng hạng trở lại trước khay trà ở phòng khách.

"Uống cái này đi?" Cô lắc lắc trà Long Tỉnh trong tay, ý bảo Tiểu Kha.

Tiểu Kha gật đầu, "Được," dứt lời anh tính ngồi một bên ghế sa lon, Mục Nhất Minh đưa cho anh điều thuốc, anh mới vừa thả vào khóe miệng, liếc nhìn Trình Nặc, trầm mặc rất lâu mới nói: "Lên kế hoạch gần nhất đi?"

"Ừ?" Trình Nặc đang nấu nước, Tiểu Kha không rõ nội tình một câu nói khiến cô không hiểu ra sao.

"A, kết hôn không có kế hoạch?" Tiểu Kha không khỏi cười ra tiếng, cầm điều thuốc quơ quơ trước mắt cô.

Trình Nặc hơi nhú mi, đột nhiên cô suy nghĩ cẩn thận, Tiểu Kha hỏi cô gần đây có kế hoạch muốn sinh con hay không, cô đỏ mặt, "Thiểu Thần không hút thuốc lá ở nhà."

"Nước đã sôi rồi." Mục Nhất Minh đột nhiên chen vào một câu.

Tiểu Kha nhìn Mục Nhất Minh, bắt đầu dĩ cười "Được, vào chủ đề chính," nói đến đây, Tiểu Kha thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, anh nhẹ giọng nói: "tôi đã đọc xong báo cáo điều tra của cô cả đêm."

Trình Nặc vừa nghe xong cũng tỉnh táo tinh thần, ngồi ngay ngắn người lại, "Kết luận là?"

Tiểu Kha cười nhạt, chéo chân, nói: "Người điều tra vẫn là Lâm Tu Dương," anh hơi dừng lại, như anh đoán, trên mặt Trình Nặc lộ vẻ phức tạp, "Nhưng, lần này thay đổi mục tiêu không giống như vậy."

Trình Nặc nhíu mi, cô không hiểu liếc nhìn Mục Nhất Minh, nhưng vẻ mặt anh lạnh nhạt khiến cô tin chắc, hai người này trước khi gặp mặt cô, nhất định truyền đạt trước. Cô không nói tiếp nữa, biết Tiểu Kha sẽ nói tiếp.

"Lương... Dì... Hà." Tiểu Kha bật thốt lên tên, kể cả Trình Nặc và Mục Nhất Minh đều nhủ lòng may, sắc mặt đại biến.

Lương Dì Hà, vài năm gần đây người này là danh nhân trong hắc bạch lưỡng đạo, trên đường xưng hán là Lương gia. Người này mở sòng bạc ngầm làm giàu, phía sau có bang phái của mình và giới thương mại, giới giải trí cũng có quan hệ, nhưng chân chính nổi danh là vì hán buôn bán ma túy, hôm nay đã là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất trong nước, vì trên tay hán có lượng lớn súng ống đạn dược, bị cảnh giới trong nước và cả Myanmar chú ý, mà hành tung bí hiểm, bình thường Thần Long thấy đâu không thấy đuôi, công việc truy bắt thường gặp trở ngại.

Trình Nặc luôn tham gia vào vụ án tội phạm tài chính lại không ngờ có ngày cô sẽ liên quan đến nhiệm vụ truy nã ma túy, cô nhíu mi nhìn nhau với Mục Nhất Minh, thấy anh mờ mịt giống mình, thì biết trước đó Tiểu Kha cũng không "Tiêm dự phòng" cho anh.

"Đầu, theo lý thuyết, đây không phải phạm vi quản lý của chúng ta đi." Trình Nặc không phải lâm trận lùi bước, chỉ là cảnh sát chuyên quản truy nã ma túy dĩ nhiên chuyên nghiệp hơn họ, hơn nữa vừa nhìn, nhân lực rõ ràng không đủ.

Tiểu Kha cười cười, chân này gác lên chân kia, "Cô còn có lúc sơ suất," anh móc một phần văn kiện trong túi xách ra, chỉ nội dung trong đó, "Cái này, cô hẳn là quen thuộc."

Trình Nặc giương mắt nhìn, thì ra là báo cáo điều tra do cô viết, cô gật đầu, trong đó cô nhắc đến gần đây Lâm Tu Dương dính dáng với một công ty thương mại nước ngoài tên là "Lệ Vinh", tuy có khả nghi, nhưng nhất thời không có chứng cứ thích hợp.

"Công ty này, chủ tịch Triệu bên kia thì chúng ta đã gặp mặt nhau, nhưng mà..." Trình Nặc hơi nhíu mi, cô suy nghĩ tí mĩ, "Thì ra vẫn cảm thấy người họ Triệu này hơi kỳ quái, bây giờ suy nghĩ lại tôi đại khái biết là chuyện gì xảy ra."

Tiểu Kha vung tay lên, cười chờ cô nói tiếp.

"Cảm giác hán giống như con rối, ban đầu chỉ cảm thấy hán không quá quyết, hiện tại chỉ rõ ra, thì hiểu rõ rồi." Trình Nặc nhớ lần bọn họ tiếp xúc, lúc nói đến khoản tiền Triệu 瞿 tìm lý do rời khỏi, đến sáng hôm sau mới gọi điện thoại nói, bày tỏ đồng ý.

"Trẻ nhỏ dễ dạy," Tiểu Kha âm giọng cười, "Lương Dì Hà dựa vào buôn lậu thuốc phiện lời được số tiền đen lớn tự nhiên muốn rửa tiền, 'Lệ Vinh' chỉ là vỏ rỗng, trước đó có thể thông qua thực lực của mình để tiếp nhận, nhưng hôm nay hán buôn bán ma túy rất lớn, một công ty thương mại nước ngoài hiển nhiên là ăn không vô, vì vậy hán đã tính thông qua ngành tài chính lớn nhất để thu nạp tiền tiếp tục rửa." Tiểu Kha nhấp miệng trà Long Tỉnh mà Trình Nặc vừa bung lên, anh trầm giọng, không cần nhiều lời nữa, lúc này nên để thuộc hạ phát huy tưởng tượng.

Mục Nhất Minh hơi nhíu mi, "Ồ giới tài chính, gần hai năm qua tập đoàn 'ST' của Lâm Tu Dương đúng là nổi danh, nghề này nhưc đầu, không có thật thể cố định gì, buôn bán là ý niệm tài chính vô hình, thích hợp qua lại tài chính kể ra thì tội hơn, như vậy với Lương Dì Hà mảnh khảnh mà nói, tuyệt đối bị hấp dẫn. Huống chi Lâm Tu Dương là người cẩn thận, có thể đưa công ty tài chính mới ra mua bán ra thị trường, đầu lĩnh đương tự nhiên năng lực không nhỏ, Lương Dì Hà không muốn để tiền bạc của mình thất bại trong loại xí nghiệp buôn bán ý niệm tài chính, cho nên hán chọn trúng Lâm Tu Dương."

Tiểu Kha gật đầu, Mục Nhất Minh phân tích rất đúng chỗ, cần nhắc toàn bộ biên cạnh góc bên trong, anh hài lòng nở nụ cười, "Ta xem hết báo cáo mà Tiểu Nặc gửi đến cả đêm, lúc đầu còn hơi thất vọng với hai người, đến khi cô nhắc đến 'Lệ Vinh', tôi mới vui mừng, dĩ nhiên đã đến lúc biết rõ chân tướng." Tiểu Kha ngồi thẳng người, thần sắc trên mặt trở nên nghiêm túc, lại nói: "Nhiệm vụ truyền xuống, các người tiếp tục theo dõi công ty của Lâm Tu Dương, dĩ nhiên chú trọng ở đâu, tôi không cần nhắc lại."

"Nhưng là sếp," Trình Nặc cắt ngang Tiểu Kha, nhận được đồng ý của anh mới nói: "Như vậy xem ra Lâm Tu Dương thật sự không thành vấn đề."

Trình Nặc cản Tiểu Kha cho mình một trả lời khẳng định chắc chắn, điều tra đến hôm nay, cô đã rất khó cân bằng, nhất là trực giác đáng sợ kia của cô.

Tiểu Kha phát tay Mục Nhất Minh, ý bảo anh vào xe trước chờ bọn họ, thấy sau khi Mục Nhất Minh đi, Tiểu Kha mới nói: "Trên vấn đề của Lâm Tu Dương, cô không thể đột nhiên thay đổi thái độ, dĩ nhiên nếu lúc này anh ta thật sự hợp tác mật thiết với 'Lệ Vinh', vậy giao phó trách nhiệm theo dõi anh ta như cũ."

Con người của Trình Nặc mù mịt, cô thấy Tiểu Kha đứng dậy muốn rời khỏi, khi anh đi qua bên cạnh mình, vội vàng đuổi theo nắm cánh tay của anh, về mặt Trình Nặc kiên trì nhìn tiểu Kha.

Tiểu Kha cũng bị ánh mắt của cô làm cho không hiểu, "Sao vậy?"

Trình Nặc đột nhiên không mở miệng được, cô muốn thẳng thắn với Nghiêm Thiệu Thần, kết hôn đến nay mâu thuẫn của cô và Nghiêm Thiệu Thần chủ yếu ở thân phận chân thật của cô. Đây là kết quả, không chờ điều tra ra kết quả, cô cũng không thể tháo ra. Xế chiều hôm nay khi Nghiêm Thiệu Thần hỏi quan hệ của cô và Mục Nhất Minh, cô vẫn cúi đầu, nội tâm của cô giãy giụa, biết rõ nói dối sẽ khiến quan hệ của họ trở nên bế tắc hơn, nhưng trước mắt công việc của cô không cho phép bản thân xử lý theo cảm tính.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, cô nhìn anh, thật lâu mới nói: "Xin lỗi, tôi lừa anh, tôi và Mục Nhất Minh đã từng là người yêu."

Trong mắt Nghiêm Thiệu Thần chợt lóe lên thất vọng, sau đó anh híp mắt, nâng môi, lạnh giọng hỏi: "Đúng không?"

Lúc ấy Trình Nặc nhìn không hiểu suy nghĩ của Nghiêm Thiểu Thần, anh không tiếp tục chất vấn hỏi mình, càng không bức tức rời khỏi, vẫn lẳng lẳng ngồi bên cạnh cô, nhìn cô ăn cơm tối xong, không khác ngày thường, sẽ hỏi cô có muốn ở lại hay không.

"Lâm Tu Dương là người thế nào tôi nghĩ bây giờ anh rất rõ ràng, tôi đảm bảo Lâm Tu Dương sẽ không thân cận với Lương Dĩ Hà. Tiểu Xử, tôi nghĩ... Tôi muốn nói, Nghiêm Thiểu Thần là người biết đúng mực, anh ấy hiểu chuyện, cho nên tôi..." Trình Nặc cắn môi, bây giờ cô nói không được nữa, nếu bọn họ tiếp tục bế tắc như vậy nữa, vết nứt trực tiếp của cô và Nghiêm Thiểu Thần sẽ không cách nào chữa trị, mặc dù có ngày cô có thể nói cho anh biết chân tướng, khi đó tâm của Nghiêm Thiểu Thần sẽ tồn tại khúc mắc vì cô điều tra an hem của mình.

Trình Nặc ngược mắt nhìn Tiểu Kha, cô nhìn quanh mong mỏi, mặc dù ngoài miệng không cần nhiều lời nữa, nhưng Tiểu Kha dường như hiểu rõ tâm tư của cô, Tiểu Kha khoát tay, "Đây là chuyện nhà của cô, tôi không xen vào."

Bạn đang đọc truyện *Năm Vòng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thẳng thắn

Trở về bệnh viện lần nữa, đường đi không tính là gần, ba người tiếp tục trò chuyện vụ điều tra lần nữa ở trên xe. Lúc đèn đỏ, Mục Nhất Minh dừng xe, anh nhìn về mặt của Tiểu Kha không lộ vẻ buồn ngủ, liền nói: "Đầu, tôi có một vấn đề."

Hôm nay tâm tình của Tiểu Kha dường như không tệ, anh ta cười hàm chứa gât đầu ý bảo anh nói tiếp.

"Nếu anh đã biết người cần điều tra không phải là Lâm Tu Dương từ lâu, vì sao khổ sở phí tâm gât chúng tôi đây? Huống chi, nếu như trước kia nói cho chúng tôi biết ai mới là mục tiêu, tôi nghĩ tôi và Trình Nặc sẽ tăng tính mục đích điều tra hơn."

Tiểu Kha lắc đầu, anh nhìn Trình Nặc xuyên qua kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt của cô lạnh nhạt, ôn thanh nói: "Tiểu Nặc, nếu cô là tôi, nếu trả lời Nhất Minh?"

Đèn tín hiệu chuyển đổi, xe Audi màu đen chậm rãi chạy về phía trước, đúng lúc chạy qua tầng kiến trúc cao nhất của thành phố B — Cao ốc thương mại quốc tế Vị Lân, nó là kiến trúc tiêu biểu của thành phố B, người địa phương lấy kiến trúc làm cao ngạo. Tầm mắt của Trình Nặc vẫn dừng lại ở đỉnh cao nhất của tòa kiến trúc, đến khi xe chạy về phía trước, hoàn toàn bao phủ trong dư quang.

Cô thu hồi tầm mắt, cười âm áp nói: "Ta nhớ Vị Lân từ khởi công đến hoàn thành vẫn bị bên ngoài chú ý, mỗi lần thay đổi đều phải đưa ra câu trả lời với bên ngoài, cảm giác chú ý phòng bị này không chỉ là vinh quang, càng là trói buộc hơn. Giả thiết hai chúng ta là tòa kiến trúc, nếu làm xong khi đó bề ngoài xem ra cùng với tòa nhà bình thường không còn kinh ngạc, hành động của chúng ta thì càng giữ bí mật, càng tự do." Cô nhìn ánh mắt của Tiểu Kha, thấy anh vẫn dáng vẻ lạnh nhạt, tiếp tục nói: "Nếu lúc đầu Đầu nói cho chúng ta biết người cần điều tra là Lương Dĩ Hà, tôi nghĩ đầu tiên trên chuyên môn của chúng ta sẽ là vết thương trí mệnh, không bằng những cảnh sát làm nhiệm vụ truy bắt ma túy hàng năm; tiếp theo, lấy chuyện hấn lộn mòn mẫm trong hắc bạch lưỡng đạo nhiều năm như vậy, có lẽ chúng ta không thể điều tra ra đầu mối, đã bị hấn phát hiện, muốn ngóc đầu trở lại, Lương Dĩ Hà sẽ có đối sách. Lựa chọn Lâm Tu Dương, chúng ta khoi lên điều tra sẽ càng thuận buồm xuôi gió, hơn nữa chỉ có thể thăm dò công ty của Lâm Tu Dương, chúng ta mới có khả năng dẫn cá mắc câu."

Trình Nặc vừa dứt lời, tiếng vỗ tay của Tiểu Kha vang lên, "Nhiều ngày không gặp, tâm tư của nha đầu này càng kín đáo hơn lúc trước."

Trình Nặc vừa nghe xong cũng thuận thế nổi lên lém lỉnh, "Không phải mấy ngày trước vùng hai tay áo lên, thả lỏng mặc kệ tôi và Mục Nhất Minh," cô dương môi cười nhạt, "Cũng được, xem như Đầu anh khen tôi."

Tiểu Kha xuyên qua kính chiếu hậu, ý nghĩa tượng trưng chỉ chỉ, "Nhất Minh, nha đầu này miệng càng ngày càng sắc bén rồi."

Mục Nhất Minh nhàn nhạt nhìn cô, ôn nhu cười, từ chối cho ý kiến.

※※※

Sáng sớm hôm sau khi Trình Nặc tỉnh dậy thì Nghiêm Thiểu Thần đã đến, cô mở mắt ra, nhìn mặt anh không hề thay đổi lẳng lẳng nhìn mình, nội tâm lại sôi trào. Tối qua cô hỏi chuyện Tiểu Kha, giống như vẫn kiên bí mật đã giấu kín dưới mặt đất rất lâu, hôm nay cuối cùng có thể tạm biệt mặt trời, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Trình Nặc không biết cô nên làm sao mở miệng, giống như cô đoán không ra ánh mắt lạnh nhạt của Nghiêm Thiểu Thần lúc này.

"Anh đến thật sớm." Trình Nặc cười dịu dàng, chống người dậy tìm lời nói mở đầu.

Nghiêm Thiểu Thần dáng vẻ phục tùng, gât đầu, "Hôm nay đón em xuất viện, rửa mặt xong sau đó chúng ta sẽ xuất phát."

Trình Nặc nhú mi, cô lại quên chuyện xuất viện, "À, nhưng anh nhìn đi, một phòng lớn vẫn chưa dọn dẹp, còn có thù tục xuất viện gì đó." Cô chỉ vật hỗn tạp trên giường và tủ đầu giường.

“Em đi rửa mặt, để anh làm những thứ này, trước khi vào đã làm xong thủ tục xuất viện rồi.” Nghiêm Thiếu Thần nói xong đứng lên bắt đầu dọn dẹp đồ của cô.

Trình Nặc cảm khái tính tình của anh nói một không hai, nghĩ anh còn tức giận mình trả lời hôm qua, định không nói nhiều nữa, một mình cầm đồ dùng rửa mặt đi ra ngoài.

Chờ bọn họ về nhà đã hơn mười giờ sáng, sáng sớm bụng Trình Nặc trống không, bận rộn việc lớn cả buổi như vậy thực đói bụng, cô đổi dép để túi trên ghế sa lon rồi chui vào phòng bếp.

Trong lòng cô mong đợi có thể nhìn thấy ít rau dưa và thịt tươi ướp lạnh trong tủ lạnh, đáng tiếc ngoài mấy hộp thực phẩm ăn liền thì không có gì khác, Trình Nặc suy nghĩ lại, cô không ở nhà nhiều ngày như vậy, Nghiêm Thiếu Thần sẽ không nấu cơm, sao có thể có. Chỉ là cô cầm mấy hộp thực phẩm ăn liền lên nhìn, trong lòng không có tư vị, mấy ngày nay anh vì chăm sóc sinh hoạt thường ngày của cô, ngay cả ăn cơm cũng trở nên qua loa rồi.

Trình Nặc quay đầu đi xem người ngồi trong phòng khách, cô đi lên trước rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh anh, đường nét khuôn mặt của Nghiêm Thiếu Thần lộ ra dưới ánh mặt trời, anh gầy gò không ít, Trình Nặc âm thầm tự trách mình không tỉ mỉ, anh chịu không ít mệt mỏi vì mình.

Trình Nặc vươn tay chậm rãi đến gần gương mặt của Nghiêm Thiếu Thần, cô muốn chạm đến mặt mũi của người này, hôm nay anh vô cùng lạnh như băng, nói cũng ít hơn ngày thường rất nhiều. Trình Nặc cắn môi, đến khi sắp tiếp cận, cô chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người bị anh dùng sức đè trên ghế sa lon.

Nghiêm Thiếu Thần lạnh lùng nhìn mình, nếu như hàn băng cũng có uy lực, Trình Nặc nhất định sẽ nói cô không chịu nổi ánh mắt lúc này của Nghiêm Thiếu Thần.

“Nói thật,“ giọng nói của anh lạnh như băng, nhú chặt chân mày.

“Cái gì?” Cô hơi kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ anh phát hiện điều gì?

Nghiêm Thiếu Thần nehoi trông mắt lại, ngón tay thon dài kẹp cằm của cô, làm cô không thể không ngẩng đầu nhìn mình, anh ngưng mắt nhìn Trình Nặc, lạnh như băng nói: “Em đến công ty của Dương Từ đến cùng có mục đích gì?” Dứt lời, Trình Nặc chỉ là nghi ngờ Nghiêm Thiếu Thần nghe được điều gì, sau đó câu nói đầu tiên của anh khiến Trình Nặc kinh hãi.

Nghiêm Thiếu Thần hơi thò người ra, đầu ghé vào bên tai cô, nhẹ giọng, nói từng chữ từng câu: “Em không phải là người bình thường, em là nằm vùng.”

Trình Nặc giật mình mở to tròn mắt, anh làm sao biết? Anh rốt cuộc tra ra được gì? Lúc này nội tâm của Trình Nặc rất hỗn loạn, cô bức bách mình tĩnh táo, khắc chế nội tâm kinh hoàng, mới chậm rãi khôi phục tâm tình.

Nghiêm Thiếu Thần đã rời khỏi trên cơ thể của mình, mà Trình Nặc chống người dậy, sau khi ngồi thẳng thì điều chỉnh suy nghĩ, lạnh nhạt nói: “Đây là công tác của em, không thể tránh né.”

“Công tác?” Nghiêm Thiếu Thần cười lạnh nâng lên môi, “Không tiếc đến gần anh, từ đó đạt được mục đích?”

Như sấm bên tai, cái gì gọi là lơ đãng thất bại, nội tâm Trình Nặc như đổ bình ngũ vị, anh quả nhiên nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời cô không biết nên giải thích thế nào, thật giống như một Kim Chung Tráo, chụp lên người cô thì không có khả năng xoay người nữa.

“Không, em không có.” Cô kiên định nhìn Nghiêm Thiếu Thần, lần đầu tiên Trình Nặc cảm thấy nghèo nàn ngôn ngữ, lúc này giải thích tốt đẹp xong cũng như lấy lòng mọi người cũng sẽ bị người nào xem như không thậm chí là phỉ nhổ.

“Giải thích.”

Anh lạnh như băng nhìn mình, Trình Nặc không hề có ý lùi bước, nội tâm của cô thần nhiên, chuyện này cô chưa từng nghĩ như vậy.

“Xem ra anh đã tra được tài liệu của em, không hổ là xuất thân lính đặc chủng,” Trình Nặc cười nhạt, lạnh lùng nhìn Nghiêm Thiếu Thần, thật lâu mới nói: “Anh không trả lời, em xem như anh cam chịu, anh đã nhìn qua tài liệu của em, phải biết em làm chuyện này không phải là một năm hai năm. Giả thiết đúng như lời anh nói, mục đích mà em đến gần anh, chỉ vì đạt được mục đích em muốn, vậy những nhiệm vụ lúc trước của em nên giải thích làm sao? Chẳng lẽ mỗi lần em làm nhiệm vụ đều phải không tiếc ủy khuất mình?”

Cô vẫn nhìn thẳng Nghiêm Thiếu Thần, những lời này cô đã muốn nói từ lâu, không cần sửa sang lại, “Hôn nhân và sự nghiệp, em đều rất xem trọng, nhưng trên đời không có công bằng ngang nhau, ở giữa hai điều này, em chỉ có thể so sánh thiên vị. Ý nghĩa của hôn nhân là ở lâu dài, có thể làm bạn đến già với người kia. Nếu như lựa chọn người này từ trước thì lợi thế không đơn thuần là những thứ này, mà còn tính khiết trừ mã, em ngay cả cửa ải của mình cũng không qua được.”

Cô nhìn ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần, con ngươi lạnh lùng dần dần lạnh nhạt, lúc này Trình Nặc không dám liều lĩnh ra quyết định, cô vẫn không nắm được suy nghĩ của anh.

“Thật ra thì, trước khi gặp anh, em đã có nhiệm vụ này.” Nghiêm Thiếu Thần nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, là lúc công ty của Lâm Tu Dương tuyển dụng, mặc dù khi đó lời nói của Lâm Tu Dương không thân thiện, biểu hiện của Trình Nặc cũng khiến anh thương thức, hơn nữa đó lúc anh tin tưởng trực giác của mình.

“Sau đó gặp mặt thân cận thật sự là ngoài dự liệu của em, vì lúc ấy đã tiếp nhận vụ án này, nên lúc ấy em rất do dự, đồng ý anh, càng là chuyện điên cuồng nhất mà em đã làm trong đời.” Trước kia rành rành trước mắt, Trình Nặc tiếp tục nhớ lại, những thứ này khắc sâu trong trí nhớ của cô, thậm chí ngay cả mùi xung quanh lúc ấy cũng có thể hồi tưởng lại.

Nghiêm Thiếu Thần hít mắt, anh trầm mặc, anh vốn là đấu tranh với tín nhiệm chắc chắn của mình, mà loại đấu tranh này dần dần bình ổn từ trong lời nói của Trình Nặc ở đây, khi anh quyết định dùng kỹ năng thành thạo của mình đi điều tra những chuyện này, anh đã bắt đầu đấu tranh, đến khi anh phát hiện dấu vết trong đó. Trên thực tế, anh quyết định điều tra những chuyện tình khả nghi gần đây, Nghiêm Thiếu Thần đã có suy nghĩ của mình, Trình Nặc làm những điều này không phải nhắm đến anh.

“Lúc ấy anh đã nhìn ra, chỉ là nghĩ rằng em cảm thấy chúng ta tiếp xúc không lâu, nên không muốn phức tạp như vậy.” Nghiêm Thiếu Thần ôn hòa cảm xúc, anh ngược mắt nhìn Trình Nặc, nghĩ thầm nếu lúc ấy cô quyết định lùi bước, kết cục của bọn họ sẽ không phải hôm nay. Nghiêm Thiếu Thần giỏi về áp dụng chủ công khi bản thân phát hiện mục tiêu, nhưng giả thiết đối phương kiên trì ý niệm của mình, anh sẽ không tranh thủ nhiều, anh vẫn nghĩ rằng tình cảm thì không nên miễn cưỡng.

Trình Nặc im lặng, là cô gây rối cho Nghiêm Thiếu Thần, nếu cô chỉ là người làm việc bình thường, có lẽ cô sẽ càng thân thiện trong cuộc hôn nhân này.

“Tiểu Nặc, “Nghiêm Thiếu Thần nhìn cô, “Nói cho anh biết đáp án, cậu ấy sẽ có chuyện gì sao?” Nghiêm Thiếu Thần nói đến cuối cùng thì trong con ngươi lóe ra sáng trong, bạn bè chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, anh thậm chí đã quen Lâm Tu Dương om sòm bên tai mình, trong mấy năm nhập ngũ bọn họ liên lạc càng ngày càng ít, nhất là mấy năm anh ở căn cứ đặc chủng kia. Mà nếu bạn bè dùng liên lạc và gặp mặt để định nghĩa, thì không phải là bạn bè, mấy người này là bạn bè anh thổ lộ tình cảm trong đời này, mất đi người nào, cũng là tiếc nuối cả đời anh.

Trình Nặc hiểu rõ anh, tay nhẹ nhàng phủ trên mu bàn tay khô ráo của Nghiêm Thiếu Thần, cô lắc đầu, dịu dàng nói: “Điều tra Lâm Tu Dương là vì một người, sau khi phân tích người mà Lâm Tu Dương tiếp xúc.”

Trình Nặc nói tiếp: “Em đón nhận nhiệm vụ này đã cố gắng đến gần anh ấy, mặc dù chúng em tin tưởng số liệu, nhưng cũng giống như trực giác thiếu một thứ cũng không được.”

Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần bình thản, anh gật đầu, cũng biết đây là trình độ lớn nhất mà Trình Nặc có thể báo cho anh.

“Anh biết vì sao em tin tưởng trực giác của mình sao?” Trình Nặc kẹp tay của anh, tiếp tục hỏi.

Nghiêm Thiếu Thần nhú mị, chờ cô trả lời.

“Bởi vì anh đã nói, muốn quan sát một người thì đầu tiên hãy quan sát ánh mắt của anh ta, ánh mắt sẽ không nói dối.” Đây là lần đầu mình phán quyết Lâm Tu Dương “Kẻ gây tai họa” sau đó Nghiêm Thiếu Thần phân bác quan điểm của anh ta, cùng với trực giác của cô, lúc ấy Trình Nặc cười giòn nói một câu vinh hạnh, đã chuyển hướng đề tài, nhưng đến hôm nay, cô làm sao không vì thế mà thổn thức.

Nghiêm Thiếu Thần mỉm môi cười nhạt, lật tay nắm chặt tay của cô trong lòng bàn tay, “Đi thôi, buổi tối Lâm Tu Dương mời chúng ta đến Hậu Sơn.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tốc độ bão tố

Nhà hàng sa hoa Mỗ Nhất ở sau núi, Lâm Tu Dương ngồi trước bàn ăn chờ hai người Nghiêm Thiếu Thần và Trình Nặc từ lâu, anh để điện thoại vừa bấm xuống, bên kia tỏ ý mười phút sau có mặt.

Lâm Tu Dương liếc nhìn Nam Kiều đang ngồi bên cạnh anh, thực đơn trong tay bị cô cầm lên lại để xuống, vẻ mặt khá mâu thuẫn, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên ngừng đầu, lúc tầm mắt giao nhau với anh, Lâm Tu Dương giống như nhìn thấy trong ánh mắt cô tất cả đều là thức ăn ngon.

“10 phút.” Lâm Tu Dương không đợi Nam Kiều hỏi, nói trước.

“Có thể xem như là có hi vọng.” Nam Kiều thở phào nhẹ nhõm, cô quay lại nhìn Lâm Tu Dương, “Ta đã lâu không cảm nhận mắt nỏ dom đóm.”

Lúc Trình Nặc bước vào phòng ăn thì có cảm giác hư ảo, mặc dù Lâm Tu Dương không tính là người cần kiểm soát lo gia đình, nhưng tiêu xài không lý do là cực kỳ hiếm thấy. Cô kéo cánh tay của Nghiêm Thiếu Thần, giầy cao gót giẫm trên sàn nhà đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang sắc nhọn.

Nghiêm Thiếu Thần rất ít mặc quần áo thoải mái, kể cả quần áo trong tủ nhà, rất hiếm khi thấy được, vì vậy Trình Nặc chuyên mua thêm cho anh, chẳng qua bình thường những quần áo này chỉ lẳng lẳng nằm trong tủ quần áo. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen hở cổ, quần tây thẳng nếp màu xám tro phối với giày da sáng loáng, Trình Nặc đã quan sát tinh tế trước khi ra cửa, không nhìn được mà thổn thức vóc người của Nghiêm Thiếu Thần chính là móc treo quần áo, không cần biết là loại quần áo gì, phàm là mặc trên người anh, làm sao cũng có thể toát ra khí chất.

Hai người vừa đi vào phòng bao, đối diện với Lâm Tu Dương và Nam Kiều đứng đón tiếp bọn họ, “Ai u, chờ hai người các người đến đây, Kiều Kiều

đã nhìn thực đơn mấy lần.”

Nghiêm Thiếu Thần chuyển mắt sang Nam Kiều, mặt nha đầu kia giống như mấy ngày chưa ăn no quay lại nhìn anh, thấy thế anh ôn hòa cười, nói: “Nên để Kiều Kiều chọn trước, buổi tối dưới núi có sương, tôi lái chậm hơn.”

“Anh ba, cũng là anh tốt nhất!” Nam Kiều thừa dịp ồn ào lên, giả bộ làm đáng về đáng thương rồi đứng lên kéo Nghiêm Thiếu Thần để anh ngồi bên cạnh mình.

“Nam Kiều em cứ diễn đi, diễn tiếp lát nữa để anh xem sang năm em báo trong diễn trò cũng có diễn trò!” Lâm Tu Dương đã quá quen thuộc với kỹ xảo nhỏ của cô rồi, về mặt ghét bỏ ả cô lại chỗ ngồi, anh quay đầu nhìn Trình Nặc, “Mấy ngày cô nằm viện đúng lúc tôi ra khỏi nước khảo sát một hạng mục mấy ngày, buổi trưa xuống máy bay mới nghe nói cô xảy ra chuyện như vậy.”

“Hữu kinh vô hiểm*, cơ thể thể nghiệm tùy cơ ứng biến.” Trình Nặc cười nhạt, Lâm Tu Dương ngụ ý chuyện cô bị bắt cóc, chỉ là không nói rõ. Trình Nặc theo thói quen muốn biết Lâm Tu Dương khảo sát hạng mục ở công ty nào, chỉ là trước mắt chưa đến lúc, mắt của cô nhìn trang trí xung quanh phòng bao, không khỏi thổn thức “Thì ra ngài mời chúng tôi đến đây, là thương cảm cấp dưới.” Trình Nặc không phải hoài nghi Lâm Tu Dương làm phó trương như vậy là có dụng ý khác, chỉ là mơ hồ cảm thấy có liên quan với chuyện anh ra ngoài khảo sát trước đó.

*Hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không nguy hiểm

“Một nửa một nửa đi, “Lâm Tu Dương nhú mày, anh vỗ tay phát ra tiếng để phục vụ đem món ăn lên, “Món ăn chiều bài của nhà hàng này là tôm hùm lớn, tối nay tôi chịu toàn tiệc tôm đi.”

Vì đều lái xe vào núi, sẽ không khui rượu, ngón tay của người đã di chuyển đến tiệc tôm ngon tinh sảo đặt trước bàn ăn, Trình Nặc cả ngày chưa ăn gì nên nhìn món ngon trước mặt mới ý thức dạ dày của mình đã phát ra tín hiệu báo động đỏ. Cô nhìn Nam Kiều ở trước mặt, không khỏi lắc đầu.

Không bao lâu, đĩa trước mặt Nam Kiều đã xếp thành “Gò núi nhỏ”, Nam Kiều đã chờ đợi toàn tiệc tôm đã lâu, buổi trưa ăn cơm xong nghe Lâm Tu Dương nói buổi tối mời cô đến sau núi ăn toàn tiệc tôm, thì hết sức hối tiếc buổi trưa ăn quá no rồi.

“Anh mới nói câu gì trước khi ăn toàn tiệc tôm?” Lâm Tu Dương bắt đắc dĩ cảm đồ ăn trong tay của cô, ôn nhu nhìn cô hỏi.

Nam Kiều nhú mi, suy nghĩ tinh tế, “Món ăn chiều bài ở đây——tôm hùm lớn.” Từ nhỏ trí nhớ của Nam Kiều đã không tốt, ngoài thức ăn ngon.

Lâm Tu Dương gật đầu, “Vậy em không giữ lại dạ dày?”

Nam Kiều bùi môi không nói, đoạt lại đồ ăn của mình trong tay anh.

“Bản lĩnh, học được đùa giỡn thâm trầm rồi hả?” Lâm Tu Dương hừ lạnh.

Nam Kiều liếc anh, : “Ai bảo anh không nói sớm cho em biết buổi tối đến đây.” Dứt lời, Nam Kiều lại lấp thịt tôm trong miệng, nhai ngon lành, cuối cùng không hề hoang mang nói: “Anh mời chúng ta ăn toàn tiệc tôm sao, đương nhiên là ăn xong hết rồi hãy nói!”

Nam Kiều trả lời chọc Trình Nặc cười không ngừng, mặc dù Lâm Tu Dương hết sức che giấu, nhưng khóe môi vui vẻ rất rõ ràng, Trình Nặc lơ đãng quay đầu nhìn lại Nghiêm Thiếu Thần, về mặt anh lạnh nhạt lại thoáng ngưng trọng.

Lúc này Lâm Tu Dương đang trong phạm vi bị tình nghi, nếu không lại tinh thần, có thể bị đưa vào trong cục cảnh sát uống trà.

Ở dưới bàn, tay Trình Nặc khẽ vuốt nhẹ trên mu bàn tay của Nghiêm Thiếu Thần, nói: “Lúc này để sự tình sang một bên trước đi.”

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, đang muốn nói gì thì Lâm Tu Dương đột nhiên đi đến bên cạnh anh, cười xấu xa nói: “Nói chuyện khuê phòng thì về nhà nói đi, chú ý ảnh hưởng.”

Trình Nặc liếc anh, lười phải phản bác.

Đến bây giờ tán gẫu trên bàn ăn đều từ một động tác rất nhỏ dẫn đến bàn tán, dần dần kéo dài ra, tán gẫu không bờ bến. Hôm nay cũng giống như thế, Nam Kiều phí bảy tám lực để lột xong tôm, không chú ý lại rơi vào trong bụng của Lâm Tu Dương, cô tức giận, đập đầu chết thế này khiến Lâm Tu Dương cho cô xử lý tôm hùm lớn. Lâm Tu Dương giả vờ không nghe thấy, chậm rãi nhai thịt tôm trong miệng.

“Từ nhỏ anh đã thích giành với em!” Nam Kiều siết quả đấm, thờ phỉ phò nói.

“Có sao?” Lâm Tu Dương nhú mi, cầm khăn xoa nhỏ trong tay để lau tay.

“Biết rõ còn hỏi, “Nam Kiều nhìn anh chăm chăm, “Lúc đầu cô giúp việc ở nhà Chương Nguyệt nấu cơm ăn ngon nhất, làm khoai lang bát bảo đã kêu em và chị Xuyên Nhi, không biết anh làm sao nghe được tin đồn, phải làm mặt dày đến nhà người ta xin cơm, kết quả người ta không chuẩn bị phần của anh, anh không được ăn, lại không dám tranh với chị Xuyên Nhi, thì lão luyện cướp đoạt trong đĩa của em!”

“Chuyện phát sinh năm đó, bây giờ em nói rõ ràng như vậy, rõ ràng cho thấy hiện tại đang bịa chuyện.” Lâm Tu Dương hừ lạnh, buông khăn xoa nhỏ trong tay xuống, bụng ily nước chanh lên nhấp miệng.

“Nói vậy, em gọi cho anh Chương Nguyệt liền, anh ấy làm chứng, anh còn có thể chối cãi?” Nam Kiều càng nói càng hăng say, rất có ý lật lại bản trọng án chuyện tình năm đó.

“Được, em yên tĩnh đi, không nhìn xem lúc này mấy giờ rồi!” Lâm Tu Dương sợ cô thật sự gọi điện thoại, đến lúc đó thể diện của Lâm Tu Dương anh xem như bị Nam Kiều vứt đi.

Vừa nhắc lại lúc nhỏ, mấy hát liền mở ra, ngoài Trình Nặc, ba người còn lại đều cùng lớn lên từ nhỏ ở đại viện quân đội, nội dung tán gẫu càng ngày càng nhiều, tiếng cười liên tiếp, chỉ là càng gần đến mức cuối mấy người thay bằng trầm mặc. Mà bạn bè chơi với nhau đến bây giờ có thể thường xuyên liên lạc chỉ đếm được trên đầu ngón tay, khi nghĩ về lúc trước, không khỏi thôn thức không dứt.

“Mấy ngày trước nghe Bình Tứ nói, Xuyên Nhi lại mang thai.” Nghiêm Thiếu Thần bình thần nói, phá vỡ không khí trầm muộn.

“A, đàn ông kết hôn quả nhiên ở nhà có chuyện làm, vị trí thứ nhất là tạo người.” Lâm Tu Dương nói đến tạo người, cũng cười xấu xa đưa mắt nhìn hai người bên cạnh, anh nhủ nhĩ, “Kết hôn hơn nửa năm đi, sao không nghe được động tĩnh gì.”

“Lâm Tu Dương,” Trình Nặc ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh đến gần, “Có hay không có động tĩnh, chẳng lẽ còn phải báo cáo với anh?”

Lâm Tu Dương bị hỏi mà á khẩu, tầm mắt đúng lúc giao nhau với Nghiêm Thiếu Thần, ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần lạnh lùng làm anh bị kiềm hãm.

“Khụ khụ, chuyện đề tài này,” anh nhìn đồng hồ, nói với Nghiêm Thiếu Thần: “Sau bữa cơm chiều, em có cuộc tranh tài nữa?”

“Có ý đó từ lâu.” Nghiêm Thiếu Thần đề đôi đũa trong tay xuống, hòa thanh nói.

※※※

Tranh tài trong miệng Lâm Tu Dương chỉ là đua xe, quốc lộ sau núi, sau nửa đêm gần như không người chạy, mấy năm trước mấy anh em họ thường đến đây, chỉ là mấy năm nay bốn ba vì sự nghiệp của mình, những thứ này dần dần để sang bên.

Hai chiếc xe máy song song vận sức chờ khởi động trên quốc lộ, chia ra người ngồi sau lưng. Hai tay Trình Nặc vây quanh hông của Nghiêm Thiếu Thần, vẻ mặt của cô bình tĩnh, không khác ngồi xe bình thường. Mắt cô nhìn Nam Kiều sau lưng Lâm Tu Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vận vẽ, đáng vẻ không tình nguyện.

“Anh năm, loại thương vong này, công ty bảo hiểm không bồi thường!” Nam Kiều nắm thật chặt áo sơ mi bên hông của anh, cơ thể bắt đầu khẽ run.

“Nam Kiều, em có thể để miệng nghỉ ngơi.” Lâm Tu Dương liếc cô, quay đầu nhìn Nghiêm Thiếu Thần, anh dương cảm, “Anh ba, lần trước em sai lầm để anh thắng hiểm.”

Nghiêm Thiếu Thần nhủ mảy, thần nhiên nói: “Muốn thắng, vậy thì bằng bản lĩnh thật sự của cậu đi.”

Thời gian nháy mắt, hai chiếc xe máy bảo tố bắt đầu xuất phát, khói trắng sau lưng nổi lên bốn phía, ban đêm lạnh lẽo, chỉ có tiếng gió làm bạn, giống như thế giới đều đổ phía sau, trong tầm mắt chỉ có điểm cuối xa xa, giống như ẩn giống như hiện.

Trình Nặc không biết Nghiêm Thiếu Thần có thể chơi cực hạn, xe trở nên linh hoạt dưới khống chế của anh, nhanh như điện chớp kêu gào chạy về trước. Có lẽ là tốc độ quá nhanh, dưới trợ lực của gió, trong hơi thở của cô tràn ngập hương vị của anh, sau khi cười những lúc anh không ở nhà, nằm trên giường, khi đó thể xác và tinh thần của cô bình tĩnh, có thể cảm nhận được hương vị của anh, nhắm mắt ngưng thần, giống như anh đang bên cạnh mình.

Vận động mạo hiểm sẽ cảm thấy kích thích rất lâu, Trình Nặc không biết bây giờ đã qua bao lâu, nhưng dưới trạng thái hữu kinh vô hiểm hạ vì Nghiêm Thiếu Thần tồn tại, mà khiến cô đột nhiên rất hưởng thụ trạng thái bây giờ, rất lâu, vì người bên cạnh khác nhau và cùng một chuyện sinh ra thái độ hoàn toàn ngược lại. Như vậy cô đã từng gặp nguy hiểm, khi đó trong đầu của cô chỉ có nhiệm vụ của cấp trên bố trí, cô giống như máy móc, không ngừng tiến lên, không ngừng vượt qua, nhiệm vụ hạng nhất kết thúc cũng không có nghĩa là cô có thể dừng lại, khi đó cô chỉ cảm thấy không có điểm cuối, không có kết thúc dài lâu khiến cô mệt mỏi.

Cô nhẹ nhàng dính mặt vào lưng của Nghiêm Thiếu Thần, cách vật liệu may mặc cô cảm nhận nhiệt độ của Nghiêm Thiếu Thần, Trình Nặc chậm rãi nhắm mắt lại, chống lại tốc độ, xung quanh giống như chỉ có hai người họ, không có gì khác.

“Bọn họ đâu?” Trình Nặc mở mắt ra, trong phạm vi tầm mắt có hạn, không phát hiện Lâm Tu Dương và Nam Kiều.

“Phía sau, sai lầm rồi tạo khoảng cách.” Nghiêm Thiếu Thần thả chậm tốc độ quay đầu nói với cô.

“Như vậy xem ra, mơ ước của anh ta lại tan vỡ?” Trình Nặc cười nhạt, cũng quay đầu ra sau nhìn.

Nghiêm Thiếu Thần cười cười, từ chối cho ý kiến, chỉ là tăng tốc độ, lúc này đã cách mục tiêu không xa.

Trình Nặc thấy thắng lợi không có gì hồi hộp, vỗ bờ vai của anh, đợi anh hơi nghiêng đầu, mới nói: “Anh nói nếu ngày mai chúng ta bị chụp hình, có thể trở thành tin tức quan trọng hay không?”

“Nói thế nào?”

“Đêm qua trên quốc lộ vây quanh núi phát hiện hai người đua xe, trải qua điều tra lại là một sĩ quan và một nữ cảnh sát tại chức.”

Nghiêm Thiếu Thần nhìn trong kính chiếu hậu mơ hồ phát hiện đèn xe, bắt động thanh sắc nói: “Làm sao?” Về mặt của anh thần nhiên, lại nói: “Dương Tử đã đến.”

Trình Nặc liếc nhìn ra sau, lúc quay đầu lại đã thấy tốc độ của Nghiêm Thiếu Thần không nhanh, cô cười nhạt, trong lòng đã có cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vung Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đánh đòn phủ đầu

Xe gần máy dừng lại ở điểm cuối, Nghiêm Thiếu Thần lấy nón an toàn xuống, nhàn nhạt nhìn người bên cạnh đang dương dương tự đắc.

“Như thế nào anh ba, anh phải thừa nhận mình già.” Lâm Tu Dương nhếch môi, cười như gió xuân.

Khóe môi của Nghiêm Thiếu Thần nhếch lên hình cung, hình cung này vẫn kéo dài thật lâu, mới chậm rãi nói: “Chúc mừng cậu.”

“Anh... ba” mặc dù đi theo Nghiêm Thiếu Thần nhiều năm như vậy, nhưng lần đầu tiên Lâm Tu Dương thấy phản ứng giống vừa rồi, thậm chí Lâm Tu Dương cảm thấy anh hơi xa lạ, cảm giác rất khó hiểu, Lâm Tu Dương suy ngẫm lại, nếu bình thường thì đầu tiên sẽ không thua mình, tiếp theo xem như thua, cũng sẽ không có phản ứng này.

Nghiêm Thiếu Thần hơi nhú mi, chờ đợi anh nói tiếp.

“Nguyện thua cuộc, “Lâm Tu Dương càng thấy áp lực càng lớn, anh chậm rãi nói: “Anh đừng... quyết nọ.”

Nghiêm Thiếu Thần nhàn nhạt nhìn anh, “Thăng đến choáng váng?” Anh giơ tay lên đánh xuống đầu của Lâm Tu Dương, “Tôi nói chuyện với chị dâu cậu một chút.”

Lâm Tu Dương không thích người khác vô loạn tóc của anh, lúc này bắt đầu đi là anh ba, Lâm Tu Dương rất thức thời, biết ý của Nghiêm Thiếu Thần là không muốn anh quấy rầy bọn họ, anh cười hắc hắc, kéo Nam Kiêu đi chỗ khác, lúc đi nhanh ra xa, quay đầu lại nói với Nghiêm Thiếu Thần: “Anh ba, buổi tối ở sau núi đi, em đặt hai căn phòng.”

Lời của Lâm Tu Dương tự nhiên không ai đáp lại, Trình Nặc lẳng lặng đi bên cạnh Nghiêm Thiếu Thần, phía sau là bầu trời đầy sao, cô nhẹ nhàng nắm chặt áo khoác trên người, người bên cạnh vì vậy mà dừng bước, anh xoay qua trước mặt cô, cởi áo khoác của mình ra, khoác lên trên người cô.

Khoảnh khắc khoác lên người mình có thể cảm giác được nhiệt độ của anh, Trình Nặc ngước mắt lên, đối diện đôi mắt thâm trầm, giờ phút này âm áp không chỉ dừng lại trên cơ thể.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Trước tốc độ xe thật nhanh, cộng thêm khí trời lạnh lẽo, Trình Nặc vừa mở miệng nói chuyện, gương mặt đã cảm thấy cứng ngắc.

“Còn một đoạn đường ngắn, muốn đi sao?” Giọng của Nghiêm Thiếu Thần không lạnh không nóng, anh không giống như lúc trước, làm chuyện gì cũng không thương lượng với cô, hôm nay anh lại trung cầu ý kiến của cô.

Trình Nặc gật đầu, không hỏi địa điểm. Trình Nặc được người nắm tay đi tiếp nữa, cô kinh ngạc nhìn Nghiêm Thiếu Thần.

Nghiêm Thiếu Thần biết vì sao cô nhìn mình, nhàn nhạt nói: “Tay của em lạnh như băng, hôm nay mặc hơi ít đi.”

Trình Nặc nhếch môi lên hình cung, “Người nào hiểu được Thượng tá Nghiêm anh thì sẽ so tốc độ xe với anh.”

Trình Nặc nói đến đây thì Nghiêm Thiếu Thần không đáp lại nữa, Nghiêm Thiếu Thần dẫn Trình Nặc lên trên sườn núi bằng phẳng trống trải, đối diện với thành phố mà bọn họ hít thở nhiều năm như vậy, mặt trời mọc mặt trời lặn, mà lại không chọn mảnh đất khác để nhìn nó từ xa. Cảnh đêm ở thành phố B rất đẹp, đèn neon đủ màu làm đẹp bầu trời ở thành phố, khuếch đại tình cảm hoài niệm thuộc về thành phố này.

“Rất nhiều năm trước, anh thường cùng bọn họ đến sau núi, so xong rồi thì chỉ một mình anh đến đây, ngồi xuống nhìn đối diện, đến ngày mai mặt trời mọc.” Nghiêm Thiếu Thần ngồi ở chỗ ngoài cùng, ở đây là chỗ cách thành phố B gần nhất, cũng là chỗ mở rộng tầm mắt nhất.

Trình Nặc thuận thế ngồi bên cạnh anh, ngước mắt nhìn cảnh đêm thành phố ở đối diện, cách xa tiếng động lớn ồn ào ban ngày, ban đêm sẽ khiến người say mê, vì thành phố này mà say mê.

“Em không biết cảnh đêm ở thành phố B sẽ đẹp như vậy.” Trình Nặc cười cười, nếu ban ngày thành phố B giống như cô gái phong tình vạn chủng, như

vậy ban đêm chính là cô ấy có vẻ mặt giản dị sau khi tháo mặt nạ xuống.

“Dương Tử phát hiện sau núi trước, ở đây chỉ là trong lúc vô tình anh đã chú ý đến.”

“Hôm nay anh vốn có thể thắng cuộc so tài này.” Trình Nặc chống tay sau người, tầm mắt vẫn ngắm nhìn phương xa.

“Hôm nay cậu ấy rất vui vẻ.” Nghiêm Thiếu Thần không trực diện trả lời cô.

“Là vì nguyên do điều tra sao?” Trình Nặc hơi nhíu mày, cô biết lúc này tâm tình của Nghiêm Thiếu Thần không dễ chịu, nhưng cô rất khó cảm nhận chính xác được.

“Mấy năm trước, có lần anh đến đây ngắm phong cảnh như bình thường, không lâu sau Dương Tử theo kịp, trong tay còn ôm không ít bia, hai anh em bon anh cùng ngồi chung tán gẫu không nhiều, đề tài linh tinh, uống hết rượu cậu ấy cũng say, vốn không định quản cậu ấy, không ngờ trong giấc mộng Dương Tử nói, 'Anh ba, anh đi chỗ nguy hiểm, học bảo vệ mình, mấy anh đều nhớ đến anh.'” nói đến đây, Nghiêm Thiếu Thần cau mày, anh cảm thấy hốc mắt nóng lên, thở ra thật sâu, “Cậu ấy luôn nói phải làm sao để cậu ấy thắng một lần, anh vốn không nghe vào lời nói của cậu ấy.”

Trình Nặc dựa đầu trên vai của anh, nắm lấy tay của anh, dịu dàng nói: “Dương Tử cậu ấy sẽ không có chuyện gì, xin tin tưởng em, trong điều tra bên dưới thì em sẽ bảo vệ cậu ấy.”

Nghiêm Thiếu Thần ngồi thẳng người, trông mắt hơi nheo lại, vẻ mặt của anh cứng lại, lời của Trình Nặc giống như một cam kết, anh coi trọng cam kết.

“Anh tin tưởng em, vẫn luôn tin.”

※※※

Đến hơn nửa đêm, khi Nghiêm Thiếu Thần nói về cuộc sống sau khi cưới, Trình Nặc mới nhớ đến một chuyện quan trọng, cô gãi gãi lòng bàn tay của anh, quay đầu hỏi: “Anh làm sao phát hiện em rất khả nghi, ý em là sau đó anh lại điều tra chuyện của em.”

Về mặt của Nghiêm Thiếu Thần khẽ cứng ngắc, ngừng một lúc, mới nói: “Trên thực tế từ khi kết hôn đến sau này em trở nên rất khả nghi, trước đó anh không phát hiện chỉ vì chúng ta tiếp xúc không lâu, nhất là gần đây, thậm chí anh không tưởng tượng ra lý do em làm việc. Lúc bị bắt cóc anh cũng sợ hết hồn, nhưng khi anh dẫn lính đặc công đi giải cứu em, phương pháp em cưỡi sợi dây đã lộ ra chân tướng, loại phương pháp này người bình thường không thể nào biết, nhưng mà lúc đó anh chỉ thoáng hoài nghi, cho là em chỉ đánh bậy đánh bạ, đến ngày đó ở bệnh viện, anh hỏi em, cuối cùng là có quan hệ thế nào với Mục Nhất Minh, em nói là người yêu, lúc ấy anh đã tin chắc em không phải là người bình thường, sau ngày đó anh quyết định điều tra em.”

Trí nhớ của Nghiêm Thiếu Thần vẫn cứ như mới với chuyện xảy ra ngày hôm đó, giải đáp của Trình Nặc thật sự làm anh bị thương, nhưng anh chú ý ánh mắt của Trình Nặc, anh từng nói ánh mắt của người sẽ không nói dối, mà một khắc kia, ánh mắt của cô đã bán đứng cô.

Trình Nặc nghe anh nói giống như đang xem phim, nhân vật chính của câu chuyện là hai người khác, mà cô chỉ phân tích kịch tính thôi. Cô cắn môi, không ai biết ngày đó cô đã giãy giụa bao nhiêu với câu trả lời đó, rõ ràng không muốn tổn thương người, lại vì cuộc điều tra này mà bị ép làm vậy.

“Thật may là, em để lộ dấu vết.” Bờ môi Trình Nặc phá lên cười, cô xoay đầu đến chỗ khác.

“Chuyện đã qua, anh suy tính quá rất nhiều về vấn đề thân phận của em, nhưng khi anh nhớ lần đầu tiên em tiếp xúc với anh, anh không dám nghĩ tiếp.” Nghiêm Thiếu Thần nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, đau khổ trong lòng cô chắc không ít hơn anh bao nhiêu.

“Em đến gần anh không phải vì tâm tư công danh lợi lộc, thậm chí em khinh thường dựa vào loại quan hệ này mà có được thành tựu, chúng nó đi đôi với trả giá đắt, một chuyện làm em thấy dơ bẩn chán ghét mà trả giá đắt, em khinh thường ngoảnh lại nhìn.” Trình Nặc nói chuyện như đinh chém sắt, từ khi cô tiếp xúc nghề nghiệp của mình thì cũng biết có loại người này trong cùng ngành, cô không đối địch với bọn họ, nhưng quan hệ chỉ tồn tại trong lễ phép công việc.

Nghiêm Thiếu Thần cười, “Anh biết, biết em không phải là loại người kia.”

Không khí trở nên dễ dàng rất nhiều, Trình Nặc ngẩng đầu lên, cô nhìn Nghiêm Thiếu Thần, lại hỏi: “Thượng tá Nghiêm, anh làm sao không sợ người mà em điều tra chính là anh?”

“Em sẽ không.” Nghiêm Thiếu Thần nhíu mày, anh dường như không thích vấn đề như vậy.

Trình Nặc không nhịn được tròn mắt nhìn anh, “Tại sao?”

“Trực giác.” Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy hôm nay vấn đề của Trình Nặc rất nhiều, nhưng mà anh vẫn là có ý định phối hợp.

“Trực giác?” Trình Nặc kinh ngạc, “Đây không giống phong cách mà một quân nhân nên có.”

“Nhưng anh tìm là hôn nhân, đây là hai chuyện, không liên quan đến chiến trường.” Nghiêm Thiếu Thần cười, ánh mắt của anh ôn hòa chưa từng có.

“Thượng tá Nghiêm,” Trình Nặc đột nhiên xoay người, đối diện với Nghiêm Thiếu Thần, “Em hôn trộm quân nhân lúc nửa đêm, sẽ không xử trí em theo quân quy đi.”

Lời nói vừa dừng, cánh môi mềm mại đã ấn trên môi của anh, mang theo hương vị nhàn nhạt thơm mát, nhẹ nhàng mát, dịu dàng đoạt lấy. Trình Nặc không muốn nhớ thông báo cô vừa nhận được, cô sắp có hành động lớn, giờ khắc này không thích hợp để cô nghĩ những thứ này, hơn nữa còn là ban đêm nhu mỵ như thế.

Hai người cũng không có ở sau núi, ngược lại chạy đường đêm trở lại nhà của mình, vừa vào cửa Trình Nặc dán thật sát, cô ôm sau lưng Nghiêm Thiếu Thần, tay không quy tắc vuốt ve lồng ngực của anh, bọn họ dán rất gần, cô muốn Nghiêm Thiếu Thần cảm nhận được sự nhiệt tình của cô.

“Tiểu Nặc?” Nghiêm Thiếu Thần nhú mi, hôm nay cô dường như hưng phấn hơn ngày thường rất nhiều.

“Chúng ta làm yêu đi, bắt đầu từ bây giờ.” Trình Nặc tha thiết nhìn anh, chuyện lúc này giống như không chỉ tồn tại dục vọng của cô, mà là nhiều hơn, nhiều đến cô không rảnh phân tích lúc này.

“Em hơi không lý trí,” anh nhàn nhạt cười, không chờ Trình Nặc trả lời, cứ tiếp tục nói: “Nhưng mà, anh rất hài lòng.”

Chiến cuộc đột nhiên vì hai câu nói mà thoáng biến hóa, Trình Nặc bị Nghiêm Thiếu Thần chặn ngang ôm lấy, một giây sau cô đã bị áp trên giường, quần áo của cô bị Nghiêm Thiếu Thần cởi rơi từng cái, trên người của cô nhanh chóng □□□.

Khi Nghiêm Thiếu Thần muốn cởi quần áo trên người mình xuống, Trình Nặc đột nhiên lật người, cô rất linh hoạt cười trên người của anh. “Hiểu sơ một phần kỹ thuật bất,” Trình Nặc nhếch môi cười vui vẻ, ánh mắt quyến rũ tràn trề, giống như ngọn lửa mê hoặc, hấp dẫn tầm mắt của anh.

Nghiêm Thiếu Thần không rõ tình huống, anh hí mắt, chờ đợi động tác của cô.

Trình Nặc đè ngón trỏ trên môi của anh, nụ cười của cô mị hoặc, “Hôm nay em phục vụ anh.”

Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy không thoải mái với lời nói của cô, nhưng mà anh vẫn bỏ qua, mặc cho cô làm càn.

Trình Nặc thấy anh không có phản ứng khác, biết anh là ngầm cho phép, cô vẫn quỳ cười ở hông của anh, tay linh hoạt cởi bỏ áo của anh, cô không vội vàng cởi quần áo bên dưới của anh, ngược lại đè người xuống, cô dán vào cơ thể của anh, hôn mặt của anh từ gò má bắt đầu kéo xuống, di chuyển chút, tay của cô vẫn kìm cánh tay của anh, đến khi cô hôn đến cổ của anh.

Trình Nặc vừa mút anh, hai tay một bên cởi quần của anh, cô trêu chọc Nghiêm Thiếu Thần, đồng thời dục vọng của mình cũng bị đốt, tay của cô khẽ run, đến khi cô không giải quyết được quần của anh, nhưng giằng co một lúc vẫn giải quyết được. Trình Nặc lơ đãng thấy thần sắc trên mặt của Nghiêm Thiếu Thần, cô biết anh đang giằng co mình.

Mặt cô nghiêm, nụ hôn nặng nề rơi trên môi của anh, lúc này bọn họ gần như trần trụi đối diện nhau, mềm mại trước ngực của cô đang dán vào ngực của anh, Trình Nặc không ngờ sẽ phát sinh màn này, cô hơi sững sờ, nhưng vẫn tiếp tục làm tốt chuyện tình theo kế hoạch của mình.

Trình Nặc hôn hơi hỗn loạn, thậm chí khiến Nghiêm Thiếu Thần cảm thấy không trật tự, anh nhìn ra lúc này nha đầu hơi bối rối, cô dường như không ngờ cô sẽ để cả người dính vào trên người mình. Anh không có ý định xáo trộn kế hoạch của cô, chỉ là nâng cánh tay lên, bàn tay phủ trên hông của cô, hạ thân của cô đang đối diện trên dục vọng bộc phát của mình.

Trình Nặc giật mình, bị đè nén với phản ứng hưng phấn của Nghiêm Thiếu Thần, nhưng là cô mờ đầu, không thể bỏ vờ nữa chừng. Cô chậm rãi chống lên người, cúi mắt nhìn thấy dục vọng bành trướng của Nghiêm Thiếu Thần, cô hơi cắn môi, thầm than không nên tự chủ trương, cô thử ngồi lên, may mắn là trước đó đã đùa giỡn đầy đủ, phút chốc ngồi lên cũng không phí nhiều sức, chỉ là trong nháy mắt tạo ra vách tường bị buộc chặt bên trong, cô vẫn cảm thấy hơi đau đớn, nhưng điều này không ảnh hưởng gì với cô, thậm chí khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Động tác lên cạ xuống cạ, mười mấy lần đầu động tác xuống của cô chưa thuần thục, mà Nghiêm Thiếu Thần vẫn tùy bộ dáng vẻ của cô, nhưng loại này từ trước đến nay thời gian sẽ không lâu, lúc cô càng đẩy càng cao dục vọng của Nghiêm Thiếu Thần, quyền chủ động của cô đã bị lui bước. Tay của Nghiêm Thiếu Thần phủ ở hông của cô, mỗi lần cô nâng lên sẽ bị anh ép xuống thật sâu, lúc này hông của anh sẽ phối hợp đội lên, anh nhìn Trình Nặc thông khổ mà nét mặt hưng phấn, động tác của anh bắt đầu tăng nhanh, đến khi anh cảm thấy vách tường bên trong của cô buộc chặt, và một dòng nhiệt lưu chảy qua. Nghiêm Thiếu Thần nhìn cô lực bất tòng tâm di chuyển trên người anh, anh lật người đè Trình Nặc bên dưới, nhẹ nhàng hôn cánh môi của cô sau đó tăng nhanh tốc độ, mỗi lần xuống sẽ va chạm thật sâu, va chạm vào chỗ sâu nhất của cô, tốc độ tăng nhanh, lực độ cũng tăng lên, tiếng rên rỉ hỗn loạn của cô bay lượn bên tai của anh, sau mười mấy cái thì anh ôm Trình Nặc bắn chất lỏng nồng đặc vào trong cơ thể của cô.

“Tiểu Nặc,” Nghiêm Thiếu Thần cúi xuống bên tai của cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, “Chúng ta sinh đứa bé đi.”

Cơ thể Trình Nặc đột nhiên run lên, nước mắt nóng bỏng trong hốc mắt tùy ý chảy ra, Trình Nặc nhú chắc chân mày, cô không lường trước Nghiêm Thiếu Thần sẽ chủ động nói chuyện này, tuổi thơ của cô không hoàn mỹ, thậm chí cô cảm thấy tiếc nuối chuyện thân thích, nhưng khi cô nghĩ đến mình sẽ có đứa bé, nghĩ đến cô và anh sẽ cư xử làm sao với đứa bé, khoe môi không kìm nén được vui vẻ, một người quen cô đơn, rất khó suy nghĩ chuyện kết bạn, cô không rõ đứa bé kia sẽ mang đến cho mình cuộc sống như thế nào, nhưng cô tin tưởng đó là chuyện rất đẹp vì đó là bảo bối thuộc về hai người họ, bảo vật như thế.

“Được, có con, em sẽ dốc hết sinh mạng để quý trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Dẫn rấn

Trình Nặc trở lại cương vị công việc của mình lần nữa, mà xuất hiện của cô dẫn đến làm tâm tình của người khác chấn động, Nam Kiều tự nguyện để Trình Nặc dẫn cô theo, trên mặt các quản lý bộ phận hơi biến hóa khi thấy cô lại xuất hiện. Lúc trước Trình Nặc làm việc giỏi giang lưu loát, cũng từng quát lớn cá nhân làm việc hiệu suất kém, cho nên những quản lý bộ phận luôn có thái độ với Trình Nặc. Những ngày Trình Nặc xin nghỉ thì các bộ phận này thấy tự tại như thần tiên, sự xuất hiện của cô không xem là chuyện may mắn với bọn họ.

Trình Nặc cầm giấy chứng nhận xuất viện đến bộ tài vụ trả phép, trong lúc đi ngang qua bộ phận quan hệ xã hội, quản lý bộ phận quan hệ xã hội Đoàn Văn Siêu cầm một xấp văn kiện ra cửa, hai người vừa vụng chạm mặt ở lối đi nhỏ.

“Ồi, thư ký Trình,” Đoàn Văn Siêu đầu tiên là sửng sốt, về mặt kinh ngạc biến mất rất nhanh, ngược lại về mặt của anh vui mừng, nói: “Bồi dưỡng cơ thể tốt rồi hả?” Anh nhìn Trình Nặc từ trên xuống dưới, thấy cô tinh thần dồi dào, tuyệt đối không giống như bị bắt cóc.

Trình Nặc cười nhạt, “Vốn là không có gì đáng ngại, ở nhà dưỡng mấy ngày.”

“Ha ha, là thư ký Trình kính nghiệp, nếu là tôi thừa cơ hội nghỉ phép nhận lương để ở nhà hưởng thụ phúc yên tĩnh đây.” Về mặt Đoàn Văn Siêu vui vẻ, miệng giống như bôi mật khen ngợi Trình Nặc trong trong ngoài ngoài một lần.

Trình Nặc không phản ứng nhiều, chỉ có về mặt, lễ phép chống đỡ, Đoàn Văn Siêu thấy Trình Nặc không nói theo nên cũng thức thời, thu hồi những câu chuyện kia, về mặt khôi phục nghiêm túc của ngày thường.

“Tôi muốn giải quyết nghỉ phép, chờ đến khi mở hội nghị ngành rồi hãy nói.” Trình Nặc chỉ giấy chứng nhận xuất viện trong tay mình, cô không có tâm tình tốn thời gian nói chuyện với Đoàn Văn Siêu ở đây.

Đoàn Văn Siêu thấy cô muốn rời khỏi, chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói: “Ồi, tôi thật sự có chuyện muốn hỏi cô, không biết bây giờ có thuận tiện nói cho tôi biết hay không.”

“Anh nói đi, nếu tôi biết, tất nhiên sẽ nói cho anh biết.” Trình Nặc gật đầu.

“Thời gian trước tôi luôn chạy hạng mục công ty thương mại nước ngoài, không biết bên này Lâm tổng suy tính thế nào.” Đoàn Văn Siêu thấy Trình Nặc nguyên ý nghe, anh nhanh chóng nói tình hình chung.

“Công ty thương mại nước ngoài?” Gần đây Trình Nặc tương đối nhạy cảm với mấy chữ này, cô nhíu mày, “Có thể nói cụ thể tên của công ty đối phương sao?”

Đoàn Văn Siêu liếc nhìn trái phải, anh tiến lên từng bước, giảm thấp giọng xuống bên tai của Trình Nặc nói: “‘Lệ Vinh’, ‘anh hơi ngừng lại, thấy về mặt Trình Nặc như cũ, cứ tiếp tục nói: “Tài liệu về bối cảnh của công ty này thật hấp dẫn, lúc ấy Lâm tổng cảm thấy rất hứng thú với công ty này, chỉ là chừng mười ngày trôi qua, Lâm tổng bên này ngược lại không có biểu hiện.”

Trình Nặc không biến sắc liếc mắt quan sát Đoàn Văn Siêu, gật đầu, cười nói: “Muốn biết thái độ của Lâm tổng?”

Đoàn Văn Siêu làm dấu tay nhờ cậy, “Nếu có thể cho biết, Đoàn tôi không sao cảm kích.”

“Cũng không khó, chờ tôi hỏi ra tình huống sẽ nói cho anh biết.” Trình Nặc thu hồi vui vẻ, lễ phép đáp lại sau đó rời khỏi, cô vốn đang băn khoăn vô cớ xuất binh điều tra công ty thương mại nước ngoài “Lệ Vinh”, không ngờ có người lùi đưng trên họng súng của cô.

Giải quyết xong nghỉ phép, Trình Nặc đi ra khỏi bộ tài vụ, cô nhìn đồng hồ, mười giờ mười lăm phút, lúc bình thường Lâm Tu Dương đã đến công ty, lần này trở về tập đoàn “ST” mục đích của cô đã trở nên rõ ràng, sẽ không giống ngày thường không có đầu mối như vậy. Cô muốn nhanh chóng giải quyết vụ án kiện sớm hơn.

Cô vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, chỉ thấy dáng vẻ của Lâm Tu Dương lười biếng ngồi nghiêng trên ghế sa lon, cô nhận nhạt liếc nhìn anh, cười dịu dàng nói: “Lâm tổng.”

Lâm Tu Dương giương mắt nhìn thấy Trình Nặc, không đổi lại tư thế, anh vẫy tay để Trình Nặc đến gần anh.

“Có chuyện muốn tôi xử lý?” Trình Nặc nhẹ giọng hỏi.

“Cho cô xem tài liệu của một công ty, hôm nay trước khi tan việc cô giao cho tôi báo cáo phân tích quan điểm về công ty này.” Lâm Tu Dương đẩy xấp văn kiện trắng bóng đến trước mặt của Trình Nặc, anh khoả tay múa chân xuống độ dày tài liệu, “Hơi nhiều, nhưng mà cô hẳn có thực lực này.”

Trình Nặc bình tĩnh quét mắt xấp văn kiện kia, tên công ty trên tựa đề rõ ràng hấp dẫn con mắt của Trình Nặc —— Lệ Vinh.

Ngoài mặt Trình Nặc bình tĩnh, cô nhận văn kiện sau đó xin phép ra ngoài, trên thực tế cô muốn biết nội dung trên phần văn kiện về công ty thương mại nước ngoài Lệ Vinh này nhiều hơn, đơn thuần điều tra một chính quyền bù nhìn. Triệu Hạo là người đứng đầu công ty thương mại nước ngoài Lệ Vinh

làm việc lại không quá quyết, không hề có phong độ của quan lớn, Trình Nặc rất khó tưởng tượng một người lãnh đạo như vậy có thể đưa công ty này vào hoạt động như cả gắp nước như thế.

Trình Nặc đóng cửa lại liếc nhìn văn kiện, trong đầu phân tích tỉ mỉ, mặc dù cô đã đáp ứng Nghiêm Thiếu Thần sẽ âm thầm bảo vệ Lâm Tu Dương, nhưng điều này không có nghĩa là có thể xem Lâm Tu Dương không có trong hàng ngũ khả nghi, nhưng mà hôm nay có người tự nguyện vào hang hổ, cô tự nhiên sẽ lợi dụng tốt.

Nghĩ đến đây về mặt cô tản ra nụ cười rực rỡ, xoay người là bộ phận quan hệ xã hội, cô nhẹ nhàng gõ cửa, chờ bên trong đáp ứng, rồi mới đi vào.

Đoàn Văn Siêu khó hiểu khi thấy Trình Nặc xuất hiện lần nữa, nhưng khi anh thấy văn kiện trong tay của Trình Nặc, về mặt lập tức trở nên hưng phấn, “Làm sao, thái độ của Lâm tổng thế nào?”

“Anh ấy đã xem văn kiện, còn để tôi làm phân tích.” Đáp án của Trình Nặc mơ hồ sao cũng được, nhưng cô tin tưởng dù vậy, đáp án của cô cũng khiến cho Đoàn Văn Siêu kích động.

Đúng như Trình Nặc đoán, Đoàn Văn Siêu vừa nghe lời của Trình Nặc quả nhiên sáng mắt, theo lời của Trình Nặc mà nói tiếp: “À, để thư ký Trình phân tích, vậy có cần tôi giúp một tay sao? Nói ví dụ tôi có hiểu chút tình huống?”

“Nếu trưởng phòng Đoàn có thời gian, tôi...”

“Có, có thời gian!” Trình Nặc chưa nói hết, Đoàn Văn Siêu đã đoạt trước.

Đoàn Văn Siêu nóng lòng lập công, mà hành động này của cô phù hợp với ý nguyện của anh ta, Trình Nặc mỉm cười, mục đích của cô đã đạt được.

Trình Nặc xử lý văn kiện có liên quan với công ty “Lệ Vinh” đến giờ tan sở, cô thu góp không ít tài liệu trong đó, buổi tối quyết định gặp Mục Nhất Minh, rồi quyết định tiếp. Cô cầm báo cáo đã phân tích xong trong tay, phần báo cáo này chỉ là tin tức có giá trị lấy ra từ văn kiện mà Lâm Tu Dương cung cấp cho cô, cô có thể đảm bảo không hề có nhược điểm bên ngoài công việc, nếu thật sự muốn bảo vệ Lâm Tu Dương, làm việc lén lút cũng phải cẩn thận mới được, nghĩ đến đây, Trình Nặc có chủ ý.

Trình Nặc gõ cửa phòng làm việc của Lâm Tu Dương lần nữa, thấy trên bàn của anh đã không còn nhiều văn kiện, biết anh đang chờ mình.

“Lâm tổng, đây là báo cáo mà tôi đã phân tích.”

Cô đưa báo cáo cho Lâm Tu Dương, mắt to của Lâm Tu Dương quét mấy trang, khép báo cáo lại, ngược mắt nhìn thẳng Trình Nặc, nói: “Khái quát đơn giản cho tôi đi.”

Trong bụng Trình Nặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cách làm của Lâm Tu Dương giúp công việc của cô trở nên danh chính ngôn thuận rất nhiều, “Công ty này bắt kể trên thực lực kinh tế hay là trên nghiệp vụ phát triển đều cực kỳ hấp dẫn người, nói thật khi tôi xem phân tích tình trạng tài chính của họ gần ba năm nay, tôi đã không kiềm chế được.” Lúc Trình Nặc nói đến đây hơi dừng lại, cô chú ý về mặt của Lâm Tu Dương, anh dường như không lộ vẻ mặt gì khi nghe lời nói của cô, còn đang tỉnh tã lắng nghe.

“Nhưng, nói làm sao đây, phần văn kiện này có thể quá hoàn mỹ, đến mức khiến tôi sinh ra hoài nghi nó, dĩ nhiên đây chỉ là cái nhìn của tôi.” Trình Nặc phối hợp không khí, nhũn chặt chân mày.

“Như vậy dựa vào nghi ngờ của cô, cô có giả thiết to gan gì?” Về mặt Lâm Tu Dương như bình thường, giống như anh chỉ đang nghe chuyện xưa không có liên quan nhiều đến anh.

“Nếu thật sự như trên văn kiện nói, như vậy sắp tới Triệu Hạo đứng đầu công ty Lệ Vinh sẽ tiếp xúc với chúng ta, khiến tôi cảm thấy tư chất của anh ta dường như hơi có vẻ tầm thường.” Giả thiết này thật lớn mật, hơn nữa cách nói dường như không thích đáng, có thể sẽ khiến Lâm Tu Dương nghi ngờ, dù sao trên tay của cô chỉ là một phần văn kiện, cô không thể nào đem lúc trước nắm giữ tài liệu toàn bộ thác xuất.

Lâm Tu Dương hít một hơi, khóe môi hiện lên hình cung tự tiểu phi tiểu, ngón tay thon dài gõ mặt bàn có quy luật, thật lâu mới nói: “Lão tổng Triệu Hạo của Lệ Vinh hẹn tôi thứ 6 tuần sau đi Vân Nam, trước đó tôi không xác định dẫn người nào đi cùng, nhưng mà bây giờ tôi đã có chủ ý.”

“Có thể nói cho tôi biết cụ thể mấy ngày sao?” Trình Nặc hơi run sợ với phản ứng của Lâm Tu Dương, có một số việc quá thuận lợi sẽ khiến người không thể không suy tư những chuyện thuận lợi sau lưng.

“Không xác định, vì chúng ta vẫn chưa xác định cuối cùng Triệu Hạo là nhân vật sắm vai gì ở ‘Lệ Vinh’.” Lâm Tu Dương cầm phần báo cáo trong tay mở ra lần nữa, anh dường như rất hài lòng với phần báo cáo này.

“Nguyện ý làm bạn, quyết không từ chối.”

Lần này, cô có dự cảm sẽ giao chiến chính diện với “Lệ Vinh”, nếu tiến hành thuận lợi, Lương Dĩ Hà sẽ phải đi ra từ phía sau màn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: xuất động

Trình Nặc vừa ra khỏi công ty đã gọi điện thoại cho Nghiêm Thiếu Thần đầu tiên, giống như bình thường hỏi anh có về nhà hay không, vấn đề muốn ăn gì vào bữa tối, ngay sau liên lạc Mục Nhất Minh và khái quát chuyện đã xảy ra hôm nay cho anh ta, sau khi Mục Nhất Minh nghe xong thì bày tỏ sẽ lập tức nói lại với Tiểu Kha, chờ thông báo an bài công việc cụ thể. Bình tĩnh mà xem xét, ngày đầu tiên trở lại tập đoàn “ST” thì có thu hoạch lớn như vậy tuyệt không phải chuyện dễ với bọn họ, báo cáo công tác xong tâm tình của Trình Nặc rất tốt, cô nghĩ kết thúc công tác cũng là chuyện trong tầm tay.

Về đến nhà, Trình Nặc đặt rau quả mua về nhà vào phòng bếp, làm từng bước hái rây, rửa sạch, cắt khúc, nấu xào, từng món ăn gia đình đơn giản đã làm xong trong chớp mắt, còn dư thời gian cô bắt đầu ra tay nấu canh gà, vì tốn thời gian khá lâu, Trình Nặc lại làm những việc linh tinh khác ở nhà lại.

Chờ Nghiêm Thiếu Thần về nhà, cũng đã là lúc mặt trời lặn, hoàng hôn phía chân trời. Anh thay đồ mặc ở nhà đi đến phòng ăn thấy trên bàn ăn dọn đầy những món ăn ngon, xoay người đi vào phòng bếp thấy Trình Nặc vẫn còn bận việc, dịu dàng nói: “Cần anh giúp đỡ gì sao?”

“Ngạch, vậy anh đặt chén đĩa trên bàn ăn, ăn cơm ngay.” Trình Nặc giật mình, nếu không phải Nghiêm Thiếu Thần mở miệng hỏi, cô thật không nhận ra anh đã về nhà.

Cầm chén đĩa sạch, Nghiêm Thiếu Thần quét mắt nồi canh nấu trên bếp gas, anh chỉ vào nồi canh hỏi: “Món này là?”

“Canh gà.”

Khi Trình Nặc trả lời xong vấn đề của anh, Nghiêm Thiếu Thần lại trở nên trầm tĩnh, rất lâu cũng không nói một câu. Trình Nặc nín thở, xem ra anh đã đoán được, chỉ là anh không muốn nói, cô cũng không muốn đi đánh vỡ khoanh khắc an bình này.

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng nhu hòa chiếu vào cả vùng đất từ từ ngủ say, dùng cơm tối xong, hai người trở lại phòng ngủ, vì Trình Nặc tham ăn cơm tối, khi trở lại phòng ngủ cô không dám nằm vật xuống giường ngay, ngược lại xoa dạ dày đi tới đi lui.

Nghiêm Thiếu Thần đang xem báo thì cảm thấy khó chịu với người cứ đi lại trước mặt, anh nhíu mi nhìn Trình Nặc, “Không bằng anh dẫn em ra ngoài tản bộ?”

“Ngạch, em vẫn nên đi dạo trong phòng.” Gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, Trình Nặc trung về mặt không tình nguyện.

Nghiêm Thiếu Thần đề từ báo xuống, anh xuống giường đi đến trước mặt cô, không nói một lời nhìn Trình Nặc.

Trình Nặc vừa rồi vẫn còn xoa dạ dày đột nhiên bị người xuất hiện bên cạnh mà sợ hết hồn, cô vừa nuốt ngược, vừa oán giận liếc Nghiêm Thiếu Thần, “Thượng tá Nghiêm, ở nhà có thể đừng làm huấn luyện trinh sát hay không?”

Nghiêm Thiếu Thần nhíu chân mày, không biến sắc nói: “Như vậy xem ra, em không thích hợp với công tác trinh sát phản kháng.”

Trình Nặc tức giận ngồi ở mép giường, cô thật không thích hợp với công tác trinh sát phản kháng, nếu không trước đó làm sao để anh dựa vào những dấu vết kia mà tra ra thân phận của cô.

Trong lúc Trình Nặc giận dữ, tay của cô đột nhiên bị người nắm nhanh, Trình Nặc ngạc nhiên nhìn người đàn ông không biết ngồi bên cạnh mình lúc nào, “Thiếu Thần?”

“Khi nào thì đi?” Trong mắt của anh không còn là ánh mắt nhàn nhạt như ngày thường, trong mắt xen lẫn tha thiết.

Trình Nặc đột nhiên ngẩn ra, anh cái gì cũng biết, chỉ là vào lúc này không nhịn được muốn hỏi cô thôi. Cô cười nhạt, “Mấy ngày sau đi, cụ thể thì còn phải chờ Dương Từ.”

“Cậu ta cũng muốn đi?” Ánh mắt Nghiêm Thiếu Thần căng thẳng, anh rõ ràng khó chịu khi Lâm Tu Dương tham dự trong đó.

Trình Nặc gật đầu, “Anh ta không xuất hiện, cá lớn cũng không thể thò đầu ra.” Cô nói thật tình, vì không nguyên ý nói đến vấn đề này với Nghiêm Thiếu Thần, nên nói chuyện này chỉ có thể đến điểm là dừng, điểm này anh rất rõ ràng.

Nghiêm Thiếu Thần trầm mặc chốc lát, nhíu mi thử dò xét lại hỏi: “Tiểu tử này sẽ không khinh suất trong loại vấn đề này đi.”

“Dương Từ không phải là người tham tiền, điều anh ta coi trọng sẽ không đặt trên những lợi ích nhỏ.” Trình Nặc lắc đầu, cô nhớ cuộc trò chuyện với Lâm Tu Dương xế chiều hôm nay, anh ta chắc đã đoán được gì, nếu không “Lệ Vinh” cho anh ta điều kiện hậu đãi như vậy, anh ta sẽ không không động tâm.

Nghiêm Thiếu Thần nghe xong lời này mới thở phào nhẹ nhõm, anh hơi khép mi, nhẹ giọng nói: “Trước kia đội trưởng Trần Đình của anh luôn nói anh ta không linh hội được cảm giác chờ đợi người yêu trở về, nhưng anh ta đã cảm nhận qua chờ đợi anh em trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm cao, loại tư vị đó giống như là chờ từ thần thám phán, không ai biết một giây kế tiếp sẽ có người nào ngã xuống.” Anh dần dần ngược mắt lên, về mặt ngưng trọng nhìn Trình Nặc, “Trước kia anh cũng không linh hội được, có lẽ mấy ngày nữa anh sẽ rõ ràng.”

Trình Nặc không khỏi thương cảm với mấy câu nói của anh, loại không khí này khiến cô không thoải mái, cô nghiêng đầu, nói: “Em nghĩ em không phải là nhân vật được ưa thích gì, từ thần sẽ không nguyện chứa chấp em sớm như vậy.”

Nghiêm Thiếu Thần không ngờ Trình Nặc sẽ dùng phương thức này bỏ đi sự lo lắng của anh, anh bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên nói: “Từ thần sẽ không quyến luyến với người có nhiệm vụ trong người.”

“A?” Trình Nặc không hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của anh, lông mày nhỏ nhíu lại, vẻ mặt mê mang.

“Có người đáp ứng sinh con cho anh, anh cho là chuyện này cấp bách.” Nghiêm Thiếu Thần nhíu mi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Trình Nặc vẫn chưa trả lời gì, người đã bị ấn đến, nụ hôn trời đất quay cuồng xâm nhập vào, cô bị hôn đến thất điên bát đảo, mãi đến khi người nào đó đi vào chủ đề chính, cô mới chợt ý thức được gì, vội vàng nói: “Thiếu Thần?”

Nghiêm Thiếu Thần nhíu mi, “Ừ?” Mặc dù anh nghi ngờ, nhưng động tác phía dưới cũng không giảm bớt.

“Anh nói... Chuyện này, khi nào thì anh trì hoãn tiếp?” Trình Nặc bị anh va chạm hơi đau, vừa phản ứng của cơ thể dần dần mãnh liệt.

“Có cần thiết trì hoãn sao?” Nghiêm Thiếu Thần nhíu mi lần nữa, phía dưới lại thẳng tiến, nhập vào toàn bộ.

Trình Nặc thoải mái rên rỉ, nhưng vẫn rất trái lương tâm nói đáp lại: “Anh... Phải vừa phải, em cuối cùng cảm thấy gần đây anh không thể nào khác chế.”

Nghiêm Thiếu Thần nghe cô nói nhiều, nụ hôn lập tức phủ kín trên môi của cô, tăng mấy phần sức lực ở ngang hông, mỗi lần xuống cũng đụng vào chỗ sâu nhất của cô, đến mười mấy lần sau đó anh đột nhiên cảm thấy luồng nhiệt trào ra, người bên dưới anh có mặt mê ly say mê, anh mới hạ thấp người xuống, trầm thấp nói bên tai cô: “Còn cần khác chế sao?”

※※※

Ba ngày sau Trình Nặc đi với Lâm Tu Dương đến một thành phố biên cảnh ở Vân Nam, “Lệ Vinh” lão tổng Triệu Hạo đi cùng toàn bộ hành trình, đầu tiên là dẫn bọn họ đi dạo một vòng du lịch thành phố ở Vân Nam, mới trở lại trong thành nhỏ biên cảnh.

Tuy thành phố N là thành nhỏ biên cảnh ở Vân Nam, nhưng chim sẽ tuy nhỏ mà ngũ tạng đầy đủ, xe lái thẳng đến ngoại ô biên cảnh thành phố T, vượt qua rừng cây rậm rạp, trước mắt rõ ràng xuất hiện một căn biệt thự ba tầng, Triệu Hạo dẫn bọn họ đến phòng, vẻ mặt đầy tươi cười nói: “Mấy ngày này các người chịu đựng ở chỗ này trước, “hắn chỉ chỉ quần gia đứng bên cạnh mình, “Chú Đào, là quần gia ở đây, nếu các người muốn ăn gì dùng gì, cứ việc nói với ông ấy là được.”

Lâm Tu Dương không ngoài ý muốn với khoản đãi của hắn, khẽ gật đầu, cười nói: “Với Triệu tổng, tôi tất nhiên sẽ không khách khí.”

Trình Nặc và Lâm Tu Dương đưa mắt nhìn Triệu Hạo rời đi, cho đến Triệu Hạo và cả xe của hắn cũng biến mất vào rừng rậm, Lâm Tu Dương mới hừ lạnh, nói: “Thịnh tình chiêu đãi liên tiếp năm ngày, đến nay vẫn ngậm miệng không nói đến chuyện hợp tác, Triệu Hạo này rốt cuộc tính gì?”

“Anh đã biết vấn đề ở đâu, vậy thì tốt rồi.” Trình Nặc xoay người liếc nhìn xung quanh, lúc này quần gia và người giúp việc đều xử lý vườn hoa sau biệt thự, với bọn họ mà nói, lúc này nói chuyện xem như an toàn.

“Án binh bất động, thiếu kiên nhẫn trước sẽ là người thua.” Lâm Tu Dương híp mắt, tầm mắt vẫn dừng trên nhóm người giúp việc và quần gia ngồi chỉ việc.

Trình Nặc không nói lời nào, cô chỉ lặng lẽ nhìn Lâm Tu Dương, trước khi đến đây cô đã đơn độc gặp mặt Tiểu Kha, sau khi báo cáo công việc xong, Tiểu Kha ngoài nói rõ an bài cụ thể, còn nói với cô một câu như vậy: “Có thể kết thúc điều tra công việc của Lâm Tu Dương, qua bên kia tìm thời cơ nói rõ với anh ta về thân phận của cô, hành động này không chỉ vì cường chế anh ta phối hợp nhiệm vụ của chúng ta, đồng thời cũng vì bảo vệ người thân của anh ta được an toàn.”

Lâm Tu Dương thấy Trình Nặc vẫn không trả lời, anh nghi hoặc nhìn cô, “Hôm nay cô làm sao vậy, an tĩnh như vậy?”

Trình Nặc nhíu mi, “Tìm chỗ tuyệt đối kín đáo, tôi và anh nói chuyện khác.”

Lâm Tu Dương nhíu mày, thật lâu mới nói: “Tôi làm sao cảm thấy cô nói 'Chuyện khác' mới là tin tức quan trọng đây?”

Lâm Tu Dương nói với quần gia cần chiếc xe, hai người không nói gì chỉ chạy thẳng ra rừng rậm, anh dẫn Trình Nặc đến một quán bar còn chưa buôn bán, ông chủ ở đây dường như rất quen thuộc Lâm Tu Dương, hai người trao đổi mấy câu, liền có nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến phòng bao ở tầng hai. Lâm Tu Dương nói nhân viên phục vụ lấy rượu anh để lại ở đây ra, rồi đuổi người đi.

“Tốt lắm, cô nói đi.” Lâm Tu Dương ưu nhã cầm lấy rượu, rót hai ly.

Trình Nặc nhìn đồng hồ, chỉ có nửa tiếng, năng lực của Lâm Tu Dương thật khiến cô không thể tưởng được. Trình Nặc nhìn anh nhấp rượu, lúc này mới cười nói: “Bây giờ tôi muốn nói thân phận thật sự của tôi.”

Động tác trên tay của Lâm Tu Dương rõ ràng dừng lại, anh nghi hoặc nhìn Trình Nặc, thấy nụ cười uyển nhu trên mặt cô, tim không khỏi đập rộn lên, anh

đã lĩnh giáo việc Trình Nặc không làm việc theo lẽ thường, anh mờ mịt với chuyện thân phận thật sự từ trong miệng của Trình Nặc .

“Cái gì... Thân phận thật sự ?” Lâm Tu Dương để ly rượu xuống, anh phải điều chỉnh tâm tình, nếu không anh khó đảm bảo sẽ không bị lời của Trình Nặc hù dọa.

“Trước kia tôi luôn băn khoăn chuyện thân phận thật sự này, đến hôm nay tôi nghe anh phân tích, lúc này mới xem như để xuống ít băn khoăn.” Cô ngừng lại, tiếp tục nói: “Thân phận thật sự của tôi là cảnh sát hình sự ở thành phố B, chủ yếu phụ trách hạng mục về tội phạm tài chính.” Khi cô nói đến đây, Lâm Tu Dương quả nhiên không ngồi yên, dáng vẻ vội vã muốn giải thích.

“Lần này đối tượng điều tra cuối cùng không phải là anh, cho nên anh có thể thả lỏng.” Trình Nặc lại nói.

“Vậy là ai?” Anh hơi nhíu mày, “Chẳng lẽ có liên quan đến ‘Lệ Vinh’?”

“Không sai, anh đoán cực kỳ đúng.” Trình Nặc vẫn cười lạnh nhạt, “Lần trước chúng tôi đã phân tích nhân vật Triệu Hạo này, hẳn làm tôi cảm giác không phải là người lãnh đạo của công ty, giống là người thi hành hơn, không có phong độ, đúng không?”

“Đúng, không sai, như vậy cô biết ông chủ lớn phía sau bọn họ sao?”

“Lương Dĩ Hà, anh đã nghe nói qua người này chứ?” Trình Nặc dừng lại, thấy Lâm Tu Dương mở to con ngươi, vẻ mặt giật mình nhìn cô.

“Hắn mới là ông chủ lớn phía sau màn, trùm buôn thuốc phiện lớn nhất trong nước.”

Lâm Tu Dương trầm mặc rất lâu rồi mới ngẩng đầu lên lần nữa, “Cần tôi phối hợp sao?”

Trình Nặc cười ôn hòa, “Nếu anh nguyện ý, vô cùng cảm kích.”

“Nói gì nguyện hay không, tôi vô cùng vinh hạnh.” Lâm Tu Dương chột nhứ mày, cười nhạt trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Không mưu mà hợp

Trình Nặc giải thích nội dung vụ án với Lâm Tu Dương gần hai tiếng, dĩ nhiên cô chỉ nói đại khái, cô không thể nói chi tiết tường tận cho Lâm Tu Dương, chung quy mọi thứ đều là cơ mật, cô vẫn phân biệt rõ ràng phần có thể công khai.

Thái độ của Lâm Tu Dương khiến cô hơi ngoài ý muốn, anh không hỏi nhiều vì sao Trình Nặc là nằm vùng, nói trắng ra, trên một ý nghĩa nào đó thì Trình Nặc đã lừa gạt anh, nhưng anh dường như không coi trọng những điều này, đề tài giữa bọn họ nhiều hơn chỉ là làm sao phối hợp.

"Cuối cùng tôi lại may mắn hợp tác với trùm buôn thuốc phiện." Hai người đang nói hơn phân nửa, Lâm Tu Dương đột nhiên nói ra một câu như vậy, ngược lại vẻ mặt của anh rất nhàn nhạt, không nhìn ra cảm xúc của anh ra sao.

Trình Nặc nhếch môi, "Hợp tác với người của hắn, kết cục không phải là thông đồng làm bậy, chính là... Rốt cuộc lại không xuất hiện trong tầm mắt của mọi người."

Trên mặt Lâm Tu Dương vẫn treo nụ cười, anh chuyển tầm mắt sang Trình Nặc, thật lâu mới nói: "Tôi dường như cũng may mắn với sự xuất hiện của cô."

Trình Nặc nhíu chân mày, "Nói thế nào?"

"Nói tôi không động tâm với điều kiện mà bọn họ đưa ra thì tuyệt đối là hành vi của sách giáo khoa trong biên chế, công ty của hắn có sự vụ hoặc cực lớn với tôi, tôi có mấy lần muốn đồng ý, nhưng ở đây lẫn lộn nhiều năm như vậy, nên có lý trí kéo tôi lại, thật ra thì lần này đến Vân Nam, tôi rất mơ màng, vì thái độ của Triệu Hạo rất mờ hồ, nói cách khác nếu như không gặp cô, tôi rất có thể mâu thuẫn mấy ngày sẽ đồng ý hạng mục này, tôi đại khái không làm được lời cô nói thông đồng làm bậy, nhưng đến lúc đó chỉ có một kết cục khác." Lâm Tu Dương nói đến đoạn này, tầm mắt của anh chỉ nhìn giày da của mình, giày da sáng loáng nổi bật dưới ánh đèn, ánh sáng phản xạ khiến người ta không nhìn ra thâm trầm trong mắt của anh.

"Chuyện tình không nắm chắc thì đừng đụng chạm, nhưng mà người có thể được trùm buôn thuốc phiện lớn nhất chọn trúng cũng không nhiều." Trình Nặc không nhịn được cười, cô không muốn không khí trở nên nặng nề, vì lúc này Lâm Tu Dương không thể xuống tinh thần.

"Vì lần này tôi không dẫn Nam Kiều đi mà cô ấy rất mất hứng." Lâm Tu Dương cười khổ, anh dừng lại, "Nhưng tôi dường như làm đúng rồi."

Trình Nặc hạ chân mày, cô lựa chọn trầm mặc, cô vì vụ án muôn hình muôn vẻ mà xem nhẹ những thứ tình cảm bình thường nhất, hôm nay người này là người quen thuộc bên cạnh mình, cô mới lựa chọn trầm mặc với người này. Cô sẽ cố sức bảo vệ Lâm Tu Dương an toàn, nhưng bọn họ chuẩn bị một

vạn chuyện kịp thời, cũng không đảm đương nổi có vạn nhất.

Lúc này điện thoại di động của Trình Nặc vang lên đúng lúc, cô vừa thấy Nghiêm Thiếu Thần gọi đến, cô vỗ vai của Lâm Tu Dương, ý bảo muốn đi nghe điện thoại, lúc này Lâm Tu Dương không nhúc nhích, cô âm thầm lắc đầu, mình cũng đi ra ngoài.

Lúc Trình Nặc kết nối điện thoại vô ý lướt qua thời gian biểu hiện trên điện thoại di động, đã rạng sáng, cô không khỏi thổn thức, bình thường Nghiêm Thiếu Thần không thể nào gọi điện thoại vào lúc này.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Trình Nặc nhíu mày nhẹ giọng hỏi.

"Em cũng giống vậy?" Giọng nói bên kia điện thoại lộ vẻ trầm thấp, giọng nói nhẹ xuyên vào lỗ tai của cô.

"Em," Trình Nặc bị anh hỏi nhất thời á khẩu, "Đang định ngủ."

"Ừ, đừng muộn quá," bên kia điện thoại lại dừng lại, "Sớm tới anh phải đi chỗ khác, thời gian không xác định, đến lúc đó gọi điện thoại cho em đi."

Trình Nặc hơi cau mày, bình thường anh sẽ có tình huống đi ra ngoài làm việc, nhưng chưa từng giống hôm nay còn đặc biệt gọi điện thoại báo cáo cho cô, nhưng Trình Nặc vừa nhớ lại bình thường cô chưa bao giờ rời nhà, nghĩ đến đây lòng của cô xem như thoáng thả lỏng.

Sau đó trọng tâm đề tài chỉ là ba bữa cơm nhạt nhẽo, nhưng bọn họ dường như rất hưởng thụ loại đề tài này, mãi đến khi sắp cúp điện thoại, liên quan đến cuộc nói chuyện với Lâm Tu Dương tối nay, Trình Nặc mới nhẹ nhàng nói một câu.

"Hôm nay em đã nói rõ với Lâm Tu Dương."

"Thiếu Thần?" Bên kia điện thoại chậm chạp không có trả lời, Trình Nặc gọi tên Nghiêm Thiếu Thần lần nữa.

"Ừ, rất tốt," cuối cùng có trả lời, "Em nghỉ ngơi thật tốt đi, mặt khác, chú ý an toàn, học cách bảo vệ mình."

Lúc Trình Nặc gạt đầu cúp điện thoại trở về ngủ ngon, cô biết Nghiêm Thiếu Thần lo lắng cho mình, nhưng đây là nhiệm vụ, dĩ2%end@\$anle@%quy#@don ai cũng không cách nào ngăn cản, hơn nữa không cho phép cự tuyệt. Đêm này, anh rõ ràng hơn cô.

Trình Nặc xoay người, Lâm Tu Dương đang dựa vào bên cạnh cửa, anh yên lặng nhìn chính mình, "Báo cáo xong công tác?" Anh cười khẽ.

Trình Nặc liếc anh, "Đứng, thuận tiện nói về anh."

Ngược lại Lâm Tu Dương lạnh nhạt, nhíu chặt chân mày, "Tôi nghe được," anh đột nhiên ngừng lại, giống như cảm thấy lời này không thích hợp, nên bổ sung: "Dĩ nhiên, tôi không phải nghe lén, ừ, nhắc tôi làm gì?" Trong lòng anh hơi mâu thuẫn, nói trắng ra là anh phát hiện Trình Nặc không xuất hiện mới đến đây, nhưng vừa nghe đến mấy câu này, nhưng giải thích nữa lại có vẻ cổ ý.

Trình Nặc hiển nhiên nhìn thấu tâm tư của anh, giọng điệu lý lự: "A, không phải nghe lén, là quang minh chính đại nghe người khác nói chuyện?"

"Khụ khụ, dường như càng giải thích càng loạn, được, lỗi của tôi." Lâm Tu Dương bỏ qua giải thích với Trình Nặc, cuối cùng anh tin tưởng cái cớ với phụ nữ là chuyện tương đối không lý trí.

"Đừng trách anh ba của anh," Trình Nặc mím môi, nhìn thẳng Lâm Tu Dương, nếu anh nghe được cô nói chuyện với Nghiêm Thiếu Thần, Lâm Tu Dương nhất định sẽ nghĩ Nghiêm Thiếu Thần đã biết thân phận của cô từ lâu, "Anh ấy cũng là đoán được, sau khi biết chân tướng, vẫn lo lắng cho anh."

"Mặc dù cô cho tôi kinh ngạc tuyệt đối, nhưng tôi biết rõ quy tắc các người, đều sinh tồn trong xã hội, nên tuân thủ phép tắc, tuyệt không vì một người mà buông tha. Ngược lại tôi mới vừa đã nói, rất may mắn có thể gặp cô lần này, nếu không giống như nhân vật Lương Dĩ Hà vậy, tôi cần phải tốn sức để ứng phó."

Lâm Tu Dương khoát tay, nếu Trình Nặc nói thẳng thắn, như vậy anh cũng không cần tiếp tục che giấu tâm sự, anh không lo lắng nguy cơ tính mạng, anh là dạng người gì, có bối cảnh thế nào, trước khi Lương Dĩ Hà tiếp xúc với anh thì nhất định đã tìm hiểu rõ. Ngay cả Lâm Tu Dương mình không thể không thừa nhận, thành tựu bây giờ của mình mà nói không có thực lực sau lưng ủng hộ thì không thực tế, cho dù chính anh không đề cập, người khác cũng không thể không biết, mà lão gia tử trong nhà càng mở một mắt nhắm một mắt với chuyện anh bên ngoài làm, chỉ cần không chọc phiền toái lớn, căn bản là thái độ ngầm cho phép.

"Tốt lắm, nếu nói như vậy, không ngại nói chuyện làm sao ứng phó Lương Dĩ Hà." Trình Nặc cười dịu dàng, tiếp tục nói chuyện trước.

"Tốt, chỉ là trước mắt tôi nên làm sao?" Lâm Tu Dương gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Nhiệm vụ của anh rất đơn giản, tiếp tục làm ông chủ Lâm, đừng cố ý nhắc đến hợp tác của các người, hẳn không đề cập đến, anh cũng chỉ xem lần này là khách du lịch, lấy tình chế động, chỉ chờ đến khi Triệu Hạo đến tìm anh, anh mới có thể tranh thủ quyền chủ động. Dĩ nhiên, bọn họ đã không ngồi yên, cảnh sát đã theo dõi chặt chẽ hành động của Lương Dĩ Hà từ lâu, mặc dù muốn tiêu hóa những tiền đen kia, cũng cần thời gian, cho nên chuyển đi Vân Nam lần này, Triệu Hạo nhất định sẽ chủ động tìm anh." Mấy ngày nay cô vẫn giữ liên lạc với tổ nhiệm vụ nhỏ của mình, mà mấy ngày qua cô dựa vào các loại căn cứ để suy đoán ra phương án tốt nhất, lần này bọn họ nhất định phải thành công.

Lâm Tu Dương rất hài lòng với phương án này, anh gật đầu, lại nói: "Là ý kiến hay, sau đó thì sao, tôi làm sao dẫn Lương Dĩ Hà đến?"

Trình Nặc cười nhạt, cô đến bên tai lâm tu đương, không nhanh không chậm nói: "Tìm thời cơ thỏa đáng hỏi Triệu Hạo, Ông chủ lớn của người cuối cùng là người nào?" "

※※※

Nghiêm Thiếu Thần thu dọn đồ vật cần chuẩn bị xong, khi anh đi đến trước cửa, anh nhìn lại nhà cửa, lúc anh về nhà đã nhận được điện thoại của Thường Văn, Thường Văn là đại đội trưởng của anh lúc ở căn cứ, sau khi anh rời khỏi đơn vị thì không thường liên lạc với người ở căn cứ nữa, công việc bận rộn, nếu như cần, tất nhiên sẽ không từ chối.

Lúc Thường Văn gọi điện thoại đến, anh cũng không ngờ, sáu bảy giờ tối, thời gian này rất khó khiến người ta liên tưởng đến chuyện có liên quan công việc.

"Xin chào, Thường đội." Nghiêm Thiếu Thần nghe điện thoại.

"Tiểu tử cậu ngược lại rất thông dong, trải qua cuộc sống gia đình không tệ đi?" Thường Văn cười cười, anh nhớ cũng nhận được thiệp mời lúc Nghiêm Thiếu Thần mới cưới, chỉ là quân vụ trong người, anh thật sự không có thời gian.

"Cũng không tệ, lúc ấy anh không đến, không có thể để cô ấy gặp anh." Nghiêm Thiếu Thần rất ít nói lời nịnh nọt, anh phân chia cuộc sống và công việc rất rõ, lúc nói chuyện với lãnh đạo, anh rất ít nghĩ đến những đề tài khác.

"Cậu vẫn hiểu rõ, được, chờ hai ngày nữa tôi đến thành phố B, cậu dẫn cô ấy đến gặp tôi." Thường Văn cười cười, nghĩ thầm tiểu tử này lại ứng phó như cũ, nói chuyện có nề nếp.

"Anh muốn đến thành phố B?"

"Ừ, đến sẽ nói cho cậu biết," Thường Văn háng giọng, giọng nói hòa hoãn đi, "Thiếu Thần, tôi gọi điện thoại đến có chuyện."

Nghiêm Thiếu Thần nhẹ giọng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong đội cần cậu, đã đề xuất với lãnh đạo bên trên, nếu như cậu nguyện ý, có thể tham gia hành động lần này." Thường Văn cầm xấp tài liệu trên tay, anh biết nếu Nghiêm Thiếu Thần chịu đến lần này, sẽ giải quyết hoàn mỹ hơn.

Nghiêm Thiếu Thần nhíu mày, "Hành động gì?"

"Còn nhớ rõ lần hành động cuối cùng trước khi cậu rời khỏi căn cứ sao?"

Nghiêm Thiếu Thần dĩ nhiên nhớ, nhiệm vụ của anh chính là chém đầu tập đoàn buôn lậu thuốc phiện lớn thứ hai trong nước, lần hành động đó hoàn thành thuận lợi khác thường.

"Nhớ," Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, kiên định nói: "Bất kể lần này là hành động gì, tôi sẽ tham dự, nếu như có thể."

"Tốt lắm, bây giờ cậu hãy chuẩn bị, hai mươi phút sau xe của tôi sẽ đến dưới nhà của anh, tình huống cụ thể chúng ta lên xe hãy nói."

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nối tiếp

Nghiêm Thiếu Thần chui vào một chiếc xe Audi màu đen, biển số bình thường, nhìn từ ngoài có lẽ người nào sẽ liên tưởng cùng với quân đội. Nghiêm Thiếu Thần đã lâu không gặp Thường đại đội Trưởng Thường Văn, khề vuốt cằm, ngồi bên cạnh anh.

Nghiêm Thiếu Thần vẫn là đội viên Thường Văn coi trọng, trên mặt lộ ra nụ cười khi đã lâu mới gặp lại, anh quan sát Nghiêm Thiếu Thần bên cạnh, "Xem ra cuộc sống sau khi cưới cũng không tệ."

Nghiêm Thiếu Thần nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Vì sao?"

"Lúc đi thì gầy gò hơn bây giờ." Thường Văn cười, khoe mắt và trán lộ ra nếp nhăn khi cười.

"Ban đầu không ăn cơm đúng hạn, ngược lại bây giờ có quy luật không ít." Khi Nghiêm Thiếu Thần nhớ lại kỷ niệm sau khi cưới Trình Nặc, vẻ mặt dịu dàng không thể che giấu được.

Thường Văn không nhịn được cười ra tiếng, "Cậu tìm vợ thật là tốt, có thể quản được tiểu tử cậu!" Trước kia ở căn cứ Nghiêm Thiếu Thần giống như

một tờ giấy trắng cái gì cũng không có viết, ngoài nhiệm vụ thì không có bất kỳ chuyện gì có thể gây hứng thú cho cậu, trên mặt của cậu đều là vẻ hờ hững, mà nay lại không giống nhau.

"Chờ hoàn thành nhiệm vụ, tôi dẫn Tiểu Nặc đến gặp anh." Nghiêm Thiếu Thần hạ chân mày, khoe miệng câu lên một nụ cười.

"Phê chuẩn, đến lúc đó tôi kêu tiểu tử Trần Đình dẫn theo bà xã của cậu ta, nói đến Trần Đình thì sắp làm baba của người ta." Ở trên xe Thường Văn không tiện nhắc đến nhiệm vụ lần này, định nói đề tài vui vẻ về gia đình.

Thì ra lúc làm bộ đội đặc chủng, nếu thượng cấp không nói nhiệm vụ đến tột cùng là gì, bọn họ sẽ không hỏi nhiều, Nghiêm Thiếu Thần thấy Thường Văn không nói chuyện nhiệm vụ, anh cũng không cần nhiều lời nữa. "Tốt, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp."

"Cậu kết hôn cũng hơn nửa năm, làm sao không có động tĩnh." Thường Văn trêu ghẹo hỏi, thấy anh ngậm miệng không nói, nên cũng không nói giỡn nữa.

Đang nói chuyện thì xe ngừng lại, lúc mở cửa xe đã có phi cơ trực thăng dừng bên cạnh, Nghiêm Thiếu Thần theo sát Thường Văn lên phi cơ trực thăng bên cạnh, vừa vào cabin anh bị một bóng dáng quen thuộc ngăn trở cước bộ.

"Trần Đình..." trên mặt Nghiêm Thiếu Thần lộ vẻ vui mừng, anh không ngờ nhiệm vụ lần này cũng có Trần Đình, trước đó trên xe Thường Văn nói đến Trần Đình, khiến anh tưởng là Trần Đình sẽ bồi bên cạnh bà xã của mình.

Trần Đình thấy chiến hữu từng đồng sanh cộng tử cũng trở về đã mỉm cười ấm áp, "Ngồi trước đi, nếu không phải là bay đến thành phố B, tôi cũng không ngờ cậu sẽ tham dự."

Mục đích đến lần này không phải là ôn chuyện, sau khi gặp mặt lẫn nhau Thường Văn dẫn đề tài đến nhiệm vụ lần này, "Nói đến đây, tôi nên bố trí nhiệm vụ cụ thể."

Nhắc tới nhiệm vụ Nghiêm Thiếu Thần cũng thu liễm vẻ mặt, lẳng lặng ngồi xuống nghe Thường Văn tự thuật, khiến anh thoáng kinh ngạc là lần này Thường Văn trực tiếp lãnh đạo, theo bình thường anh chỉ nói nhiệm vụ cho Trần Đình, về phần hành động làm sao anh sẽ không hỏi đến.

"Trước khi đến tôi đã hỏi cậu, còn nhớ nhiệm vụ cuối cùng trước khi rời khỏi căn cứ hay không," ánh mắt Thường Văn chuyển sang Nghiêm Thiếu Thần, "Trong một lần các cậu chém đầu tập đoàn buôn lậu thuốc phiện lớn thứ hai, nhiệm vụ lần này của các cậu là người đứng đầu —— Lương Dĩ Hà."

Trên mặt Thường Văn ít khi lộ vẻ nghiêm nghị, anh cất cao giọng nói: "Vì nhiệm vụ đặc thù, hành động lần này có cảnh viên tham gia, cụ trưởng Tiểu Kha của thành phố B đã xin quân đội tương ứng hiệp trợ, chúng ta chém đầu em thứ hai của Lương Dĩ Hà trước, xem như phân giải với bọn họ, vì vậy phía trên đã phái chúng ta đến hiệp trợ."

Đến bây giờ Nghiêm Thiếu Thần mới giật mình, thì ra người Trình Nặc vẫn điều tra là đại ca của người mà anh một phát súng lấy mạng, nghĩ đến đây khoe mặt của anh nhũn chặt, sợ rằng đến bây giờ cô đã dự đoán được sự tham gia của anh.

"Nghe nói Tiểu Nặc là cảnh viên phương diện chủ lực." Thường Văn nhàn nhạt nhìn anh.

"Tôi vẫn không biết cô ấy điều tra chuyện này," trên mặt anh lạnh như băng, nhưng trong lòng lại lo lắng đau xót. Vì từng tiếp xúc với vụ án buôn lậu thuốc phiện, anh xem như ít nhiều hiểu rõ Lương Dĩ Hà. Người này trời sanh tính âm ngoan, mà lòng nghi ngờ rất nặng. Nếu người buôn lậu thuốc phiện có thể lực kiêu ngạo, tất phải buôn bán sung ống qua tay, Lương Dĩ Hà có thể lực quân hỏa của mình, nên lúc đầu chém đầu em hai của hắn, tổ hành động của bọn họ đã làm hành loạt công tác chuẩn bị, hoàn hảo thành công. Nhiệm vụ lần này không giống bình thường, nếu không Tiểu Kha sẽ không xin quân đội hiệp trợ.

"Quân cảnh hợp tác không phải là lần đầu, lần này nghe nói Lương Dĩ Hà xử lý xong chuyện ở thành phố B sau đó đi Miến Điện trước, từ đó sẽ không trở về nước, đến lúc đó muốn bắt hắn, sẽ càng khó khăn hơn bây giờ." Thường Văn biết Nghiêm Thiếu Thần đang lo lắng gì, dù nói lời an ủi cũng có vẻ vô lực, ai bảo phục tùng chính là thiên chức của bọn họ đây.

Nghiêm Thiếu Thần lẳng lặng nhìn Thường Văn, trầm giọng nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

※※※

"Cô vẫn đi theo bên cạnh Lâm Tu Dương, tôi mai nếu đối phương không chơi bịp bợm, bây giờ các người cách phạm vi trấn Mạnh Định của Thanh Thủy Hà chỉ hơn hai mươi km. Theo phân tích, Lương Dĩ Hà chắc chắn sẽ không thay đổi địa điểm, mục đích của hắn đã rõ ràng, sau đó trực tiếp đi Miến Điện trước. Chúng ta điều tra người này cũng mất không ít tinh lực, tôi mai là thời khắc cá lớn mắc câu, cho nên tôi xin các người toàn lực ứng phó, phía trên lãnh đạo hết sức coi trọng nhiệm vụ lần này, cho nên không thể có sai lầm."

Tiểu Kha giải thích đại khái quá trình hành động lần này, vì bộ đội bên kia có quy định, đến lúc đó bọn họ trực tiếp chạy đến hiện trường, nên trước khi hành động thì hai bên sẽ không chạm mặt, nên đến bây giờ Trình Nặc vẫn không biết Nghiêm Thiếu Thần cũng tham dự hành động lần này. Cô trang bị một khẩu súng ngắn ngang hông, mục đích không phải vì đánh gục người nào, chỉ là phòng thân. Cô nhìn khẩu súng lạnh như băng trong tay, trong lòng hiểu rõ tính nguy hiểm trong hành động lần này.

"Đây là áo chống đạn của cô và Lâm Tu Dương, mặc ở bên trong, thật may chúng ta đã vào mùa đông, nếu người họ Lương này tâm huyết dâng trào chạm mặt Lâm Tu Dương vào mùa hè, những che chở này cũng trở nên khó giải quyết." Tiểu Kha vỗ bả vai Trình Nặc, ý bảo cô thoải mái.

Trình Nặc cười nhạt, nhận lấy áo chống đạn.

Không biết Mục Nhất Minh đi đến trước mặt cô từ lúc nào, "Giữ liên lạc."

Trình Nặc gật đầu, nhớ lại hai ngày trước, cô nghĩ cách lấy được liên lạc với Mục Nhất Minh, cũng báo cho anh ta biết chuyện tối mai phải gặp mặt Lương Dĩ Hà. Buổi chiều Trình Nặc lợi dụng khi quản gia của biệt thự đi ra ngoài có dịp may chạm mặt Mục Nhất Minh và Tiểu Kha, không lường trước cô vừa vào phòng đã bị hình cảnh ngồi đầy bên trong làm sợ hết hồn.

Áo chống đạn lạnh như băng trong tay của cô giống như chạm đến thần kinh của cô, lần nữa hồi thần, mà trong lúc cô tính toán rời khỏi phòng, Mục Nhất Minh lại thấp giọng nói: "Chú ý an toàn."

Cơ thể của Trình Nặc khẽ run lên, làm hình cảnh nhiều năm như vậy, "Chú ý an toàn" đã thành chúc phúc đơn thuần nhất của đồng nghiệp, người nào cũng không thể dự đoán chờ đợi bọn họ là tình cảnh thế nào.

Trình Nặc cười dịu dàng, "Anh cũng vậy."

Chờ cô bị đuổi về biệt thự, Lâm Tu Dương đã chờ trong phòng của cô, cô biết mục đích mà anh đến. Thuận tay đóng cửa, lấy áo chống đạn trong túi xách ra.

Cô đi đến trước mặt Lâm Tu Dương, đề thấp giọng, "Ngày mai mặc cái này vào."

Lâm Tu Dương liếc nhìn gói đồ màu đen trong tay cô, vì không biết là vật gì, chân mày cũng nhíu chặt. Nhưng lúc này hiển nhiên không phải thời cơ tốt để nói chuyện, anh im lặng nhận lấy gói đồ, trả lời: "Đến bây giờ chú Đào vẫn chưa trở lại, cô mới gặp hán sao."

Trình Nặc gật đầu, "Sau khi tôi vào cửa đã phát hiện, không có chuyện gì." Đây là một câu ám ngữ, báo cho anh, vừa rồi không ai phát hiện cô.

Cô nhìn đồng hồ, nụ cười dịu dàng trên mặt, "Anh còn không trở về phòng của mình đi, nói không chừng Kiều Kiều của anh đã gửi email gì cho anh đây."

Lâm Tu Dương hiểu ý, biết trong hộp thư của mình có một bức email của Trình Nặc, vì phối hợp cô, cũng trêu ghẹo nói: "Cũng đúng, đã trễ thế này, anh ba nên điện thoại kiểm tra cương vị."

Trình Nặc quay lại trừng mắt anh, "Ít khua môi múa mép ở đây, đi về tôi sẽ nói cho anh ba của anh."

"Đừng, chị dâu, tôi sai lầm rồi còn không được, bây giờ trở về!" Lâm Tu Dương giả vờ sợ hãi, cầm đồ đi ra ngoài cửa.

Lúc Lâm Tu Dương đi quên đóng cửa phòng, lúc này trong lòng của anh nặng trĩu, không kịp suy tư những việc nhỏ không đáng kể này. Sau khi anh về phòng thì kiểm tra email, anh đã dự đoán nội dung Trình Nặc dặn dò từ lâu, chỉ là lúc đến trước mặt, cảm xúc vẫn không giống nhau. Sau khi xem email xong anh đã xóa bỏ, mở ra túi đồ, bên trong chứa áo chống đạn, Lâm Tu Dương không khỏi cười khổ, thật là có loại ảo giác đóng phim hắc bang.

Anh lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của Nam Kiều, nghe giọng nói mơ hồ của Nam Kiều vì đang ngủ say, khóe miệng của anh dâng lên nụ cười nhàn nhạt.

"Kiều Kiều, qua hết năm chúng ta kết hôn đi." Giọng nói của anh dịu dàng, hoàn toàn khác vẻ ương ngạnh tự cao của ngày thường.

Trước đó Nam Kiều còn rất buồn ngủ, khi giọng nói dịu dàng của anh xuyên vào trong tai, nhất thời thức tỉnh.

"Cái gì?!" Trong nháy mắt Nam Kiều nghĩ mình nghe lầm, "Kết hôn, người nào!"

Lâm Tu Dương bất đắc dĩ, "Nếu anh nói chuyện này với người khác, sẽ không tội gì nói cho em biết."

Nam Kiều cố sức càu véo cánh tay của mình, đau! Tâm đau, nhìn điện thoại trong tay mình, không sai, cô đang tỉnh.

Cô lệnh cho mình điều chỉnh suy nghĩ, lấy lại bình tĩnh, nắm chặt điện thoại, "Anh năm, anh đột nhiên nói chuyện, đáng tin sao?"

...

Trình Nặc nhìn bóng dáng bị bao phủ trong bóng tối, mâu quang dần dần âm trầm. Trong điện thoại di động vẫn không xuất hiện điện thoại của Nghiêm Thiếu Thần, giống như anh đột nhiên không có tin tức. Trạng thái như vậy đã kéo dài hai ngày, Lâm Tu Dương không biết chuyện này, Trình Nặc nắm đây số quen thuộc, như đã lường trước sẽ không người nào nghe.

Tối nay biệt thự an tĩnh khác thường, giống như cả tầng lầu chỉ có mình cô, Trình Nặc không sợ những thế lực hắc ám này, chỉ là trạng thái như vậy khiến cô cảm thấy mệt mỏi khác thường, công việc ngày càng bẽ bội, cuối cùng sắp đến lúc thu hoạch, nhưng không hưng phấn trông mong. Loại cảm giác giống như năm đó cô học bổ túc ở trường cảnh sát, giáo viên bố trí huấn luyện thể năng cho bọn họ, vô cùng vô tận, cho dù hạng nhất đủ tư cách, vẫn có hạng mục khác đang đợi cô.

Nếu lần này có thể kết thúc, cô tính phóng túng triệt để nghỉ dài hạn, vừa nghĩ đến chuyện trải qua với Nghiêm Thiếu Thần trong tương lai, Trình Nặc không tự kìm hãm được vuốt ve bụng của mình, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Chương 40: Kết thúc (thượng): Sơn cung nước phục

Sắp hoàng hôn, ánh chiều tà dần di chuyển theo quỹ đạo của mình, hoàng hôn mệnh mong. Một quán trà nhỏ hơi có tuổi, tọa lạc trong trấn nhỏ này, kết cấu nhà gỗ giản dị không bắt mắt. Tóp năm tốp ba khách ngồi trong phòng trà, khách trà ở đây hơn phân nửa là dân bản xứ, bọn họ ăn mặc thuần phác, vừa thưởng thức trà vừa tán gẫu. Chỉ có bốn người ngồi ở góc hơi khác thường, bọn họ cùng tác phong tây trang giấy da, rất không phù hợp với nhà gỗ đơn sơ.

Người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ, anh ưu nhã thưởng thức trà phổ nhĩ, trên mặt duy trì nụ cười nhạt, khiến người ta có ảo giác không tranh sự đời.

Trình Nặc nhìn thấy nghi trung từng xuất hiện trong bảng báo cáo và hình chiếu lúc này Lương Dĩ Hà đang lẳng lặng ngồi trước mặt mình, mặc dù cô hiểu rõ ít nhiều về người này, nhưng trực diện như vậy tương đối là lần đầu. Lương Dĩ Hà bốn mươi tuổi, màu da ngăm đen, khỏe mắt đã có nếp nhăn nhợt nhạt, nhưng giống như thành người đàn ông từng trải sự đời phong phú. Hắn rất ít nói chuyện, mà hơn phân nửa là nghe Lâm Tu Dương và Triệu Hạo nói chuyện.

Lần này chạm mặt ở Mạnh Định càng giống như mấy người du lịch, đề tài mà bọn họ bàn bạc không hề dính dáng với hạng mục hợp tác, nhưng như vậy Trình Nặc vẫn không có cảm thấy nhẹ nhõm. Cô mang theo nhiệm vụ đến, chỉ có kéo dài thời gian gặp mặt khá lâu, mới có thể để người của mình có chuẩn bị đầy đủ hơn. Cảnh sát sớm có căn cứ phạm tội của Lương Dĩ Hà, thế nhưng Lương Dĩ Hà ẩn nấp khá sâu, cảnh sát vẫn không tìm được thời cơ truy nã. Lúc này không dám tùy tiện làm việc, dù sao Lâm Tu Dương còn ngồi bên cạnh cô, cô phải bảo đảm an toàn cho Lâm Tu Dương trước hết mới có thể áp dụng hành động.

Vì trong lòng cô đầy chuyện, nên quan sát Lương Dĩ Hà càng nhìn càng nhiều. Cô phát hiện Lương Dĩ Hà ngoại trừ lúc Triệu Hạo giới thiệu đến về mình thì ánh mắt dừng lại giây lát, thời gian còn lại sự tồn tại của cô giống như trở nên như ẩn như hiện. Nếu không phải lúc trao đổi cô cần trả lời, hắn sẽ không thấy mình.

“Trà Phổ Nhĩ Vân Nam, Lâm tiên sinh thưởng thức cảm giác như thế nào?” Trên mặt Lương Dĩ Hà vẫn duy trì nụ cười khiêm tốn, hắn để ly trà không xuống, nhìn Triệu Hạo ý bảo tiếp chén.

Triệu Hạo cảm ẩm từ sa, đồ trà Phổ Nhĩ vừa mới pha xong ngã vào trong ly không của hắn.

“Lúc mới vào miệng hơi cảm thấy đắng chát, từ từ vào hầu sau đó mới ngọt lành tinh khiết và thơm.”

Lương Dĩ Hà nhú mày, vẫn không trả lời Lâm Tu Dương một câu, ngược lại chuyển ánh mắt nhìn người phụ nữ đối diện mình, “Thu kí Trình biết trà đạo?”

Trình Nặc giật mình, làm khó là trách cô không chủ động pha trà sao? Cô không hiểu người đàn ông này ra bài không theo lẽ thường, đang lúc cô muốn nói gì, ngược lại Lâm Tu Dương bên cạnh giành trước.

“Bình thường tôi uống cả phê, không hay pha trà.”

Lương Dĩ Hà cười bí hiểm, tầm mắt của hắn chuyển từ Lâm Tu Dương đến Trình Nặc lần nữa, “Xem ra thư kí Trình rất được Lâm tiên sinh thưởng thức.”

Trình Nặc nghe ra ý tứ mập mờ trong lời nói của hắn, “Lâm tổng có một thư kí khác am hiểu trà đạo, vì vậy nếu có thiết yếu cũng là sân nhà của người thư kí kia. Nguyên tưởng rằng mình có lý do lười biếng, không mong hôm nay lại vấp ngã.” Cô giả vờ tỉnh ngộ, thông dong hóa giải lúng túng.

Khỏe miệng Lương Dĩ Hà nhếch lên, rất lâu không nói tiếp, hắn uống hết trà trong chén, tự mình bưng bình trà từ sa lên tiếp chén, sương trắng lượn lờ quanh quần trên miệng chén.

“Lâm tiên sinh tự mình chăm nom công ty đến nay cũng hiểu rõ nhiều hơn, ngoài năng lực của riêng ngài, trên nhân lực cũng nuôi dưỡng không ít lương tướng.” Hắn dừng lại, ánh mắt cũng dừng lại trên người bọn họ, “Như vậy... Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Lương Dĩ Hà vươn tay chờ đối phương đáp lại, trên mặt của hắn vẫn duy trì nụ cười khiêm tốn, Lâm Tu Dương thuận thế bắt tay với hắn, hai người đều đứng lên, khách sáo hàn huyên đôi câu với nhau thì có ý rồi đi.

Trình Nặc nhú chân mày, thầm nghĩ người này quả nhiên đa nghi, trên thực tế hắn đã quyết định hợp tác với Lâm Tu Dương từ lâu, chỉ là muốn thừa này gặp mặt vì để che giấu chuyện mình trốn đi Miền Điện. Cô giờ cổ tay lên, nhìn đồng hồ và nhanh chóng nhấn cái nút bên cạnh mặt đồng hồ, đây là tín hiệu nhắc nhở, Lương Dĩ Hà sắp bỏ trốn.

Đi ra quán trà, cô đi sau lưng Lâm Tu Dương, dư quang quan sát biến hóa xung quanh, Lương Dĩ Hà đã dần đến gần phạm vi an bài của bọn họ, hôm nay chỉ cần chờ Lâm Tu Dương đến khu vực an toàn, nhiệm vụ của cô xem như là kết thúc, nghĩ đến đây nhịp tim của Trình Nặc không khỏi tăng

nhANH.

“Tôi còn có việc, vì vậy tạm biệt.” Lương Dĩ Hà đột nhiên dừng bước, xoay người tạm biệt Lâm Tu Dương.

“Cũng tốt, nếu ngài còn có việc, vậy chúng tôi không tiện quấy rầy nhiều, chuyện hợp đồng đề thứ hai thư ký soạn ra rồi fax cho quản lý Triệu.” Lâm Tu Dương xem qua bố trí hành động, tự nhiên cũng biết thời điểm nguy cấp lúc này, anh không lộ dấu vết nói tạm biệt, tạo khoảng cách tốt giữa bọn họ.

Nói đến đây, về mặt Lương Dĩ Hà hơi chậm lại, ngược lại cười nói: “Quản lý Triệu, hộ tổng Lâm tiên sinh và thư ký Trình để lại ở...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Lâm Tu Dương đã cắt đứt, “Hết sức xin lỗi,” Lâm Tu Dương mang về mặt vui vẻ, “Đến đây vài ngày, Vân Nam là địa phương tốt, vốn định ở thêm mấy ngày, thế nhưng công ty bên kia tồn động không ít chuyện chờ tôi xử lý, nên đã đặt 2 vé máy bay lúc mười giờ ba mươi tối, đúng lúc tôi và ngài gặp mặt, vì vậy tính tôi nay là đáp chuyến bay trở về thành phố B.” Lâm Tu Dương nói không nhanh không chậm, lời nói không cứng nhắc giống như nghĩ sẵn trong đầu trước như vậy, ngược lại khiến người ta cảm thấy tự nhiên.

“Tốt lắm, đã như vậy, vậy sau này chúng ta còn gặp lại.” Lương Dĩ Hà đưa tay nắm tay của anh, ngay lúc Lâm Tu Dương và Trình Nặc nghĩ là cuối cùng có thể kết thúc, “A,” Lương Dĩ Hà giống như nhớ ra điều gì, vội ót, “Quả thật là gần đây bận rộn nên trí nhớ càng giảm xuống,” hắn đưa ánh mắt sang Trình Nặc, “Trên xe của tôi để một phần văn kiện, bên trong tôi có viết mấy điều đề nghị liên quan đến hợp tác lần này, nếu thư ký Trình nguyên ý, có thể cùng đi ra xe lấy với tôi hay không?”

Trình Nặc cười, “Được, tôi đi cùng ngài,” cô nhìn đồng hồ, lại đưa mắt sang Lâm Tu Dương, “Bây giờ cách thời gian cất cánh còn lại không nhiều, tôi nay không đi nữa, ngày mai chỉ có một chuyến máy bay đến thành phố B vào buổi chiều, hay Lâm tổng ngài đến sân bay trước đi, tôi sẽ đón xe qua sau.”

Xuất hiện sự kiện chắn ngang trước mặt của Trình Nặc, phân tích Lương Dĩ Hà lúc đó có thật quên cầm văn kiện xuống xe hay không đã không còn ý nghĩa nào. Hắn rõ ràng muốn bắt Trình Nặc làm bia đỡ đạn, để ngừa chưa chuẩn bị. Nếu cô thật sự là một người thư ký bình thường, tình trạng trước mắt tự nhiên không muốn đồng ý, nhưng trước mắt ngoài cô cũng chỉ còn mình Lâm Tu Dương, Trình Nặc tự nhiên sẽ không để anh lâm vào hiểm cảnh không biết.

“Được, tôi chờ cô ở sân bay.” Trong lòng của Lâm Tu Dương giãy giụa, nhưng Trình Nặc đã nói hết lời, nếu lúc này anh còn kiên trì ngược lại sẽ hại Trình Nặc.

※※※

Dọc theo đường đi, Trình Nặc đi sau lưng Lương Dĩ Hà, trong lòng tính toán làm sao thoát đi, mặc dù cô đã kéo dài khoảng cách với Lương Dĩ Hà, nhưng lại có Triệu Hạo đi sau lưng, mặc dù hắn bước đi không nhanh, nhưng nếu Trình Nặc muốn kéo ra khoảng cách trong lúc này vẫn hơi khó khăn.

Không lâu lắm, hai bên đường đột nhiên có nhiều người mặc tây trang màu đen, bọn họ đi bên cạnh Lương Dĩ Hà, mà Lương Dĩ Hà khôi phục trạng thái trầm mặc ít nói lần nữa, mục đích của hắn đã đạt được, Trình Nặc làm đối tượng bị uy hiếp, bất luận thế nào hay sẽ phát sinh trạng huống ra sao, hắn vẫn còn nắm giữ quyền khống chế nhất định.

Mà trong lúc mọi người có tâm tư khác nhau, Trình Nặc nghe tiếng kêu đau đớn sau lưng, Triệu Hạo thẳng tắp té trên mặt đất. Đứng mấy vệ sĩ bên cạnh Lương Dĩ Hà lập tức móc súng che chở, không chờ bọn hắn cẩn thận thăm dò, người đã bị mấy hướng đạn xung quanh bay đến, mấy tên sung máy phía xa che chở không lãng phí một viên đạn, Trình Nặc thừa dịp hốt hoảng nhanh nhẹn tung người chui vào bên trong rừng rậm.

Thoáng trong lúc đó, Triệu Hạo và mấy tên vệ sĩ xung quanh đều chết hết, mà Trình Nặc bỗng nhiên không rõ tung tích, Lương Dĩ Hà giống như chìm sợ cảnh cong, lại không có che chở. Lần này lần trốn nhất định phải ẩn nấp, nên hắn không dẫn nhiều vệ sĩ, nhưng lúc này hắn lại vô cùng hối hận. Hắn liếc nhìn Triệu Hạo té bên cạnh mình, trong mắt không khỏi xẹt qua vẻ đau thương, ngay sau đó hắn nghe âm thanh ma sát rất nhỏ phát ra trên cỏ, người nhanh chóng khôi phục thân sắc, hắn lật người nhảy vào rừng rậm.

Rừng cây ở đây rất dày đặc, so với đường cái trống trải vừa rồi, rừng rậm này ẩn thân hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lương Dĩ Hà cẩn thận đi trong rừng rậm, mà hắn không biết đã rất gần khoảng cách với Trình Nặc. Một bên Trình Nặc ngừng thở, rất sợ khiến Lương Dĩ Hà chú ý.

“Thư ký Trình?” Lương Dĩ Hà dường như nghe tiếng hít thở, mặt hắn âm hiểm cười đến gần chỗ con mèo, Trình Nặc cường bách mình nín thở, một tay cẩn thận lục lọi sung lục bên hông.

Chỉ nghe tiếng bước chân của Lương Dĩ Hà đang từng bước nhích lại gần mình, Trình Nặc khẩn trương trái tim muốn mau nhảy ra ngoài.

Bên tai Trình Nặc chợt nghe “Phanh” một tiếng súng vang, tiếng bước chân của người gây sự biến mất, cô cẩn thận chui ra từ trong thảm thực vật cao vút, rõ ràng nhìn thấy vết máu bên chân, Lương Dĩ Hà đã bị người bắn chết.

Nhiệm vụ chém đầu một âm mưu đã lâu cuối cùng kết thúc, Trình Nặc thở dài một hơi, cô đi đến hướng đạn bay ra, vệt ra chướng ngại, hé ra khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ xuất hiện trước mắt mình.

Cô quả thật sợ ngây người, là Nghiêm Thiếu Thần, anh lại xuất hiện ở đây.

“OR1, con mèo đã bị đánh gục, đầu trúng đạn, xong.”

“OR2 với những đội viên khác có thể rút lui, xong!” Trong tai nghe vô tuyến của Nghiêm Thiểu Thần truyền ra giọng nói của đội trưởng Trần Đình.

“Nhận được, xong!”

Nghiêm Thiểu Thần chậm rãi đứng lên, anh nhìn người phụ nữ trước mắt lông tóc không tổn hao gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Anh thu súng, đang muốn giơ tay lên dắt Trình Nặc, động tác trên tay hơi dừng lại, trong mắt thoáng hiện nét do dự, anh mới vừa giết người, đôi tay dính đầy máu tanh, làm sao có thể đụng vào người mình xác nhận là tốt đẹp nhất trên đời lúc này.

Trong mắt Nghiêm Thiểu Thần xẹt qua vẻ mất mát, Trình Nặc thấy trạng thái của anh, trong lòng không khỏi đau nhói, cô từng nghĩ Nghiêm Thiểu Thần là một quân nhân trời sanh, anh sẽ phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, anh sẽ tỉnh chuẩn bắn chết mục tiêu, nhưng anh cũng vì mình trở thành “Tay đao phủ” mà tâm tình phức tạp. Hôm nay người chết là kẻ đứng đầu tập đoàn buôn ma túy, có lẽ hẳn nên đền tội ngay tại chỗ, bị mất mạng tại chỗ, ai mà nguyện ý chấm dứt sinh mệnh của người khác đâu?

Nhắm ngay mục tiêu, bóp cò, một chuỗi động tác thật ra thì rất đơn giản, nhưng nếu so sánh những động tác này và kết thúc sinh mạng, đột nhiên trở nên vô lực thiếu sức sống.

Trình Nặc mỉm cười dịu dàng, cô gật đầu, ý bảo cô hiểu rõ đến tận lúc này, nét nhăn giữa trán của Nghiêm Thiểu Thần mới dần giãn ra. Trong lòng Trình Nặc đang tồn đọng một chuyện, vốn định nhìn thấy anh sẽ báo trước tiên, nhưng cô thấy tình trạng trước mắt, nên quyết định tạm thời buông tha.

“Chúng ta đi thôi, sau khi về nhà em muốn nói sự kiện cho anh nghe.” Trình Nặc đi đến bên cạnh Nghiêm Thiểu Thần, cô không ngờ bọn họ có ngày sẽ kẻ vai chiến đấu, cảm xúc biến hóa cực lớn khiến bản thân khó có thể không chế, trong mắt đều là vui vẻ.

Nghiêm Thiểu Thần nhú mày, Trình Nặc rất ít kích động như vậy, trực giác nói với mình không chỉ là vì, bọn họ gặp nhau lúc này, giống như chuyện khác.

“Còn có cái...” Lời của anh còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm thấy bị đau, trên vai phải bị người mạnh mẽ nện một côn, Nghiêm Thiểu Thần nhất thời cảm thấy trước mắt choáng váng, cả người anh lao đảo hai bước, nhưng giờ phút này anh nhất định chịu đựng, ý chí khiến cho mình thanh tỉnh. Trong thời gian nháy mắt, Trình Nặc đã bị người bắt.

“Không được rút súng!” Kẻ cường ép lớn tiếng cảnh cáo.

Nghiêm Thiểu Thần nhìn Trình Nặc đang bị một người đàn ông vẽ mặt cầm hận dùng súng uy hiếp, anh hít một hơi, bỏ qua ý nghĩ rút súng, súng trên tay mình thành thạo xoay vòng, nghe được âm thanh đạn rơi xuống mặt đất. Anh vuốt hai tay, bày tỏ mình không có vũ khí.

“Người... Lui về phía sau!” Kẻ cường ép lại khoa tay múa chân để súng lục trên huyết thái dương của Trình Nặc, tiếng hô của hắn tuy lớn, trong âm cuối vẫn có thể nghe ra giọng run rẩy, hấn sợ.

Trình Nặc bị đau, nhũu chặt chân mày lại, mấy phút trước cô vẫn khổ não vì nhiệm vụ bị buộc kết thúc sinh mệnh khác, không ngờ giờ phút này đối tượng đảo ngược, mình mất đi quyền lợi chúa tể sinh mạng trở thành con tin.

“A...” Trình Nặc không kìm hãm được cười lạnh, nhân vật này chuyển đổi thật là nhanh.

“Cô cười cái gì!” Kẻ cường ép tức giận quát.

Một trước một sau cực kém khiến tâm tình của Trình Nặc trở nên bình tĩnh, “Nói đi, anh có yêu cầu gì.”

Làm hình cảnh thì hơn phân nửa đều là cao thủ phân tích tâm lý học, thêm vụ án bắt cóc hàng năm, cô hơi hiểu rõ tâm trí của người cường ép này. Bọn họ cường ép con tin, chủ yếu nhất là vì thỏa mãn yêu cầu mà bọn họ nêu ra, mà Trình Nặc chủ động là vì tri hoãn thời gian.

“Hắc, xem ra đúng là không sợ chết!” Kẻ cường ép cười nhạo khinh miệt bên tai của cô, súng trong tay một khắc cũng không rời.

Trình Nặc nhếch môi, “Nếu như anh muốn báo thù, sẽ không để cho tôi có cơ hội nói chuyện.”

“Hừ, “ kẻ cường ép khinh thường hừ lạnh, trên mặt càng âm trầm, “Báo thù? Cô nhắc nhở tôi, ban đầu nhị ca chết, tôi không tự tay giết hung thủ, hôm nay tôi sẽ dùng máu của các người vì báo thù đại ca, nhị ca!”

Trong lòng Nghiêm Thiểu Thần cả kinh, anh dường như biết người này là ai! Ban đầu anh ám sát em hai của Lương Dĩ Hà, ngồi ghế tài xế từng cố gắng giết hắn, nhưng không ngờ bắn trật, ngược lại bại lộ mục tiêu. Sau đó hắn nã một phát súng, bả vai bị thương, đồng đội lại bỏ cho hắn một côn, sau lại hỏi muốn kết thúc tài xế này hay không, Nghiêm Thiểu Thần bác bỏ, anh không muốn nổ súng, chỉ là không ngờ người này cư nhiên lại trấn trọc thành tài xế của Lương Dĩ Hà!

Nghiêm Thiểu Thần hít một hơi, trong lòng cuộn cuộn, hối tiếc lựa chọn ban đầu, có thể xem là một lần kinh nghiệm, anh có lẽ vẫn sẽ chọn không nổ súng nữa.

Trình Nặc đã đoán chuẩn ý định của kẻ cường ép, ác độc mà nói ngược lại không thể làm cô sợ hãi. Trình Nặc cười nhạt, “Vì sao không muốn đổi mặt ước nguyện lúc đầu của mình, giả như anh muốn giết chúng tôi, tiếng súng sẽ dẫn cảnh viên chưa rút lui xa đến, hành động vây quét lần này không ít cảnh lực, đến lúc đó anh ngay cả cơ hội rút lui chạy trốn cũng mong manh.”

Xung quanh chợt nghe được tạp âm rất nhỏ, kẻ cường ép nheo mắt lại, “Thì ra là người trong nghề,“ biết xung quanh đã bố trí cảnh lực, hần nhìn phía trước, lạnh giọng nói: “Cô và tôi cùng lên xe, để những người đó rút lui, để bọn họ đang hoảng, chờ qua Miền Điện tôi sẽ thả cô, nhưng nếu như cô dám giờ trò, chờ gặp gỡ người đàn ông của cô trong mộng đi!”

Kẻ cường ép hung dữ nói cùng hướng, nhưng Trình Nặc không để ý, ánh mắt của cô dừng ở người đàn ông đứng trước mặt mình, anh đứng vững vàng trong gió, dù là giờ phút này không thể lập tức để cô thoát khỏi nguy hiểm, cô vẫn cảm giác có sự hiện hữu của anh khiến bản thân có cảm giác an toàn. Bọn họ vội vàng kết hôn, lại khắc ghi cuộc sống sau cưới, cô đã nhận định đây là kết cục của cô từ lâu, kết cục cả đời.

Trình Nặc nhủ chân mày, vuốt ve bụng của mình, lần nữa ngược mắt, trên mặt của cô tràn đầy vui mừng, “Thiếu Thần, em cảm giác mình rất hạnh phúc.”

Đêm khuya, trời đầy sao tỏa ánh sáng của mình, ánh trăng thuần khiết, ngũ quan của cô được tôn lên vẻ nhu hòa, Nghiêm Thiếu Thần đứng ở mặt khác của ánh trăng, đen nhánh vô biên, không ai biết giờ phút này vành mắt của anh đã ướt át, nơi cổ họng nghẹn ngào khó có thể thở dốc.

“Ít mẹ nó nhiều chuyện,“ kẻ cường ép rất không kiên nhẫn, mắt hần quét một vòng, đẩy Trình Nặc nói: “Đi nhanh lên!”

Cánh tay của Trình Nặc bị kẻ cường ép kẹp chặt, “A!” Cô kêu lớn, đau đến rớt nước mắt xuống, đồng thời tay của cô dẫu sau lưng, mà Nghiêm Thiếu Thần sau lưng cô con người tối tăm thoáng qua hàn quang.

Điện quang hỏa thạch chỉ nghe “Phanh...” một tiếng sấm vang, đạn gào thét bay ra hòng súng, người dĩ nhiên ngã thẳng xuống đất, khắp nơi xung quanh là mùi plastic gay mũi khi hòng súng ma sát.

Bạn đang đọc truyện *Năm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kết thúc (hạ)— Hi vọng

“Trước mắt, tình trạng thai nhi phát triển rất tốt, nếu cảnh quan Trình cảm thấy vết thương trên đùi không có gì đáng ngại, có thể đi ra ngoài chút, như vậy rất có lợi với thai nhi.” Bác sĩ Lâm nhìn cảnh sát đang nằm trên giường bệnh trước mặt, chuyện của cô đã bị bệnh viện lan truyền từ lâu, cô thật tò mò một cô gái đã biết mình mang thai làm sao lại qua loa lao vào trong nguy cơ như vậy.

Trình Nặc mang thai, đã ba tháng, ngày đó báo cáo kiểm tra vừa đưa ra, Nghiêm Thiếu Thần luôn bình tĩnh với bất cứ chuyện gì cũng trở nên kích động tay chân luống cuống, anh nghĩ đứa bé kia là tin mừng của bọn họ, lúc trước lặn đạn nên không chịu đến.

Kẻ bắt cóc chưa đi đến trước xe của hần đã bị một súng bắn chết, người nổ súng là Nghiêm Thiếu Thần.

Lúc ấy Trình Nặc đang nói chuyện rất hạnh phúc với mình, tay đặt trên bụng của cô, thừa dịp kẻ bắt cóc không để ý mới lấy khẩu súng giấu bên hông ra, tất cả đều lọt vào mắt Nghiêm Thiếu Thần. Tiểu Kha cấp sung cho cô chỉ nói là để cô phòng thân, mặc dù lúc đó cô đã dự đoán tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này, nhưng cô không muốn dùng khẩu súng này.

Trình Nặc cầm súng, đến khi cô đưa lưng về phía Nghiêm Thiếu Thần, tay của cô dùng sức ném ra sau, khẩu súng rơi trong tay của Nghiêm Thiếu Thần, nhưng mà mấy giây sau đã nghe tiếng súng vang trong dự liệu, chỉ là kẻ bắt cóc cố sức kèm cánh tay của cô, lúc người ngã xuống đất cũng kéo cô theo.

Vì chân của Trình Nặc bị thương ở bệnh viện, không nghĩ lại ra cô mang thai đã hơn hai tháng, Trình Nặc vốn định kiểm tra cơ thể xong trở về nhà điều dưỡng, cứ thế bị lãnh đạo trong cục giữ lại trong bệnh viện để quan sát, nhất định ngây ngô đủ một tháng, nếu không lấy cảnh phục ra “Uy hiếp” cô.

Lúc ấy Nghiêm Thiếu Thần cũng ở bên cạnh, mặt Trình Nặc nhìn anh nhờ giúp đỡ, ngược lại anh làm bộ như không nhìn thấy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, đến khi lãnh đạo trong cục cũng đi, Trình Nặc mới không nhịn được xụ mặt, “Chẳng lẽ anh không nhìn ra em có ý gì sao!”

Nghiêm Thiếu Thần kéo ghế ngồi xuống, tay của anh phủ trên bụng của Trình Nặc, rất lâu vẫn không trả lời của cô, chỉ là có thể nhìn biến hóa trên mặt của anh mà đoán ra cảm xúc của anh đang phập phồng.

“Thiếu Thần?” Trình Nặc nhất thời bất không được, nhẹ giọng hỏi.

Biểu tình trên mặt của anh càng nặng nề, híp mắt, anh trầm giọng, giọng khàn khàn nói, “Tiểu Nặc, em biết không, anh rất coi trọng mỗi đứa trẻ có thể đến thế giới này.”

Trình Nặc nhíu mi, anh rất ít ưu tư nặng nề giống như hôm nay, tình huống giống như hôm nay, cô càng tỏ ra không hiểu. “Anh cuối cùng làm sao vậy?”

“Vì đã từng có đứa bé vì sự tồn tại của anh mà vội vã không đến trên đời này,“ hốc mắt của Nghiêm Thiếu Thần hơi phấp phồng, kèm theo suy nghĩ cũng nổi lên hơi nước.

Anh nhẹ nhàng thở ra, “Lúc anh còn rất nhỏ mẹ thật ra đã từng mang thai đứa bé.”

Trong lòng Trình Nặc âm thầm nghĩ, Mạc Tiên Lâm - mẹ ruột của Nghiêm Thiếu Thần đã từng mang thai đứa bé, diện@#dan!\$le!4quydon nhưng đứa bé kia không phải vì Mạc Tiên Lâm có chứng u buồn mới không có sao, làm sao có liên quan đến anh.

Nghiêm Thiếu Thần dường như nhìn thấu nghĩ ngợi của cô, vì vậy bổ sung thêm, “Anh nói là mẹ nuôi của anh.”

Trình Nặc ngẩn ra, Nghiêm lão phu nhân lại từng mang thai đứa bé, hơn nữa lại còn vì Nghiêm Thiếu Thần mà không có? Cô càng nghĩ càng kinh ngạc, “Mẹ... Bà mang thai đứa bé?”

Nghiêm Thiếu Thần gật đầu, “Sau khi bà và ba kết hôn nửa năm đã mang thai, lúc biết mình mang thai anh nghĩ bà rất hưng phấn, nhưng là... Từ lúc bà hỏi anh...” Giọng nói của anh trở nên nghẹn ngào, bắp thịt trên mặt cũng thay đổi thành cứng ngắc, “Ngày đó bà hỏi anh, 'Tương lai có muốn em trai chơi chung con hay không?', lúc ấy anh ngần người rất lâu, không ngờ anh mở miệng trả lời là: 'Không muốn...' nói xong anh đã chạy ra ngoài, lúc ấy đúng lúc trời mưa, anh chỉ một mình đứng trong mưa ròng rã hơn nửa ngày, đến khi bà tìm được anh, anh không ngừng rét run. Ngày đó anh bắt đầu nóng sốt, kéo dài suốt mấy ngày mới từ từ khỏi phục, nhưng khi anh tỉnh lại đã không nhìn thấy bà. Lúc ấy anh không biết bà đi đâu, khi tỉnh lại không nhìn thấy bà, trong lòng hơi mất mát, đến hai ngày sau. Anh thấy đi trong nhà hầm một nồi canh gà lớn hấp tấp đến bệnh viện, anh len lén đi sau lưng đi, đi sau lưng đi vào bệnh viện, đến khi đi đẩy cửa phòng bệnh. Vì vậy, anh ghé vào bên ngoài cánh cửa để nghe lén, nhưng nghe trộm được chuyện ảnh hưởng anh đến nay.”

Anh hồ hững nhìn ngoài cửa sổ, tuy là nói cho người khác nghe chuyện xưa, nhưng anh vẫn cảm thấy mình lại trở về lúc đó, một màn kia từng đè ép mình thở dốc không nổi, có người hình dung tuổi thơ là màu vàng kim, mà mỗi lần Nghiêm Thiếu Thần nhớ đến lúc ấy, trong đầu của anh có thể nhớ đến hình ảnh chỉ có màu trắng đen.

“Mẹ nói, bà mang thai không đúng lúc, anh còn nhỏ, chưa thể từ chuyện bị thống mẹ đẻ chết để tiếp nhận mẹ ghẻ mang thai em trai, như vậy không công bằng với anh.” Anh buông tiếng thở dài, ánh mắt thâm thúy nhìn phương xa, “Lúc ấy anh không chấp nhận nguyên nhân không vì bản thân anh, lúc ấy anh nghĩ là, mẹ đẻ của anh vì đứa trẻ sanh non mới buồn bực không vui, cuối cùng mất đi, anh sợ bị kịch như vậy phù xuống lần nữa trên người mẹ, cho nên anh mới...”

Ánh mắt của Nghiêm Thiếu Thần khóa chặt, vẻ mặt của anh ngưng trọng, mặc dù cả sự kiện không liên quan nhiều đến anh, nhưng dù sao là vì một câu không đầy đủ của anh mới mất đi đứa bé, hậu kết của anh nghẹn ngào, giọng nói trầm thấp, “Khiến anh càng đau lòng hơn là, về sau mẹ sẽ không thể mang thai đứa bé.”

Trình Nặc không tự chủ giương miệng, cô giống như đang xem một bộ phim phức tạp, nhưng liên tưởng trên người Nghiêm Thiếu Thần không tự kìm hãm được lên lạnh run, nhỏ như vậy lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cảm thấy, chợt hiểu vì sao Nghiêm Thiếu Thần coi trọng đứa bé trong bụng của cô như thế.

“Đứa bé này sẽ bình an chào đời, em bảo đảm.” Tay của cô phủ trên bàn tay của Nghiêm Thiếu Thần, cảm nhận bàn tay khô ráo của anh, nếp nhăn trên mặt giống như gai thích người đàn ông này không tầm thường.

Trình Nặc ngoan ngoãn sống trong phòng bệnh quan sát tình huống dưỡng thai, mà Nghiêm Thiếu Thần không nhàn rỗi, vì hành động ngày đó thật sự khiến tất cả mọi người toát mồ hôi dầm dề, nhất là sau cùng khiến mọi người ngoài ý muốn là kẻ bắt cóc là tên tài xế, tên của hắn đã không quan trọng, nhưng hành động của hắn khiến không ít người tham dự hành động ngày đó lâm vào trầm tư. Nhưng mà chỉ là một gã tài xế, những người này thậm chí không chú ý hắn nhiều, không ngờ hắn lại cho bọn họ một kích nặng nề. Có người đề xuất, sau này lúc thi hành nhiệm vụ truy bắt vì đề ngừa hậu hoạn, tốt nhất quét sạch triệt để. Đề nghị này vừa khơi ra, liền có người phản đối, vì hơn phân nửa nhiệm vụ truy bắt là chỉ nhắm ngay mục tiêu trong đó, hành động quét sạch đó là một khái niệm khác, bỏ qua nhân tính đạo đức không nói, mượn sự thật trước mắt nhất đề nói, “Thủ hạ cơ sở” như bọn họ căn bản không biết lãnh đạo của mình đang làm gì, sao có thể áp đặt.

Sau khi đưa ra hai quan điểm, hai bên đều có không ít người ủng hộ, vì lý luận bản thân đều có một mặt chính xác, dẫn đến người hai bên đối lập thảo luận kịch liệt, nhưng phút chốc không có cái cọ ra nguyên do. Thường Văn thấy thảo luận vô cùng kịch liệt, thì gọi Nghiêm Thiếu Thần người duy nhất trong cuộc đã trải qua hai nhiệm vụ.

“Lúc ấy sao không muốn nổ súng?” Tay Thường Văn vừa kẹp điều thuốc, vừa nói.

“Ngày đó anh giao nhiệm vụ là truy sát Nhị đệ của Lương Dĩ Hà.” Về mặt Nghiêm Thiếu Thần không biểu tình nói.

Thường Văn không ngược mày, “Lúc ấy không nổ súng, bây giờ, suýt nữa gây thành họa lớn.”

Nghiêm Thiếu Thần nhú chặt chân mày, “Nếu chọn một lần nữa, lúc ấy tôi vẫn không nổ súng.”

Thường Văn tức giận cười, “Tiểu tử cậu chính là mạnh miệng!” Anh chỉ phụng mệnh đi lướt qua, không ngờ tiểu tử này vẫn cứng ngắc như vậy, anh tiện tay ném điều thuốc qua, không đoán cậu ta chỉ nhận lấy điều thuốc mà không có động tác kẻ tiếp.

“Thế nào, bây giờ bắt đầu ngại Trung Hoa?” Thường Văn nhú chặt chân mày, trêu ghẹo nói.

“Không phải, Tiểu Nặc mang thai.” Nghiêm Thiếu Thần nói đến đây, trong mắt mang theo ánh sáng nhu hòa. Anh chưa từng nghĩ tin mừng phù xuống nhanh như vậy.

“Ồi, tiểu tử cậu được, còn tưởng rằng cậu miệng cọp gan thỏ, thì ra là đáy nền vẫn thành!” Thường Văn thường nói giỡn không có trên dưới như vậy với các đội viên ở nơi riêng tư.

Nghiêm Thiếu Thần không nói thêm, anh bình thường không tham dự những lời nói vui đùa lẫn nhau như vậy, mà lúc này đúng lúc điện thoại của anh vang lên, vừa mở ra nhìn là Trình Nặc, anh dùng mắt ra hiệu với Thường Văn, lúc này mới nghe.

“Kết quả kiểm tra thế nào?” Nghiêm Thiếu Thần nói chuyện tốc độ hơi nhanh, chỉ là chính anh cũng không chú ý đến.

Trình Nặc nghe được cảm xúc khẩn trương của anh trong điện thoại, không nhịn được cười ra tiếng, “Yên tâm đi, Bảo Bảo tất cả đều bình thường, còn nói em đi lại nhiều hơn đây.”

“Tốt, em chờ đi, anh chạy đến ngay!” Trái tim Nghiêm Thiếu Thần vẫn thấp thỏm cuối cùng đã buông xuống, anh cuống quýt cúp điện thoại sau đó mới ý thức Trình Nặc có thể còn có lời.

Anh lắc đầu bất khả tư nghị với trạng thái trước mắt của mình, đang muốn gọi lại, Thường Văn ngồi đối diện rốt cục không nhịn được cười ra tiếng.

“Tiểu tử cậu cũng có lúc tay chân luống cuống!” Thường Văn từng hoài nghi Nghiêm Thiếu Thần là người già thiếu tâm, bất kể chuyện gì đều xử lý sạch sẽ lưu loát giống như rất có kinh nghiệm, anh chưa từng thấy Nghiêm Thiếu Thần thất lễ như vậy.

Nghiêm Thiếu Thần không khỏi buồn cười, “Lần đầu làm ba ba, khó tránh khỏi khẩn trương.”

“Phải phải, tôi cũng không muốn thấy đáng về con gấu của tiểu tử cậu, nhanh chóng trở về bệnh viện chăm sóc Tiểu Nặc đi!” Thường Văn khoát tay đuổi anh đi, nghĩ thầm xem ra vẫn là quen Nghiêm Thiếu Thần trăm mặt ít nói hơn.

Nghiêm Thiếu Thần vội vã bận rộn chạy đến bệnh viện, dọc đường đi anh cũng lắc đầu bật cười vì đáng về hưng phấn của mình, chưa từng nghĩ một người ba mươi bốn tuổi sẽ làm ra hành động khiến người ta bật cười.

Chờ anh đến phòng bệnh, phát hiện Trình Nặc không ở trên giường, anh nhíu mày, đúng lúc đi ngang qua y tá kiểm tra phòng đang đi vào, anh kéo cánh tay của y tá nhỏ, vội vã hỏi: “Trình Nặc giường bệnh số 3 đi đâu vậy?”

Y tá nhỏ đến bệnh viện không lâu, bình thường gặp vị quan quân mặt nghiêm không thích cười, khiến người ta cảm thấy uy nghiêm khó thân cận, nhưng thỉnh thoảng đi qua phòng bệnh, diện~dan~leqd thấy thái độ của anh đối đãi với vợ, y tá nhỏ cũng kinh ngạc, thì ra anh vẫn có một mặt dịu dàng, chỉ là một mặt này chỉ đối với vợ của anh.

Có lúc, y tá nhỏ sẽ sợ run đứng ở cửa, đến khi người bên trong chú ý đến cô, khi anh quay đầu nhìn mình, trên mặt của anh vẫn nở nụ cười. Y tá nhỏ không khỏi thần thờ, không khỏi hâm mộ vợ của anh.

Y tá nhỏ nhìn anh nắm chắc cánh tay của mình, cô không khỏi đỏ mặt, nói: “Giống như... Đi tản bộ, cùng... Một người đàn ông.”

Cô chỉ lo đỏ mặt, không chú ý đến biểu tình trên mặt của Nghiêm Thiếu Thần, câu vô tâm của cô ngược lại khiến Nghiêm Thiếu Thần nảy sinh nghi ngờ, nhất thời không biết người đàn ông này là ai.

Trình Nặc đi một lúc đã cảm thấy bắp chân mệt mỏi, cô muốn vò chỗ đau theo bản năng, lại bị Trình Mẫn Chi ngăn lại.

“Con còn ngồi xe lăn, ta vò cho con!” Thái độ của Trình Mẫn Chi hơi cường ngạnh, nhưng Trình Nặc vẫn nghe lời của ba lẳng lặng ngồi ở xe lăn.

Trình Mẫn Chi ngồi xổm người xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa chỗ bị thương của cô, chỗ này vẫn còn máu bầm, cộng thêm Trình Nặc đã mang thai, bắp chân dễ dàng sưng vù, điều này rất giống mẹ của cô. Trình Mẫn Chi nghĩ đến đây, hốc mắt hơi ướt át, miệng lưỡi cũng cảm thấy khô.

“Ba, làm sao người biết con nằm viện.” Trình Nặc rất ít gọi ông là ba, xưng hô như thế khiến Trình Mẫn Chi giật mình, nhưng nghe vô cùng vui mừng.

“Mấy ngày trước Tiểu Nghiêm gọi điện thoại nói, nói cho ta biết, con bị thương vì điều gì, còn nói con mang thai.” Trình Mẫn Chi chưa từng nghĩ con gái của mình có ngày sẽ trở thành hình cảnh, ông càng không ngờ lại là hình cảnh nằm vùng, ông nghe không khỏi cảm thấy kiêu ngạo, có thể tưởng tượng cô vì thế mà bị thương cũng lo lắng, nhưng mà hưng phấn nhất là ông được làm ông ngoại.

Ông luôn không giỏi nói chuyện cũng sẽ gặp hàng xóm thì nói Trình Nặc mang thai, ông sắp làm ông ngoại, đi tới cửa hàng trẻ sơ sinh sẽ không tự chủ được dừng lại, trong lòng suy nghĩ mua gì cho tiểu ngoại tôn sẽ trào đời trong tương lai. Hôm nay là như thế, ông mua bao lớn bao nhỏ đồ dùng trẻ sơ sinh bây giờ tạm thời không dùng được đến xem Trình Nặc, lúc thấy con gái của mình, lại ảo não vì không mua đồ dùng cần cho phụ nữ có thai đến cho cô.

“Con bận rộn nên quên, mấy ngày nữa con có thể xuất viện, đến lúc đó để Thiếu Thần lái xe đến gặp ba.” Trình Nặc âm thầm tự trách chính mình quên gọi điện thoại cho ba nói chuyện mang thai.

“Không cần cố ý chạy đến, ta về hưu nên không làm gì, đôi lại có thể không có việc gì đi thành phố B gặp các con.” Từ thành phố B về nhà còn một đoạn đường, ông không muốn Trình Nặc bị tắc lư, sớm gạt bỏ suy nghĩ của cô.

“Nhưng qua một thời gian ngắn nữa là ngày giỗ của mẹ, con muốn trở về gặp bà.” Giọng của Trình Nặc tuy nhỏ, nhưng những lời này khiến Trình Mẫn Chi nghe nhất thanh nhị sở, trên thực tế Trình Nặc không có ý định gạt ông đi bái tế mẹ.

Động tác trên tay Trình Mẫn Chi hơi dừng lại, rồi sau đó im lặng xoa bắp chân của Trình Nặc, vẫn không đáp lại lời gì.

“Ba, từ khi con có hài tử, con xem nhiều chuyện trước mắt phai nhạt rất nhiều, không có gì hơn gia đình hòa thuận hạnh phúc, ba nói sao?” Mẹ của cô Triển Mộng Khanh vẫn là tâm bệnh của Trình Mẫn Chi, mà nhiều năm như vậy quan hệ thiếu hiểu biết của cô và Trình Mẫn Chi như thế có quan hệ rất lớn với mẹ.

Trình Mẫn Chi buông tiếng thở thật sâu, “Tim của mẹ con chưa bao giờ thuộc về ta,“ có thể nói những lời này ra, Trình Mẫn Chi không biết bỏ bao nhiêu dũng khí, cảm giác đau đớn tận tâm xâm nhập lần nữa.

“Người kia là thanh mai trúc mã từ nhỏ của bà ấy, sau lại tham gia quân ngũ, chết trận trong lần chiến tranh tự vệ. Lúc ấy nếu bà không cho rằng người đàn ông kia phản bội tình yêu của bọn họ trước, bà làm sao nguyện ý gả cho ta?” Trình Mẫn Chi vẫn còn khúc mắc qua nhiều năm như vậy, cũng thường phản phản phúc phúc hỏi mình, vì sao không thể buông xuống.

Trình Nặc ít nhiều hiểu rõ nguyên nhân bọn họ bất hòa, nhưng vẫn không biết thì ra mẹ thích người quân nhân kia, không trách được lúc đầu Nghiêm Thiểu Thần mặc quân trang xuất hiện trước mặt của ông, sắc mặt của ông sẽ đột nhiên đại biến.

Trình Mẫn Chi cũng đoán được Trình Nặc đang suy nghĩ gì, ông gật đầu, “Lúc ấy, ta có tâm tư riêng bên trong, nhưng mà hoàn hảo, con rất kiên trì, người đàn ông này cũng rất đáng giá để con kiên trì cho cậu ấy.”

Trình Nặc khép mi nhìn ba lộ vẻ tuổi già trước mắt, nếp nhăn trên trán của ông rõ ràng nhắc nhở ông đang từ từ già yếu, cô không khỏi cảm thấy thần thờ, lúc ấy trẻ tuổi, không thấy thân tình trước mắt, để cảm xúc mặt lạnh tương đối nhiều năm, bây giờ suy nghĩ thật đúng là hối hận.

“Ba, tương lai, con và anh ấy sẽ cùng nhau hiểu kính người.” Nước mắt đã đảo quanh xung quanh hốc mắt, nhưng cô vẫn phải nhịn, vì ba của cô không thích con gái khóc.

“Chỉ muốn các con thường trở về gặp ta là được, nhưng mà trong lúc con mang thai xem như xong, có rảnh rồi ta sẽ đến thăm các con.” Ông vỗ bả vai của Trình Nặc, lúc đứng lên thấy đằng xa có người đàn ông thân hình cao lớn đang đi đến chỗ bọn họ, Trình Mẫn Chi đỡ con gái đang ngồi ở xe lăn đứng dậy, lẳng lặng chờ anh đi đến trước mặt bọn họ.

“Ta giao con gái cho con, đối xử với con bé thật tốt.” Mắt Trình Mẫn Chi đỏ ngầu, khi ông giao tay Trình Nặc vào tay Nghiêm Thiểu Thần, ông thậm chí cảm thấy không muốn, con gái trưởng thành, mà ông sẽ không vĩnh viễn coi chừng cô, chẳng bằng phó thác cho người đàn ông trước mắt, Trình Nặc đi theo anh, sẽ có hôn nhân mỹ mãn, ông tin chắc.

“Nhất định!” Nghiêm Thiểu Thần rất ít hứa hẹn gì với người khác, nhưng hôm nay không giống nhau, anh cần cho người tuổi già một lời hứa an tâm, một cam kết có thể thay ông tiếp tục bảo vệ con gái.

Nghiêm Thiểu Thần đỡ Trình Nặc nhìn bóng dáng dần dần đi xa, anh chú ý đến nước mắt trên mặt của Trình Nặc, “Hào hạo, khóc cái gì?”

Lúc này Trình Nặc mới ý thức cô rốt cục không nhịn được mà khóc, “Hôm nay ba của em nói chuyện của mẹ em, ông nói đời này trái tim của mẹ em đến bây giờ vẫn không thuộc về ông, lúc ông nói đến đây, trong lòng em cảm thấy khổ sở, cảm thấy ba em... Thật đáng thương, yêu người phụ nữ cả đời, trái tim lại không thuộc về mình.”

“Hôm nay ba chịu nói đến chuyện này, đã nói lên ông đã buông xuống, người càng lớn, càng theo đuổi đơn giản, càng thực tế. Cho nên những thứ không nhìn thấy không sờ được gì đó đã không vướng mắc nữa, sau này chúng ta thường tiếp xúc với ông, bồi bồi ông như thế nào?” Nghiêm Thiểu Thần ôm bờ vai của cô, cảm tự nhiên đặt trên đầu của cô.

“Tốt, trở về anh sắp xếp đi.” Trình Nặc gật đầu, cô dần quen nghe Nghiêm Thiểu Thần khuyên bảo, cũng dần lệ thuộc anh sắp xếp mọi chuyện vì mình. Cô được Nghiêm Thiểu Thần đỡ tản bộ, cảm thụ âm áp từ ánh chiều tà chiếu trên vai và cảm thụ nhiệt độ của người đàn ông bên cạnh mang cho cô.

Trình Nặc tựa đầu trên vai của anh, “Thiểu Thần, chờ chúng ta già rồi vẫn tản bộ như vậy, được không?”

“Được.” Nghiêm Thiểu Thần cúi đầu nhìn người phụ nữ đang tựa vào trên vai của mình, trên mặt của cô tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đó là nụ cười tươi đẹp nhất phát ra từ nội tâm.

Trình Nặc nghĩ, hạnh phúc chính là cùng người yêu nhau từ từ già đi, bồi anh đi đến tận cùng thế giới.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Nằm Vùng Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).